

Giới thiệu Giữa Những Nhớ Quên

Độ dài: 48 chương.

Editor: Đặng của Linh

Trong cuộc sống này có đôi lúc con người sẽ có khi cảm thấy bản thân mình đã làm những việc khiến bản thân hối hận.

Cũng như Từ Mộ Duyên mỗi khi trong lòng nhớ đến Tang Diêm, thì anh đều có cảm giác hối hận tới cả ruột gan đều đen, cảm thấy mình thật mẹ nó hổn đảo.

Tang Diêm đã tự tưởng tượng rất nhiều loại cảnh tượng gặp lại Từ Mộ Duyên, nhưng không bao giờ nghĩ tới người đã năm năm không gặp sẽ nói với cô: "Tang Diêm, anh hối hận."

Cô bắt đầu quên đi, hắn lại từ từ nhớ tới...

Và hắn tất phải quyền thô trọng lai(*), tìm lại người thuộc về hắn.

Bối cảnh đại khái của câu chuyện: một người liều mạng không nhớ, một người từ từ nhớ lại, chuyện cũ về hai người luân hồi ở giữa nhớ quên gặp lại lần nữa.

• 1 vs 1, song C, gượng vỡ lại lành, có ngược có ngọt, kết cục nhất định HE, có hồi ức đại học xen kẽ.

• Nội dung nhân hiệu: Đô thị tình duyên, gượng vỡ lại lành, ái tình chiến tranh.

• Vai chính: Tang Diêm, Từ Mộ Duyên.

• Phối hợp diễn: Trác Việt, Chu Thụy Tình, Tô Tâm, Mặc Nghiên đẳng đẳng.

(*)Quyền thô trọng lai: ý nói thu xếp cả vật dụng vốn liếng để làm lại một lần nữa. Ý anh nhà là thu thập hết vốn liếng để lôi kéo chị nhà về đó.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: 5 năm xa cách

Edit: Doãn Cơ

Beta: Bích Trâm

Tôi 18 tuổi gặp anh, 18 tuổi mới tình đầu, 20 tuổi thất tình. Thế nhưng, Từ Mộ Duyên anh biết tôi tiếc nuối nhất chuyện gì không? Anh bỏ lỡ một cô gái tốt đẹp - Tang Diêm suốt 5 năm

Ba giờ rưỡi sáng, Từ Mộ Duyên đứng trước cửa sổ sát đất trong nhà, từ tầng 38 nhìn tiếp phảng phất toàn bộ thành thị đều thu hết vào đáy mắt, mà lần đầu tiên có loại cảm giác ngây người sau 5 năm thành thị, hết sức xa lạ.

Mấy tháng gần đây anh nhiều lần nhớ tới cô, nhiều lần mơ thấy cô, trong giấc mơ tất cả đều là cảnh lúc anh và cô yêu nhau. Cô thích cùng anh đi học, thế nhưng mỗi lần đều chỉ biết mang một quyền tiểu thuyết, cô thích vẽ xáu trên trang sách của anh, có khi cả một trang đều tràn ngập tên anh, cô thích gọi anh là Mộ Duyên, lại có khi ghét bỏ tên của anh, Mộ Duyên Mộ Duyên giống như một tên thích tự luyến! Ai mà thèm thích anh chứ...

Bởi vì ngày về nróc đang đến gần, anh nhiều lần không tự mình khống chế được bản thân mà nhớ về cô, thậm chí không kịp chờ đợi muốn gặp cô, lại vừa sợ nhìn thấy cô.

Anh xoay người một cái ngồi lên ghế sa lon, ngón tay kẹp điều thuốc, khuôn mặt tuấn tú thiên nhiên, con người đèn láy nhưng vì hồi ức mà bị che khuất

Chuyện về cô từng chút từng chút, anh lại vẫn nhớ rõ ràng như vậy, bốn năm trước anh rõ ràng rất ít khi nhớ tới cô, vốn cho rằng ký ức sẽ càng lúc càng mờ nhạt, cô cũng chỉ là ký ức năm đó thời niên thiếu điện cuồng của anh.

Thé nhung, anh lại dần dần nhớ lại...

Là từ cái thời điểm bắt đầu suy nghĩ về cô? Hay có lẽ là từ cái lần mà Trác Việt nói với anh từ một năm trước, hoặc có lẽ là từ mấy tháng trước anh bắt đầu có dự tính về nróc, có thể anh cho tới bây giờ sẽ không thể nào quên được...

Cô gái có tên là Tang Dièm áy.

Tang Dièm đã ngồi ở quán cà phê 30 phút, Chu Thụy Tình lại đến muộn, mỗi lần cùng cô hẹn gặp mặt, mười lần thì có chín lần đến muộn.

Thời điểm Chu Thụy Tình chạy đến, Tang Dièm đã ngồi một giờ, không vội cũng không giận, cũng sẽ không gọi điện thoại giục cô, yên lặng ngồi dựa trên ghế sa lon, trong tay đang cầm một quyển sách, từ thời điểm bắt đầu cô giống như tên của mình, diễm tĩnh như nróc.

Chu Thụy Tình thì nghĩ rằng, đại khái là từ khi cô chọn từ từ quên đi Từ Mộ Duyên.

Có thể ký ức chậm rãi phai đi, rất nhiều thứ cũng chậm rãi phai nhạt theo, ngay cả tính cách cũng trở nên lạnh nhạt.

Nghe được tiếng động vọng tới, Tang Dièm mới từ trong sách ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng nõn, thanh lệ mang nụ cười nhàn nhạt:

"Cậu tới rồi, trong tiệm bে bón nhiêu việc?"

Chu Thụy Tình từ trước mặt Tang Dièm lấy nróc trái cây, thô lố uống vài hóp mới nói:

"Ú, mới nhập một ít hàng, sửa sang lại cả một buổi sáng."

Tang Dièm gọi người phục vụ tới, gọi thêm hai cốc nróc trái cây cùng một ít điểm tâm, Chu Thụy Tình không ngừng than rằng gần đây tiệm gấp phải khách hàng hoi khác người, cô nàng nói có một nữ nhân đem gần hết quần áo trong tiệm ra thử, thế nhưng một cái cũng không mua, còn có thật nhiều nữ sinh đến tiệm, chỉ chơi đùa với thằng nhóc Tô Tiêu Tông của Tô Tâm, nên cũng không mua.

Tang Dièm lắng nghe, nghe được chuyện buồn cười liền cười rộ lên.

"Thé đã tìm được người trông tiệm chura, bận rộn thế qua đây phải làm sao?"

Tang Dièm nhớ Tô Tiêu Tông đã về nghỉ hè, Tô Tâm vừa muốn trông tiệm vừa phải để ý thằng nhóc kia, sợ là không giúp được.

"Tạm được, mấy ngày trước bọn mình có thuê một nhân viên, bây giờ bọn mình cũng là bà chủ rồi." Chu Thụy Tình cười đắc ý đứng lên.

"Xem ra, không khí cửa hàng không tồi a!"

"Cũng không tệ lắm, bất quá mấy hôm trước cho em trai chút tiền, ví tiền lại xẹp lép." Chu Thụy Tình nói đến cái này liền buồn bực.

Tang Dièm trầm mặc một lát, cô biết em Chu Thụy Tình du học ở Mỹ, còn có... Người kia cũng đang ở Mỹ.

Sao lại nghĩ tới anh rồi? Tang Dièm bất đắc dĩ giật giật khóe miệng, hỏi ngược lại: "Không phải em trai cậu đang đi làm thêm sao? Sao còn nhận tiền của cậu."

"Là tự mình cho nó, nhìn nó một thân một mình ở nróc Mỹ thật quá khó nhìn, mình thấy thương hại nó."

Ách... Tang Dièm đã từng gặp qua, đó là chàng trai hết sức rạng rỡ, cô nhìn không được nói: "Em trai cậu sao đến miệng cậu lại thành người kém cỏi rồi."

Chu Thụy Tình cười một tiếng: "Cậu không biết sao? Cho dù một người đàn ông có đẹp trai mà không có tiền đều là kém cỏi, Chu Thụy Thiên có nói với mình ở bên kia muốn tìm bạn gái rất khó khăn."

"Tại sao?"

"Nó nói, những cô gái xinh đẹp thì đều tìm người đẹp trai da trắng, bình thường hơn thì tìm người Anh - điêng(*), khó xem một chút thì tìm người da đen, nó một người đáng đáp đep mắt nhưng nghèo nghĩ nói chuyện yêu đương hẳn là khó khăn."

"Ách..." Tang Dièm muốn cười mà cười không nổi.

Không hiểu sao cô lại nghĩ đến người kia, người như anh chắc chắn sẽ không có loại phiền não này đi? Năm năm, bên cạnh hắn sóm nên có người khác...

Tang Dièm trên mặt vẫn là ý cười nhàn nhạt, bàn tay dưới mặt bàn đã nắm thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay gây cảm giác hơi đau đớn.

Cô đang tự nhắc nhở mình, không nên nghĩ đến, không thể nghĩ đến người kia, ngay cả tên cũng không dám nhắc lại người kia. Tang Dièm cùng Chu

Thụy Tình ở quán cà phê ngồi hét buồi chièu, đến 5 giờ Chu Thụy Tình muốn về tiệm thay cho Tô Tàm, Tang Diêm cùng cô ấy đi ra khỏi quán cà phê. Cô định đi đến tiệm sách mua vài cuốn sách. Chu Thụy Tình đi sau, Tang Diêm đứng tại cây ngô đồng trước quán cà phê thoáng ngây người, cô nhìn thấy Trác Việt, trước mặt hắn còn có một người đàn ông đưa lưng về phía cô, áo trắng quần đen, cao lớn, vừa quen thuộc vừa xa lạ. Cách nhau cũng không xa, dường như cảm thấy được ánh mắt khiếp sợ của cô, ánh mắt Trác Việt vừa nháy lên, liền thấy có người đang đứng dưới cây ngô đồng cách đó không xa, nhận thấy người đối diện là Tang Diêm.

Cô gái cắn thật chặt môi dưới, đôi mắt đen sầm mờ thật to, ánh nước mê mang, như là đang cực lực khát chế một cái gì đó. Trác Việt lòng hung hăng giật một cái, không nghĩ tới xa cách 5 năm, cô lại có thể chỉ dựa vào một cái bóng lưng liền nhận ra Từ Mộ Duyên.

Trác Việt đột nhiên ngừng nói chuyện trầm mặc nhìn về phía sau, Từ Mộ Duyên thấy trên mặt hắn nhiều biểu tình quái dị, liền quay đầu nhìn theo.

Đáng tiếc, anh chỉ thấy thoáng một bóng vẩy trắng chợt lóe lên, bị thân cây che khuất.

"Chúng ta đến quán cà phê ngồi một lúc đi!" Trác Việt khôi phục thần sắc như thường, nhìn về phía bên cạnh quán cà phê, anh biết Tang Diêm rất thích đến quán cà phê này, cô đại khái là mới vừa từ bên trong đi ra. Chính là trùng hợp như thế, nếu như đến sớm chút nữa, có thể hai người này liền trước mặt đụng phải nhau.

Nếu cô tránh đi, rõ ràng không muốn gặp lại Từ Mộ Duyên, vậy anh sẽ giúp cô.

Từ Mộ Duyên chậm rãi quay đầu lại, nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ, dừng một chút mới đáp: "Tốt."

Tang Diêm không biết mình tại sao lại muốn chạy, chẳng qua là khi cô lúc ngừng lại, quần áo đều đã thấm mồ hôi ướt đẫm, không chỉ có là bởi vì trời nóng nực, cũng bởi vì cô khẩn trương.

Đến chạng vạng tối, ánh nắng đã khôn khôn còn gay gắt, Tang Diêm ngẩng đầu nhìn bầu trời trong sáng, thu lại nước mắt chợt dâng. Cô dơ tay trái của mình lên, ngón tay mở rộng, ánh nắng từ khe hở lọt qua tay.

"5 năm..." Cô nhìn năm ngón tay trắng nõn của mình, thấp giọng thì thào.

Khoảng thời gian đẹp đẽ của thanh xuân chính là tình yêu, thời điểm đau đớn nhất là chia tay, mặc kệ đã từng yêu nhiều, hận nhiều, cô đã ép buộc mình từ từ không nhớ tới anh nữa.

Cô cho là anh sẽ không trở lại nữa, cô cho rằng không bao giờ...được gặp lại anh...

"Mình nhìn thấy Tang Diêm, vừa mới ngay phía sau cậu." Trác Việt nói cho Từ Mộ Duyên biết.

Từ Mộ Duyên chợt nắm cái chén trong tay một chút, ngón tay dần buộc chặt, ngón tay thon dài dần dần trở nên trắng bệch, gần xanh trên mu bàn tay nỗi lên. Anh ngược mắt nhìn về phía Trác Việt, con ngươi sắc bén chợt thâm trầm.

Trác Việt nhìn về phía cửa sổ, chỉ thấy bóng lưng tinh tế hoảng loạn mà vội vàng tránh đi.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 2: Tâm tình xao động

Edit: Doãn Cơ

Beta: Bích Trâm

"Cô ấy không muốn gặp cậu." Trác Việt nói ra sự thật.

Từ Mộ Duyên trầm mặc không nói gì, môi mỏng khẽ nhéch, Trác Việt nói là sự thật, anh cũng sớm đoán được kết quả sẽ là như vậy, chỉ là không nghĩ tới sẽ ở tình huống như vậy, là cô thấy anh trước.

"Mình sẽ đi tìm cô ấy." Từ Mộ Duyên nói rõ ràng mà kiên định.

Anh nói là tìm cô ấy, nhưng Trác Việt biết, anh nói là anh một lần nữa đem Tang Diêm tìm trở về, là làm cho cô lại yêu anh giống như 5 năm trước.

Trác Việt đột nhiên cảm giác có chút hơi buồn cười, "Cậu không cảm thấy cậu như vậy rất khốn kiếp sao? Lúc cậu bỏ đi cô ấy vẫn còn yêu cậu, vất vả cho đến tận bây giờ, mà cậu còn nghĩ muốn tìm cô ấy trở về. Từ Mộ Duyên, Tang Diêm không phải là trò chơi của cậu, không phải muốn tìm người trở về là người sẽ trở về."

"Minh hối hận." Từ Mộ Duyên thấp giọng nói, âm thanh khàn khàn nặng nề.

Một năm trước, Trác Việt gọi điện cho anh, hỏi anh rằng: "Cậu còn có thể quay trở về nróc sao?"

Lúc đó anh chưa có xác định, người nhà hắn đều ở Mỹ, sự nghiệp của anh chủ yếu là ở Mỹ, Trác Việt tựa hồ hiểu ý của anh, hỏi anh: "Cậu còn nhớ rõ Tang Diêm sao?"

Bọn họ vẫn thường xuyên liên lạc, chỉ bất quá hai người cho tới bây giờ không có nhắc đến Tang Diêm, Tang Diêm là người anh thích nhất, yêu nhau hai năm, cho dù đã chia tay cũng không có khả năng không nhớ.

Anh ngay lúc đó trả lời: "Nhớ kỹ, chỉ là ít khi nhớ đến."

Trác Việt tựa hồ cười một tiếng, thanh âm cũng biến thành nhẹ nhàng trong sáng, "Cô ấy có nói với mình, cô ấy hiện tại cũng rất ít khi nhớ tới cậu, cậu cũng đã nghĩ như vậy, đó là tốt nhất."

Ngày đó Trác Việt nói với anh rất nhiều chuyện, mỗi khi nghe nhiều hơn một câu anh liền hoảng hốt nhiều một chút. Những chuyện đó anh đều từng chưa có nghe qua, từng hình ảnh hiện lên không ngừng chuyển động trong đầu anh.

Lúc đó tâm tình anh rất khó hình dung, có chút hỗn loạn kèm theo cảm xúc không rõ, hết sức nặng nề, hết sức khổ sở.

Trác Việt trong lời nói có chút đau lòng, Từ Mộ Duyên sao mà không biết, chỉ là sự phát hiện này khiến anh hết sức khó chịu, nhưng vẫn là nói: "Cậu thích cô ấy."

Là câu khẳng định, không nghi ngờ chút nào mà chắn chắn.

"Đúng"

"Bắt đầu khi nào?"

"À..... Đại khái là từ sau khi cậu rời đi."

Từ Mộ Duyên bắt đầu trở nên căng thẳng, bàn tay nắm trống bịch, đột nhiên không cách nào nói rõ tâm tình lúc này.

Hồi lâu, Trác Việt hỏi anh một câu: "Cậu hối hận sao?"

"Hối hận rồi bỏ cô ấy sao?"

Hối hận? Từ Mộ Duyên cảm giác mình không hối hận, bốn năm trước chưa từng nghĩ, hiện tại...đại khái cũng sẽ không.

Trên thế giới này điều duy nhất không thể thay đổi là hối hận, bởi vì thời gian không thể quay lại, đã quyết đi thì không thể quay về, chỉ có thể nhìn về phía trước.

Từ Mộ Duyên cũng không đi ảo tưởng cũng giả thiết loại chuyện không thể nào, cho nên anh mới nói rằng mình không hối hận.

Ký ức đôi khi cần một cánh cửa mở, Trác Việt muốn một cái kết quả tốt, vì Tang Diêm cũng vì chính mình, lại không nghĩ rằng Từ Mộ Duyên từng bước đi vào cánh cửa ấy. Tất cả những ký ức đã qua về anh và cô, từng chút từng chút từ cánh cửa ấy mà mở ra.

Anh bắt đầu nghĩ tới cô, nghĩ về cô trước kia, cũng muốn nghĩ về tương lai của bọn họ. Cuối cùng là dự tính về nróc, làm tốt công tác chuẩn bị, chỉ vì muốn một lần nữa đem cô trở về.

Trước đây chưa có cho cô hứa hẹn cùng tương lai, hy vọng bây giờ còn kịp.

Trác Việt không nghĩ tới anh sẽ nói như thế, sững sờ một chút, bỗng nhiên con người trầm xuống, nói với anh: "Cô ấy hiện tại rất tốt, cậu không nên đi quấy rối cô ấy."

"Cậu là nói mình không nên trở về sao?"

"Đúng."

"Cậu hy vọng mình tốt nhất không nên trở về, để nhìn các cậu ở cùng một chỗ?" Từ Mộ Duyên giọng điệu lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn Trác Việt.

Trác Việt thản nhiên đối mặt với hắn.

"Thời điểm cậu rời đi, phải biết sớm muộn gì cũng có người ở bên cạnh cô ấy."

Tù Mộ Duyên trước giờ chưa nghĩ tới chuyện này, anh cùng cô là người của hai thế giới, cuối cùng bên cạnh họ sớm muộn cũng sẽ có một người khác, từng chút thay thế vị trí của người kia.

Trác Việt nói: "Cậu cùng cô ấy hai năm, mà mình đã ở bên cạnh cô ấy năm năm."

Tuy rằng cô một mực từ chối tình cảm của anh...thế nhưng anh vẫn luôn bên cạnh cô, chỉ cần cô chịu bước ra nứa bước, Trác Việt anh chỉ biết sẽ đối tốt với cô gấp trăm lần.

"Như vậy thì thế nào? Từ Mộ Duyên bình thản hỏi lại, dừng một chút nói: "Cô ấy vẫn không có ở bên cậu."

"Như vậy thì đã sao? Hiện tại không có nghĩa sau này." Trác Việt nhìn anh, đồng thời hỏi lại.

Tù Mộ Duyên ngược mắt, đứng lên.

"Cậu nói đúng, hiện tại không có nghĩa sau này, cho nên mình sẽ làm cho cô ấy lại tin tưởng một lần nữa.

Tang Diêm suốt cả một buổi tối đều lâm vào trạng thái tinh thần hốt hoảng, cô ở trong tiệm sách ngày người vài giờ đồng hồ, giữ nguyên tư thế cầm quyển sách, nứa ngày cũng không có lật một trang.

Cuối cùng tiệm sách chuẩn bị đóng cửa, mới vội vã cầm hai quyển sách đến quầy tính tiền.

Cái nóng ban ngày đã bớt dần, gió nhẹ từ từ thoảng qua, Tang Diêm cảm thấy tinh táo không ít. Cảm giác mờ mịt không biết như thế nào kia cũng từ từ tiêu tán.

Người kia từ lâu đã mờ nhạt trong cuộc sống của mình, cô đã sớm từ từ quên đi.

Bất một trolley xe đạp về nhà, Tang Diêm xuống cuối cùng, dọc theo lối đi bộ đi về phía trước, mùa hè nóng bức, người dân ở đây cũng ra ngoài không nhiều, như vậy người đơn độc một mình như cô cũng không nhiều.

Tù Mộ Duyên từ lúc nhìn thấy cô xuống xe, vẫn đi theo phía sau cô, cách nhau mười mấy mét, cô lại không có phát hiện ra, vẫn thong thả bước từng bước một, anh vẫn lặng lẽ theo sau.

Cô so với mấy năm trước gầy hơn chút, ngay cả bóng lưng cũng gầy yếu đi vài phần, mặc một bộ váy trắng tinh, tóc buộc thành đuôi ngựa, phần đuôi tóc hơi uốn cong nhìn rất đẹp.

Tuy rằng không nhìn thấy mặt cô, Từ Mộ Duyên vẫn tưởng tượng ra được, gương mặt ấy đã không còn giống như cô gái mập mạp hồi nào, cầm nho nhỏ, đôi mắt đen bóng. Anh khẽ thở dài một hơi, xé chiều hôm nay cô nhìn thấy bóng lưng anh liền tránh đi, hiện tại anh dĩ nhiên cũng chỉ có thể len lén đi theo phía sau cô, ngay cả khi đi lên để nhìn cô một chút cũng phải cân nhắc hồi lâu.

Hai người đi đến bước đường này, đều là một tay anh tạo thành.

Nhìn thấy Tang Diêm đã đi vào tiểu khu, Từ Mộ Duyên do dự một chút, liền nhanh chân chạy đuổi theo.

Bây giờ đã là 11 giờ đêm, trong tiểu khu tương đối an tĩnh, không biết là có phải mình bị ảo giác, Tang Diêm cảm giác phía sau mình có người đi theo, cô có chút khẩn trương bước nhanh hơn.

"Tang Diêm"

Tù Mộ Duyên vừa lên tiếng, thân hình cô gái trước mặt liền cứng đờ.

(MD: 2 anh chị chính thức gặp lại nhau không biết như thế nào đây.. ^o^)

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cháմ)Net**.

Chương 3: Giữa những nhớ quên

Edit: Doãn Cơ

Beta: Bích Trâm

Đã bao lâu rồi không được nghe thấy thanh âm này, lúc trước anh rời đi, Tang Diêm có lúc ảo tưởng nghĩ đột nhiên sẽ có một ngày anh trở lại, đứng ở sau lưng cô nhẹ giọng mà gọi tên cô, mang theo một sự kinh hỷ giống như anh mới rời đi không lâu.

Cũng không biết thời điểm bắt đầu từ đâu, cô đã không còn có loại ảo tưởng này, có lẽ là bởi vì thời gian trôi qua đã lâu, lâu đến nỗi người bên cạnh đều khuyên cô nên quên đi, lâu đến cả cô cũng tự nhắc nhở chính mình, nên quên mất.

Chỉ là lúc trước từng nghĩ, sẽ có một ngày bọn họ ngẫu nhiên gặp được, không biết cảnh tượng đó sẽ như thế nào.

Cái tên Tang Diêm từ trong miệng anh kêu lên, luôn có một loại tư vị không giống với người khác, nhẹ nhàng mà ôn nhu. Có lẽ là đã lâu lắm rồi, thoảng chốc giống như trở lại lúc 5 năm trước, lần đầu tiên anh kêu tên cô.

"Tang Diêm"

Tang Diêm kéo cái vali lớn, trên vai còn đeo một cái balo to, tay trái cầm giấy thông báo nhập học, nghe được phía sau có người kêu tên mình, là giọng nam rất êm tai, cô nghi hoặc quay đầu lại, trên người đeo đồ năng động tác có vẻ hơi khó khăn.

Một người đẹp trai cao ráo đứng dưới ánh mặt trời, áo somi trắng tinh có phần đẹp mắt, Tang Diêm nhịn không được hơi híp mắt, có chút ngây ngô nhìn anh, cô không biết anh là ai mà! sao anh lại biết tên cô nhỉ?

Luc này Từ Mộ Duyên không có nói gì, chỉ chỉ xuống dưới đất, khuôn mặt tuấn tú có vẻ hơi lúng túng.

Tang Diêm dừng mắt nhìn theo ngón tay anh chỉ xuống.

Trời ạ! Đồ vật quen thuộc rơi đầy trên mặt đất, kéo dài đến bên chân của anh. Hồi dời tầm mắt, Tang Diêm lúc này mới nhìn đến trên tay anh cầm một cái thẻ học sinh..là thẻ học sinh cấp ba của cô.

"Ba lô của cậu bị rách rồi, Sao cậu còn chưa phát hiện ra vậy?" Từ Mộ Duyên từ lúc xuống xe bus vẫn luôn đi phía sau cô, bởi vì cùng hướng đi.

Cách nhau mấy mét, cô gái trắng nõn mảnh khảnh kéo cái vali lớn, đột nhiên dừng lại, đại khái là có chút mỏi vai, cô cân nhắc cái balo trên lưng, điều chỉnh lại một chút vị trí.

Túi balo trên lưng cô chắc là lúc trên xe buýt bị một tên trộm nào đó rạch một lỗ, chỉ là không thành công, cô kéo một cái như vậy, làm cho vết rách mở lớn, đồ vật nhỏ bên trong cứ thế mà rơi ra.

Dường như không cảm giác được nên cô vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Từ Mộ Duyên nhặt lên cái thẻ học sinh vừa mới rơi xuống, trong hình là cô gái buộc tóc đuôi ngựa, làn da trắng nõn, xinh đẹp, ánh mắt thật trong trẻo, hơi mím cười, làm cho người ta có cảm giác thật thoải mái. Tang Diêm, tên cũng rất êm tai.

Đến khi anh lật xem thẻ học sinh mới ngã ngửa có mười mấy giây, mà đồ vật của cô gái trước mặt đã rơi không ít, khi anh nhìn đến vật cuối cùng rơi xuống, mới nhận không được mà gọi cô.

"Tôi, tôi không biết..." Tang Diêm đưa tay sờ sờ ba lô, dưới đáy quả nhiên có cái lỗ nhỏ.

Từ Mộ Duyên khom lưng giúp cô nhặt lên từng cái một, cuối cùng nhìn đến một cái đồ dùng nữ sinh, hơi do dự một chút, Tang Diêm lúc này mới phát hiện đồ gì đó rơi dưới chân mình, nhất thời mặt đỏ lên, vội vàng nói: "Dừng lại! Cái kia, tôi tự nhặt."

Ba lô trên lưng vừa to vừa nặng, vì cô ngồi xổm xuống quá gấp, nên trọng tâm bất ổn ngã về phía sau, chật vật mà ngồi dưới đất.

Từ Mộ Duyên khéo miệng co quắp, người đi đường đều nhìn về bên này, anh thân thủ nhanh nhẹn nhặt lên cái đồ dùng kia, rồi đem cô từ dưới đất kéo lên.

"Cảm ơn." Tang Diêm đỏ mặt, trong lòng ôm túi của mình, đầu tiên là nhìn anh, rồi lại nhìn cái vali lớn.

Ý của cô rất rõ ràng, cô không thể dơ tay kéo vali, cần được hỗ trợ.

Cô gái linh động đôi mắt to đen sầm mà trong suốt, liếc như thế nháy mắt một cái nhìn anh, cùng với bộ dáng của tiểu động vật đáng thương giống nhau.

Từ Mộ Duyên trong lòng liền mềm nhũn, nhận mệnh tiến lên tiếp lấy ba lô trên lưng cô, rồi kéo vali lớn, "Đi thôi."

Tang Diêm tại lúc đó ngẩn người, phản ứng kịp liền vui vẻ đi theo phía sau anh.

Năm đó cô 18 tuổi, cùng anh lần đầu gặp nhau, lại quên hỏi anh tên gọi là gì, phong cách liên lạc cũng không có.

Giọng nói của anh thêm vài phần trầm thấp, lại như lúc đầu rất êm tai, cô dĩ nhiên không nhận được mà hoài niệm.

Tâm đột nhiên lại nhói đau một chút, giống như thời điểm lúc trước hoài niệm anh nhưng lại không có đau như vậy, chỉ là hồi lâu không có cảm giác này.

Hóa ra, không phải là không đau, chỉ là chát lạng. Một tiếng gọi Tang Dièm này, tối quá muộn.

Tù Mộ Duyên nhìn bóng lưng khẽ run của Tang Dièm, yếu ớt mà cô đơn, chợt cảm thấy đau lòng không thôi, anh tiến lên một bước.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tang Dièm phản ứng kịp, vội vàng bước nhanh hơn về phía trước.

"Cô ấy không muốn gặp cậu."

"Cô ấy hiện tại rất tốt, cậu không nên quấy rầy cô ấy."

Lời nói của Trác Việt còn văng vẳng bên tai, thế nhưng.....sao có khả năng không đi quấy rầy cô? Anh lần này trở về chính là đem cô trở lại bên cạnh, tuyệt đối đem cô quay lại bên anh.

"Tang Dièm, anh đã trở về....." Anh bước nhanh về phía trước kéo lấy cánh tay cô, câu nói đầu tiên muốn nói cho cô biết là anh đã trở về. (Truyện up chính thức tại Động của Linh)

Anh đã trở về, chỉ là.....cô còn ở bên anh sao?

Vốn dĩ lòng tin tràn đầy, hiện tại anh cũng không xác định, 5 năm đổi với cô mà nói là không công bằng

Tang Dièm cố ý không xoay người sang chỗ khác nhìn anh, giống như không nhìn anh, như vậy sẽ không rõ ràng mà nhớ lại đáng vẻ của anh, như vậy cũng sẽ không làm cho ký ức vốn dĩ quên lãng quay trở lại.

Anh nắm thật chặt cánh tay cô, Tang Dièm không thoát ra được, "Buông tay, tôi phải về nhà."

Buông tay? Sao có khả năng. Từ Mộ Duyên tiến lên, mặt đối mặt mà đứng trước người cô, Tang Dièm cúi đầu nhìn về phía bên cạnh, chính là không muốn nhìn anh.

Tù Mộ Duyên hạ mắt, đổi mắt với cô như vậy, đột nhiên anh có chút không biết phải làm gì, mà cũng không biết bắt đầu nói cái gì.

"Tang Dièm, chúng ta nói chuyện?" giằng co hồi lâu, Từ Mộ Duyên đánh vỡ sự trầm mặc.

"Chúng ta còn có cái gì tốt để nói sao?" Tang Dièm cúi thấp đầu, giọng nói có phần sắc bén hối lại, tựa như trào phúng.

Tù Mộ Duyên nhìn đỉnh đầu tóc cô, tâm bỗng nhiên căng thẳng, vật mờ miệng: "Anh đã trở về, không đi, không bao giờ..đi nữa."

Tay cô hối hộp, hạ giọng mờ miệng: "Này là chuyện của anh."

"Anh lần này trở về, là vì em" Cầm cánh tay của cô thật chặt, tựa hồ muốn bóp đau cô, muốn cô ngẩng đầu nhìn hắn.

Vì cô? Tang Dièm bỗng nhiên cảm thấy vô cùng tủi thân, vô cùng phẫn nộ, chợt ngẩng đầu lên, vành mắt ửng đỏ, cặp mắt kia hung hăng nhìn anh chằm chằm, tựa như chất vấn lại tựa như rất tủi thân.

"Lúc đầu khi anh rời đi, sao lại không nói vì em mà ở lại?"

Lúc đầu biết anh phải đi, Tang Dièm cái gì cũng không có hỏi, cô đang đánh cuộc bản thân mình ở trong lòng anh có bao nhiêu quan trọng, cược...anh vì cô mà ở lại.

Thế nhưng, cô chờ được cái gì? Một người vui vẻ mà đi, một người đau khổ vì người đi.

Không biết có phải hay không là bởi vì có thêm cả nước mắt, ánh mắt của cô so với trước đây có phần trong suốt hơn, lại nhiều thêm vài phần ưu thương, thảng thắn nhìn hắn, Từ Mộ Duyên cảm thấy như có cái gì đó chặn ở cổ họng vậy. (Truyện up chính thức tại Động của Linh)

Cái loại tâm tình không biết tên này quanh quẩn ở trong đầu anh, rất hối hận, hiện tại hối tiếc lại, anh thật con mẹ nó khôn nạn! Cứ thế khiến anh không thể nào trả lời câu hỏi của cô, tại sao lúc đầu không có ở lại?

"Xin lỗi, ban đầu là anh không tốt, sau này anh sẽ không bao giờ.....làm em khổ sở nữa." Anh khàn khàn mở miệng, mang theo một tia cầu xin.

"Chúng ta không có sau này." Tang Dièm cơ hồ là trả lời ngay.

Tù Mộ Duyên đột nhiên nheo người ôm lấy cô, mặc cho cô giãy dụa, "Em là còn hận anh sao?"

Hận? Là đã từng hận. Không giãy ra được, Tang Dièm mặc cho anh ôm, mùi hương quen thuộc, cái ôm quen thuộc, quen thuộc đến quyến luyến, "Không còn thương sao còn có thể hận?"

Thân hình anh cứng lại, ôm lấy cánh tay cô căng thẳng, giọng hơi khàn khàn, anh nói cho cô biết.

"Tang Điểm, anh hối hận."

Hối hận lúc đầu không có ở lại, hối hận đã làm cho cô khổ sở, hối hận lâu như thế mới về...

Chỉ là, hối hận còn hữu dụng không?

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thương hải tang điền

Edit: Doãn Cơ

Beta: Doãn Uyên Du

Tang Điểm từng tưởng tượng qua vô số cảnh gấp lại Từ Mộ Duyên, cự tuyệt nhưng vẫn không nghĩ tới sau 5 năm gặp lại, anh nói với cô, anh hối hận.

Một người kiêu ngạo như anh, vậy mà lại có thể nói với cô, anh hối hận. Cô khiếp sợ, thậm chí muốn ngã đầu lên nhìn biểu tình trên mặt anh, nhưng vẫn nhẫn được.

Đời người có bao nhiêu cái 5 năm, thanh xuân lại có bao nhiêu cái 5 năm, đôi khi Tang Điểm có cảm giác mình đã thay đổi rất nhiều, mỗi khi nhớ đến mối tình đầu, nhớ tới Từ Mộ Duyên lúc đó, sẽ cảm thấy lúc trước đã trôi qua rất lâu rồi, tất cả đều đã thay đổi.

Anh bây giờ nói hối hận còn có ý nghĩa gì đây? Tình cảnh giờ đã không còn như trước, cô đã đợi được tâm cũng lạnh, đợi cho từ từ mà quên lãng...

Anh đã cho cô mối tình đầu đẹp nhất, cũng cho cô vết thương đau đớn nhất, cô đã yêu, đã từng hận qua, càng oán qua.

"Thế nhưng, em không hối hận." Cô nhàn nhạt nói.

Không hối hận đã gấp anh, không hối hận vì đã thích anh, ngay cả đau xót cũng không hối hận.

Từ Mộ Duyên hiểu, ôm cánh tay cô từ từ giãn ra, không thể sao? Bỏ lỡ liền thực sự bỏ lỡ sao?

Thế nhưng, trong lòng thực sự nhớ cô đến phát điên

"Từ Mộ Duyên, quá khứ nên để cho nó đi qua đi, anh có thể trở về Mỹ, cùng một chỗ với người nhà của anh, làm chuyện anh muốn làm nhất."

"Nếu như anh nghĩ hổ thẹn, em có thể nói cho anh biết, em không còn hận anh, cũng không cần anh, em hiện tại rất tốt."

Cô chôn ở trong ngực anh, nói những lời này vẫn là không nhẫn được chảy nước mắt, thấm ướt áo somi của anh.

Nói cho cùng, cô là không có dũng khí, thời gian hủy di không chỉ là ký ức, còn có dũng khí, cô không có cách nào có thể chịu đựng thêm đau đớn lần nữa.

Con người chỉ đau tối cực điểm, mới chọn không nhớ nữa.

Tang Điểm tự nhủ, nếu đã bắt đầu quên lãng, chuyện tình kia cũng không cần nhớ lại nữa.

"Buông tay đi, em muốn về nhà."

Từ Mộ Duyên vô lực rũ cánh tay xuống, cảm giác cô từ từ rời xa thân thể chính mình, trong lòng nhất thời trống rỗng, tâm cảm thấy vô lực theo...

Tang Điểm không biết mình về tới nhà như thế nào, chỉ ý thức hướng nhà mình mà đi, phía sau có người một mực theo cô, thẳng đến khi cô đóng cửa nhà mình.

Chính lúc vừa đóng cửa một khắc kia, Tang Điểm cũng không nhẫn được nữa dựa lưng vào cánh cửa ngồi xổm xuống, thất thanh mà khóc to.

Cự tuyệt, từ nay về sau này, ngay cả nghĩ đến đều không thể nữa.

"Thế nhưng, em không hối hận." thanh âm đậm đặc rõ ràng của Tang Điểm còn văng vẳng trong đầu, Từ Mộ Duyên cảm thấy tim như bị dao cắt một dao lại một dao, hấn nhầm mắt lại chịu đựng sự đau đớn.

Càng đau thi lại càng hoài niệm đến, Tang Diêm luôn cho là cô chủ động theo đuổi anh, thế nhưng nếu như anh không chấp nhận, thế giới của anh sao có thể dễ dàng xông vào?

Sau lần đầu gặp ấy, Từ Mộ Duyên giúp cô tìm ký túc xá, giúp cô dời hành lý, sau khi cô một mực nói với anh cảm ơn, nhưng ngay cả tên cùng số điện thoại đều không hỏi, khi đó 20 tuổi Từ Mộ Duyên rơi vào lười tinh.

Ngày thứ hai, sau khi Tang Diêm đem tất cả dàn xếp tốt, tất cả mọi người trong phòng đều biết, Chu Thụy Tình bát quái hỏi: "Ngày hôm qua cực phẩm đẹp trai kia là bạn trai cậu phải không?"

Kỳ thực Chu Thụy Tình ngày hôm qua đã muốn hỏi, nhin cho tới hôm nay đúng là không dẽ.

"A! Minh đã quên không hỏi tên anh ấy, điện thoại cũng không hỏi..." Tang Diêm giờ mới phản ứng được, ngày hôm qua chỉ biết ngây ngô nói lời cảm ơn hồn, cái gì cũng đều quên hỏi.

Chu Thụy Tình nháy mắt mấy cái, không tin hỏi: "Cậu cư nhiên không biết anh ta? Vậy sao anh ta lại vội trước vội sau mà giúp cậu?"

Tang Diêm ngượng ngùng sờ tóc, đem sự tình ngày hôm qua nói cho cô ấy biết, càng nói trong lòng càng thấy hối hận, sao lại không nhớ hỏi hồn tên là gì chứ?

"Cậu ngốc quá! Người đẹp trai còn tốt như vậy, cậu cư nhiên lại không xin số điện thoại!" Chu Thụy Tình trợn to hai mắt nhìn cô.

"...Minh quên mất." Tang Diêm có phần khổ sở, trường học có mấy nghìn người, không biết còn có thể gặp lại anh hay không.

Có thể là duyên phận trời đã định trước, một tuần sau, Tang Diêm liền nhìn thấy Từ Mộ Duyên, ở trong phòng ăn, anh cùng một người nữa cũng đẹp trai, thập phần bắt mắt, Tang Diêm tựa hồ liếc mắt liền thấy được anh.

Tang Diêm kéo Chu Thụy Tình bên cạnh đi tới trước mặt bọn họ, vô tình gặp lại làm cho cô hưng phấn quên cả rụt rè, cô kéo vạt áo anh cười vui vẻ, thanh âm khó nén được hưng phấn: "Hello! Cuối cùng cũng thấy anh, ngày đó tôi quên không hỏi tên của anh, còn có cả số điện thoại nữa."

Cô gái cười ngọt ngào hết sức xan lạn, mắt to long lanh như hai vàng trăng sáng lên, ngay cả cầm vạt áo của anh cũng hết sức tự nhiên.

Bất quá, căn tin nhiều người thanh âm lộn xộn, Từ Mộ Duyên chỉ phia trước bàn nói với cô: "Em và bạn của em tới đó chờ tôi đi."

Thấy cô khéo léo ngồi ở vị trí chờ, Từ Mộ Duyên cười cười, Trác Việt kỳ quái mở miệng: "Đó là học muội năm nhất phải không? Muốn làm quen cậu à?"

Từ Mộ Duyên cười cười, cô đâu giống làm quen, "Không phải đâu, trước có giúp cô ấy chút ít, đại khái là muốn mời mình đi ăn."

Có chút mới mè nha, Từ Mộ Duyên từ trước đối với nữ sinh lạnh nhạt không muốn gần, Trác Việt tìm tòi nghiên cứu nhìn anh, giễu cợt nói: "Sao mình lại không biết cậu lại có thể nhiệt tình như vậy, còn sẽ chủ động giúp đỡ nữ sinh?"

"Đại khái là nhìn cô ấy thấy thương cảm đi!" Từ Mộ Duyên lại nhớ tới cô làm bộ dáng thương nhìn hồn, được rồi! Cô là người đầu tiên có thể dùng ánh mắt sai khiến anh.

Ngày đó buổi trưa bốn người cùng nhau ăn cơm, Chu Thụy Tình hết sức thông minh kiểm có đi trước, Trác Việt vỗ vỗ vai Từ Mộ Duyên, cũng đi.

"Em phải gọi anh là học trưởng, còn có tên anh nữa?" Tang Diêm cười cười,

"Tên của anh là Mộ Duyên, tên là lạ?"

"Lạ chỗ nào?"

"Mộ Duyên, Mộ Duyên giống như gọi người mình thích vậy?" Tang Diêm bật cười.

"..."

Đây vẫn là lần đầu tiên có người giải thích tên anh như thế, Từ Mộ Duyên vừa bức mình vừa buồn cười, nhin không được trêu chọc cô: "Vậy em gọi nhiều thêm vài lần thử xem? Xem có thể hay không thích anh?"

Từ Mộ Duyên nửa thật nửa đùa, Tang Diêm lúc đó chỉ cảm thấy đáy lòng bởi vì lời nói của anh mà khẽ động một cái, bầu không khí nhất thời thay đổi, cô đỏ mặt trưng mắt nhìn anh: "Em mới không thèm gọi đây!"

Từ Mộ Duyên lặng lẽ ngồi ở trong xe, nhớ tới cô 18 tuổi đó mặt trưng mắt với anh, nhớ tới cô 18 tuổi ghét bỏ gọi tên hồn.

Sau khi bọn họ cùng một chỗ, cô lại thích gọi tên hồn Mộ Duyên, rồi lại một bên ghét bỏ tên của hồn.

"Mộ Duyên, Mộ Duyên ai mà thèm thích anh chứ..."

"Mộ Duyên, Mộ Duyên anh cũng không thể để nữ sinh khác gọi như vậy đâu đó, em sợ người khác đoạt anh."

"Mộ Duyên, Mộ Duyên tên của anh không phải là có ma lực chứ? Sao em lại càng ngày càng thích anh đâu?"

Chưa từng có người nào như thế gọi tên anh, ngoại trừ Tang Diêm. Anh cho tới bây giờ chưa nói với cô, anh cũng nghĩ là tên mình hết sức không được tự nhiên, chưa bao giờ để cho người khác gọi anh là Mộ Duyên.

Nếu như có thể, anh thực sự hy vọng tên của mình có ma lực, chỉ cần để cho cô lần nữa gọi tên anh, cô liền một lần nữa thích anh.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Không hờn

Edit: Doãn Cơ

Beta: Doãn Uyển Du

Tang Diêm sinh hoạt luôn đơn giản, thời gian bây giờ với trước đây cũng giống nhau, viết bản thảo, đi ăn và đi ngủ, giống như Từ Mộ Duyên chưa từng xuất hiện

Cô đôi khi cô nghĩ không ra, tại sao lại ở lại thành phố B, đã từng có khoảng thời gian, cô rất muốn đi khỏi cái thành phố này, nơi mà cô được cảm nhận điều vui vẻ nhất cũng khó trai qua nhất.

Cuối cùng, cô vẫn là lựa chọn ở lại, Chu Thụy Tinh hỏi cô có phải đang đợi Từ Mộ Duyên hay không, ngay cả Trác Việt cũng hỏi cô như vậy, Tang Diêm nói không có. Thế nhưng khi thời điểm cô thấy hắn, cô liền hiểu rằng cô đang đợi hắn, chỉ là ước nguyện ban đầu thay đổi, cô muốn một cái kết quả mà thôi.

Muốn..gặp lại hắn một lần, không hon.

Cô sẽ như trước vẫn đi quán cà phê kia, cô đối với quán cà phê đó có cảm giác đặc biệt, lúc vừa mới tốt nghiệp, trong lúc vô tình thấy được quán cà phê này, không lớn nhưng lại rất đặc biệt, chiêu bài là nồng đậm màu cà phê, hai chữ "Bỉ Ngạn" màu trắng vô cùng bắt mắt, xuyên thấu nhìn qua tấm cửa thủy tinh trong vắt là một màn mành màu ám.

Cô lúc đó trong đầu chỉ có một suy nghĩ, hắn ở bên kia Thái Bình Dương, có một quán cà phê như vậy hay không? Tang Diêm liền lập tức đẩy cửa đi vào, chọn một chỗ cạnh cửa sổ để ngồi, cô rất ít khi uống cà phê, chỉ gọi một cốc nước trái cây, liền lặng lẽ ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngày đó cô tại quán cà phê ấy ngồi cả một buổi chiều, đến khi mặt trời lặn mới về nhà.

Từ đó, ngoài nhà trọ nhỏ thuê bên ngoài, quán cà phê "Bỉ Ngạn" kia liền thành nơi cô đến mỗi khi đi làm về, cô thường xuyên cầm một quyển sách, lặng lẽ ngồi ở trên ghế sa lon, cô có thể ngồi cả ngày. Hoặc là mang theo máy tính xách tay của mình, ích ba ba gõ bàn phím đánh bản thảo, chỉ là thỉnh thoảng có lúc ngừng lại, suy nghĩ chỉ biết phiêu rất xa, đại khái là Bỉ Ngạn.

Chủ quán cà phê là một đôi vợ chồng, chỉ so với cô là lớn hơn ba tuổi, thời điểm Tang Diêm mới đi quán cà phê đó, quán cà phê của bọn họ thực ra mới kinh doanh được một năm, mà bọn họ cũng vừa mới kết hôn một năm.

Thường xuyên qua lại, cô đối với đôi vợ chồng này trở nên quen thuộc, sau mới biết bọn họ là bạn học thời đại học, tốt nghiệp sau một năm liền kết hôn, lúc đó Tang Diêm nghiêm túc nói một câu: "Thật tốt."

Bà chủ quán cà phê Mặc Nghiên bung một phần hoa quả đưa tới trước mặt Tang Diêm, ngồi xuống ngay trước đồi điện cô, mà cô lại không hề có cảm giác, tầm mắt còn đang nhìn phía ngoài cửa sổ, cô đã nhìn hon 2 giờ đồng hồ.

"Tang Diêm, em có chuyện gì phải không?"

Tang Diêm thu hồi ánh mắt, suy nghĩ vẫn còn đang miên漫, cô kéo kéo khố môi, "Em không sao, sao chị lại hỏi như vậy?"

"Bộ dạng của em bây giờ cùng với ba năm trước đây tới quán của tụi chị là một dạng, nhưng lại có điểm không giống lắm."

Mặc Nghiên vãnh nhớ, ba năm trước đây thời điểm Tang Diêm lần đầu tiên đến quán bọn họ, chỉ có một mình cô ngồi cạnh cửa sổ trong góc phòng, yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, lại có một loại cảm giác cô đơn.

Sau này, cô cũng chỉ một người đi đến quán cà phê của bọn họ, ngồi đó thời gian rất lâu, thỉnh thoảng sẽ cùng bạn bè cùng nhau ngồi.

Mạc Nghiên cho tới bây giờ chưa gặp qua cô gái như thế, an tĩnh làm cho người ta đau lòng.

Hiện tại bộ dáng của cô giống như lại trở về ba năm trước đây, nhưng hình như nhiều thêm một chút bực bội?

Tang Diêm lặng lẽ, "Anh ấy đã trở về, nói với em là anh ấy hối hận."

Mạc Nghiên ngẩn người, mới phản ứng được cô nói tới ai, trước đây cô ấy mới biết mình cùng bạn trai là bạn học yêu nhau bốn năm, tốt nghiệp một năm liền kết hôn, cô ấy rất nghiêm túc nói một câu 'Thật tốt.'

Ngay lúc Mạc Nghiên đứng dậy trở lại quầy bar, nghe được cô thấp giọng nói một câu, "Em vốn dĩ cũng cho là em sẽ cùng anh ấy kết hôn..."

Mạc Nghiên thời điểm quay đầu lại nhìn xem cô, thì cô đã quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, lại là cái loại an tĩnh làm người ta đau lòng ấy.

Từ sau khi hai người quen thuộc, Mạc Nghiên chỉ thỉnh thoảng nghe thấy Tang Diêm nói đến "anh ấy", chỉ là Tang Diêm chưa bao giờ nói tên người kia.

"Úm..Em dự định làm gì?" Ba năm này, Mạc Nghiên sớm đã coi Tang Diêm như là em gái của mình.

"Em cự tuyệt anh ấy." Tang Diêm lại nghĩ tới tình cảnh đêm đó, anh âm áp mà ôm cô cùng giọng nói khàn khàn ấy, luôn luôn không bao giờ được cảm giác đó, cho nên mới cô mới khó chịu.

Mấy năm nay, cô một mực bồi hồi ở giữa nhớ và quên trong lúc đó, rất lâu cô cảm giác mình đang từ từ quên lãng, rồi lại giống như vĩnh viễn không đạt được cái giới hạn ấy.

Chỉ là, đời người còn dài dang dặc, người sẽ già đi, ký ức sẽ từ từ phai nhạt, một ngày nào đó sẽ quên mất.

Mạc Nghiên chỉ thở dài một hơi, cô không biết chuyện của bọn họ, cho nên cũng không biết là nên an ủi cô ấy, hay là khuyên cô không nên nhớ chuyện trước đây, tầm mắt ló dang nhìn hướng ngoài cửa sổ, "Trác Việt tới."

Hoàng hôn buông xuống, Trác Việt từ đằng xa đi tới, tầm mắt từ lâu đã xuyên thấu qua thủy tinh rơi vào trên người Tang Diêm.

Tang Diêm ngồi yên ở một vị trí, Mạc Nghiên đã rõ ràng thời gian cô đến, cho nên luôn đem vị trí cũ giữ lại cho cô, Trác Việt mỗi lần từ đằng xa là có thể thấy cô, bộ dạng hết sức yên tĩnh dựa vào sô pha mà đọc sách, hình dạng thật nhanh gõ đánh máy tính, còn cả trầm tư nhìn ngoài cửa sổ...

Hắn biết Từ Mộ Duyên nhất định sẽ đi tìm cô, cũng biết cô nhất định sẽ cự tuyệt, cự tuyệt tất cả người có liên quan đến Từ Mộ Duyên, bao gồm cả hắn.

Mạc Nghiên đứng dậy, nhìn nhanh Trác Việt ở cửa, nói với Tang Diêm "Trác Việt rất tốt, xem người trước mắt này."

Tang Diêm ngẩng đầu, Trác Việt hình dáng cao lớn vừa mới bước tới cửa quán cà phê, ánh mắt đã nhìn về phía cô, Tang Diêm vẫn chưa hiểu rõ, Trác Việt tại sao lại thích cô.

Cô cùng Từ Mộ Duyên yêu hai năm, Trác Việt có thể nói là người chứng kiến thanh xuân tốt đẹp của bọn họ, cũng chính là chứng kiến bọn họ đau khổ mà chia tay, chứng kiến thời điểm cô yếu ớt nhất.

Như vậy cô, cô không hiểu anh thích cô ở điểm gì.

Trác Việt ngồi xuống đối diện Tang Diêm, cau mày nhìn đĩa hoa quả kia, "Còn tối còn không ăn, sao lại đi ăn cái này?"

Anh luôn là như vậy, mặc kệ cô lạnh nhạt như thế nào, anh đều có thể như thế biểu hiện tự nhiên, tự ý mà quan tâm cô, ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không cho cô.

Tang Diêm một mực chống cự Trác Việt tiếp cận, bởi vì mỗi lần thấy anh, đều giống như là đang nhắc nhớ cô, người kia tồn tại.

"Em vẫn chưa đói." Tang Diêm nhàn nhạt trả lời.

Trác Việt cũng đã cầm lấy thực đơn bắt đầu chọn món ăn, Tang Diêm nhìn người con trai đối diện, cao to đẹp trai, cộng thêm mấy năm nay tại chức tiệc tùng lịch lãm, cả người đều tản mát ra một loại thành thực mùi của đàn ông.

Khi đó, anh rất thích cùng bọn họ đùa giỡn, có đôi khi cô đi tìm Từ Mộ Duyên, từ xa đã có thể nghe được âm thanh trêu chọc của anh: "Tiểu ngọt ngào của cậu lại tới tìm cậu kia."

Thời điểm đó Tang Diêm cùng hiện tại hết sức không giống, cô vui vẻ cười rộ lên sẽ rất ngọt ngào tươi sáng, hai mắt thắt to long lanh như vàng trăng, còn có má lúm đồng tiền nhỏ rất đáng yêu. Ngay cả Chu Thuy Tinh cũng gọi cô là tiểu ngọt ngào, có lần bị Trác Việt cùng Từ Mộ Duyên nghe được, thỉnh thoảng Trác Việt cũng gọi cô tiểu ngọt ngào, nhưng cuối cùng bị Từ Mộ Duyên tặng cho ánh mắt cảnh cáo, khi đó Tang Diêm nhìn ánh mắt của anh mà lý giải là "Kêu người nào tiểu ngọt ngào hả? Đó là của tôi gọi."

Năm năm này, Trác Việt không còn gọi cô như thế nữa, có lẽ là sợ cô hồi tưởng lại chuyện cũ, có lẽ là bởi vì Từ Mộ Duyên đã đi, kêu cũng không ý nghĩa

Chương 6

Edit: Doãn Cơ

Beta: Doãn Uyên Du

Trác Việt rất thông minh, hắn luôn luôn quan tâm vừa đúng, ôn nhu mà cẩn thận. Tang Diêm vốn muốn từ chối, nhưng anh lúc nào vừa khéo mà thỏa đáng thời điểm xuất hiện bên người cô.

Mạc Nghiên đứng ở phía sau quầy bar, ánh mắt nhìn về phía bên đây, Tang Diêm vẫn yên tĩnh không có thay đổi, cô nhìn đến cảm thấy nóng nảy, ba năm nay, ngay cả bác gái quét dọn vệ sinh cũng nhìn ra Trác Việt thích Tang Diêm, mà đương sự là Tang Diêm lại vẫn như không biết chuyện gì.

Tuy rằng Mạc Nghiên chưa từng thấy qua người kia trong lời của cô nói, thế nhưng Trác Việt người đàn ông tốt như thế, Tang Diêm sao lại có thể không động tâm chứ? Nhưng vẫn là bởi vì cái người kia mà rối loạn tâm tình, đại khái chắc là chưa quên được

Không biết là do bị Tang Diêm ảnh hưởng tới tâm tình hay không, Mạc Nghiên đột nhiên xoay người hỏi Lương Tranh, "Ông xã, nếu như lúc đó chúng ta cũng chia tay, mấy năm sau không biết anh sẽ đột nhiên tìm tới em không?"

Lương Tranh liếc mắt nhìn cô, "Mẹ đưa nhỏ à, giữa chúng ta không có cái nết như này."

Mạc Nghiên nhìn một cách đó không xa là đứa nhỏ đang ngồi xổm chơi đùa, trên mặt nôй lên nụ cười hạnh phúc, đúng vậy, cuộc sống đã tốt đẹp như vậy thì sao còn có loại giả thiết này.

Trác Việt nhìn Tang Diêm im lặng ngồi ăn, đột nhiên hoài niệm cô của năm năm trước, khi đó bọn họ đều là đi ăn ở căn tin trường học, thường xuyên ngồi chung một cái bàn. Tang Diêm còn có thể kể chuyện cười cho bọn họ, rồi sau đó tự mình cười ha ha, khi tức giận sẽ giậm chân, nhiều lúc bộ dạng không buồn không lo...

Trác Việt mỗi lần nhìn thấy Tang Diêm của hiện giờ, trong đầu đều hiện lên hình ảnh thanh xuân đào dạt, cười đến hết sức rực rỡ, đã rất lâu chưa thấy qua cô nở nụ cười như vậy.

Hắn thở dài một hơi, Tang Diêm, đến cùng vì sao em vẫn không buông xuống khoảnh thời gian đó, căn bản là do em không nghĩ tới việc muốn buông!

Màn đêm xuống, ngoài cửa sổ sắc trời đã thay đổi, thành phố bóng đèn rực rỡ ánh đèn xinh đẹp, Trác Việt đứng dậy nói với Tang Diêm: "Anh đưa em về."

Lúc này đây, Tang Diêm không giống như mọi khi cự tuyệt hắn, anh mà gật đầu.

Trác Việt liền nở nụ cười, lúc đó anh rất muốn tiến lên nắm tay cô, nhưng chỉ có thể tận lực khắc chế cảm xúc này.

Vừa đến trước cửa nhà, Tang Diêm đã nói muốn xuống xe, "Em nghĩ đi bộ một đoạn, cảm ơn anh đã đưa trở về."

Trác Việt thênh thang chỉ dừng xe ở bên đường, xuống xe chuyên sang bên kia mở cửa xe cho cô, "Di thôi, anh cùng em đi vào."

Tang Diêm dừng một chút mới xuống xe, cúi đầu nhìn chân của mình, "Rất gần, em có thể tự mình đi."

Không biết có áo giác hay không, Tang Diêm hình như nghe được tiếng thở dài, ai cũng không nói thêm

Một lúc lâu, đến khi Tang Diêm mỉm miệng, lại nghe được anh nhẹ nhàng nói: "Tang Diêm, đến bao giờ em mới bằng lòng chấp nhận anh, bằng lòng cho anh cùng em đi đến tương lai."

Tang Diêm trầm mặc, đây là Trác Việt lần thứ ba bày tỏ, lần đầu tiên là thời điểm hai năm trước, khi đó cô vừa mới tốt nghiệp một năm, anh nói với cô: "Tang Diêm, bước lên phía trước đi, anh sẽ chờ em"

Lần thứ hai là một năm trước, anh nói với cô: "Anh hỏi cậu ấy còn nhớ tôi Tang Diêm hay không, cậu ấy nói có, nhưng rất ít. Tang Diêm em cũng nên có kết quả, anh vẫn đang đợi em"

Không rõ bắt đầu từ lúc nào, Trác Việt luôn ở bên cạnh cô, trong nháy mắt năm năm trôi qua. Tang Diêm không biết anh thích cô từ lúc nào, có thể anh điều biết rõ ràng, nhưng tại sao còn lựa chọn thích cô như vậy.

Tang Dièm lúc này đã không biết phải nói gì, lời làm tổn thương người cô không nói được, bản thân cũng đã có vết thương, sao còn có thể nhẫn tâm tổn thương người khác?

Trác Việt lại lên tiếng, "Vào đi thôi, anh ở đây nhìn em vào."

"...Không cần, anh về trước đi, lái xe cẩn thận."

Trác Việt đôi mắt thoáng qua một chút ám đạm, "Được."

Tang Dièm đi rất xa vẫn không có nghe được tiếng xe khởi động, do dự một chút, xoay người.

Ánh đèn nê ôn chiếu xuống, không nhìn rõ ánh mắt của anh, chỉ có thể nhìn rõ bóng dáng cao to, lẳng lặng đứng nhìn về phía cô, tựa như một pho tượng.

Tang Dièm đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cô tự đem mình vào hoàn cảnh hết sức tuyệt vọng, tự mình đi không đi ra, người khác cũng vào không vào được, nhưng cô không biết phải làm sao.

Không đành lòng nhìn nữa, cô xoay người bước nhanh đi về phía trước, thầm nghĩ nhanh lên một chút về nhà.

Tang Dièm thuê căn nhà này là loại nhà tầng, cô ở tại tầng bảy, cũng là tầng trên cùng. Hành lang đèn điện cảm ứng đã không còn linh hoạt, thường xuyên không cháy đèn, Tang Dièm đã sớm thành thói quen, đêm bậc thang chậm rãi đi lên.

Hành lang có mùi thuốc lá thoang thoảng, Tang Dièm ngẩng đầu, trong bóng tối có một bóng người cao ráo đứng dựa vào cửa nhà cô, chỉ có thể nhìn rõ ngón tay người đó kẹp một đầu mẫu thuốc lá. Cô lúc đầu hơi hoảng, sau khi thấy người kia xoay người đối mặt với cô, đúng là thân ảnh quen thuộc.

Cô dừng lại không tiến lên, hấn lại gấp gáp đi đến, mẫu thuốc lá trên tay đã rơi xuống.

Hơi thở quen thuộc xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt, ngay lúc cô không hề phòng bị mà hôn xuống.

Thời kỳ đại học Từ Mộ Duyên đã bắt đầu hút thuốc, chỉ là rất ít khi hút ở trước mặt cô, cô thỉnh thoảng có thể ngửi thấy từ trên người hấn mùi thuốc nhàn nhạt, cô ngay lập tức cầm lấy tay phải của hấn, đưa lên chớp mũi mà ngửi ngửi, sau đó kết luận: "Mộ Duyên, anh hút thuốc lá."

Từ Mộ Duyên bát đắc dĩ cười cười, hấn đã rửa tay hai lần, mũi cô thật đúng là thính. Từ khi quen cô, hấn rất ít khi hút thuốc, chỉ thỉnh thoảng hút một điếu.

"Một ngày không thể hút vượt lên ba điếu!" cô đưa ngón tay ra minh họa, đôi mắt sáng long lanh mà nhìn hấn.

Mỗi lần như vậy, hấn đều làm bộ muốn hôn cô, thì cô sẽ lấy hai tay che mặt mình vội đứng lên, ghét bỏ nói: "Hút thuốc lá không được hôn em, hôi chết"

"Ngoan, anh đi đánh răng." Hấn dỗ cô.

"Thật không?" Cô nửa tin nửa ngờ nhìn hấn, nụ hôn ấm áp đã rơi xuống, là mùi vị bạc hà nhàn nhạt.

Tang Dièm đứng ngắn ngo, hồi úc lại hiện lên trong đầu, suy nghĩ lại trôi theo dòng hồi úc, nụ hôn của hấn lại mang theo mùi vị thuốc lá nhàn nhạt quấn quanh cô, nhất thời như ở trong mộng mới thức tỉnh hấn.

Hấn lại đem cô ôm thật chặt trong ngực, so với năm năm trước bất cứ lúc nào cũng dùng sức mà hôn cô, mang theo vẻ điên cuồng.

Chẳng biết từ lúc nào người trong lòng nước mắt đã tuôn trào, hôn môi trở nên khô sở không thôi.

Từ Mộ Duyên như trước ôm lấy cô, nhẹ nhàng mà đặt lên má cô một nụ hôn nhẹ, ánh mắt nhìn cô...

"Anh đến cùng là đang nghĩ cái gì vậy?" Tang Dièm khẽ hỏi.

Động tác của hấn dừng một lúc, đem đầu của cô ôm vào trong ngực, thanh âm ấm áp vang lên, "Tang Dièm, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa có được không?"

Bắt đầu như thế nào đây? Cô lúc đầu cũng chấp nhận cùng chờ đợi, đến cuối lại cùng với cô đơn mà cảm nhận, trải qua nhiều lần chờ đợi tìm kiếm, cô đã không còn dũng khí mà tin hấn

"Chúng ta đã không thể nào đâu " Thời gian năm năm sao có thể nói qua là qua? Cô không có cách nào tha thứ cho hấn đã buông tay như vậy.

Sau khi hấn đi, Tang Dièm ngây ngốc đứng tại chỗ, thời gian thoảng như một giấc mộng, sau khi gặp lại hấn, cũng như là mơ thôi

Từ lúc 18 tuổi lần đầu gặp nhau đến bây giờ, đã trôi qua 7 năm rồi, thanh xuân của cô giống như đều hao tổn trong 7 năm này, tốt đẹp nhất cùng bị thương nhất, một cái hai năm, một cái năm năm.

Thời gian trôi qua thật nhanh, sau cái năm năm lại là dài dằng dặc.

Cô không bao giờ tin nữa, cô sẽ lại là cô gái dũng cảm không sợ gì như lúc đầu, thời gian chậm rãi tiếp diễn, tâm lại từ từ già đi.

Từ Mộ Duyên, nếu như sóm một chút, sóm thêm một chút thì thật tốt...

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hon ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tiếng sấm ký ức

Mấy ngày gần đây, Tang Diêm luôn cảm thấy có người theo dõi mình. Không phải là trực tiếp theo dõi mà chỉ là cô cảm giác như có người đang nhìn mình mà thôi. Nhưng mỗi lần quay người lại xem xung quanh, cô lại không phát hiện ra cái gì.

Bản thảo đã sửa lại xong, tiếp theo cô đã có thể có một khoảng thời gian để nghỉ ngơi. Giữa lúc cô đang suy nghĩ muốn đi du lịch ở đâu đó thì Chu Thụy Tình gọi điện thoại tới: "Tang Diêm, tiệm của bạn mình lấy thêm hàng mới. Có một cái váy cực kỳ hợp với cậu, mình đã giữ lại cho cậu rồi. Cậu mau tới đây thử xem."

Tang Diêm tính toán thời gian một chút, hình như đã nửa tháng cô chưa đi qua bên đó rồi, lại nghĩ tới cậu nhóc nhà Tô Tâm kia nữa. Có lẽ là bởi vì kế hoạch du lịch sắp tới nên tâm tình cô mới vui vẻ như vậy. Cô cười một cái, nói: "Được, buổi chiều mình sẽ đi qua liền."

Hai năm trước, sau khi từ chức ở bên nhà sản xuất, cô quyết định tự do viết bản thảo, nên thời gian của cô dư dả rất nhiều. Thỉnh thoảng cô sẽ đăng ký theo một đoàn du lịch nào đó. Mỗi lần du lịch trở về, cô đều có cảm giác tâm tình tốt hơn rất nhiều, cả người đều hết sức nhẹ nhõm. Bây giờ, quả thực cần đăng ký một chuyến đi du lịch nữa rồi, đến lúc quay trở về thì cô sẽ biến trở lại thành một Tang Diêm vui vẻ.

Thời tiết mùa hè thay đổi thất thường, trời muốn mưa là mưa liền. Tang Diêm xuống dưới nhà mới phát hiện ra bầu trời rất âm u, mây đen dày đặc, có lẽ sắp có một trận mưa lớn. Cô nhìn ô che nắng trong tay, đang do dự có nên quay trở về đón ô hay không. Nhưng cô lại cảm thấy bây giờ mà chạy lên tầng 7 lầu nữa thì tồn thời gian quá. Sau khi suy nghĩ một chút cô vẫn từ bỏ ý định này, chân bước nhanh về phía trước. Hy vọng trước khi trời mưa cô có thể kịp đến trạm xe buýt.

Từ dưới nhà đi đến trạm xe buýt cũng phải mất hơn mười phút. Cuối cùng cô vẫn là xui xẻo. Cô mới đi đến cửa tòa nhà thì trời liền mưa to, cùng với đó là tiếng sấm rung trời kéo tới. Chợt một tiếng sấm vang lên rất to, Tang Diêm sợ đến run một cái. Cô kịp bắt ô trong tay ra nhưng vẫn không có tác dụng gì. Một trận gió to thổi đến, chiếc ô trong tay thiêu chát nứa bị thổi bay đi mất, khiến người cô không có chỗ nào là không bị ướt. May mắn là hôm nay Tang Diêm không mặc váy, thế nên không cần phải vào lúc gió to thế kia mà phải tìm cách để giữ váy.

Từ Mộ Duyên luôn lái xe đi theo phía sau cô, giống như mấy ngày hôm trước vậy. Mưa ập xuống vừa nhanh lại vừa lớn. Thấy cô ở trong màn mưa ngày càng chật vật, anh không do dự thêm nữa, dừng xe vào sát ven đường, rồi đi ra dắt sau xe lấy một chiếc ô.

Mưa rơi rất lớn, căn bản là không có dấu hiệu dừng lại. Tang Diêm thực sự là không có biện pháp nào cả, cô đành phải quay trở lại thay quần áo khác, đợi cho mưa tanh rồi mới đi tiếp. Cô đang định xoay người thì vai đột nhiên trùng xuống. Tang Diêm lại càng hoảng sợ, tay run một cái khiến chiếc ô bị gió thổi rơi xuống đất, rất nhanh liền bị gió thổi bay đi xa, rơi vào trong vườn hoa.

Nước mưa không rơi xuống như dự tính. Cô xoay người lại, ngẩng đầu lên, liền thấy Từ Mộ Duyên cầm một chiếc ô đứng phía sau cô. Nước mưa theo đường cong khuôn mặt chảy xuống, ướt đẫm áo, lớp vải dán chặt vào người anh.

Tang Diêm trố mắt một lúc lâu, mới phát hiện anh khoác tay vai của cô một cách rất tự nhiên. Khắp nơi đều là tiếng mưa rơi xuống đất, rõ ràng là một nơi âm ỉ như vậy, nhưng bởi vì có một chiếc ô ngăn cách với xung quanh, nên rất yên tĩnh. Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì một tiếng sấm vang lên, làm cho cô không kiềm chế được mà khẽ run một cái. Tay trái bắt mờ bị một bàn tay ấm áp bao lấy, gò má cô dán vào lồng ngực của anh.

"Đừng sợ." Anh ôm lấy cô quay về.

Trong màn mưa giông nói của anh có chút mờ áo, khiến Tang Diêm thấy không chân thật cho lắm. Thế nhưng, cảm giác áp sát trên gương mặt cùng với tiếng tim đập mãnh liệt lại thật đê mê. Cô cứ thế mà đi theo bước chân của anh.

Cũng giống như đa số các cô gái khác, Tang Diêm cũng sẽ bị tiếng sấm hù sợ. Cô không hẳn là quá sợ, chỉ là đột nhiên bị tiếng sấm lớn kích thích như vậy thì việc hoảng sợ cũng là rất tự nhiên.

Khi đó, bọn họ mới vừa xác định quan hệ, Từ Mộ Duyên luôn bê bối bận nhiêu việc, Tang Diêm mới lên năm nhất đại học, lại cộng thêm vào đúng thời kì tình yêu cuồng nhiệt nhất. Vậy nên lúc cô không có tiết học liền thích ở bên anh. Anh đi học cô cũng đi theo, anh bận việc học thì cô ngồi một bên đọc tiểu thuyết của cô. Vào thời điểm ấy cô đã nghĩ, chỉ cần ngày ngốc ở bên cạnh anh, chính là chuyện vui sướng nhất.

Lần đầu tiên hai người gặp con mèo to phái ở lại trong thư viện, Tang Diêm nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm màn mưa bất tận, thoái mái dựa lưng vào người Từ Mộ Duyên. Bỗng nhiên, tiếng sấm vang lên, khiến cô lại sợ hãi mà run lên.

Từ Mộ Duyên cười nhẹ, bàn tay áp bit lỗ tai cô lại, nói: "Đừng sợ, thiên lôi sẽ không đánh tới em đâu."

"Đây không phải là em sợ, em là bị giật mình thôi!" Tang Diêm bát mẫn phản bác. Tiếng sấm lớn như vậy, cô bị kinh sợ là hết sức bình thường mà!

Anh vẫn cười: "Ù, em không phải sợ, chỉ là lá gan có hơi nhô thôi."

"..."

Ý nghĩa hai câu này không phải đều giống nhau sao?

Từ đó về sau, chỉ cần ở cùng anh, khi gặp thời tiết như vậy, anh rất tự nhiên mà che đi hai lỗ tai của cô, vì cô mà che đi tiếng sấm

Thời gian dài trôi đi, Tang Diêm đều nghĩ anh đã trở thành một thói quen của cô. Cô vui vẻ hưởng thụ sự cảm nhận, tí mỉ của anh. Trong suy nghĩ, cô luôn nghĩ rằng sau này khi kết hôn rồi, lúc đêm tối mà gặp phải giông tố, khẳng định là cô sẽ không bị giật mình tỉnh giấc nữa. Chỉ là cô không biết bọn họ lại không có sau này, cũng không có cái gọi là hôn nhân.

Nước mưa xen lẫn mùi vị của bùn đất. Hồi ức đan xen với thực, thời gian dường như dừng lại, tất cả đều là hình ảnh của năm năm trước. Nhưng hiện thực vẫn là hiện thực. Tang Diêm chăm chú nhìn cánh cổng của tòa nhà, không phải là dưới khu ký túc xá thời đại học, tất cả đều không giống nhau.

"Khi về tới nhà, em nên thay quần áo trước, như vậy sẽ không bị cảm cúm" Từ Mộ Duyên cau mày nhìn quần áo ướt đẫm trên người cô. Lúc này, anh cũng không còn lo lắng nhiều nữa.

Cô đứng ngây ngốc ở cửa, cũng không chịu mở cửa ra. Anh có phần không hiểu được thái độ của cô. Lúc này cô lại không có cự tuyệt anh, nhưng điều này cũng chưa nói lên được cái gì cả.

Mấy ngày nay anh luôn yên lặng đi theo cô. Anh biết cô thích nhất là đi đến quán cà phê tên "Bì Ngạn" kia, vậy nên ngày đầu tiên anh về nước thì cô đã trông thấy anh ở ngoài cửa quán cà phê đấy. Ngày đó cô né tránh anh, bọn họ chỉ gặp thoáng qua nhau.

Anh biết cô mỗi ngày vào buổi trưa sẽ đều ra khỏi nhà. Cô đi không nhiều nơi lắm, thư viện, quán cà phê, tòa soạn, chợ bán thức ăn và siêu thị. Bởi thế anh mới biết, hóa ra năm năm này cuộc sống của cô rất đơn giản. Thỉnh thoảng sẽ thấy Trác Việt xuất hiện ở trước mặt cô, anh ta rất tự nhiên chọn món ăn, sau đó hai người cùng nhau ăn cơm.

Từ Mộ Duyên rất muốn tiến lên, nhưng rồi lại chỉ có thể nhẫn nhịn, anh không đi đến. Có những thứ không phải cứ cứng rắn đoạt lại là sẽ có được, anh phải trả giá lớn cho sai lầm của mình. Anh không quan tâm thời gian dài hay ngắn, anh chỉ để ý đến cảm nhận của cô mà thôi. Anh không hy vọng mình sẽ lại gây nên chút tổn thương nào với cô một lần nữa.

Tang Diêm không biết vì sao mình lại rơi vào trong hồi ức nữa. Cô đã cho rằng cả đời này mình sẽ không bao giờ nhớ đến nó nữa, có lẽ là bởi vì nó quá đau đớn.

Vốn tưởng là thời gian sẽ hòa tan những đau xót kia, thế mà vào thời điểm ký ức được gọi lên, vết thương ấy lại bị đâm thêm một dao nữa, đau đòn thấu tâm can.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Cuộc sống sau này

Sau một hồi giằng co, Tang Diêm rút chìa khóa ra và mở cửa. Cô đứng trước cửa chắn chờ hồi lâu rồi mới quay đầu lại nhìn anh. Anh đã bảo vệ cô trong cơn mưa lớn. Bây giờ người anh hoàn toàn ướt đẫm, nước rỉ xuống từng giọt, từng giọt. Cô hiếm khi thấy anh khó xử như bây giờ.

Mưa vẫn không ngừng rơi, cuối cùng Tang Diêm cũng mềm lòng. Sau khi đi vào cửa, cô quay lại nhìn chằm chằm chiếc áo ướt sũng của anh. Cô không biết có nên mở cửa ra hay không: "Anh..."

Vừa dứt lời cô liền cảm thấy hối hận, ép chính mình đem những lời sắp nói nuốt xuống.

Từ Mộ Duyên chờ đợi rất lâu, nhưng cô chỉ nói một lời rồi lại thôi. Anh đang định mở miệng, cô liền nói trước: "Anh cũng về trước rồi thay quần áo đi."

Thật nhẫn tâm! Từ Mộ Duyên cứ nghĩ cô sẽ bảo anh vào nhà tránh mưa và đưa cho anh một chiếc khăn khô, xem ra anh đã suy nghĩ nhiều rồi.

Đây là lần đầu tiên Tang Dièm không chống cự anh sau khi anh trở về nước, thật là cơ hội khó có được. Từ Mộ Duyên cảm thấy bây giờ mà anh không tranh thủ thì đến khi nào mới có được cơ hội tốt như vậy cơ chứ.

"Bên ngoài trời vẫn đang mưa." Ý của anh rất rõ ràng.

Tang Dièm hiển nhiên cũng đã hiểu, cô nhìn chằm chằm xuống đất. Sau khi tốt nghiệp, cô chuyển đến sống ở đây. Ngôi nhà này đã cũ, môi trường xung quanh rất yên tĩnh, vì vậy cô ở đây đã ba năm rồi. Cô đang do dự có nên để anh bước vào không gian riêng của mình hay không. Từ Mộ Duyên nhìn cô chăm chú, ngập ngừng vài lần rồi mới nói: "Em không thể cho tôi vào để tránh mưa sao?"

Sau một khoảng im lặng, Tang Dièm nói nhỏ: "Được rồi, anh vào nhà tránh mưa một lát đi."

Từ Mộ Duyên mỉm cười bá đạo. Cô đâu cần tỏ ra căng thẳng như vậy chứ, chẳng lẽ anh còn có thể gây rối nữa hay sao? Lúc này, anh cũng không suy nghĩ nhiều về thái độ của cô. Lần cuối cùng anh hôn cô là ở ngoài cánh cửa này.

Khung cảnh bên trong hoàn toàn khác biệt với một số hành lang cũ bên ngoài. Thoang thoảng một chút hương hoa. Ngôi nhà ấm áp với một bàn ăn, khăn trải bàn cùng bình hoa bách hợp trắng. Trên ban công nhỏ là một vài chậu cây mà cô trồng, bên cạnh có một tấm chiếu, trên đó có một vài cuốn sách nằm rải rác. Cô ấy vẫn luôn thích đọc sách.

Nhớ khi còn ở trường đại học, cô luôn lấy thời gian biểu của anh dán lên bàn cùng thời gian biểu của cô. Sau đó, cô chụp ảnh và khoe với anh, để có thể nhìn thấy thời gian của hai người trong nháy mắt. Từ Mộ Duyên biết cô chỉ muốn phân bố thời gian của hai người sao cho hợp lí. Từ đó về sau, trừ khi cô ấy không đến lớp, nếu không cô sẽ luôn giành vị trí phía trước để ngồi cùng anh. Tất nhiên, vị trí này không phải là phía chính diện, nguyên nhân cô ấy chọn chỗ này là do cô ấy muốn trốn ánh mắt của giáo viên để đọc tiểu thuyết, trước khi đọc cô ấy luôn nói: "Mộ Duyên, nếu giáo viên bước xuống, nhớ nhắc em nhé!"

Suy nghĩ của mọi người rất dễ bị hiện thực chi phối. Từ Mộ Duyên nhìn vào những cuốn sách, anh nhớ lại năm đó. Mỗi lần anh bước vào lớp, Tang Dièm luôn vẫy tay chào anh. Nụ cười của cô ngọt ngào và rạng rỡ: "Mộ Duyên, bên này, em đã giúp anh chiếm chỗ rồi nè."

Từ Mộ Duyên lặng lẽ nhìn căn hộ nhỏ của cô. Có nhiều vật dụng trang trí nhỏ, đồ nội thất cũng rất mới, trên ghế sofa là cái gối ôm, thậm chí bức tường đường như là mới quét, rất trắng.

Tang Dièm không chú ý đến ánh mắt và tâm trạng của anh. Thậm chí cô còn không biết phải làm gì trước tiên. Trái lại, Từ Mộ Duyên thấy cô vẫn ngày ngốc đứng đó thì mở miệng nhắc nhở: "Thay quần áo trước đi."

Cô đi thẳng vào phòng ngủ. Khi cô bước ra, trên tay có thêm một chiếc khăn tắm lớn. Cô đưa chiếc khăn cho Từ Mộ Duyên: "Anh lau tạm đi."

Thấy cô vẫn còn ướt sũng, anh không thể giúp đỡ nhưng lại nhăn mặt: "Em đi thay quần áo đi."

Cô lảm bảm, quay lại phòng ngủ để thay quần áo. Từ Mộ Duyên lau nước trên đầu, vừa lau anh vừa đi dạo quanh nhà. Tang Dièm thích thu thập các món đồ nhỏ, sang trọng, thích đọc và mua sách. Trong hai năm họ yêu nhau, anh đã gửi rất nhiều thứ cho cô ấy. Chúng đều là những món đồ nhỏ, sách và những thứ cô thích. Chúng tuy không đắt lầm, nhưng cô lại rất thích nó.

Sau một vòng, anh không tìm thấy một món đồ quen thuộc nào, cũng không có vật nào liên quan đến anh. Anh không biết cảm giác trong lòng lúc này của mình là gì, chỉ là rất khó chấp nhận được. Khi anh nhận ra mình sẽ không còn tồn tại trong cuộc sống của cô, cảm giác bá đạo ngày càng trở nên mãnh liệt hơn. Nói anh đáng đời cũng được, đã từng có được cô nhưng lại vứt bỏ cô, chờ đến khi anh nhận ra bản thân mình cần cô thì cô đã rời khỏi cuộc sống của anh mãi rồi.

Quá khứ đẹp bao nhiêu thì thực tế lại phủ phàng bấy nhiêu. Thứ anh nhận được rất nhiều nhưng cũng không thể bù đắp được thứ anh đã mất đi.

Từ Mộ Duyên nhìn từng món đồ nhỏ trong nhà, tượng trưng trong năm năm qua, cô đã mua từng thứ từng thứ một, để chúng thay thế những món quà, những kí niệm của anh, ký ức về anh cũng dần bị lãng quên.

Cô bước ra khỏi phòng, thấy Từ Mộ Duyên đang lặng lẽ đứng ngoài ban công. Tiếng mưa rơi xuống rất rõ ràng. Do trời mưa to, bầu trời lại có hơi ẩm đậm khiến bóng lưng anh càng nặng nề hon.

Nghé thấy tiếng bước chân, Từ Mộ Duyên quay đầu lại. Cô mặc quần jean đơn giản phối với áo phông. Mái tóc đen dài phủ trên vai, đuôi tóc lượn sóng như rong biển. Trông cô giống như sinh viên đại học vậy. Anh cứ ngỡ năm năm này chưa từng trôi qua. Ngoài những đợt sóng nước ngày càng lặng lẽ ở đáy lòng, ngoài những đứa trẻ mập mạp, ngoài việc... không còn thấy ý cười trong mắt anh...

Từ Mộ Duyên gạt bỏ cảm xúc hỗn loạn của mình, hướng mắt về một vài con gấu bông được đặt trên ghế sofa: "Không phải trước đây em không thích gấu bông sao?"

Anh nhớ có một lần, anh đi ăn khuya với một vài sinh viên giỏi. Vào lúc đó, nhiều sinh viên đại học đã mua quầy hàng ở chợ đêm. Khi đi qua một quầy bán búp bê, họ thấy một con gấu nhỏ rất dễ thương. Một cậu bạn đã mua nó về ký túc xá. Anh không ngờ rằng khi cô được tặng con gấu này vào ngày hôm sau, khi đó cô trả lời có chút khó xử: "Em không thích gấu bông."

Cô tốt bụng lại đơn thuần, không bao giờ khó chịu. Những gì cô thích, những gì cô không thích cô luôn nói với anh một cách cẩn thận. Ví dụ như, cô không thích anh hút thuốc, cô sẽ nói rõ với anh khi hút thuốc thì không được hôn cô, cô thích anh ôm cô từ phía sau...

Ngay cả khi cô tức giận, cô cũng sẽ nghiêm túc nói lý do tại sao cô tức giận. Lúc đó, anh sẽ vỗ về cô. Cô nói rằng anh rất tốt, anh luôn đáp ứng mọi yêu cầu của cô, vì vậy cô từng đặc ý đưa ra kết luận: "Anh xem, em đã với anh là điều đó sai, anh mà làm như vậy em sẽ tức giận đúng không?"

Khi đó anh chẳng thể làm gì khác, chỉ có thể nghiêm người hôn cô...

Hôn xong, cô đỏ mặt nói: "Mộ Duyên, em xin lỗi...em sai rồi..."

Cái gọi là phản công có lẽ chính là trường hợp này.

Đối diện với đôi mắt bình lặng của cô, cuối cùng anh cũng biết bản thân mình đã mất đi thứ quý giá nhất.

Tang Diêm đã từng đem bản thân mình giao cho anh, cô không bao giờ gạt anh hay che dấu cảm xúc của mình. Anh luôn có thể nhìn thấu cô trong nháy mắt nhưng bây giờ, anh lại không thể hiểu cô được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Cạm bẫy của hồi ức

Edit: Doãn Tử Du

Beta: Doãn Thiên

Hóa ra anh vẫn còn nhớ rõ trước kia. Tang Diêm ngồi trên ghế sa lon, cô tiện tay sờ vào tóc của búp bê, cười nhàn nhạt: "Về sau cảm thấy loại búp bê lông xù này trông thật đáng yêu, ít nhất để trong nhà còn có cảm giác ấm áp."

Từ Mộ Duyên vẫn đứng đây như cũ, ánh mắt anh dòi từ ghế sa lon sang người con gái nhã nhặn lịch sự, không giống cô, nhưng lại đúng là cô. Trước kia, cô đối với anh tựa như vĩnh viễn không có chuyện để nói hết, thường xuyên ở cạnh anh nói lúi ra lúi rít, đáng vẻ tươi cười điềm đạm, trông vô cùng xán lạn.

Bây giờ lại thấy cô kiệm lời như vậy, khiến trong lòng anh trở nên hoảng hốt. Giống như Trác Việt một năm trước đã gọi điện thoại nói với anh: "Bây giờ Tang Diêm sống rất tốt, chẳng qua bây giờ cô ấy đã không giống như lúc trước, rất ít nói."

Trong thời gian ngắn, Từ Mộ Duyên không biết phải đối diện với Tang Diêm như thế nào. Đầu không khí vì thế trở nên khá xấu hổ. Tang Diêm nấp ở trên ghế sa lon, cõi lòng cũng chát chúa nhiều tâm sự. Cô chỉ mong mưa mau chóng dừng một chút.

"Tang Diêm, anh..." Một hồi lâu sau, Từ Mộ Duyên lập tức mở miệng.

"Mưa đã ngót rồi, em muốn đi ra ngoài." Tang Diêm cắt ngang lời nói của anh, thậm chí còn có một chút vội vàng mà đứng lên.

Từ Mộ Duyên nghiêm túc nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả thực mưa đã ngót rồi. Khóe miệng anh như có như không mà cười khổ. Anh đi đến trước mặt cô, nhẹ giọng mở miệng: "Đi thôi, em muốn đi nơi nào?"

Chu Thụy Tinh là bạn bè tốt nhất của cô thời đại học, Từ Mộ Duyên tất nhiên là biết điều này. Trái lại, lần này Tang Diêm trả lời rất dứt khoát: "Em đi tới tiệm của Thụy Tinh."

"Chu Thụy Tinh?" Năm năm không nghe đến cái tên này, Từ Mộ Duyên không khỏi hỏi lại một câu.

Tang Diêm dừng bước chân quay đầu lại! Anh không nhớ cô ấy sao?"

Chỉ trong một giây, cô liền lập tức hỏi hận, tại sao cô phải hỏi anh có nhớ hay không nhớ người bên cạnh mình. Cô có chút ảo não quay đầu lại, xoạch một tiếng, mở cửa chính.

Từ Mộ Duyên khẽ cười một tiếng: "Đương nhiên nhớ rõ, trước kia chúng ta thường xuyên ăn cơm chung với nhau."

Khi đó Chu Thụy Tinh luôn dùng tiền bợ bà, vừa đến cuối tháng liền nghèo đến nỗi một xu không dính túi. Thời điểm đó, Tang Diêm hay cùng Từ Mộ Duyên đi ăn cơm, cô ấy luôn làm bộ đáng thương mà gửi chát Tang Diêm: "Tiểu Diêm Diêm, cậu với anh Mộ Duyên đi ăn cơm à?"

Mỗi lần hỏi như vậy, Tang Diêm cũng đã biết rõ ý đồ của cô ấy, cô đều hào phóng mang cô ấy đi theo. Chu Thụy Tinh vừa đến cuối tháng liền ăn chực liên tục mấy ngày một cách rất là sung sướng. Có lẽ ân tượng của Từ Mộ Duyên với cô ấy rất sâu sắc a?

Ngẫu nhiên cùng nhau ăn cơm thì không có gì, nhưng mỗi lần đến giờ cơm, Chu Thụy Tinh lại rất đúng giờ đúng trước mặt anh và Tang Diêm. Cô ấy sung sướng thảo luận ăn cái gì với Tang Diêm. Tình trạng ấy duy trì liên tiếp mấy ngày liền. Hòn nứa dù sớm hay muộn, Từ Mộ Duyên đã cảm thấy có chút kỳ quái. Có một lần anh thuận tiện hỏi Tang Diêm, cô đáp ứng nói: "Cuối tháng..."

Từ Mộ Duyên lập tức hiểu ra. Tang Diêm cho là anh không vui, lập tức nói: "Chỉ vài ngày mà thôi, Mộ Duyên, anh sẽ không nhớ mợn đến vậy chứ?"

Nhớ mợn? Bị bạn gái hoài nghi như vậy, Từ Mộ Duyên đương nhiên mất hứng. Tang Diêm vừa nhìn sắc mặt anh, cô lập tức biết mình đã nói sai, ngoan ngoãn kiểm điểm lại: "Mộ Duyên là người anh tuân nhất, em sao có thể nói anh là người keo kiệt được, em sai rồi, anh phạt em đi!"

"Là nêu phạt." Nói xong liền cắn lén vành tai cô...

Hai người ngồi trên ghề đá, bụi cây ở cạnh đó có bóng mát, tán cây rủ xuống cả một khoảng sân trườn. Tang Diêm sau khi bị trừng phạt vẫn không quên hỏi: "Vậy ngày mai Thụy Tinh có thể cùng chúng ta ăn cơm không?"

Lúc ấy Từ Mộ Duyên cười như không cười nói với cô: "Chỉ cần em không ngại để anh nuôi vợ giúp người khác là được rồi!"

"Vợ của người khác?"

Thấy bộ dạng hờ hững của cô, anh liền biết là cô nghe không hiểu. Từ Mộ Duyên đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt mềm nhũn của cô: "Chu Thụy Tinh về sau không phải là vợ của người khác hay sao?"

Tang Diêm lúc này đã hiểu ra, cô quay lấy cánh tay của anh. Dưới ánh trăng mờ nhạt, anh nhìn ánh mắt của cô. Đôi mắt cô đen láy, đáy mắt hiện lên một chút chờ mong. Cô ngửa đầu, cố chấp nhìn vào mắt anh: "Thế em là của ai?"

Từ Mộ Duyên giống như bị đâm độc, anh nói: "Của anh."

Chỉ là hai chữ đơn giản nhưng lại khiến Tang Diêm vui vẻ trong một khoảng thời gian rất dài. Mỗi lần nhớ tới việc anh tuyên bố chủ quyền mà nói ra hai chữ kia, cô sẽ cười ngây ngô. Trước kia... ở một chỗ với anh thật sự vui vẻ.

Lại là trước kia, người này có thể đừng nhắc lại trước kia được hay không? Tang Diêm nhẹ giọng "ừ" một tiếng, bước nhanh chân.

"Tang Diêm!" Từ Mộ Duyên bỗng nhiên nắm tay cô lại.

Tâm tình khẩn trương xen lẫn phức tạp lại tới nurga, anh lại muốn nói những lời tâm tình nurga hay sao? Tang Diêm không muốn nghe. Cô thoảng dùng sức giãy dụa, muốn rút tay của mình về, anh ngược lại nắm càng chặt hon.

"Anh đã biết mình từng rất khốn khiếp, anh cũng biết mình tinh ngô đã quá muộn màng, trở về đã quá muộn. Nhưng xin em đừng lảng tránh anh, anh sẽ dùng thời gian và hành động để chứng minh."

Trả lời anh là việc Tang Diêm dùng sức giãy dụa tay mình.

Bầu không khí vừa mới được hòa hoãn lập tức lại trở về như cũ. Thời gian năm năm đâu thê nào dễ dàng mà vượt qua được. Những đau xót kia nào có đơn giản tan thành mây khói nhanh vậy?

Xuống lầu, hai người một trước một sau, mỗi người cầm một cái dù, cả quang đường đều trầm mặc.

Khi đi đến bên cạnh chiếc BMW màu trắng bạc, Tang Diêm lại bị kéo lại: "Để anh đưa em đi."

Tang Diêm sững sờ, nhìn về chiếc xe bên cạnh. Cô cảm thấy nó rất quen mắt. May mắn nay, cô thường thấy nó ở dưới lầu. Chiếc xe như vậy xuất hiện ở tiêu khu đúng là hiếm thấy. Lúc ấy cô còn nghe được người dưới lầu còn tự nhận đây là xe của bạn trai con gái nhà mình...

Cô lập tức hiểu ra, chả trách mấy ngày nay cô cứ cảm thấy có ai đó theo dõi mình. Trong lòng trở nên phức tạp. Ánh mắt nhìn về phía anh đều mang theo vài phần mê man.

"Để anh đưa em đi." Từ Mộ Duyên nhắc lại.

"Không cần, em ngồi xe buýt." Tang Diêm lấy lại tinh thần, rút tay của mình về. Lần này anh không có bắt tay cô lại nữa, tùy ý để cô rút bàn tay về.

"Trời vẫn còn mưa, đi xe buýt rất bất tiện."

Tang Diêm quay mặt lại đối diện với anh, thanh âm lặng ngắt: "Trời mưa thì sao, mấy năm nay không phải cũng như vậy sao? Hiện tại cũng như thế thôi."

Mấy năm nay không có anh, cô vẫn tiếp tục sống một cuộc sống như trước, hiện tại vẫn như vậy.

Lên xe buýt, Tang Diêm theo bản năng đi đến chỗ ngồi hàng cuối cùng, xuyên qua cửa kính thấy được chiếc xe quen thuộc kia.

Tù bên ngoài không thể thấy được ở phía trong xe, Tang Dièm chưa bao giờ thấy bộ dạng của anh khi lái xe, nhưng cô có thể tưởng tượng ra được. Khuôn mặt anh tuấn tú, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước, ngón tay thon dài dùng lực nắm chặt vô lăng...

Hiện tại, anh vẫn tuấn tú như trước, nhưng so với thời đại học lại càng chín chắn, có khí chất hơn.

Trong vô thức, Tang Dièm một lần nữa lại nhớ về cạm bẫy kia.

Trong tình yêu, ai yêu trước thì chính là người thua, khi đó....dường như đúng là cô yêu trước vậy. Cô vẫn còn nhớ rõ, lúc trước hai người nhiều lần gặp nhau tại sân trường. Khi đó cô vẫn là Tang Dièm mười tám tuổi, cô cảm thấy đây chính là duyên phận. Hiện tại mới hiểu ra, anh rất dễ làm người khác phải chú ý, cô đương nhiên có thể dễ dàng trông thấy anh, sao có thể xem là duyên phận được?

Tù Mộ Duyên không biết tiệm của Chu Thụy Tình ở chỗ nào, chỉ có thể yên lặng đi theo sau xe buýt. Đại khái nửa giờ sau, Tang Dièm từ trong xe bước xuống.

Thấy rõ ràng phương hướng cô đi, Từ Mộ Duyên mới đi đỡ xe.

Anh đi ọc theo hướng lúc trước mà cô đi vào. Bên trong là một cái ngăn nhỏ, hai bên, tiệm bán quần áo lớn nhỏ nằm rải rác.

"Chị Tang, lâu rồi không thấy chị đến thăm em đây." Một giọng nói non nớt truyền vào tai, Từ Mộ Duyên nghiêng người. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong vắt, anh chỉ thấy một bé trai đáng yêu bò nhào vào ngực của Tang Dièm.

Anh nhìn thấy cô dịu dàng ôm lấy đứa bé, khoe miệng cong cong.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Không liên quan gì

Edit: Mèo Hương

Beta: Doãn Thiên

Trước hẻm có một quán bánh rất ngon. Trước khi Tang Dièm đến cửa hàng, cô thường đi chung quanh mua bánh ngọt và đồ ăn nhẹ.

Tô Tầm dẫn con trai đang quần lấy Tang Dièm sang một bên, lấy hộp bánh nhỏ từ trong túi ra, đặt nó lên chiếc bàn nhỏ phía sau quầy thanh toán. Cô nói: "Tôi Tiểu Tông, mình sang bên kia để ăn bánh đi."

Tô Tiểu Tông nhìn chiếc bánh nhỏ của mình cười rạng rỡ nói: "Cảm ơn, chị Tang."

Thấy con trai ngoan ngoãn ngồi trên ghế, Tô Tầm hài lòng nở nụ cười. Cô quay lại, nhìn Tang Dièm "Buổi trưa trời đột nhiên đổ mưa, tôi còn tưởng cậu sẽ không tới nữa chứ."

Con mưa đến thực sự rất bất ngờ, và sự xuất hiện của Từ Mộ Duyên thậm chí còn bất ngờ hơn.

Thu lại cảm xúc của mình, Tang Dièm cười cười: "Không phải nói sẽ để lại cho tôi chiếc váy sao?"

Tô Tầm lấy cái túi từ quầy hàng đưa cho cô: "Cậu thử một chút đi."

Con mưa mùa hạ đến nhanh mà đi cũng nhanh. Trước khi cô lên xe buýt, trời vẫn còn mưa. Nay giờ, ánh nắng đang chiếu qua những đám mây, lại là một ngày nắng đẹp.

Tù Mộ Duyên ngang đầu nhìn bảng hiệu cửa hàng - Cửa Hàng Đầu Nắng, một cái tên đơn giản. Anh đứng một lúc, đang định rời đi thì thấy Tang Dièm từ phòng thử đồ bước ra. Chiếc váy màu xanh lá cây nhạt khiến làn da cô trở nên trắng hơn, váy ôm sát người làm lộ ra vòng eo nhỏ nhắn chỉ vừa một nắm tay.

So với thời đại học, cô đã gầy đi không ít. Khi mới gặp cô, gương mặt trẻ trung đầy sức sống, còn pha chút trẻ con. Sau khi ở bên anh, cô cao lên 3cm. Tất nhiên, dáng người mảnh khảnh ban đầu cũng tròn lên không ít.

Sau khi kiểm tra sức khỏe xong, cô vội vã tìm anh, trên tay cầm tờ kết quả khám sức khỏe: "Mộ Duyên, anh xem em cao lên rồi này. Đã ba năm học trung học, em không hề cao lên một chút nào. Nay giờ là 1 mét 62, sau này không phải là 1 mét 59 rồi!"

Tù Mộ Duyên mỉm cười, không quên đả kích cô: "Chỉ có 3cm, anh thậm chí còn chẳng nhìn thấy em cao lên chút nào."

Tang Dièm muốn bắc bỏ, cô đột nhiên nhảy lên thanh cân. Khi nhìn cân nặng, suýt chút nữa là cô nhảy dựng lên. Tăng lên mười cân* lận! Sau khi cô thấy kết quả cô cao lên, cô phấn khích đến mức quên mất thứ khác, mười cân thịt đầy.....

*10 cân Trung Quốc bằng 5 cân ở mình.

Cô ôm chút mảng trong lòng, nghĩ rằng khi mình cao thêm 3cm chắc hẳn sẽ làm cơ thể cân đối hơn nên chắc không thấy nhiều mỡ nữa đâu ha? Cô thăm dò hỏi: "Em vừa mới tăng cân, anh có thấy em mập lên chút nào không?"

Tù Mộ Duyên mỉm cười, tiếp tục đá kích cô: "Đĩ nhiên là thấy rồi."

Anh vốn là muôn trêu chọc cô một chút, ai ngờ buổi tối ngày thứ hai khi anh đến dưới lầu kí túc xá đợi cô, cô xuống lầu nhìn anh nghiêm túc nói: "Mộ Duyên, từ hôm nay trở đi em sẽ bắt đầu giảm cân, vậy nên sau này sẽ không ăn tối với anh nữa."

Lúc đó, Từ Mộ Duyên đen mặt quay người rời đi, nhẹ nhàng nói: "Anh không thích bạn gái của mình quá gầy."

Đi được vài bước, anh phát hiện cô lại không đuổi theo. Từ Mộ Duyên quay người lại. Cô đứng yên tại chỗ, cắn môi, đôi mắt nhìn thẳng vào anh. Lòng anh đột nhiên mềm nhũn, anh đi đến chỗ cô, mắng: "Anh nói thật, hiện tại em rất cân đối rồi, đừng giảm cân nữa."

"Vậy nếu em vẫn béo lên thì sao?"

"Đó là cao lén."

"Vạn nhất em sẽ trở thành người béo phì thì sao?" Giọng nói đau khổ vô hạn.

Anh vừa tức giận lại vừa buồn cười. Anh nắm lấy tay cô, bước về phía trước, nhưng anh lại nói những lời có thể khiến người khác tức đến chết: "Di ăn với anh đi, không ăn thì làm sao trở thành người béo phì được."

Cô tức đến mức giật chân: "Tù Mộ Duyên!"

Tù Mộ Duyên nhớ đến sự năng động của cô, thật là hoài niệm.

Chu Thụy Tình đưa khách ra cửa, khi cô ngoác mắt lên thì thấy Từ Mộ Duyên xoay người chuẩn bị rời đi, gương mặt cô gần như lóe sáng. Cô bối rối một cái, vội xoay người vào tiệm, giọng điệu gấp gáp: "Tang Dièm, tớ thấy một người đàn ông, cậu mau tới đây nhìn này."

"...."

Cả nhân viên bán hàng Tiểu Mac và mọi người đều nghĩ rằng Chu Thụy Tình hẳn là đã nhìn thấy anh chàng đẹp trai nào đó. Tang Dièm càng bát lực hơn: "Cậu xem đi, không cần gọi mình..."

Chu Thụy Tình không nói gì kéo Tang Dièm đến bên ngoài cửa tiệm, nhưng cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Từ Mộ Duyên. Tang Dièm liếc mắt đã nhận ra ngay. Cô nhìn vào ngõ nhỏ phía trước, thấy xe của anh đang lui quay đầu. Cô nghĩ, anh đã đi rồi.

Nhin tầm lưng cao thẳng của anh, Tang Dièm cho rằng anh đang theo dõi cô. Không lẽ anh bị cuồng theo dõi?

Người đàn ông vừa xuất hiện đó trông rất giống Từ Mộ Duyên, nhưng lại không chắc đó có phải là anh hay không. Chu Thụy Tình muốn gọi Tang Dièm ra để xác nhận điều đó.

Chu Thụy Tình là một người thẳng thắn, không thể che giấu lời nói, bây giờ nhìn thấy khuôn mặt của Tang Dièm bình tĩnh như vậy, thậm chí còn bối rối. Cô do dự một vài lần, cuối cùng vẫn nói: "Người đàn ông kia... rất giống Từ Mộ Duyên..."

"Là anh ấy." Tang Dièm yếu ớt trả lời, sau đó cô thu lại tầm mắt, đi vào cửa hàng, để lại Chu Thụy Tình đứng một mình.

Ngay sau đó, Chu Thụy Tình đuổi theo, kéo Tang Dièm lại. Cô liên tiếp hỏi: "Làm thế nào mà cậu biết anh ta là ai? Cậu đã nhìn thấy anh ta sao? Anh ta không phải ở Hoa Kỳ ư?"

Tang Dièm cất giọng nhàn nhạt: "Ừ, tớ đã thấy anh ấy."

Chu Thụy Tình hờn hản liếc cô một cái, tựa hồ như muốn tìm thêm thông tin trên khuôn mặt cô, cuối cùng phát hiện căn bản chỉ tồn công vô ích. Khuôn mặt của Tang vẫn rất diêm tĩnh, đôi mắt bình thản mà nhìn cô. Chu Thụy Tình nghĩ một lúc, cuối cùng cô cũng nói điều đó ra: "Chiếc váy này rất đẹp, tớ rất thích nó."

"..."

Hôm nay là thứ hai, trời vừa có một trận mưa lớn. Có rất ít khách trong cửa hàng. Chu Thụy Tình trước tiên để Tiểu Mac nghỉ làm.

Tiểu Mac vừa bước ra khỏi cửa hàng, Chu Thụy Tình bắt đầu hỏi. Tang Dièm nói những điều đơn giản, vô thức bỏ qua nụ hôn trong hành lang.

"Tớ phản đối!" Chu Thụy Tình bày tỏ ý kiến của mình.

Tang Dièm mỉm cười yếu ớt: "Tôi cũng phản đối."

Tô Tầm không bày tỏ ý kiến của mình. Cô không biết nhiều về Từ Mộ Duyên và chỉ nhìn thấy anh ta hai lần. Thuở niên thiếu họ đều hết sức ngây thơ, từng cho rằng có thể cùng nhau đi đến cuối đời với sự nghiêm túc trong tình cảm. Vì vậy, họ luôn đấu tranh cho tình yêu, và cuối cùng lại tuyệt vọng để rồi quên đi.

Như Tang Dièm, hay như cô.

Chu Thụy Tình và Tô Tầm học cùng lớp, cùng trường từ sơ trung đến cao trung. Khi học đại học, họ đã tìm kiếm các trường đại học ở những nơi khác nhau, Chu Thụy Tình học ở khu vực địa phương. Mỗi lần Tô Tầm về nhà, Chu Thụy Tình thường đưa Tang Dièm đến gặp Tô Tầm. Vì có một người bạn tốt chung, mối quan hệ luôn dễ dàng gần nhau hơn. Hơn nữa, vào thời điểm đó, Tô Tầm và Tang Dièm đều đang ở độ tuổi tốt nhất. Hai cô gái trẻ cùng ôm ấp tình yêu, tự nhiên có rất nhiều chủ đề để nói, cuối cùng hai người bỏ qua Chu Thụy Tình cùng nhau trò chuyện đến tận khuya...

Tô Tầm nói về tương lai của cô ấy và Lục Trịnh Dương. Lần đầu tiên Tang Dièm nghe cô ấy nói chuyện này, cô đã hỏi cô ấy: "Có phải mọi cặp đôi khi yêu nhau đều sẽ nói điều đó không?"

"Tôi nghĩ nó nên như vậy. Dù sao, tôi sẽ luôn nói với Lục Trịnh Dương rằng sau khi tôi tốt nghiệp, chúng tôi sẽ kết hôn. Ngôi nhà mới của chúng tôi nên được trang trí theo phong cách nào, ghế sofa nên chọn màu gì và khi nào chúng tôi nên có con... Những suy nghĩ về tương lai sẽ luôn vô tình được nhắc đến." Guong mặt Tô Tầm đầy nụ cười, những lời nói ngập tràn hạnh phúc.

Lúc đó, Tô Tầm cảm thấy rằng cặp đôi đang yêu nhau giống nhau, người sẽ sống trong tương lai và luôn tưởng tượng về tương lai của hai người. Nếu một người yêu đến tận cùng, tâm trí của anh ta có thể không khống chế được việc nghĩ đến tương lai. Không thể phủ nhận rằng Lục Trịnh Dương tại thời điểm đó, giống như cô, là người nhiệt tình trong tình yêu.

Tang Dièm đột nhiên cảm thấy hơi lâng, giọng cô cực kỳ nhỏ: "Mộ Duyên dường như không nói gì với tôi..."

Tô Tầm đã an ủi cô vào thời điểm đó: "Không có gì. Một số người đàn ông như thế này. Họ thích thể hiện bản thân bằng hành động."

Đây là lần đầu tiên Tang Dièm và Từ Mộ Duyên cảm thấy bối rối. Lần đầu tiên, họ cảm thấy bất lực. Lần đầu tiên, họ sợ rằng sẽ không có tương lai. Cô không nói với Tô Tầm, cô thường tưởng tượng về tương lai với Mộ Duyên, cô nghĩ đó là sự quan tâm của chính mình, thậm chí xấu hổ khi nhắc đến Mộ Duyên, nhưng còn Mộ Duyên? Anh không nói vì anh chưa từng nghĩ về nó, hay anh không giỏi thể hiện nó?

Từ Mộ Duyên nhận thấy sự đồng ý của cô. Sau nhiều lần thử, cô mới ủi khuất hỏi anh: "Mộ Duyên, tại sao anh không nói với em về tương lai của chúng ta? Chẳng phải người đang yêu đều nói về điều này sao? Chẳng hạn, khi nào kết hôn, có rất nhiều, rất nhiều điều trong tương lai, tại sao chúng ta chưa bao giờ nói về nó..."

Lúc đó, Từ Mộ Duyên sững sờ một lúc lâu, sau đó anh mới thấp giọng dỗ cô: "Ngoan, như chúng ta bây giờ không phải rất tốt sao?"

"Anh không nói có phải là vì anh chưa từng nghĩ về nó không?" Lúc đó, Tang Dièm rơi nước mắt, viền mắt đỏ bừng, tủi thân khóc.

Từ Mộ Duyên ôm cô, thanh âm rất nhẹ: "Anh có nghĩ tôi."

Anh nói rất đơn giản. Giống như nói ra hai chữ "của tôi", lời tuyên bố chủ quyền trước đây vậy. Lúc đó Tang Dièm không hiểu, nghĩ rằng đây là câu trả lời của anh, cô luôn dễ gạt, lập tức nín khóc rồi bật cười.

Cho đến khi anh rời đi, Tang Dièm biết rằng anh đã nghĩ về tương lai của họ, nhưng cô không có trong tương lai của anh. Cô chỉ là một vị khách đi ngang qua thế giới của anh mà thôi.

Nửa năm sau khi tốt nghiệp đại học, Tô Tầm trở lại thành phố B. Cô ấy bình tĩnh nói với họ rằng cô ấy và Lục Trịnh Dương đã chia tay. Một tháng sau, Tô Tầm biết mình có thai...

Thời gian chứng minh rằng tình yêu không liên quan gì đến sự cam kết.

Tô Tầm và Lục Trịnh Dương nói chuyện với nhau nhiều hơn, và những ảo ảnh tốt hơn, nhưng cuối cùng họ vẫn chia tay.

Tang Dièm và Từ Mộ Duyên không bao giờ hứa, nhưng họ cũng không hợp với câu "anh ấy không đủ tình yêu."

Chu Thụy Tình bình tĩnh nhìn vào khuôn mặt của Tang Dièm, cô không biết những gì cô nói là đúng hay sai. Vừa định hỏi thì điện thoại reo lên, cô đành bỏ qua.

"Mẹ ơi,... hẹn hò là chuyện mù quáng lắm đấy! Mẹ ơi, mẹ tính lại đi được không? Con không muốn hẹn hò!"

Tang Dièm và Tô Tầm nhìn nhau cười. Mẹ Chu gọi cho Chu Thụy Tình tâm sự. Chu Thụy Tình đẩy điện thoại ra xa, nói to: "Mẹ ơi, có khách đến! Con sẽ gọi cho mẹ sau."

"Cậu mà không tìm ai đó để yêu, thì cậu sẽ trở thành một bà cô già mất." Tô Tầm đưa tay đỡ trán Chu Thụy Tình.

Chu Thụy Tình cười như thường lệ: "Có lịch sử bi thảm của hai người bạn trước mặt, người ta rất sợ đó nha! Trông tớ có giống người dễ dàng ở trong một thế giới bi thảm không?"

Tô Tiểu Tông đột nhiên xuất hiện từ phía sau, "Chị Tình, em đang ở thế giới nào?"

Chu Thụy Tình suy nghĩ trong nháy mắt, cuối cùng hét súc nghiêm túc nói với Tô Tiểu Tông: "Em là một sản phẩm nhỏ trong thế giới bi thảm".

"..."

Tang Diêm cùng Tô Tầm không nói gì, nhưng Tô Tiểu Tông cứ quấn lấy một mực hỏi thế giới bi thảm là gì, sản phẩm là gì.

Khi Tô Tiểu Tông chào đời, Chu Thụy Tình luôn nhán mạnh rằng để tiểu tử này gọi mình là chị. Vì vậy, khi Tô Tiểu Tông biết nói, cô bắt đầu tự giới thiệu với tiểu tử kia: "Chị là chị Tình." Trực tiếp dạy cho Tô Tiểu Tông biết cô là chị gái..

Không thể không nói rằng Chu Thụy Tình là người thấy cởi mở nhất. Cô ấy nói rằng cô ấy không muốn tìm kiếm tình yêu oanh oanh liệt liệt nào. Chỉ cần một người yêu mình, và sống một cuộc sống bình lặng.

Chỉ là, ai không muốn tìm một cuộc sống ổn định?

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cô tức giận rồi

Edit: Doãn Tử Du

Beta: Doãn Thiên

Thời điểm còn trẻ chúng ta luôn cảm thấy tương lai rất dài, cả đời còn có thể gặp được rất nhiều người, gặp được nhiều lựa chọn, việc học, sự nghiệp,... giống như mọi thứ đều có thể áp đảo tình yêu. Nhưng hiện tại như vậy chưa chắc tương lai cũng sẽ như vậy. Dù lúc ấy có động tâm, rất muốn vì cô mà buông bỏ nhiều khả năng, đắn đo suy nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn là chia tay.

Nhiều năm về sau, khi phát giác được người đã từng thuộc về mình đang dần dần lảng quên đi anh, anh lại không thể nào phản ứng tiếp nhận, chỉ có thể quay trở lại.

Bảy năm trước, cha mẹ Từ Mộ Duyên di dân qua Mỹ. Về chuyện di dân, thời điểm khi anh 17 tuổi, cha mẹ đã quyết định xong cả rồi. Cũng chính tại lúc 17 tuổi đó, Từ Mộ Duyên quyết định tốt nghiệp đại học xong, sau đó sẽ xuất ngoại. Cuộc đời luôn luôn có những thứ ngoài ý muốn. Bảy năm trước, sự xuất hiện của Tang Diêm chính là việc ngoài ý muốn trong kế hoạch của anh. Một nam sinh đã 20 tuổi cho dù có kiềm chế tốt đến đâu kế hoạch có chủ toàn đến đâu thì cũng không đánh lừa được tâm tình đang sôi trào mãnh liệt.

Trong văn phòng, Từ Mộ Duyên tựa lưng vào ghế ngồi. Trong tay anh là một quyển sổ, lần lượt từng cái một đều là ảnh bọn họ chụp chung. Kỳ thật bọn họ không có nhiều ảnh chụp lắm, hai năm chỉ có 30 tấm hình. Ít như thế mà thiếu chút nữa anh lại tìm không thấy.

Ngón tay anh chạm nhẹ vào tấm hình, dừng lại ở khuôn mặt tươi cười, rạng rỡ như mặt ngọt của Tang Diêm. Trong tấm ảnh, cô tựa đầu trên vai của anh, anh cũng cúi đầu mím cười. Lúc chụp ảnh, anh không cười nhiều lắm, có tâm thầm chí có thể được gọi là nghiêm túc, mà cô ----- mỗi tấm hình đều cười đến mắt híp lại, vẻ mặt hưng phấn.

Còn bây giờ, Tang Diêm lại yên tĩnh như nước vây. Tâm tình Từ Mộ Duyên đau đớn, co rút lại. Yết hầu tựa hồ như bị một đôi tay vô hình bóp lấy, khó chịu tới cực điểm.

Đã từng, anh đã từng đem cảm tình của Tang Diêm nghĩ đến mức quá đơn giản. Cho đến bây giờ, cô lại không giữ lại một chút cảm tình nào dành cho anh nữa? Trước đây, cô đã vì tình cảm này mà lao tâm khổ tứ như vậy, sao có thể dễ dàng quên đi được?

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, Từ Mộ Duyên đem cuốn sổ bỏ vào ngăn kéo, trầm giọng nói: "Vào đi!"

Trần Tả theo thường lệ báo cáo lịch trình công việc: "Từ tổng, ngài muôn hủy bỏ bữa tiệc tối nay sao?" Cô ta dừng một chút, lại có chút ít khó xử nhắc nhở: "Ngài mới về nước không lâu, có lẽ vẫn cần phải làm quen với nơi này. Nhưng việc đi xã giao là không thể tránh khỏi..."

"Tôi biết rồi, cô đi sắp xếp đi!" Từ Mộ Duyên cắt ngang lời của cô ta.

Trần Tả cuối cùng thở phào một hơi, mím cười nói: "Da được, tôi lập tức đi ngay."

Lần này, Từ Mộ Duyên về nước tất nhiên gặp rất nhiều sự phản đối. Cha mẹ của bác cả nhất quyết ngăn cản, kêu anh phải cho họ một lý do. Lúc ấy,

câu trả lời của anh là: có một người con gái đang đợi con, con không thể để cho cô ấy đợi lâu được.

Có một người con gái anh đã từng mắc nợ. Không phải anh sợ cô đợi quá lâu, mà là anh sợ anh trở về quá muộn, chưa kịp theo đuổi cô, thì cô đã thuộc về một người khác mất rồi.

Ở bữa tiệc tự nhiên sẽ phải uống nhiều rượu, ở nước ngoài anh cũng hay tham gia những bữa tiệc như thế này. Đột nhiên, Từ Mộ Duyên không nhớ rõ lúc trước vì cái gì mà anh lại xuất ngoại. Sau khi chấm dứt bữa tiệc, anh cự tuyệt lời mời đi tăng hai.

Tất nhiên là anh không thể tự lái xe, anh cũng không muốn về trễ. Chỉ cần đi về phía trước 10 phút, lại qua một lối đi bộ, chính là quán cà phê Tang Diêm thường hay đến. Nghĩ vậy Từ Mộ Duyên bất giác bước nhanh chân hơn.

Đã chín giờ, không biết cô còn ở đó không, hiện tại anh rất muốn gặp cô.

Cách một con đường, Từ Mộ Duyên xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn thấy một người con gái tựa bên cửa sổ. Cô yên lặng cầm một quyển sách, khóc miếng anh chọt cong lên. Đèn xanh dành cho người đi bộ sáng lên, anh liền bước nhanh đi qua.

Cảm giác được có người ngồi xuống ở phía đối diện, Tang Diêm ngẩng đầu lên. Nhìn thấy anh một lần nữa, cô đã có thể thong dong, bình tĩnh hơn, cô chỉ nhàn nhạt hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

"Tại hôm nay đi xã giao, sau khi kết thúc, anh nghĩ nên tới thăm em một chút. Không ngờ em lại ở đây, chứng tỏ hôm nay vận may của anh rất tốt." Anh cong khóe miệng, lông mày anh tuấn dướn lên, hai mắt ngắm đèn bình tĩnh khóa lại ánh mắt của cô.

Tang Diêm tránh ánh mắt của anh. Cô lấy di động ra nhìn giờ, vậy mà đã hon chín giờ rồi, cô thu sách vở lại, đứng lên: "Anh cứ từ từ ngồi nhé, em phải về nhà."

Từ Mộ Duyên ngắn người. Lúc cô đi qua bên cạnh, anh mới kịp phản ứng, nhanh chóng đưa tay giữ cô lại, cũng đứng lên: "Anh tiễn em"

Anh vừa đứng lên, hai người liền dán vào nhau. Tang Diêm mơ hồ nghe được mùi thuốc lá, rượu nhàn nhạt. Lông mày cô không khỏi nhăn lại: "Anh uống rượu, không nên lái xe." Nói xong liền rút tay mình về, nghĩ đến gần đây thường xuyên bị anh nắm tay, Tang Diêm có chút buồn bực, bước chân đều nhanh hơn.

Mạc Nghiên đứng ở quầy quán bar, ánh mắt luôn đuổi theo bọn họ, cả kinh đến nỗi cái cầm muôn roi xuống. Cô chưa bao giờ thấy Tang Diêm cùng người đàn ông nào đứng gần đến như vậy. Trong ánh tượng, dường như cô đã gặp qua người đàn ông này rồi. Đúng rồi, hình như là đi cùng Trác Việt một lần. Nhớ tới lần trước Tang Diêm đã nói, cô nhớ lại một chút. Người đàn ông cao lớn, anh tuấn kia, có lẽ chính là người đàn ông Tang Diêm đã nhắc đến?

Từ Mộ Duyên bước dài chân, rất nhanh đã đi sóng vai với cô: "Anh không có lái xe."

Tang Diêm không trả lời. Cô vẫn bước nhanh như trước, chẳng mấy chốc liền bước ra quán cà phê, cũng quên gọi luôn Mạc Nghiên. Từ Mộ Duyên nhắm mắt theo sát phía sau, đột nhiên lên tiếng giải thích: "Là tiệc xã giao nên không có biện pháp nào khác, cho nên phải uống chút ít rượu, lần sau anh sẽ cố gắng giảm mấy cuộc xã giao như thế này."

Nghé vậy, Tang Diêm dừng lại, nhưng rất nhanh kịp phản ứng, cô nhàn nhạt nói: "Chuyện không liên quan đến tôi, anh không cần nói với tôi."

Đêm nay, tâm tình của Từ Mộ Duyên không hiểu sao rất tốt, nghe xong lời của cô, anh vẫn có thể bật cười: "Không sao, anh nói cho chính anh nghe, em không thích thì có thể coi như không nghe thấy."

Tang Diêm đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh một cái, lập tức thu lại tâm tình. Cô đi đến trạm xe buýt chờ xe, Từ Mộ Duyên đương nhiên cũng đứng bên cạnh cô.

Trong quá trình chờ xe, Tang Diêm nhận không được mà mở miệng: "Em tự mình trở về, không cần anh tiễn."

"Em cứ coi như hai chúng ta cùng đường đi." Từ Mộ Duyên nghiêng đầu nhìn cô, khóc miếng mang theo ý cười.

Anh như đang đùa lại như rất bình thường, trước kia anh cũng chơi xấu như vậy. Lại nghĩ tới trước kia, lòng Tang Diêm trùng xuống, mũi chân nhẹ nhàng đá hòn đá trên mặt đất một cái.

Anh để ý thấy cô giậm chân một cái. Tuy nó rất nhẹ, rất chậm nhưng anh vẫn nhìn thấy, khóc miếng dần dần cong lên. Hình như cô có hơi tức giận...

Anh chỉ sợ cô đối với anh này sinh sự khinh thường.

Lúc này, xe buýt đã chạy tới trước mặt bọn họ. Tang Diêm nhanh chân bước lên xe, Từ Mộ Duyên cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Quá mức quen thuộc

Edit: Doãn Cơ

Beta: Doãn An Nhiên

Trên xe cũng không có nhiều người lái, phía cuối xe vẫn còn nhiều chỗ trống. Tang Diêm liền lấy tiền xu ra rồi đi nhanh về dãy ghế hàng cuối, trực tiếp bỏ qua người ở phía sau kia.

Vừa ngồi xuống, Tang Diêm ngược mắt nhìn về phía trước, thấy ngón tay thon dài của Từ Mộ Duyên đang dờ ví da màu đen của mình... Tim tièn lè sao? Xe đã chậm rãi chạy, sự chuyên động của xe tựa hồ không ảnh hưởng một chút nào tới anh, anh vẫn có thể vững vàng đứng nghiêm

"Anh trai, cho anh một đồng tiền xu này." Một người giống nữ sinh đại học đỏ mặt tiến lên, trên tay cầm một đồng tiền xu.

Từ Mộ Duyên nhìn về hàng người phía sau đang chờ đợi, lạnh nhạt từ chối: "Không cần, cảm ơn."

Rất nhanh sau đó, Tang Diêm liền thấy người nào đó rút ra một tờ tiền giấy màu đỏ, không chút do dự tiêu sáu mà đi xuống

Nữ sinh kia giật mình, trùng lớn hai mắt, sau đó mắt mát thu tay về, trở lại chỗ ngồi. Có hành khách phát ra thanh âm có chút tiếc nuối, Tang Diêm lặng lẽ quay mặt sang chỗ khác... Anh ấy cũng thật là hào phóng nha!

Từ Mộ Duyên trực tiếp đi xuống dãy ghế sau cùng, hết sức tự nhiên ngồi bên cạnh Tang Diêm. Anh ngồi quá gần, gần đến nỗi Tang Diêm nghĩ rằng một giây tiếp theo anh sẽ khoác tay lên vai cô, giống như trước đây vậy. May là anh không có làm như vậy, Tang Diêm không được tự nhiên ngồi dịch sang bên cạnh một chút, nhìn ra hướng ngoài cửa sổ, hiển nhiên là không muốn nói chuyện với anh.

Ngoài cửa sổ ánh nắng hắt vào cửa kính. Ánh nắng khẽ vo tròn hình ảnh trước mặt lại, rồi rơi vào trong mắt anh. Ai kia vẫn cố chấp nhìn ra ngoài cửa sổ, không thèm nhìn anh lấy một cái.

Chung quy là anh vẫn không quen nhìn cô ấy yên tĩnh như vậy, nó luôn khiến anh đau lòng, tự cảm thấy hổ thẹn mà hối hận.

Bàu không khí trở nên trầm lặng. Từ Mộ Duyên lướt qua gò má cô nhìn về phía ngoài cửa sổ, đột nhiên thấy cảnh vật quen thuộc, trong đầu liền nảy lên một ý tưởng. Khi xe buýt vững vàng dừng lại, Từ Mộ Duyên đột nhiên kéo cô lên, làm cho cô ngạc nhiên quay đầu lại. Cô còn chưa kịp phản ứng gì đã bị anh kéo xuống xe mất rồi.

Sau khi xuống xe, Tang Diêm mới giật mình, chẳng biết tay anh từ lúc nào đã roi vào bên hông cô, hình như là từ lúc vừa mới xuống xe. Cô khẽ cau mày, mặt không biểu cảm, gõ bô tay anh ra, cách anh hai bước, nhất thời đã tạo nên khoảng cách giữa hai người. Ngắm nhìn cảnh vật quen thuộc ở bốn phía, cô tró mắt một lúc lâu, vẻ sau hạ giọng chất vấn: "Từ Mộ Duyên, em phải về nhà, còn chưa đến điểm dừng, tại sao anh lại kéo em xuống hả?"

"Có thể cùng anh ăn một chút gì đó không?" Từ Mộ Duyên xoay người nhìn về phía cô, mặc kệ cô cự tuyệt, anh tự ý kéo lấy tay cô, "Anh đói bụng, lúc trưa đi xá giao còn chưa kịp ăn cái gì."

Liên tiếp bị người đàn ông này nắm lấy tay mình, lòng Tang Diêm kìm mà có chút phiền não. Cô muốn hát tay anh ra, lại phát hiện bốn phía đều là sinh viên đi tới đi lui, cô cùng Từ Mộ Duyên dừng tại nơi này quả thực có chút bất ngờ. Hoặc nên nói rằng người đàn ông bên cạnh cô đây quá mức đẹp trai, khiến mọi người đi ngang qua không khỏi nhìn về phía bọn họ.

Nhin từng gương mặt trẻ trung đầy sức sống phía trước, Tang Diêm có chút hoảng hốt, phảng phát tựa như trở về thời điểm hai năm thanh xuân tươi đẹp nhất ấy. Anh đã nắm tay cô đi qua con đường này vô số lần.

Khoảng thời gian năm năm dường như cũng chỉ là một giấc mộng. Anh vẫn như trước đứng ở bên cạnh cô, chỉ cần cô ngẩng đầu một cái là có thể nhìn thấy anh vậy. Cảnh vật bốn phía quá mức quen thuộc. Cô đã ba năm chưa từng tới nơi này, cho dù mỗi lần về nhà đều biết sẽ đi qua đây, nhưng cô trực tiếp bỏ qua mà không dừng lại. Mỗi lần đều nhìn theo xe buýt vội vã chạy qua đây, cô vẫn chờ cho đến khi không còn thấy bóng dáng nơi này mới chịu quay đầu lại.

Nơi đây giống như chưa từng thay đổi chút nào. Một con đường hết sức náo nhiệt, xuyên qua con đường này chính là cổng lớn đại học B. Ven đường vẫn là người bán hàng rong hoặc là sinh viên bày sạp nhỏ, bán nhiều loại hàng hóa nhỏ. Trước đây Tang Diêm thích nhất là đi dạo quanh mấy sạp nhỏ này, luôn có thể tìm được mấy vật phẩm be bé hết sức mới lạ. Lúc đó Từ Mộ Duyên lại rất kiên trì, có thể đi theo cô dạo từ đầu con đường cho đến hết cuối con đường, lại dọc theo phía bên phải mà đi dạo trở lại. Mỗi lần cô ôm chiến lợi phẩm mua được trở về ký túc xá, Chu Thụy Tinh cũng không nhịn được mà hô to: "Tiểu ngọt ngào à, anh giai Mộ Duyên nhà cậu thật là giỏi nha! Cậu mua mấy thứ đồ nhỏ này mà anh ấy còn có thể cùng cậu đi dạo từ đầu cho đến cuối con đường."

Lần đầu tiên hai người xác định mối quan hệ là khi Từ Mộ Duyên dẫn cô đi xem chiếu bóng, lúc trở về là thời điểm đường xá rất náo nhiệt. Đêm hôm đó Tang Diêm một mực đi từ đầu cho tới cuối con đường, Từ Mộ Duyên đều kiên nhẫn đi theo cô, thấy cô mua đồ liều giành trước trả tiền. Khi đó Tang Diêm không hiểu vì sao một người con trai hết sức kiêu ngạo, bây giờ lại cảm thấy thấp thỏm như vậy, cô vội kéo anh sang một bên, thấp giọng giải thích: "Mộ Duyên, em chỉ đề nghị đi dạo phố thôi, không phải là vì muốn anh trả tiền... Em không có ý đó..." Lúc đó Từ Mộ Duyên đã trả lời cô như thế này, "Bạn trai thì phải tốn tiền cho bạn gái của mình." Cô đâu phải trẻ con đâu, Tang Diêm đương nhiên là không tin rồi, cuối cùng cô chỉ đi dạo mà không

mua cái gì, thế mà vẫn có thể đi遠 hơn một tiếng đồng hồ.

Anh đưa cô đến dưới cửa ký túc xá, rồi đột nhiên kéo lấy tay cô, tiếp đó cô liền cảm thấy trên cổ tay là một chiếc vòng ngọc. Cô ngạc nhiên gio tay lên nhìn, "Anh mua lúc nào thế, sao em không phát hiện ra?"

Tử Mộ Duyên cười nhạt, "Thùa dịp lúc em không chú ý anh liền mua nó, không phải là em rất thích nó sao?"

Cô yêu thích, không buông tay mà vuốt ve hạt châu, loại hạt châu này không đắt, nếu như cô đoán không lầm, vòng tay này giá bán tầm 26 đồng. Cô bỗng nhiên ngẩng đầu, đỏ mặt mà hỏi anh: "Mộ Duyên, cái này... Có được tính là tín vật đính ước không?"

Tín vật đính ước? Anh bật cười ra tiếng: "Vậy không phải là em cũng nên cho anh quà đáp lễ sao?" Kẹp tóc, no con bướm, óng đựng bút, móc chìa khóa treo hình tháp Eiffel... Tang Diêm nghiêm túc lật xem mấy thứ đồ lặt vặt mà mình mới mua, cuối cùng đưa cho anh cái tháp sắt nhỏ kia, yếu ớt nói: "Cái này... Được không?" Cái này vừa mới dùng 2 đồng tiền mua được, cô lo lắng nó lại quá rẻ.

Anh nhanh tay nhận lấy món đồ kia trong nháy mắt, bỗng nhiên cúi người hôn cô, thanh âm trầm thấp mà say lòng người: "Liền như vậy đi."

Ngày đầu tiên khi xác lập mối quan hệ cô liền có nụ hôn đầu tiên như vậy, quá nhanh quá bất ngờ. Đầu óc Tang Diêm có chút mơ hồ, cô đỏ mặt ngây ngốc mà nhìn anh, rồi lắp ba lắp bắp nói: "Anh, anh, anh... Đây là nụ hôn đầu tiên của em."

"Cũng là nụ hôn đầu tiên của anh, em không bị thiệt đâu." Lần đầu động tâm, mối tình đầu, nụ hôn đầu tiên... Đến cuối cùng chia tay, đau đớn, lựa chọn quên đi... Tất cả những điều tốt đẹp cùng tất cả đau đớn đó đều là bởi vì người bên cạnh này. Không nghĩ sẽ hận nhưng cũng yêu không được, có lẽ chính là tâm trạng của Tang Diêm bây giờ

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ký ức sắc sỡ

Edit: Doãn Cơ

Beta: Doãn An Nhiên

Tang Diêm nghiêm đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh. Anh ăn mặc vô cùng đơn giản, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng, óng tay được xắn lên ngay ngắn, phối với quần âu màu đen hết sức đơn giản.

Cô còn nhớ rõ, anh chỉ thích màu trắng cùng màu xám đen, đã năm năm rồi nhưng anh vẫn thích gam màu đó như trước, vẫn không hề thay đổi. Ở trong dòng người, anh tuấn tú nổi bật, anh khí chất bức người. Chỉ là có chút không đúng, chính là hiện tại, giữa hai hàng lông mày của anh đã tỏa ra hơi thở chán chường của đàn ông.

Người đàn ông trước mắt này, so với người đàn ông trong ký ức của cô, rõ ràng đều cùng là một, đều mặc áo trắng quần đen, nhưng Tang Diêm lại thấy có chút xa lạ.

Tử Mộ Duyên cúi đầu, nhìn vào mắt cô. Ánh mắt ấy cho tới bây giờ vẫn luôn trong suốt, trước đây ánh mắt của cô còn mang theo vài phần bướng bỉnh, cười rõ rệt như là ánh trăng nhỏ vậy. Hiện tại ánh mắt của cô vẫn như thế nhưng lại hết sức trầm tĩnh, giống như một hồ nước không hề có chút gợn sóng nào. Anh không kim đục được lòng mà có một tia rung động. Lại cảm thấy trái tim đau tái.

Tử Mộ Duyên theo bản năng nắm chặt tay lại, đem bàn tay tinh tế, mềm mại của cô nắm trong lòng bàn tay của chính mình, dường như chỉ có như vậy anh mới có khả năng chạm được vào trái tim cô.

"Em phải về nhà." Tang Diêm cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền đến, ánh mắt trong suốt tĩnh lặng mà nhìn anh.

Nhin nhau khoảng mười giây, Tử Mộ Duyên đành thỏa hiệp: "Được, anh đưa em quay về."

Tang Diêm rút tay của mình về, nhàn nhạt mở miệng: "Tử Mộ Duyên, quan hệ của chúng ta bây giờ đã không còn như trước đây nữa. Anh không nên tùy tiện cầm tay em."

Lòng bàn tay trống rỗng, Tử Mộ Duyên cảm thấy khổ sở. Anh đi trước một bước rồi xoay người nhìn về phía cô, "Đi thôi."

"Khoan đã." Tang Diêm gọi anh lại, "Anh không phải là nói chưa ăn cái gì sao? Đέ em tự về là được."

Muốn đi ăn cái gì chỉ là mượn cớ thôi, anh là muốn ở cùng cô lâu hơn một chút. Anh quay lại bên cạnh cô, "Đưa em quay trở về trước đã."

Giǎng co không được, Tang Diêm trầm mặc đi tới trạm xe buýt, cô vừa đi vừa tìm tiền xu trong túi, đột nhiên nhớ đến tình cảnh lúc mới lên xe buýt kia,

liền cầm nhiều thêm một đồng tiền xu.

Khi đi đến trạm xe buýt, Tang Diêm lại bị người nào đó kéo lại, "Còn mấy điểm dừng nữa thì mới đến."

Trực giác mách bảo Tang Diêm anh đang cố ý. Mới vừa rồi còn nói qua là không được tùy tiện cầm tay cô, vậy mà anh làm như không nghe thấy vâng. Cô rút tay về, đồng thời đem một đồng tiền xu đặt vào lòng bàn tay của anh: "Còn ba điểm dừng nữa, em cho anh đồng tiền xu này, anh không nên đập tiền loạn lên như thế."

Ngón tay ma sát đồng xu kia, Từ Mộ Duyên cười cười, ánh mắt sáng quắc nhìn cô. "Chúng ta đi trở lại có được hay không?"

"Đi trở về đi."

"Ú, coi như đi tản bộ."

Giống như trước đây một dạng, nếu như lộ trình chỉ còn hai điểm dừng, Tang Diêm cũng sẽ đề nghị: "Chúng ta đi đi được không, coi như là tản bộ."

Chuyện cũ lại một lần nữa hiện lên trong đầu cô, khi đó đã nghĩ chỉ cần cùng anh sống chung một chỗ, làm cái gì cũng đều thấy vui vẻ, huống chi là cùng anh cùng đi một đoạn đường? Người lúc đang vui vẻ làm cái gì cũng chính là cảm thấy tốt đẹp. Cô thấy trong tiểu thuyết có nói như vậy, "Nếu như chỉ có thể tiếp tục đi thăng, liền có thể đi mãi không ngừng." Mỗi lần cô và anh cùng nhau đi một đoạn rất dài, trong đầu liền nghĩ: Cô và Mộ Duyên cứ đi thăng như vậy, không cần đi dài đi mãi, chỉ cần có thể cùng nhau đi đến lúc đầu bạc lá tốt rồi.

Hiện tại... Đại khái chỉ biết một đường trầm mặc mà thôi, cô xoay người nói, "Không được, nên ngồi xe trở về đi."

Cuối cùng vẫn là lên xe buýt, bất quá chẳng mấy chốc đã đến nơi rồi.

Từ Mộ Duyên lại không có ý từ phái đi, một mực cùng cô sóng vai mà đi, đi đến dưới nhà cô, thấy hàng hiên tối đen như trước, anh cuối cùng vẫn là nhịn không được mà cau mày: "Tại sao lại thuê căn phòng như thế này? Đèn hành lang đều đã hỏng, không an toàn chút nào."

Bởi vì cách đại học B rất gần, mỗi ngày đều có thể đi ngang qua chỗ đó... Đây là lúc vừa mới tốt nghiệp xong, cũng bởi vì nguyên nhân này mà Tang Diêm lựa chọn thuê nhà ở đó. Sau này, cũng bởi vì thói quen nên cũng không nghĩ muốn dọn đi một nơi ở mới.

"Đèn mới hỏng không lâu lắm, hẳn là qua mấy ngày lại sáng thôi." Tang Diêm giải thích rõ ràng, nhưng thực ra đèn cầm ứng hành lang từ một năm trước đã bắt đầu không linh hoạt cho lắm, gần đây lại càng thực sự không có phát sáng, hẳn là đã thật lâu không sáng. Cô dừng một chút lại nói, "Dù sao em cũng đã quen rồi."

Cô từ lâu đã không còn là cái người có dáng vẻ cô gái nhát gan nữa, mấy năm trôi qua này, cô đã quen với cuộc sống một mình. Dần dần cô giống như đổi với bất cứ chuyện gì đều trở nên càng ngày càng dũng cảm hơn, duy nhất chỉ có đối với chuyện tình cảm như trước thiếu đi một phần dũng khí.

Nhớ kỹ đêm đó anh lúc anh đến thì đèn hành lang cũng đã hỏng, hiện tại đã qua 2 cái cuối tuần rồi, lại vẫn chưa có sửa chữa tốt, Từ Mộ Duyên cũng phải hoài nghi rằng cái khu nhà này có người quản lý hay không nữa.

"Anh sẽ giúp em tìm một phòng ở tốt, không nên ở lại nơi này." Anh nhanh chóng đưa ra quyết định.

"Không cần." Cô kiên quyết cự tuyệt, bắt đầu đêm bậc thang đi lên phòng của mình.

Từ Mộ Duyên nhìn bóng lưng của cô, lặng lẽ mà đi theo phía sau cô, thấy cô vững vàng từng bước một đi lên, đi thăng đến cửa nhà mới lấy điện thoại ra, dựa vào ánh sáng màn hình của điện thoại di động chiếu sáng ở ổ khóa mà mở cửa.

Cô xoay người quay đầu lại với anh. "Em đến rồi, anh trở về đi."

Anh gật đầu. "Em vào nhà trước đi."

Cô không nói nữa, bước vào nhà sau đó liền đóng cửa lại, rồi khóa cửa. Cô không có lập tức đi ngay, mà lặng lẽ dựa lưng vào cánh cửa lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, khoảng chừng 5 phút sau, cô mới nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân trầm ấm, càng lúc càng xa...

Anh đã đi.

Tâm rửa xong, Tang Diêm không có lập tức trở về phòng ngủ, mà là đi vào một gian phòng ngủ nhỏ khác, từ trong góc lôi ra một rương giấy lớn, cô xé băng dán trong suốt rồi mở ra.

Những thứ này đều là từ lúc còn quen nhau, đều là vật mà anh đưa cho cô, hoặc là hai người cùng mua một cái gì đó, còn có cả ảnh chụp chung của bọn họ, tất cả đều là đồ vật liên quan đến anh, đều được cất giữ ở trong đây.

Ban đầu là hạ quyết tâm muốn đem toàn bộ những thứ này ném hết đi, nhưng cuối cùng vẫn là không nỡ bỏ.

Ở tầng dưới cùng hiện lên chiếc vòng tay mộc châu, màu sắc đã không còn nguyên như lúc ban đầu, có chút biến thành màu đen nhưng hạt châu vẫn còn mượt mà như cũ. Tang Diêm ngồi ở trên sàn nhà, ngây ngốc mà nhìn chiếc vòng, vài lần muốn đeo nó lên cổ tay nhưng vẫn là nhịn xuống.

Hồi lâu, cô mới thả lại vào trong rương, một lần nữa đem rương khóa lại. Kể cả ký ức xưa cùng rương phong bế lại.

Ngày thứ 2 Tang Diêm đăng ký một đoàn du lịch, địa điểm là thị trấn nhỏ ở thành phố B, đi xe mất khoảng năm giờ đồng hồ, hành trình là ba ngày hai đêm, ngày kia sẽ xuất phát vào sáng sớm.

Hôm nay cô không có ghé quán cà phê kia, xé chiều đi chợ mua chút thức ăn, buổi tối một mình nấu ba mặn một canh, ăn rất no hết sức thỏa mãn.

Không biết là từ thời điểm nào bắt đầu, cô nghĩ hẳn là nên đổi với bản thân tốt một chút. Cô học nấu ăn, thỉnh thoảng sẽ làm cho mình một bữa tối thịnh soạn, thường xuyên sẽ vì mình mà mua thêm quần áo mới, giày mới... Giống như các cô gái trẻ tuổi vậy.

Chủ nhà là đôi vợ chồng lớn tuổi đã về hưu rất dễ nói chuyện, năm ngoái lần này, cô đều hỏi ý kiến họ rằng muốn sửa sang lại vách tường, bọn họ rất nhanh liền đồng ý rồi.

Cuối cùng cô tự dùng tiền mua sô pha mới, giường nhỏ, các loại trang sức lặt vặt... Nhà trọ nhỏ này dần dần giống như là nhà của Tang Diêm vậy, thỉnh thoảng buổi đêm bị giấc mộng làm thức tỉnh, cũng không cảm thấy cô đơn mà sợ hãi...

Từ Mộ Duyên sau khi tan làm liền đi đến quán cà phê này, lại không thấy được Tang Diêm, trái lại ở cửa gấp phải Trác Việt. Hai người đàn ông hiếu ý mà nhìn nhau, hết sức rõ ràng đối phuông tới đây vì mục đích gì.

"Cùng nhau ăn cơm đi." Cuối cùng, là Từ Mộ Duyên mở miệng trước.

Trác Việt gật đầu, không biết là vô tình hay cố ý. "Nơi này luôn đi, mấy năm nay mình cùng Tang Diêm thường xuyên đến chỗ này ăn."

Coi như tận lực nhắc nhở Từ Mộ Duyên rằng, mấy năm này khi anh đang ở nước Mỹ thì người một mực bên cạnh Tang Diêm vẫn luôn là anh, trong lời nói không tự chủ mà mang theo một tia khiêu khích.

Từ Mộ Duyên chỉ thật sâu nhìn Trác Việt một cái, anh nhưng lại không thể phản bác, bởi vì lời cậu ấy nói là sự thực.

Vừa mới ngồi xuống, phục vụ rất nhanh liền đi tới, Trác Việt cùng Tang Diêm đã sớm trở thành khách quen trong quán này, lại còn là bạn bè với ông chủ bà chủ của quán nữa, tự nhiên không thể chậm trễ rồi.

"Trác tiên sinh, bây giờ có thể chọn món ăn." Phục vụ cầm sổ tay nhỏ đứng ở một bên, lúc nào cũng có thể ghi lại.

So sánh với quán cà phê khác, "Bí Ngan" tất nhiên là tốn hơn một chút, đồ ăn cũng rất là phong phú, cơm Tây cũng đều có, Trác Việt gọi một nửa phần đồ ăn, còn Từ Mộ Duyên gọi một phần bò bít tết.

"Tang Diêm chưa bao giờ có thể chọn món ăn." Trác Việt thấy Từ Mộ Duyên cầm dao nĩa thì đột nhiên mở miệng.

Từ Mộ Duyên dùng tay một lúc, có chút không thể tin nổi: "Sao có thể như vậy? Cô ấy trước đây đều ăn mà." Còn nhớ rõ trước đây, lúc anh đưa cô đi ăn bò bít tết, cô chỉ có thể dùng dĩa để ăn chứ không dùng dao. Mỗi lần đều phải chờ sau khi anh đem bò bít tết cắt thành từng miếng nhỏ, cô mới cầm dĩa đâm từng miếng từng miếng lên ăn rất là vui vẻ.

Đương nhiên... Cái loại sự tình này, Trác Việt sẽ không biết, anh nói: "Đại khái là bởi vì cậu ở nước ngoài, phần lớn thời gian đều là ăn cơm Tây, cô ấy theo bản năng liền chống cự với cơm Tây."

Từ Mộ Duyên lại đột nhiên nụ cười, khẳng định nói: "Không phải."

Chỉ là bởi vì không có ai giúp cô cắt bò bít tết thành miếng nhỏ, cho nên tình nguyện lựa chọn không ăn. Hoặc là... Chỉ là đơn thuần sợ sẽ tức cảnh sinh tình? Cho dù là bất kỳ nguyên nhân nào, thì chí ít điều là bởi vì anh.

Trác Việt cầm chiếc đũa trên tay một hồi, không thể phủ nhận rằng, hiện tại anh hết sức ghen tị với Từ Mộ Duyên, ghen tị bởi Từ Mộ Duyên có thể cùng Tang Diêm thăm thiết hai năm, anh cho dù luôn bên cô năm năm này cũng không thể so được.

Lẽ nào tình yêu thực sự chỉ có thể là người tôi trước?

Có một vài thứ mà người ngoài cuộc thì tinh táo, còn người trong cuộc thì u mê, khi đó Từ Mộ Duyên đối với Tang Diêm là loại tình cảm như thế nào, đại khái Trác Việt là người rõ ràng nhất. Mỗi lần thấy Tang Diêm cười đến hết sức ngọt ngào, thì Trác Việt biết có một loại cảm giác: "Có một kiểu người con gái như thế này, khi mà bạn nhìn thấy cô ấy hạnh phúc, bạn liền cảm giác thật đẹp, không hề liên quan đến tình yêu, chỉ đơn thuần là cảm thấy rất tốt đẹp."

Có lẽ là vì nguyên nhân này, cho nên khi Trác Việt thấy Tang Diêm có chút trầm tĩnh hơn, không còn thấy được nụ cười như trước đây nữa. Anh dĩ nhiên cảm thấy rất đau lòng, rất muốn nhìn thấy cô trở về là Tang Diêm trước đây cười rộ hết sức ngọt ngào hạnh phúc, cái ước muôn này tích tụ theo ngày tháng càng ngày càng trở nên mãnh liệt.

Tang Diêm sau khi ăn cơm xong, dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, cô lại xuống dưới nhà đi dạo một chút.

Đến lúc cô quay trở về thì trời đã tối đen, cô vừa mới bước lên bậc thang, một lúc lâu lại không thấy đèn cảm ứng ngoài hành lang sáng lên, lại thấy có cột đèn rất là sáng. Cô ngẩng đầu nhìn về phía ngọn đèn kia một lúc cũng không nhịn được phải híp mắt một hai cái, lại hướng bậc thang mà bước tiếp, một đường đều là một mảnh sáng trung.

Sao đột nhiên quản lý lại đem đèn đều thay đổi? Hơn nữa tất cả đều là đèn cột cao, không có cái nào là đèn cảm ứng thế nhỉ? Dù sao thì cô cũng chưa từng thấy qua...

Mặc dù có chút nghi hoặc, thế nhưng cô cũng không có suy nghĩ nhiều lắm, dù sao có đèn là chuyện tốt rồi, đối với chuyện này thì cô vẫn vô cùng vui vẻ, sau này cô sẽ không bao giờ cần phải đếm bậc thang để đi lên nữa.

Thư ký Trần như thường lệ báo cáo hành trình, cô vừa mới dứt lời thì Từ Mộ Duyên mở miệng mà không hề dừng lại công việc. "Giúp tôi mua một căn nhà ở gần nhất với chung cư... Tốt nhất là gần ngay đại học B."

Anh từng nói qua với Tang Diêm, anh đã trở về, sau này sẽ không bao giờ đi nữa, nên ít nhất anh phải có một căn nhà đã.

"Được, tôi lập tức đi làm" Thư ký Trần biết Từ Mộ Duyên hiện tại vẫn đang ở tại khách sạn, mua nhà là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Buổi tối sau khi kết thúc tất cả các xã giao kia thì đã là 11 giờ tối, anh lái xe thẳng đến dưới nhà của Tang Diêm, ngẩng đầu nhìn đèn phòng trọ của cô, thấy bên trong ám áp ánh đèn đột nhiên anh cảm thấy hết sức an tâm.

Tang Diêm thu xếp hành lý cho chuyến du lịch vào ngày mai, lộ trình ngắn nên muôn mang theo đồ rất là đơn giản, không đến mấy phút cô đã sắp xếp xong.

Đến lúc chuẩn bị tắt đèn để đi về phòng ngủ, điện thoại di động của cô lại vang lên, đó là một số điện thoại lạ.

"Alo, xin chào! Xin hỏi là ai vậy?"

Số điện thoại của cô quả nhiên không có thay đổi, vẫn là số mà cô đã dùng trước đây, Từ Mộ Duyên tay cầm điện thoại không khỏi có chút căng thẳng, giọng khàn khàn nói: "Là anh."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 14: Đang đợi em

Edit: Mèo Hương

Beta: Doãn An Nhiên

Một số người nói rằng họ giữ số điện thoại trước đó vì họ đang chờ ai đó gọi. Tang Diêm không phủ nhận ý định ban đầu là giữ số này - chờ đợi một cuộc gọi điện thoại từ ai đó bên kia đại dương.

Mọi người đều cần sự hỗ trợ khi họ buồn nhất. Trong hai năm đầu tiên khi Từ Mộ Duyên đi, khi nhàn rỗi, cô luôn nhìn chằm chằm vào điện thoại di động luôn bật điện thoại và trả phí đúng hạn. Trong một thời gian dài... Không ai vượt đại dương, cô thậm chí đã đến hội trường kinh doanh di động để hỏi dịch vụ khách hàng, có cần thiết phải mở bất kỳ doanh nghiệp nào để trả lời cuộc gọi từ Hoa Kỳ không, có cuộc gọi nào không đến...

Có lẽ đây là lí do Tang Diêm hết hy vọng trong cuộc chờ đợi này.

Từ Mộ Duyên lặng lẽ chờ đợi một lúc lâu mới nghe được giọng cô từ bên kia truyền đến. Giọng cô rất nhẹ: "Có gì không?"

"Anh...đang ở dưới lầu nhà em." Giọng anh dường như bị bóp nghẹt, khàn khàn và chán nản, và anh thậm chí không thể nói ra rằng anh muốn gấp cô.

Nếu đó là những gì anh nghĩ - cô không đổi số, cô đang đợi anh. Vậy anh đã làm gì? Từ Mộ Duyên, tên khôn đó đã làm gì? Anh yêu cầu cô đợi rất lâu trong những năm trống trải cho đến khi cô chán nản...

Từ Mộ Duyên nhắm mắt lại, sắc mặt bình tĩnh. Chỉ có những ngón tay cầm điện thoại tiết lộ cảm xúc của anh lúc này. Xương ngón tay trắng bệch lộ ra những đường gân xanh.

Tang Diêm ra ban công và nhìn xuống. Cô thấy chiếc BMW màu bạc, quay trở lại phòng khách và tắt đèn. "Tôi phải đi ngủ, tạm biệt."

Nhán kết thúc cuộc gọi, cô nhìn chằm chằm vào số lạ trên màn hình điện thoại, gõ và xóa.

Tất cả sự chờ đợi không phải là cái nhìn ban đầu, tất cả đã muộn... hãy để nó là quá khứ.

Tối hôm đó, xe Từ Mộ Duyên dừng dưới lầu nhà cô một lúc lâu.

Tang Diêm ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ màng suốt cả buổi tối, và thức dậy lúc 6 giờ ngày hôm sau, đến nơi được chỉ định lúc 7:30. Khi cô đi xuống cầu thang, cô liền thấy Trác Việt mặc một bộ quần áo giản dị dựa vào chiếc xe với một nụ cười mờ nhạt trên khuôn mặt của anh. "Sớm."

Tang Diêm ngạc nhiên anh, "Sớm."

Cô không hỏi tại sao anh lại xuất hiện ở tầng dưới nhà cô sớm như vậy. Chắc là chị gái anh, Trác Huyền đã gửi thư cho anh. Trác Huyền là hướng dẫn viên du lịch. Tang Diêm không biết rằng sau hai chuyến đi liên tiếp đều gặp Trác Việt, khi cô nhìn anh bằng ánh mắt thờ ơ, Trác Việt mỉm cười và chủ động chào hỏi: "Chị tôi đang làm ở một công ty du lịch."

Trác Việt mở cửa cho cô, Tang Diêm do dự không tiến lên. Lần đầu tiên, Trác Việt tỏ thái độ mạnh mẽ trước mặt cô. Trác Việt đưa tay và cầm chiếc ba lô trên tay cô vào ghế sau. "Đi thôi do dự nữa là không kịp mất."

Sau khi chiếc xe hòa vào con đường lớn, Tang Diêm vẫn còn lúng túng, Trác Việt khẽ cong khóe miệng. Khi lần đầu tiên anh đến đón cô lên lầu, cô nói không do dự: "Tôi có thể tự đi xe buýt." Sau đó, anh dừng xe, bắt taxi trực tiếp đến nhà cô, rồi bắt xe buýt với cô. Nhiều lần Trác Việt cảm thấy tâm của Tang Diêm quá cứng rắn mới có thể từ chối cương ngạnh như vậy.

"Em muốn gì cho bữa sáng?" Đôi mắt Trác Việt nhìn thẳng về phía trước, giọng nói nhẹ nhàng và dịu dàng.

Tang Diêm suy nghĩ một lúc. "Bánh bao đi, chúng ta có thể mua nó trên đường."

"Được."

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại bên lề đường Trác Việt mở cửa xe. "Đợi tôi trong xe."

Tang Diêm thấy anh vội vã đến bên cạnh cửa tiệm, đi ra với hai cái túi, một cốc sữa đậu nành, một trong số đó chứa đầy một cái bát, anh... làm thế nào để mang bát ra khỏi cửa hàng?

Trác Việt đặt túi vào bát, sau đó đổ nước selt vào một góc, đưa bát và đũa cho Tang Diêm, mỉm cười và nói: "Ăn đi, còn hơn mười phút nữa, không khí trên xe buýt không tốt lắm sẽ ảnh hưởng đến bữa ăn."

"Anh không ăn à?" Tang Diêm ngần ngại tiếp quản.

"Tôi không đói." Đêm qua, tất cả bọn họ đều làm việc ngoài giờ. Lúc 3 giờ sáng, bọn họ có gọi đồ ăn nhanh nên Trác Việt thực sự không đói chỉ là hơi mệt khi anh không ngủ thôi. Làm thêm giờ tiếp tục cho đến 5 giờ sáng, anh vội vã về nhà để tắm rửa thay quần áo và đi thẳng đến nhà Tang Diêm.

Tang Diêm ăn sáng một cách im lặng.

Đột nhiên, Trác Việt lên tiếng phá vỡ sự im lặng với một nụ cười: "Thom thật đấy. Đột nhiên tôi cảm thấy hơi đói, làm sao đây?"

"...Vậy đợi lát nữa mua sau."

"Gần như ở đây, không có cửa hàng ăn sáng nào."

"...Hay là đợi đến lúc nghỉ ngơi rồi mua."

Trác Việt đỡ trán, bây giờ anh thực sự không biết cô gái này ngu ngốc hay thực sự không hiểu, rõ ràng anh ta đang nhìn trộm vào cái bánh bao trong bát của cô.

Đến nơi, Trác Việt dừng xe nghiêm túc nhìn Tang Diêm đang chuẩn bị buộc túi, có hai cái bánh bao nhỏ còn lại, "Không ăn hết?"

Tang Diêm thở dài gật đầu. "Hoi mệt, không ăn nổi, anh... anh đang làm gì thế?"

Cô lo lắng nắm tay anh, cô không nghĩ rằng anh sẽ lấy bộ đồ ăn của cô, mà còn ăn phần thức ăn còn lại của cô, chuyện thân mật như vậy... làm sao có thể!

Trác Việt nâng cao tay, dùng đôi đũa kẹp một cái bánh bao bỏ vào miệng, hài lòng nở nụ cười: "Không thể lãng phí."

Tang Diêm hiếm khi đỏ mặt, đôi mắt hiện lên chút buồn bã. Trước đây, chỉ có Từ Mộ Duyên mới được phép ăn những gì cô để lại, đột nhiên cảm thấy sự hững hờ cô dựng lên bấy lâu bỗng chốc sụp đổ.

Cô không biết rằng những biểu cảm tinh tế của cô rơi vào mắt của Trác Việt, anh đang nhìn chằm chằm vào cô. Tang Diêm, nếu em không muốn bước đến, vậy hãy đứng im một chỗ, mọi chuyện cứ để anh lo.

Chương 15: Thâm tình đến tận đây

Edit: Doãn Tử Du

Beta: Doãn An Nhiên

Tang Dièm cùng Trác Việt cơ hồ là điều nghiên* địa hình mà đến đây, trên xe buýt khách du lịch cũng đã ngồi xong, chứng kiến Trác Việt hai tay ôm hai cái túi xách, đứng ở sau lưng Tang Dièm, giống như một cặp vợ chồng. Các du khách tùy ý ngồi xuống, chứng kiến bọn họ lên xe, có người còn chủ động dọn ra hai chỗ ngồi.

(*điều nghiên: điều tra và nghiên cứu;

"Cảm ơn." Trác Việt mỉm cười nói cảm ơn.

"Không cần nói cảm ơn, hai người là vợ chồng thì đương nhiên phải ngồi một chỗ rồi." Vị khách nhường ghế hào phóng mà vẫy tay.

"Chúng cháu không phải..." Tang Dièm định nói lời giải thích, chưa dứt lời đã bị Trác Việt cắt ngang. Anh thân mật khoác tay lên vai cô, lời nói ẩn chứa cung chiều không cần nói cũng biết." Tới ngồi bên trong đi, em ưa thích vị trí gần cửa sổ."

Vé mặt Tang Dièm có chút hoảng hốt, không hiểu anh vì cái gì mà không cho cô giải thích, anh trước kia không phải như thế. Không hiểu anh như thế nào đột nhiên đổi với cô... Cô nhìn bàn tay đang ở trên vai cô, anh trước kia sẽ không như vậy, tự nhiên thân mật mà đụng vào cô.

Xe buýt rất nhanh đến đường cao tốc, Trác Việt cúi đầu nhìn cô ngồi bên cạnh mình, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, lông mi dài nhọn ngẫu nhiên nháy nháy, đôi mắt sóng nước nhuận thanh tịnh. Cái nguyện vọng mãnh liệt muôn cô vĩnh viễn chỉ thuộc về mình, đã càng ngày không thể tự động điều khiển.

Từ Mộ Duyên về nước là ngoài ý muốn của anh, nhưng không thể phủ nhận, anh rất bối rối, thậm chí không cách nào tưởng tượng nổi nếu như cuối cùng không chiếm được cô, vậy anh sẽ như thế nào? Cả đời dài dòng buồn chán còn có người như vậy, làm anh động tâm..

Thật muốn cứ như vậy chờ cô cả đời, cho cô tất cả vui vẻ và hạnh phúc.

"Có mệt hay không? Tựa vào vai anh nghỉ một chút đi?" Giống như trước kia, Trác Việt hỏi thăm Tang Dièm.

Tang Dièm thu hồi ánh mắt, giống như trước kia mà cự tuyệt." Không mệt, cảm ơn."

"Anh hơi mệt." Trác Việt cúi đầu nhìn cô, khoe miệng như có như không câu dẫn ra, con mắt đen sáng rực, tựa hồ muốn nhìn được một tia quan tâm từ đáy mắt của cô "Tôi hôm qua thức đêm tăng ca, rạng sáng năm giờ mới xong công việc."

Tang Dièm có chút giật mình ngẩng đầu lên, năm giờ xong... Vậy là anh cả đêm không ngủ, buổi sáng còn đi đến nhà cô? Hơn nữa anh còn chưa nói chuyện công việc với cô. Anh cúi đầu, cô ngẩng đầu, đây là lần đầu tiên cô nhìn anh với khoảng cách gần như vậy, hai đầu lông mày của anh xác thực mang theo một tia mệt mỏi. Tang Dièm vội vàng quay mặt đi, giọng nói có chút mệt tự nhiên." Cái kia, vậy anh nghỉ ngơi một chút đi."

"Được, vậy khi nào đến nơi thì em đánh thức anh." Trác Việt thấy cô lại lui trong vỏ ốc bảo vệ mình, bất đắc dĩ thở dài.

Một lúc sau Tang Dièm quay đầu lại, hai mắt anh đã nhắm lại, khẽ cau mày, mệt mỏi cùng không thể làm gì. Cô cúi đầu nhoé lấy ngón tay của mình, ánh mắt nhiễm lên tia mê man.

Một người đàn ông như vậy, một bờ vai đầy yên tâm, một người ôn hòa ôm áp hoài bão - ngay bên cạnh cô, chỉ cần cô nguyện ý, rốt cuộc không cần trôi nổi vô định, cả đời yên ổn.

Không biết rốt cuộc đã qua bao lâu, Tang Dièm cảm giác vai của mình trầm xuống, ngực mạnh mẽ nhảy dựng lên, quay đầu lại. Trác Việt an ủn tựa đầu vào vai cô, lông mày đã giãn ra, trong lúc ngủ tuấn nhanh ôn nhu như ngọc.

Cô không được tự nhiên mà giật giật bờ vai, cẩn trọng dơ tay dịch đầu của anh, lông mày của anh trong nháy mắt lần nữa chau lại. Cô ngẩng người, tay dừng lại, nghĩ đến anh cả đêm qua không ngủ, còn muốn cùng đi du lịch theo cô, tuy nhiên những lời này cũng không phải là ý nguyện của cô, nhưng Tang Dièm không phủ nhận chính mình mềm lòng, cảm động.

Không định dây anh ra, Tang Dièm chậm rãi buông tay mình, lại quay ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Cô không nhìn thấy chính là, người đàn ông đang tựa trên vai cô khoe miệng đang dần dần cong lên.

Đến lúc nghỉ ngơi đã là ba giờ sau, Tang Dièm muốn đi nhà WC*, đang lúc suy nghĩ làm sao đẩy người đàn ông ra khỏi bả vai mình, lại vượt qua chỗ ngồi của anh, mà không đánh thức anh dậy. Trác Việt rất tự giác mà mở hai mắt ra, hoạt động cái cổ đau xót của mình, nghênh đầu nhìn cô." Em vất và rồi."

(*)Viết tắt trong tiếng Anh của: Water closet: túc nhà vệ sinh hay phòng vệ sinh hoặc cầu tiêu.

"... Không, không sao." Tang Dièm đỏ mặt, bả vai quả thật cho chút cứng ngắt, bất quá anh nói như thế nào vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

"Đi thôi, không phải nói đến nơi sẽ mua đồ ăn cho anh sao?" Trác Việt đứng dậy.

"Đối..." Tang Dièm cũng đứng lên.

"Anh muốn ăn cái gì?" Sau khi xuống xe, Tang Dièm ngang đầu nhìn anh.

Trác Việt cười cười, "Em đi giải quyết vấn đề cá nhân trước đi."

"...Được." Tang Dièm bước chân có vẻ hơi cứng ngắt mà đi về hướng nhà WC, phát hiện anh vẫn đi bên cạnh cô, có chút xấu hổ nói:" Em chính mình đi được, anh không cần, không cần phải đi theo em"

"Tang Dièm, nhà vệ sinh nam bên trái nhà vệ sinh nữ, chúng ta vừa vặn cùng đường." Trác Việt cười khẽ một tiếng, khó thấy được bộ dạng xấu hổ của cô, tăng thêm vài phần sinh động.

"...."

Lần nữa trở lại trên xe, Trác Việt như trước nhắm mắt nghỉ ngơi, luôn luôn dựa trên vai Tang Dièm. Tang Dièm nhỏ nhắn xinh xắn hết sức nhỏ, mà anh lại cao ngất, tựa vào bờ vai nhỏ của cô chưa nói đến thoải mái, cổ thậm chí có chút ít đau buốt.

Bất quá, anh nguyện ý.

Đến nơi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tang Dièm nhíu lại, đưa tay vuốt vuốt bả vai cứng ngắt, tay đã có chút tê rần.

Một bàn tay thon dài mạnh mẽ đẩy tay của cô ra, sức lực vừa phải mà xoa bóp giúp cô. Tang Dièm lập tức kinh ngạc, lập tức người ra." Anh, em tự mình làm là được rồi."

Bàn tay Trác Việt dừng ở giữa không trung vài giây, đầu ngón tay khẽ động rất nhỏ, phảng phát nhớ lại độ ám của cô. Thu tay lại nhìn về Tang Dièm, mang theo vài phần ảo não, "Thực xin lỗi, bả vai rất đau sao?"

"Cũng được..."

"Nghỉ ngơi một chút đi, đợi lát nữa đi ăn cơm"

Năm giờ đường xe, đến nơi đã là thời gian ăn cơm trưa. Thị trấn nhỏ này khắp nơi đều lộ ra phong cách cổ xưa, con người nơi đây rất hiếu khách, không khí tươi mát thường, nhiều loại phiến đá tự nhiên đặt cùng một chỗ, hình thành nên một mảnh phiến đá hẹp dài.

Năm giờ lái xe đến đích chỉ là giờ ăn trưa. Thị trấn đây sự đơn giản, sự tiếp xúc của con người rất phong phú, không khí trong lành khác thường, và tất cả các loại đá phiến được đặt cùng nhau một cách tự nhiên để tạo thành một dã

"Rất thích nơi đây?" Trác Việt thấy đáy mắt cô mừng rỡ.

"Ừ, nơi đây là thị trấn nhỏ đẹp nhất mà em đến." Tang Dièm gật đầu, giọng nói có chút hưng phấn.

"Nếu như em nói thích, về sau chúng ta có thể thường xuyên đến." Anh một bước đứng trước mặt cô, Tang Dièm thấy trong tròng mắt đen chua dày tâm tình.

Cô thấy ánh mắt rõ ràng của anh - chỉ cần em nguyện ý, chỉ cần em ưa thích, chỉ cần em cao hứng, anh có thể làm tất cả.

Như trước không có dung khí, cô một lần nữa bối rối mà chạy đi.

Sau khi ăn cơm trưa, nghỉ ngơi một lát các du khách không kìm nép được muôn ra ngoài dạo chơi một lát, Tang Dièm cũng như thế.

Trác Việt ngồi bên cạnh cô, có chút buồn cười mà nhìn cô. Trong ánh mắt cô rõ ràng đầy chờ mong, nhưng lại rụt rè như một đứa bé, im lặng ngồi.

Thị trấn này có rất nhiều hàng hóa nhỏ, các loại đồ chơi nhỏ, cô đại khái sờ đã không chờ mong được. Anh luôn luôn biết cô ưa thích thu thập đủ loại vật phẩm nhỏ, thú vị, đặc biệt, thực dụng,...

Mấy năm nay cô thay đổi rất nhiều, nhưng thói quen yêu thích bẩm sinh lại không thể sửa được, nhiều khi anh vẫn gấp được bóng dáng mấy năm trước của cô.

Điều anh tiếc nuối nhất chính là không thể yêu cô sờm hơn, cũng không chú ý quá nhiều về cô, dù sao khi đó cô cũng là người của Từ Mộ Duyên, mà anh với Từ Mộ Duyên là bạn tốt.

Nhiều khi anh cũng sẽ hối hận, hối hận vì sao lại để thanh xuân của Tang Diêm nhớ mãi không quên người kia -không phải anh.

Nếu như lúc trước cô ở cùng một chỗ với anh, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ để cho cô tí úy khuất nào, cũng sẽ không để cô một mình cô đơn trong hòi úc, thiếu súc sống mà vượt qua năm năm thời gian.

Anh sẽ luôn luôn luôn bảo vệ cô.

Tác giả có lời muốn nói: Trác Việt được không? Mọi người có thích anh ta không? Mộ Duyên được không? Mọi người thích ai hơn?

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thật ấm áp

Edit: Doãn Cơ

Beta: Doãn An Nhiên

Hôm nay vừa đúng là cuối tuần, suốt cả ngày hôm nay Từ Mộ Duyên đi xem chung cư, từ trước tới nay anh vẫn luôn làm việc rất nhanh và dứt khoát, nhưng bây giờ đối với chuyện lựa chọn nhà ở anh lại có chút do dự.

Cô gái bán tà cao ốc vẫn đang cố gắng giới thiệu thì anh đã cảm thấy không yên lòng chút nào, ngón tay nhẹ nhàng ma sát màn hình điện thoại của mình, cuối cùng vẫn là gửi một cái tin nhắn.

Tang Diêm cùng Trác Việt đang đi dạo trên thị trấn thì điện thoại di động báo có tin nhắn, cô mở ra thì thấy là dây số lạ kia.

"Tang Diêm, ngày mai em có rảnh không? Anh đang đi xem chung cư, em giúp anh tham khảo một chút được không?"

Xem chung cư, anh ấy muốn mua nhà sao? Trong thoáng chốc, cô nhớ đến anh từng nói qua rằng: "anh đã trở về, sẽ không đi nữa..."

Trác Việt cảm giác được người bên cạnh đột nhiên dừng chân đứng tại chỗ, anh xoay người và quay đầu lại, cô đang đứng ở trong đám người mà nhìn chằm chằm điện thoại di động, như có điều gì đó suy nghĩ. Trác Việt bước đến cạnh cô với ánh mắt buồn bã. "Xảy ra chuyện gì?"

Cô như ở trong mộng mà tỉnh lại, đem điện thoại di động cất xong, bình tĩnh mở miệng: "Không có việc gì đâu."

"Vậy là tốt rồi, chúng ta đi thôi." Anh không cần hỏi cũng có thể đoán được là tại sao rồi.

"Được."

Trác Việt rõ ràng cảm giác được, Tang Diêm mắt hưng thú, cô không có hăng hái bùng bùng như lúc đầu, thần thái thi thoảng cảm giác có chút hoảng hốt.

Anh giả vờ như không biết chuyện gì. "Có phải cảm thấy mệt mỏi hay không? Anh đưa em về nghỉ ngơi trước nhé?"

Tang Diêm lắc đầu. "Không cần đâu, vẫn nên đi cùng mọi người thôi."

Tiếng nói vừa dứt, điện thoại di động của Tang Diêm vang lên, vẫn là dây số kia, nhưng lần này tin nhắn tương đối dài:

"Tang Diêm, anh đã nói rồi, lần này trở về liền tuyệt đối sẽ không đi nữa, anh xem căn chung cư ở ngay cạnh đại học B, anh hi vọng tương lai đây sẽ là nhà của chúng ta. Trước đây em đã hỏi anh có từng nghĩ tới tương lai của chúng ta hay không? Anh đã nghĩ qua, thế nhưng... Anh vẫn lựa chọn điều khiến cho em phải thất vọng cùng khổ sở, hiện tại anh hi vọng tất cả vẫn còn kịp."

Còn kịp sao? Tang Diêm cũng đang tự hỏi bản thân, còn chưa nghĩ được đáp án cô liền cảm giác được một bàn tay ấm áp nắm lấy tay của mình. "Ở trên đường mà lại thất thần như vậy, là hết sức nguy hiểm đấy, anh nên nắm tay em mới yên tâm được."

Tang Diêm trong nháy mắt có chút hoảng loạn, theo bản năng nhẹ nhàng rút tay của mình về. "Em không sao."

Trác Việt mặt không chút biến sắc che lại cảm giác hụt hẫng, anh siết chặt bàn tay hơn, dường như muốn lưu lại cảm giác ở trong lòng bàn tay lâu hơn, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ: "Vậy cũng không được thất thần nữa, nếu em còn ngây ngốc anh liền nắm lấy không buông tay đâu."

"..."

Tù Mộ Duyên đợi thật lâu vẫn không hề thấy có âm thanh báo tin nhắn, anh chậm rãi tắt máy để vào túi quần mình, xoay người tì mỉ mà quan sát toàn bộ căn phòng này.

Cô gái bán áo cao ốc cẩn thận quan sát người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn này, mấy năm cô công tác thì đây là lần đầu tiên cô gặp một vị khách có thần sắc bình tĩnh như vậy, thường xuyên nhìn chằm chằm điện thoại di động mà thất thần, giống như là không có ý muốn xem phòng vậy. Suy nghĩ chi chóc lát, cô mở miệng trước: "Tiên sinh, nếu như ngài thích có thêm một chút cây hay hoa cỏ gì đó, căn nhà này có thể thoả mãn cái nhu cầu này, trên tầng hai sân phơi rất là lớn, có thể..."

"Lèn chọn căn nhà này đi." Từ Mộ Duyên đột nhiên cắt đứt lời cô.

Cô gái bán áo cao ốc mở miệng có chút cứng nhắc, hoàn toàn không có nghĩ tới anh rất nhanh liền quyết định, hôm nay hao hết miệng lưỡi cuối cùng cũng có hiệu quả, giật mình một chút, sau đó rất nhanh khuôn mặt liền tươi cười. "Vâng, tiên sinh có ý định thế chấp hoặc..."

"Thanh toán đầy đủ."

"Được..." Cô gái bán áo cao ốc nhất thời cảm thấy vui sướng.

Anh nhớ tới bồn hoa ở nhà trọ của Tang Diêm, cô thích thu thập các loại đồ vật nhỏ khác nhau, cũng thích các loại thực vật hoa cỏ, Từ Mộ Duyên ở trên sân thượng đạo chơi một vòng, liền thoả mãn cười vui vẻ.

Có thể là thực sự lâu ấm rồi chưa có quay trở về, thành phố B thay đổi thật là lớn, Từ Mộ Duyên vốn định quay trở lại khách sạn, nhưng suy nghĩ một hồi liền lái xe hướng quán cà phê "Bí Ngạn".

Mạc Nghiên mới vừa đưa con trai trở về nhà, lúc trở lại quán thì cũng là lúc Từ Mộ Duyên vừa vặn đi tới, xuất phát từ lễ phép lịch sự cô mở miệng nói: "Hoan nghênh quý khách."

Tù Mộ Duyên gật đầu, đột nhiên mở miệng: "Cô là bà chủ ở đây phải không?"

"Tôi là bà chủ, ông chủ là anh ấy." Mạc Nghiên cười cợt chỉ Lương Tranh đang bận rộn sau quầy bar.

Tù Mộ Duyên lại một lần nữa gật đầu, môi mỏng khẽ咪 lại, tầm mắt quét một vòng trong quán nhưng không nhìn thấy được Tang Diêm đâu.

"Xin hỏi.. Cậu là muốn tìm Tang Diêm phải không?" Mạc Nghiên do dự một chút, vẫn là mở miệng hỏi.

Anh ngược mắt nhìn về phía cô ấy, nhẹ nhàng nói: "Ừ."

"Tang Diêm sẽ không đến đây trong vài ngày, sáng sớm hôm nay tôi gọi điện thoại cho cô ấy mới biết được, hai ngày sau cô ấy mới quay lại." Mạc Nghiên chỉ chỉ chỗ Tang Diêm vẫn hay ngồi đó. "Cô ấy thường ngồi ở vị trí đó, có thể dễ dàng nhìn thấy cô ấy ở ngoài cửa."

"Cảm ơn." Từ Mộ Duyên đi thẳng đến chỗ cửa sổ đó, tuy ý mà gọi thêm vài thứ.

Lương Tranh thấy ánh mắt của bà xã luôn dừng ở trên một người đàn ông khác, nhất thời cảm thấy khó chịu giận giữ nói: "Tuy rằng người đàn ông kia so với anh đẹp trai hơn một chút, em cũng không cần phải nhìn chằm chằm người ta như thế chứ?"

"... Anh nói lung tung cái gì đây!" Mạc Nghiên vỗ mạnh vào lưng anh. "Người đàn ông kia chắc chắn là cái người mà Tang Diêm vẫn hay nhắc tới, anh ta đến đây là để tìm Tang Diêm, em có chút hiểu kì mà thôi."

Lương Tranh nhàn nhạt liếc cô một cái: "Bà xã, anh nghĩ em càng ngày càng thích nhiều chuyện."

Ánh mắt của ông xã ý tứ hàm xúc quá rõ ràng, Mạc Nghiên từ ánh mắt đó thấy được tin tức rõ ràng là: "Em đã hội nhập vào hội ngồi lê đôi mách của phụ nữ rồi."

"Anh là đang nói em già rồi phải không?" Phụ nữ luôn để ý đến tuổi tác của mình.

"Sao có thể như vậy? Em hiểu làm ý anh rồi." Lương Tranh vội vàng trấn an bà xã của mình.

"Xin lỗi, làm phiền một chút."

Lương Tranh cùng Mạc Nghiên đồng thời ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn hướng người vừa nói. "Hai người có biết Tang Diêm đi đâu không?"

Do dự một lúc, Mạc Nghiên vẫn là nói cho anh biết. "Hình như nơi cô ấy đi đến là một cái thị trấn cổ, gọi là Thạch Trấn."

"Cảm ơn." Từ Mộ Duyên như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Khi xe chạy đến tốc độ cao, Từ Mộ Duyên mới cảm thấy được tâm tình bắt đầu thả lỏng hơn, không biết bắt đầu từ lúc nào, đáy lòng anh luôn mơ hồ có

một chút gì đó bát an, luôn cảm thấy gấp cô sẽ cảm thấy an tâm hơn.

Lúc này, anh đã không thể không thừa nhận, lòng tự tin của anh bắt đầu bị lay động, đối với Tang Diêm anh đã không còn cái loại tự tin này nữa rồi, nhiều hơn vài phần thận trọng. Trong cuộc tìm kiếm tình yêu trở lại này, nó đã là một tầng băng mỏng, nếu bỏ lỡ, là bỏ lỡ cả đời.

Cả cuộc đời, phải mất bao lâu mới có thể hoàn thành, nếu không có cô, thực sự là tiếc nuối.

Từ Mộ Duyên đến Thạch Trần đã là 11 giờ khuya. Khi tìm được một cái khách sạn anh liền ở lại, sau đó anh gửi tin nhắn cho Tang Diêm.

Tang Diêm cùng Trác Việt đang đi dạo ở chợ đêm, đi bộ đến cuối đường không khí nào nhiệt bỗng giảm hẳn, xung quanh yên tĩnh hơn rất nhiều. Đúng lúc này điện thoại di động bỗng kêu lên, cô theo bản năng hơi sững sờ, trực giác nghĩ đến dây số lạ kia.

Chỉ là trong nháy mắt, tay của cô được một bàn tay ám áp nắm lấy, Trác Việt cúi đầu, khoé miệng anh mỉm cười, giọng nói trầm thấp đế nghe còn mang theo một chút cay mạnh: "Anh nói rồi, nếu em còn ở trên đường mà tiếp tục ngây ngơ anh sẽ liên nǎm không buông tay."

Tang Diêm hoảng hốt trong nháy mắt, có hết sức mà rút tay ra, nhưng cô gắng mấy cũng không rút ra được, cô bèn ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt mông lung có ánh nước, trông rất là tủi thân.

Trong lòng anh căng thẳng, khó chịu đến cực điểm, một lúc lâu sau anh mới thở dài một tiếng than thật nhẹ.

"Tang Diêm, đừng luôn từ chối anh, được không?" Anh bỗng nhiên nghiêm người ôm lấy cô, cảm giác được cô đang ở trong ngực nhẹ nhàng run lên, vẫn như cũ luyến tiếc mà buông ra.

Cô nghe thấy anh thì thầm bên tai, giọng nói nhẹ nhàng hết sức nghiêm túc, từng lời như in vào lòng cô: "Tang Diêm, em không cần phải ra ngoài, đợi anh từ từ bước vào, anh chỉ cần em chờ anh là tốt rồi."

Đôi mắt cô rưng rưng như muốn khóc, người đàn ông này thật ám áp, vì sao cô lại không đồng ý? Cô cố chấp mà hoài niệm một thứ từ lâu đã không còn hơi ấm.

Cô từ nhỏ đã rất cố chấp, nếu đã nhận định một việc gì thì rất khó thay đổi, đối với tình cảm cũng như vậy, khi đã nhận định một người thì chính là người đó.

Mỗi lần cô nhớ tới đoạn tình cảm trước kia, cô sẽ luôn tự trách bản thân rằng: "khi đó quá mức vui vẻ, nên mới có thể khiến cho ký ức lưu lại lâu như vậy." Cô không nhận được sự giấu, bản thân đúng là một cô gái ngốc nghếch, luôn cho rằng chỉ cần hai người thích nhau, cố gắng nỗ lực là có thể cùng nhau đi hết cuộc đời.

Lúc này đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt đứt không gian yên tĩnh, Tang Diêm cứng người ở trong ngực của Trác Việt, nhẹ nhàng đẩy anh ra. "Điện thoại của em kêu, anh, anh buông em ra..."

"Đừng di chuyển, để anh ôm một lát." Trác Việt ôm thật chặt người trong ngực, chớp mũi quanh quẩn hương thơm nhàn nhạt trên người cô, anh thực sự luyến tiếc buông ra.

Anh sợ rằng đây sẽ là cái ôm duy nhất trong cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Anh tới tìm em

Edit: Doãn Tử Du

Beta: Doãn An Nhiên

"Thưa bao quý khách vừa gọi hiện tại không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Từ Mộ Duyên nắm chặt điện thoại trong tay, con mắt lóe lên ánh sáng âm trầm, lần đầu tiên bởi vì tìm không thấy một người mà tháp thòm lo âu.

Tin nhắn gửi đi đều chưa được trả lời lại, mấy lần gọi điện thoại đều không có người tiếp máy, cô đây là quyết định muốn trốn anh ư? Không đúng, lúc trước khi cô tức giận, mỗi lần anh gọi điện thoại đều không bao giờ trực tiếp cắt đứt, chưa bao giờ có tình huống không nghe máy như bây giờ.

Nhớ rõ có một lần, hai người đang mâu thuẫn với nhau, anh gọi cho cô ba lần, cô đều không trả lời ba lần. Cuối cùng, anh ngẫm lại vẫn là đợi cô hết giận rồi gọi tiếp, anh vừa mới đê điện thoại xuống không đến hai phút, điện thoại của cô liền gọi tới.

Điện thoại vừa mới bắt máy, cô liền ủy khuất mà lên án anh." Mộ Duyên, nếu như em treo điện thoại của anh, chính là em đang tức giận, anh tại sao lại không có kiên nhẫn như vậy. Nếu như anh gọi cho em hơn hai cuộc nữa, gọi tới cuộc thứ năm em sẽ tha thứ cho anh rồi..."

Tưởng tượng đến bộ dạng bùi mõi ủy khuất của cô, Từ Mộ Duyên đáy lòng liền mềm nhũn, cười nhẹ nói khẽ." Được, được, được,... Lần sau anh sẽ gọi cho em tới khi em chịu bắt máy mới thôi được không nào?"

Giọng nói của cô liền lập tức lạnh lùng phán khởi." Tốt! Rất tốt! Vô cùng tốt!"

Ước định này liền mãi mãi tồn tại, lúc hai người mâu thuẫn nhau, Từ Mộ Duyên luôn kiên nhẫn một lần rồi lại một lần cầm điện thoại gọi điện cho cô, mỗi lần gọi đến lần thứ năm liền nghe được tiếng nói đắc ý lại ra vẻ âm trầm" Một hai ba bốn năm, em tha thứ cho anh rồi!"

Đó là cô của năm năm trước, bây giờ cô của năm năm sau thì...

Đột nhiên lại suy nghĩ một ý nghĩ đáng sợ trong đầu, sự sợ hãi vô biên cùng bối rối lập tức bao trùm lấy anh, anh bối rối mà lao ra ngoài cửa, một lần nữa gọi dãy số của Tang Diêm.

Sau một hồi âm thanh, lại một lần nữa truyền đến giọng người phụ nữ lạnh như băng. Từ Mộ Duyên điều tra điện thoại của Trần Tả, ngón tay đã không khống chế nổi mà khẽ run.

"Giúp tôi điều tra hôm nay đoàn du lịch từ thành phố đến suối Thạch Trấn có mấy cái, tìm một người con gái tên Tang Diêm, bọn họ du lịch ở công ty nào, hết thảy phải biết rõ ràng."

Ở bên đầu kia điện thoại, giọng nói của người đàn ông trẻ tuổi - dòn đậm bát an. Cho dù Trần Tả đã làm việc chung vài năm với anh, cũng chưa bao giờ thấy anh như vậy, hon nứa đêm bị ông chủ đánh thức, cô sững sờ nói." Từ tổng..... bây giờ là hon nứa đêm....."

"Lập tức! Lập tức!"

Giọng nói trầm trọng gầm nhẹ lên, Trần Tả lập tức bừng tỉnh, vội vàng đứng dậy gọi điện thoại....

Điện thoại vang lên lại ngừng, người gọi điện thoại tựa hồ rất kiên nhẫn, tiếng chuông tiếp tục không ngừng. Trác Việt đối với việc này liền mắt điếc tai ngo, lúc này mọi thứ đối với anh đều không quan hệ, thời gian tĩnh chí*, chỉ có người con gái yên lặng trong ngực anh.

(*)thời gian ngừng trôi.

"Trác Việt, em, em muốn nghe... Vang lên đã lâu vậy rồi, ngộ nhỡ có chuyện gấp thì phải làm sao bây giờ? Anh trước hết để cho em thoảng xem thử là ai gọi...." Tang Diêm hết sức nóng nảy, hai tay của anh một mực đem cổ giang cầm trong ngực, cô dịch chuyển không ra nửa phần. Chuông điện thoại vang lên nhiều lần như vậy, cô thực sự sợ có chuyện gì đó gấp gáp.

Mặc dù sê không bỏ, Trác Việt vẫn buông lỏng tay ra, nghiêng người đứng ở bên trái cô, tay phải nhẹ nhàng nắm tay áo mảnh khảnh, mặt mày mỉm cười. Cô trước kia luôn gọi anh là học trưởng, cái này là lần đầu tiên cô kêu tên của anh, thật là dễ nghe.

Ngày hè quần áo rất mỏng, Tang Diêm thậm chí có thể cảm giác được lòng bàn tay ấm áp của anh, xuyên thấu qua áo mỏng như tờ lụa nhanh chóng truyền đến da dẻ của cô. Cô không được tự nhiên mà bước hai bước, từ trong túi lấy điện thoại ra, cô không kịp xem được tên người gọi, tiếng chuông lại một lần nữa im bặt.

Rất nhanh, tiếng chuông lại một lần nữa vang lên, nhìn lên số điện thoại nhảy lên màn hình, tâm tình lo lắng của Tang Diêm như dội trúng một thau nước đá, tĩnh táo lại.

Ngón tay của cô che chắn dãy số màn hình trên điện thoại, Trác Việt chỉ thấy dãy số đuôi 0819, Tang Diêm sinh nhật tháng tám ngày mười chín, số đuôi di động của Từ Mộ Duyên cũng 0819.

Anh nhìn được Tang Diêm do dự một chút, cuối cùng nhận điện này, cô thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không cho anh, chuyên chú chăm chằm vào mặt đất.

"Tang Diêm? Có phải em hay không?"

Từ Mộ Duyên lập tức gấp rút rối loạn, giống như vừa mới vận động xong, cái gì không phải là cô? Tang Diêm không rõ ràng cho lắm, "Có chuyện gì sao?" Vừa mới nói xong, cô giống như nghe được anh thở phào một cái thật dài.

" Tại sao vừa rồi lâu như vậy mà em không có nhận điện thoại?" Từ Mộ Duyên chậm dần bước chân, nghe được tiếng nói của cô, cả người đều trầm tĩnh lại.

Vì cái gì lâu như vậy không có nhận điện thoại, Tang Diêm vô ý thức mà nghiêng đầu nhìn Trác Việt, con mắt anh đen bóng, ánh mắt rực rỡ mà nhìn ánh mắt cô, cô cuống quýt quay người lại, "Em, em, em... không có gì."

Đầu kia im lặng, Tang Diêm cũng không nói gì thêm nữa.

Từ Mộ Duyên đọc theo phiến đá bên đường đi đến bên dòng suối, tùy ý ngồi ở phiến đá bên trên, nhìn về phía dòng suối phát ra ánh sáng, đột nhiên lên

tiếng nói:" Anh đang ở suối Thạch Trần."

"Anh, anh nói... anh đang ở đâu?" Cô kinh ngạc ngẩng đầu, trong tiếng nói mang theo vài phần không thể tin.

"Anh ở suối Thạch Trần." Anh dừng một chút, "Em đang ở đây, cho nên anh tới tìm em"

□ Bên mình đang cần tuyển edit cho bộ "Giữa những nhớ quên", ai cảm thấy có thể làm được thì ib cho team ạ. Cảm ơn mọi người đã xem

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cảnh ba người

Edit: Doãn Thiên Ngân

Beta: Doãn An Nhiên

"Bây giờ em đang ở đâu?" Từ Mộ Duyên thì thầm rất lâu mà không nghe thấy câu trả lời của cô.

Sau vài giây, điện thoại đã cúp máy...

Từ Mộ Duyên nhìn chằm chằm vào điện thoại trong sự hoài nghi. Hai giây sau, chị Trần gọi đến.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Từ Mộ Duyên đứng dậy bắt đầu tìm nhà trợ mà chị Trần nói trên đường phố. Với sự giúp đỡ của những người đi đường, không lâu sau anh đã tìm thấy nó.

Tang Diễm cúp điện thoại, hoàn toàn không biết phải làm sao bởi vậy theo bản năng cô muốn trốn đi.

Đột nhiên, cô không biết cách đổi mặt với Từ Mộ Duyên, làm thế nào để đổi mặt với Trác Việt, vừa nghĩ đến người đàn ông cô không muốn buông bỗng cô muốn khóc.

"Khuya rồi, chúng ta về thôi, sáng mai còn có hoạt động." Im lặng nhìn cô thật lâu, Trác Việt bước đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng nắm tay cô.

Cô như bị kinh hãi, vội vàng rút tay lại, dường như cảm thấy hành động của mình quá lớn. Cô lúng túng và xin lỗi: "Tôi sẽ tự đi."

Ý từ chối quá rõ ràng, thần sắc của Trác Việt bỗng trở nên ám đạm "Ừ, đi thôi."

Bầu trời đêm đầy sao, mặt trăng của thị trấn dường như sáng hơn thành phố, ánh trăng nhẹ nhàng phản chiếu trên mặt đất, Tang Diễm nhìn bóng của hai người trên mặt đất, suốt quãng đường đều im lặng.

Từ Mộ Duyên đứng trước cửa nhà nghỉ nhìn thấy hai người đi cạnh nhau. Hai người ngày càng tiến lại gần, mang theo một vài chiếc túi nhỏ trên tay phải, không cần đoán anh cũng biết đó là những món đồ nhỏ mà Tang Diễm rất thích. Niềm vui trong lòng bỗng chốc rơi xuống đáy cốc, trong đầu chỉ còn có: cô đi du lịch với Trác Việt, chỉ có hai người.

Tang Diễm theo bản năng cuộn đầu xuống, dường như có thể cảm nhận được ánh mắt thiêu đốt của anh. Ngẩng đầu lên thấy anh đang sững sờ, cô dừng bước dường như không nghĩ anh sẽ đứng ở cửa khách sạn cô đang ở.

Dưới màn đêm, vẻ ngoài đẹp trai và khí chất nổi bật của anh bị vấy bẩn bởi một sự bí ẩn. Cô không thể thấy rõ biểu cảm của anh, nhưng cô có thể cảm nhận được đôi mắt rực cháy trong bóng tối của anh mang theo một chút tức giận và kiềm chế.

Người đi kèm nhất là Trác Việt. Anh muốn tiếp cận và đưa cô đi, nhưng cánh tay đưa lên bỗng dừng lại giữa không trung - anh không muốn bị cô từ chối anh trước mặt Từ Mộ Duyên. Thủ tay xuống, anh cuộn đầu nháu nhỏ cô gái đang đứng kế bên, cố gắng nói với giọng điệu thoải mái: "Nếu em không muốn, anh sẽ đưa em đi."

Cô ngước lên nhìn anh hỏi ngày người có chút không hiểu tại sao anh lại bình tĩnh như vậy. Sau khi Từ Mộ Duyên trở về Trung Quốc, họ không bao giờ đề cập đến, khi bên nhau rõ ràng trong lòng biết rất rõ nhưng lại cố tỏ ra như không có gì. Lúc trước cô luôn sợ khi nhắc đến điều đó, nhưng giờ là cô không muốn đề cập đến nó. Còn anh thì sao? Tại sao anh cũng như vậy không đề cập đến nó?

"Tang Diễm, nếu anh ta đã trở lại, chúng ta sớm muộn gì cũng phải đổi mặt."

Anh đang nói chúng ta chứ không phải một mình cô.

"Chúng ta?" Cô lâm bẩm, gương mặt lộ sự bối rối.

Khóe miệng khẽ nhéch lên một nụ cười cay đắng trái tim mơ hồ cảm thấy đau. Cô vẫn trù anh ta. Anh ta đột nhiên ngước nhìn Từ Mộ Duyên giọng anh ta thấp dần "Trong năm năm qua, anh đã một mực chờ đợi em, rốt cuộc em có muốn đi cùng anh hay không?"

Thấy vẻ mặt cô không còn mờ mịt nữa, anh tiến lên một bước khẽ mím cười với cô. "Vậy nên Tang Diêm, đừng đem anh bỏ qua một bên nữa, được không?"

Không đợi câu trả lời của cô, Trác Việt dẫn cô đến trước mặt Từ Mộ Duyên, Tang Diêm nhìn lưng anh sững sờ, sau khi lấy lại tinh thần mới từ từ theo sau anh, quả thực giống như không thể trốn thoát.

Đèn đường trong thị trấn hơi mờ trời khá khuya dòng người ngày càng ít đi thậm chí là không còn ai trên đường. Từ Mộ Duyên không thể nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt của họ. Anh chỉ thấy hai người dường như đang thi thầm thân mật. Một linh cảm xấu khiến anh bất an. Khi Trác Việt đi tới, anh cũng bước nhanh về phía trước.

"Không nghĩ rằng cậu sẽ đến." Trác Việt là người đầu tiên lên tiếng.

"Tôi cũng không nghĩ cậu cũng tới." Từ Mộ Duyên không bao giờ nghĩ rằng người bạn thân nhất của mình trong thời đại học sẽ trở thành đối thủ của anh. Anh thấy Tang Diêm dừng lại ở khoảng cách vài mét, do dự và dường như không muốn đối mặt với anh.

"Đây không phải là lần đầu tiên tôi đi du lịch với cô ấy. Đừng quên rằng trong khoảng thời gian năm năm tôi luôn ở cạnh cô ấy." Giọng nói Trác Việt không cao hay thấp, tuy xa cách, nhưng khéo léo. Dù cách mấy mét nhưng cô vẫn nghe rất rõ.

Trác Việt đâm thẳng vào nỗi đau của Từ Mộ Duyên, anh im lặng nắm chặt tay, sự vắng mặt năm năm đã trở thành cái gai trong tim anh, luôn đâm vào lòng, luôn nhắc nhớ anh. Mỗi lần nghĩ đến những điều mà Trác Việt đã nói, anh luôn có cảm giác hối hận. Trên thực tế, Trác Việt nói không nhiều thậm chí có thể nói là ngắn gọn nhưng Trác Việt lại có thể an ủi, chăm sóc, bảo bọc, làm những việc ngu ngốc vì Tang Diêm trong khoảng thời gian anh rời đi.

Anh đã nghĩ rằng... cô trong sáng, lạc quan nên khi anh đi có lẽ cô sẽ khó chịu nhưng cũng sẽ không lâu, nhưng anh đã sai - hoàn toàn sai.

Từ Mộ Duyên nhìn chằm chằm vào Tang Diêm, ngay cả Trác Việt cũng quay lại nhìn cô, nhưng Tang Diêm cúi đầu không nhìn vào đôi mắt cháy rực như ngọn đuốc của họ mà im lặng đi qua.

Từ Mộ Duyên và Trác Việt nhìn nhau, ngay khi họ nghĩ cô sẽ đi xa, cô đột nhiên quay lại và, trong ánh mắt ngạc nhiên của họ, chậm rãi nói: "Hai người quay về đi, tôi nghĩ tôi sẽ ở lại đây hai ngày."

Dường như cô đang chờ đợi câu trả lời. Tang Diêm ngoan cố đứng im, tầm nhìn của cô rơi vào Từ Mộ Duyên sau đó chuyển sang Trác Việt.

Hai người đàn ông cao to và đẹp trai như nhau, nhìn nhau không mở miệng. Họ dường như không săn sàng thỏa hiệp. Như thể anh không mở miệng thì tôi cũng không mở miệng.

"Nếu hai người đều muốn ở lại vậy tôi sẽ trở về." Tang Diêm nói xong xoay người rời đi.

"Đợi đã."

"Đợi đã."

Từ Mộ Duyên và Trác Việt lên tiếng cùng một lúc, Tang Diêm quay đầu lại, Từ Mộ Duyên tiếp tục nói: "Anh sẽ về vào sáng mai, em...đi chơi vui vẻ."

"Cậu lái xe tôi?" Từ Mộ Duyên hỏi Trác Việt. Sau khi thấy gật đầu, Trác Việt liền quay sang Tang Diêm. "Ngày mai anh và cậu ta sẽ cùng trở về, em đừng nghĩ nhiều về điều đó. Nếu đã đến rồi thì hãy chơi thật vui." Anh mím cười nói "Cùng lắm thì lần sau chúng ta sẽ quay lại đây."

Rõ ràng là khiêu khích, Từ Mộ Duyên đi đến chỗ Tang Diêm thì thầm: "Quay về nghỉ ngơi sóm."

Sau khi nhận được câu trả lời, Tang Diêm thở phào nhẹ nhõm và gật đầu: "Ừ."

"Tại sao anh còn đi theo tôi?" Tang Diêm cau mày nhìn Từ Mộ Duyên bước vào nhà nghỉ.

"Tôi cũng ở đây."

"..." Không nhìn anh nữa, Tang Diêm đi lên lầu một mình.

Từ Mộ Duyên dõi theo cô cho đến khi cô vào phòng và đóng cửa anh khẽ thở dài.

"9h sáng, Tang Diêm sẽ đi cùng với đoàn du lịch. Chúng ta quay về thành phố lúc 8 giờ! Tôi nghĩ có lẽ cô ấy không muốn chúng ta xuất hiện trước mặt mọi người cùng một lúc." Trác Việt ngồi bên cạnh phòng của Tang Diêm, anh ta đang dựa người vào cửa nói.

"Tôi cũng có ý này." Từ Mộ Duyên gật đầu.

Chương 19: Lúc anh không ở đây

Edit: Doãn Tử Du

Beta: Doãn An Nhiên

Sáng ngày thứ hai, lúc Tang Diêm vừa mới tỉnh lại, khôi động điện thoại di động liền có hai tin nhắn nhảy lên:

"Tang Diêm, anh đi về trước, biết rõ em rất thích noi này, lần sau anh sẽ đưa em đi lần nữa" - Trác Việt.

"Tang Diêm, chờ em trở về, anh sẽ đi đón em" - Từ Mộ Duyên.

Để điện thoại di động xuống, Tang Diêm xoa nhẹ đôi mắt đau xót, đứng dậy bước vào nhà vệ sinh. Tối hôm qua Từ Mộ Duyên xuất hiện thành công làm cho cô mất ngủ, nhìn người trong gương cảm thấy hơi mệt mỏi, mắt có quần thâm xanh đen nhàn nhạt, đột nhiên cảm thấy chính mình thật lạ lẫm. Mắt của cô lúc nào cũng thon gầy, ánh mắt của cô lúc nào cũng trở nên trầm tĩnh như vậy....

Cô nhớ rõ người kia từng nói ánh mắt của cô rất đẹp, rất có sức sống, anh thích nhất xem cô cười đến cong cả mắt. Nhìn đôi mắt trầm tĩnh trong gương, Tang Diêm chậm rãi cuối đầu xuống.

Sau khi xuống lầu, có người hỏi Tang Diêm: "Bạn trai của cô đâu?"

Đồng hành chuyến đi có ba cặp vợ chồng, trong đó có một đôi là Tang Diêm và Trác Việt bị ngộ nhận là vợ chồng. Hai người có dáng người khai chất xuất chúng, mọi người đều sâu sắc, lúc này đều nghiêng đầu nhìn về phía Tang Diêm.

Tang Diêm vốn là sững sờ, vài giây đồng hồ mới phản ứng được đối phuơng hỏi là Trác Việt, lúc đang muốn mở miệng giải thích, cô hướng dẫn viên du lịch đã nói trước: "Trác Việt tiên sinh sáng hôm nay đã gọi điện nói với tôi, anh ấy đã có việc về thành phố trước rồi."

"Thì ra là như vậy...!"

Có lẽ là do sắc mặt thoảng tái nhợt của cô khiến mọi người hiểu lầm cô cùng Trác Việt cãi nhau. Mọi người không ai muốn hỏi nhiều nữa, Tang Diêm cũng không có ý định giải thích.

Chẳng qua là cũng chỉ là tình cờ gặp mọi người, không ai biết người đây là người nào, giải thích cũng không có nhiều ý nghĩa lắm.

Khi đi du lịch, Tang Diêm vẫn luôn buông lỏng ý thức của mình, một lần đến với một nơi mới, trong đầu cũng sẽ có nhiều thêm một phần trí nhớ. Ý nghĩ của cô rất ngây thơ, nếu có một ngày trí nhớ trong đầu của cô nhiều đến nỗi không thể nhớ được nữa, cô có thể đem những cái trí nhớ dì vang kia chém rã loại trừ.

Hoặc là... chỉ muốn đi thêm nữa... nhiều nơi đẹp hơn nữa, dùng chuyến du lịch quên đi những suy nghĩ đau nhức.

Hai ngày ngắn ngủi trôi qua rất nhanh. Tang Diêm ngồi trên xe buýt liền bắt đầu cảm thấy khẩn trương, lo lắng vừa đến thành phố, sẽ chứng kiến hai người đàn ông cùng đứng trước mặt cô, sau đó sẽ cho cô lựa chọn sẽ ngồi trên xe của ai....

Cô thậm chí đã nghĩ ra cách ứng xử tốt rồi, lúc xuống xe lại chỉ thấy một mình Từ Mộ Duyên. Mặc dù không muốn đối mặt với anh, nhưng không nhìn thấy Trác Việt Tang Diêm vẫn nhẹ nhàng thở phào một cái.

Từ Mộ Duyên trực tiếp đi về phía cô, đoàn du khách nhao nhao xuống xe, có chút lả lassel mà nhìn người đàn ông tuấn, mà càng hiểu kỹ thì ánh mắt lại rơi vào người Tang Diêm càng nhiều, nguyên nhân không nói cũng biết.

Anh mỉm cười muốn đưa tay cầm giúp balo trên tay cô, lại bị cô tránh qua, "Em tự mình cầm được."

Cô vội vàng đi qua bên cạnh anh, trong lúc tình thế cấp bách Từ Mộ Duyên đưa tay giữ chặt cô, không nói gì mà đưa cô đến bên xe, mở cửa chỗ xe lái phụ, thấp giọng mở miệng: "Lên xe đi, để anh đưa em về nhà."

Từ Mộ Duyên tay phải vịn cửa xe, tay trái đặt ở cửa xe bên trên, Tang Diêm đứng trong không gian nhỏ đó, ra không được. Cô không nhịn được nhú môi, bờ môi nhỏ nhúc nhích thầm nói câu gì đó, Từ Mộ Duyên nghe không rõ. Vừa lúc muốn hỏi cô, cô đã thấp người ngồi vào ghế lái phụ.

"Có thể đóng điều hòa được không?" Sau khi xe hòa nhập vào dòng xe cô, Tang Diêm một mực trầm mặc bỗng nhiên mở miệng. Mặt Trời sớm đã xuống núi, bầu trời dần âm u, ban ngày lại khô nóng. Trong xe điều hòa quá lạnh, cánh tay của cô không khỏi nổi da gà.

Phía trước đèn đỏ, Từ Mộ Duyên nghiêng đầu đã bắt gặp cô nhẹ nhàng chà xát cánh tay của mình, vội vàng tắt điều hòa, thả cửa xe xuống, chìa tay

đụng vào cánh tay cô, cảm giác lạnh buốt khiến anh nhăn hai đầu lông mày lại. Anh tự tay cầm chặt cánh tay của cô lại, lạnh buốt, lời nói mang theo một tia chất vấn." Thể chất của em bao giờ lại trở nên yếu đến như vậy."

Lòng bàn tay của anh thật ám áp, dán tại làn da mát lạnh của mình, rất thoải mái, Tang Diêm không có đẩy anh ra. Thẳng đến khi phía sau vang lên tiếng kèn sắc nhọn, cô mới giật mình đẩy tay của anh ra nhắc nhở:" Đèn xanh kia."

Từ Mộ Duyên lúc này mới thu tay lại, một lần nữa lại hòa nhập vào dòng xe cộ, lông mày của anh vẫn như trước mà chau lại, lại một lần nữa lên tiếng:" Em vẫn chưa trả lời anh, thể chất của em tại sao lại yếu đến như vậy? Một năm nay em đều không có... không có chiêu có bản thân của mình thật tốt ư?"

Tiếng nói của anh do dự vừa chất vấn bắt đầu nói nhỏ, ngoài cửa sổ gió đêm lướt nhẹ qua bên tai, Tang Diêm hầu như không nghe được câu tự trách nói nhỏ kia, cô đưa tay sờ sờ cánh tay của mình, tiết trời đã ấm lại. Về phần lúc trời lạnh buốt, hoàn toàn là bởi vì ngồi trên xe buýt 10 giờ, hơi lạnh đã ngấm quá đùi, thời gian da tự nhiên sẽ biến mất, xuống xe không đến năm phút, lại trở về hơi lạnh mướt phần trong xe, đương nhiên cảm thấy có chút mát mẻ. Đối với vẫn đè mà anh hỏi, cô chỉ nhàn nhạt giải thích:" Không có gì, chẳng qua là ngồi quá lâu dưới máy điều hòa mà thôi."

Đối với câu trả lời của cô, Từ Mộ Duyên chẳng qua chỉ nắm chặt tay lái lại, đáy lòng như có cái gì đó chặn lại. Trước kia cô hình như cũng không có chăm sóc tốt chính mình, ăn cái gì cũng không có cảm giác, mùa đông ăn mặc cũng không đủ,... Chẳng qua lúc đó anh sẽ ngăn cô ăn đồ tùy tiện, anh sẽ gọi cô nên mặc nhiều đồ hơn nữa,...

"Anh muốn đưa em đi đâu?" Tang Diêm nhìn về phía ngoài cửa sổ, mới phát hiện đây không phải là đường về nhà của cô.

"Chúng ta đi ăn cơm."

"Tại sao phải cùng anh ăn cơm? "

Đối với cô hỏi lại, Từ Mộ Duyên trố mắt trong chốc lát mới trả lời lại:" Tang Diêm, anh đã trở về được một tháng, chúng ta còn chưa cùng nhau ăn cơm một lần nào, đêm nay cùng nhau ăn cơm đi, lập tức tới nơi ngay."

Tự hào cô như bình thường mà cự tuyệt, Từ Mộ Duyên bỗng nhiên tăng tốc xe, Tang Diêm thấy bàn tay anh đẹp mắt mà chuyển động tay lái, rõ ràng bên mặt căng thẳng, môi mỏng mím thật chặt, bỗng nhiên lúc đó câu từ chối lại không thoát ra được.

Mười phút sau, Tang Diêm liền cảm thấy hồi hận, nhìn xem nhà kia đã cải tiến qua, cấp bậc rất cao nhã lại mang theo vài nét Tây, cô cảm thấy anh nhất định là cố ý, nhất định đó.

Đây là lần thứ nhất anh mang cô đi ăn cơm nhà hàng Tây, lần thứ nhất vì cô cắt bò bít-tết nhà hàng, là bọn họ đã tới rất nhiều nhà hàng Tây...

Cô giận dữ mà nhìn về phía anh, anh nhưng lại nở nụ cười:" Đi thôi, thật lâu chưa có tới."

"Đúng vậy! Năm năm.." Cô thì thào nói nhỏ, cô năm năm rồi chưa ăn bò bít-tết.

Nụ cười trên mặt Từ Mộ Duyên lập tức dừng lại, đưa tay nắm tay cô vào nhà hàng, Tang Diêm như một con rết nhỏ tùy ý để anh nắm tay.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bất ngờ

Edit: Doãn Thiên Ngân

Beta: Doãn An Nhiên

Đây là lần đầu tiên họ đi ăn đồ ăn phương Tây, ở đây vẫn chỉ là một nhà hàng phương Tây bình thường. Sau năm năm, khu vực này đã được mở rộng và trang trí đổi mới hoàn toàn. Đường như mọi thứ đã thay đổi điều duy nhất không thay đổi là ánh sáng ở đây một màu vàng ấm áp.

Tang Diêm thỉnh thoảng cũng đi ngang qua nhà hàng này mỗi lần đều không thể không liếc mắt nhìn, nhưng không bao giờ có can đảm để bước vào. Bỗng một ngày nọ, cô thấy bảng hiệu nhà hàng thay đổi, trang trí thay đổi, mọi thứ đều thay đổi. Cô cảm thấy đau đớn trong lòng. Cô giàn như hoảng loạn chạy đến. Người phục vụ đứng trước cửa nhiệt tình chào cô nhiệt tình: "Tiểu thư, nhà hàng chúng tôi vừa được tân trang lại hoàn toàn và mở cửa trở lại vào ngày hôm nay, có nhiều món giảm 50% và nhiều loại miễn phí khác..."

Người phục vụ nói rất nhiều, nhưng Tang Diêm không nghe rõ. Cô đi vào trong nhà hàng cho đến khi nhìn thấy ánh sáng màu vàng ấm áp. Đó là màu cô quen thuộc nhất, và cũng là điều cô cảm thấy yên tâm nhất, ít nhất là không thay đổi hoàn toàn. Có lẽ cô không nhận ra mình luôn cảm thấy màu thuần, cô muốn chôn vùi tất cả những kí ức liên quan đến anh, nhưng cô lại đặc biệt quan tâm đến họ có những kỷ niệm đẹp, vì cô sợ một ngày nào đó anh sẽ trở lại khôn còn người còn vật nữa.

Dưới ánh sáng của kính, hình bóng của anh rõ ràng và đẹp đẽ vẻ ngoài của anh vẫn mềm mại như năm năm trước.

Tang Diêm luôn duy trì sự im lặng nhưng khi nhìn thấy nhưng khi nghĩ đến những hình ảnh trước kia cô bỗng muôn khóc.

Lần đầu tiên cô đến nhà hàng phuong Tây, cô đã rất lo lắng vì cô không ăn thức ăn phuong Tây, hơn nữa cô không biết sử dụng dao và nĩa. Đường như anh nhìn thấy sự bối rối của cô. Anh ghé vào tai cô thì thầm "Em chỉ cần phụ trách ăn thôi."

Trên thực tế, anh luôn như thế này, luôn có thể dễ dàng nhìn thấy những suy nghĩ cẩn thận của cô, ngay cả khi không có sự cởi mở của cô. Lúc đó, cô luôn cảm thấy mình thật may mắn. Cô đặc biệt may mắn vì cô thích anh. Anh cũng thích cô. Cô không bao giờ theo đuổi ai sẽ thích ai, ai sẽ trả nhiều hơn, ai sẽ rời bỏ ai trước...

Trước kia, mỗi lần đến đây, cô đều lặng lẽ chờ anh cắt miếng bít tết và đưa đến trước mặt cô.

Sau này, cô không bao giờ ăn bít tết nữa.

Trác Việt nghĩ rằng cô không thích bít tết, chỉ có cô mới biết không phải là không thích mà là vì người cắt bít tết cho cô không còn ở bên cô nữa.

Từ Mộ Duyên đem tất cả các phần bít tết cắt hết sau đó ngẩng đầu lên lại phát hiện ánh mắt cô phủ một tầng hoi nước. Đôi mắt cô mờ to và nhìn anh. Rõ ràng là đôi mắt cô đầy nước mắt, nhưng cô vẫn không chịu để cho những giọt nước mắt đó chảy xuống. Anh thấy cô đang cố kiềm chế cảm xúc và từ từ đưa nước mắt chảy ngược vào trong.

Anh chỉ cảm thấy cổ họng mình cay đắng, hơi thở của anh chậm lại vài phút. Ngay cả miếng bít tết cắt xong cũng không thể đẩy qua cho cô, sợ nước mắt cô rơi ngay lập tức.

Tầm nhìn không rõ ràng làm Tang Diêm không thể nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt anh đến khi nước mắt được đẩy lùi một chút tầm nhìn mới rõ hơn một chút. Cô nhìn thấy sự đau khổ quen thuộc trên gương mặt của anh. Trước đây khi cô khóc, biểu tình của anh luôn là như vậy, anh sẽ cau mày đôi mắt sáng quắc đáy mắt lộ vẻ đau lòng.

Ngay giờ khắc này, Từ Mộ Duyên có thể chắc chắn rằng Tang Diêm còn tình cảm với anh, thế nhưng anh lại không hào hứng chút nào. Có gì thú vị? Khi anh chọn từ bỏ cô năm năm sau trở về lợi dụng tình cảm còn sót lại của cô đối với anh để tìm cô. Ngay cả anh cũng cảm thấy mình thật khốn kiếp.

"Em có muốn thử không? Hương vị ngon hơn trước rất nhiều." Từ Mộ Duyên từ từ đẩy miếng bít tết cắt cho cô mang theo một chút cẩn thận.

Tang Diêm chậm chạp không cử động, thậm chí ngay cả dao nĩa cũng không hề chạm qua. Qua một lúc lâu, cô mới nhè nhẹ từ chối: "Tôi không thích bít tết."

Rõ ràng là cô nói cô không thích ăn bít tết, thế nhưng vào trong tai Từ Mộ Duyên, nó như mang ý là: tôi không thích anh.

Trước sự phản kháng thầm lặng của cô, Từ Mộ Duyên dành gọi một người phục vụ để gọi món mì ống.

Bữa ăn kết thúc trong sự im lặng của Tang Diêm

Từ nhà hàng đi ra đã là 8 giờ tối, ánh đèn rực rỡ được bật lên ánh sáng lướt qua cửa sổ như gió, thế giới bên ngoài thật sống động mà sự im lặng dường như đang bao vây giữa họ. Từ Mộ Duyên không quen với sự im lặng của cô, trong xe im lặng đến tháng trời vậy nên anh đưa tay ra mở radio.

"Tôi không biết những cặp đôi xung quanh bạn có thật như vậy hay không đã từng chia xa nhưng cuối cùng, họ sẽ đến với nhau. Mặc dù quá trình sẽ rất buồn và thậm chí khó khăn nhưng ít nhất kết thúc sẽ tốt đẹp..."

Một giọng nữ yếu ớt, hơi buồn trên đài phát thanh cùng với nội dung đã quá lỗi thời nhưng hai người trong xe lại không khỏi ngừng thở nghe lời độc thoại một cách nghiêm túc.

Năm phút sau, đoạn đài thoại kết thúc và sau đó là giai điệu quen thuộc, giọng hát khàn khàn trầm ấm của Chu Văn Uý vang lên

"Đột nhiên

Thế giới đột nhiên không có gì

Tôi nhớ em

Nghĩ về bản thân một lần nữa

Tại sao thời điểm tôi yêu đuối nhất tôi lại nhớ em?

Nhớ em

Tôi hiểu rằng tôi không thể từ bỏ tình yêu của em

Quá quen thuộc với sự chăm sóc của em không thể tách rời

Tôi tự hỏi nhớ em là vui hay buồn.

Và bây giờ cả kim giờ cũng dừng lại

Ngay cả khi cuộc sống giống như cát bụi, nó cũng không thể tách rời.

Thay vào đó chúng ta có thể tin vào tình yêu nhiều hơn

....."

Âm nhạc kết thúc đột ngột, Tang Diễm vươn tay tắt radio. Từ Mộ Duyên không ngạc nhiên khi cô làm điều này. Bởi vì thậm chí ngay cả anh cũng không thể nghe được nữa, phân phân hợp hợp...giữa bọn họ không có sự phân phân hợp hợp. Chỉ có anh từng từ bỏ cô.

Tuy nhiên, anh cũng khao khát một kết thúc tốt đẹp.

Bên trong xe khôi phục lại sự im lặng, những ngón tay của Tang Diễm run nhẹ vành mắt cũng bắt đầu nóng lên. Cô không nhịn được khẽ tự giễu, cười chua chát.

Tại sao cô cảm thấy rằng cô không thể tin vào tình yêu, nhất là vào lúc này không thể tin tưởng anh.

Ngày anh rời đi, là cô tận mắt nhìn thấy anh vào trong cửa an ninh. Anh nghĩ anh sẽ đưa cô cùng đi, nhưng anh không nghĩ cô không đến sân bay.

Cô đứng trong góc mà anh không thể nhìn thấy, cô thấy anh đứng ở hướng máy bay cát cánh rất lâu. Bóng lưng toát lên sự cô đơn. Cô gần như nghĩ rằng anh sẽ hối hận anh sẽ luyến tiếc cô. Nếu... Nếu cô xuất hiện trước mặt anh, anh sẽ không rời đi... hoặc anh sẽ đổi ý, hoặc anh sẽ nói cùng cô đi về, hoặc anh sẽ...

Ở góc mà anh không thể nhìn thấy, Tang Diễm đang tuyệt vọng chờ đợi một hy vọng nhỏ nhoi, anh đứng bất động cho đến khi chuyến bay của anh sẵn sàng cát cánh anh mới nhắc chân đi vào cửa an ninh. Anh bước càng ngày càng nhanh, bước chân của anh gọn gàng và dứt khoát. Cô gần như điên cuồng chạy đến sau lưng anh, cố gắng hé lén và ngăn anh lại, nhưng cô không thể phát ra âm thanh nào có họng như có một bàn tay vô tình siết chặt. Hai bàn tay nắm chặt dù cô có cố hé lén như thế nào, cũng không thể phát ra bất kì lời nào, ngay cả khóc cũng không khóc được...

Cô nhìn bóng lưng anh biến mất tuyệt vọng đến cùng cực.

Cô không nhớ mình đã ra khỏi sân bay như thế nào. Khi bước ra, trời đã tối. Cô bắt taxi trở về thành phố xa lạ, con đường xa lạ. Cô không biết đi đâu, cô cứ đi không chút mục đích.

Cho đến trước một cửa hàng, bên trong mở ca khúc:

"Đột nhiên

Trời tối

Thế giới đột nhiên không có gì

....."

Cô mờ mắt ngước nhìn bầu trời đêm, tối đen, không sao, không trăng, thực sự là một cảm giác đen tối. Và thế giới của cô hon một giờ trước bầu trời như sụp đổ cái gì cũng không còn... Sau này thế giới của cô không còn Từ Mộ Duyên nữa rồi...

Giai điệu của bài hát này không buồn, như thể đang chậm rãi kể một câu chuyện, nhưng lời bài hát sắc sảo và tàn nhẫn cắt đứt trái tim cô, thế giới như sụp đổ.

Cuối cùng sụp đổ, cơ thể và tâm hồn dường như trống rỗng, vì vậy cô không thể đứng vững, cô để lại hành lý, ngồi trước cửa cửa hàng của người khác, ôm đầu gối, khóc đến tâm tê phé liệt...

Từ đó trở đi, cô không bao giờ nghe bài hát nữa, thỉnh thoảng nghe nó trên đường phố cô sẽ vô thức bước đi.

Hai năm rưỡi sau khi tốt nghiệp, Từ Mộ Duyên đã đi xa hơn hai năm. Một lần cô đến cửa hàng Chu Thụy Tình bên trong đang mở ca khúc này. Chu Thụy Tình không biết chuyện này, lớn tiếng hát ca khúc này với giọng điệu khoái trá, thấy cô lung tung đứng ở cửa, cô ấy bước ra kéo cô vào. "Có chuyện gì vậy? Đứng ở cửa để làm thần canh cửa à?"

Lúc ấy cô rất muốn nói: Đừng mở bài hát này, đừng hát bài hát này, được không? Nghe xong từ cảm thấy rất đau khổ...

"Thay đổi một bài hát tốt hơn được không?" Hồi lâu cô mới thốt lên được.

Chu Thụy Tình từ từ nhớ ra một số chi tiết. Tại sao mỗi lần cô ấy nghe thấy ca khúc "Bỗng dung" trên đường phố, cô ấy sẽ bước đi thật nhanh...

Chu Thụy Tinh muốn trêu chọc cô ấy, nhưng đột nhiên nhớ ra mình từng hát cho Tô Tầm nghe một bài hát lúc ấy nghe xong Tô Tầm còn nở nụ cười. Cô ấy lắc tay. "Tang Diêm, cúng ta hát bài chia tay hạnh phúc đi!"

Cô nói hát liền hát, giọng cô nhẹ và sáng, cô thay đổi lời bài hát trở nên bắt tai hơn, như thể cô muốn mang hạnh phúc vào trong bài hát.

Chỉ là, Tang Diêm không cười, cô khóc, giọng cô mong manh và khàn khàn: "Chia tay hạnh phúc? Tại sao tôi cảm thấy mình không vui chút nào, buồn... tôi cảm thấy rất buồn..."

Đây là lần đầu tiên Chu Thụy Tinh thấy Tang Diêm khóc sau khi Từ Mộ Duyên rời đi. Mặc dù cô ấy luôn im lặng vào các ngày trong tuần, nhưng ít nhất cô ấy im lặng nhưng sống khá tốt. Cô ấy vẫn sẽ ăn cơm thật ngon, sẽ cười thật tươi, sẽ mua những vật trang trí mà mình thích, sẽ.....

Dường như không có gì thay đổi có vẻ cô ấy còn tốt hơn khi xưa. Dường như cô ấy có thể sống rất tốt mà không cần Từ Mộ Duyên, như thể cô ấy đã bắt đầu quên Từ Mộ Duyên...

Nhưng vào ngày hôm đó, Chu Thụy Tinh nhận ra rằng sự bình tĩnh của cô ấy chỉ là bề mặt, những vết thương bên trong rách ra không chạm vào được

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 21

Xe chạy nhanh đến dưới lầu, tại thời điểm Tang Diêm còn chưa phản ứng, Từ Mộ Duyên nghiêng người gõ dây an toàn cho cô, sát nhau quá gần, anh mở miệng nói: "Để anh tiễn em đi lên."

Hô hấp âm áp lướt nhẹ qua bên tai, Tang Diêm không được từ nhiên thụt mặt lại, nhàn nhạt cự tuyệt: "Không phiền anh, cảm ơn."

Giọng điệu lạnh nhạt cùng khát khí như thế, động tác của Từ Mộ Duyên ngừng lại, "lách cách" một tiếng, dây an toàn lập tức được gỡ bỏ, nhưng anh cũng không đứng dậy, mà là nghiêng đầu nhìn cô. Ánh mắt vô cùng nóng rực cùng hơi thở ám áp phả trên mặt, Tang Diêm không thể không quay đầu, đồng thời đưa tay đẩy anh ra, nhưng Từ Mộ Duyên gắt gao tiến tới gần, làm sao có thể đơn giản mà bị đẩy ra? Không có biện pháp, cô lại đưa tay muốn mở cửa xe, cửa xe lại mở không ra!

Cuối cùng, cô ngẩng đầu trừng mắt anh: "Từ Mộ Duyên cuối cùng anh muốn làm gì? Anh còn muốn thế nào?"

Cô ngẩng đầu, mặt hai người gần như dán vào nhau, hơi thở trong veo của cô phả ra, trong ánh mắt xinh đẹp giống như lóe lên hai ngọn lửa nhỏ, giống như ẩn nhẫn mà trừng anh, môi non mịn như vénh ra.

Từ Mộ Duyên chợt nhớ tới năm đó mỗi khi cô tức giận, luôn thở phì phèo bùi mông mà trừng anh, một mực trừng một mực trừng, đáng vẻ đáng yêu cùng ủy khuất, mỗi lần làm anh đều mềm lòng. Cô bây giờ ở trước mặt anh nhưng lại ẩn nhẫn như vậy, anh thở dài như lại cầu xin: "Tang Diêm, anh muốn em trở lại bên cạnh anh như trước kia, ở trước mặt anh muốn cười sẽ cười muốn khóc thì khóc, nhớ em làm nũng với anh, anh nhớ em kêu tên anh là Mộ Duyên, anh nhớ...."

"Anh đừng nói!" Cô nhặt không được lớn tiếng cắt ngang lời nói của anh, hai tay dùng hết lực mà đẩy anh ra, cuối cùng cũng đẩy được rồi lại dùng cổ chấp dùng sức muốn mở cửa xe.

Anh nhìn cô phí công muốn mở cửa xe ra, giống như trên xe có một ác ma đuổi theo khiến cô phải chạy trốn.

Rõ ràng đã nghĩ muốn giữ cô lại, tay không tự giác đè xuống nút mở khóa, anh trợn mắt nhìn cô nhảy xuống xe chạy đi, cũng không quay đầu lại mà đi về phía trước, trong lòng Từ Mộ Duyên đột nhiên lại thấy cô đơn.

Không đến nửa phút, Từ Mộ Duyên từ kính chiếu hậu thấy cô dừng lại, anh quay người nhìn hàng ghế sau, ba lô lớn của cô vẫn còn ở trên xe.

Hụt hắng trong lòng đột nhiên lại khó hơn một chút, anh xuống xe đi đến chỗ ngồi phía sau để lấy ba lô của cô ra, lúc nhìn về phía cô lại thấy cô vẫn tiếp tục đi về phía trước, đã bước lên bậc thang chuẩn bị đi lên đầu bậc thang.

Vì tránh né anh, ngay cả ba lô cũng không cần.

Trong lòng Từ Mộ Duyên tạm thời đè xuống những điều phục tạp và khó tả kia, vội vàng chạy tới, kéo tay của cô một chút, ép buộc cô phải quay đầu lại anh liền mở miệng nói: "Chẳng lẽ em muốn tránh né anh như vậy sao? Liền ba lô cũng không cần?"

Vừa rồi cô xác thật có chút do dự, trong túi có đồ của cô, còn có nhiều đồ rất thú vị cô mua ở suối Thạch Trấn, ngày mai muốn đưa cho Chu Thụy Tinh và mấy bạn đồng nghiệp ở nhà xuất bản xem. Nhưng cô cũng không muốn có quá nhiều dây dưa với anh, thời gian càng lâu lòng cô lại càng loạn, hôm nay đã nháo qua, cô thực sự không có khí lực để cùng anh dây dưa. Cuối cùng cô khẽ cắn môi, từ bỏ! Cùng lắm thì lần sau lại đi. Chỉ là cô mới đi một đoạn đường ngắn, anh liền đuổi theo.

Tang Dièm nhìn anh cầm ba lô của mình tới, chọt đưa tay ra muốn giựt lại, Từ Mộ Duyên nhanh chóng đưa tay cao lên tránh tay của cô. Cô chỉ chụp được khoảnh khắc, liền ra sức giẫy giật tay mình, xoay người từ bỏ." Em từ bỏ, nếu như anh không muốn đưa thì cứ giữ luôn đi."

Nhin ba lô bị nhét đến phòng lên, Từ Mộ Duyên đã biết rõ bên trong là những món đồ chơi nhỏ mà cô mua. Cô còn tưởng là mình không muốn, Từ Mộ Duyên buồn buồn đuổi kịp bước chân của cô, như trước vẫn kiên trì." Để anh đưa em đi lên."

Tang Dièm không có trả lời, cũng không có cự tuyệt nữa. Vừa đi vào đầu bậc thang, đèn cảm ứng liền phát sáng lên, toàn bộ hành lang nhỏ hẹp đều tươi sáng, không biết nguyên nhân có phải hay không là do con mắt đã bị chúa xót nhiều lần, cô ngẩng đầu nhìn thấy bóng đèn sáng kia nhìn không được híp hai con mắt lại, cảm thấy quá chướng mắt, bước chân đều chậm lại một chút.

Cô bây giờ vẫn còn nghĩ mãi cái vật gì sẽ tự động làm đèn cảm ứng phát sáng ở hành lang, hon nra lực siêu cường. Vừa mới bắt đầu cô cũng để ý, về sau ngẫu nhiên tần bộ dưới lầu cũng nghe thấy mấy người hàng xóm đang bàn luận về chuyện này, đối với chuyện này vừa kinh ngạc vừa vui. Bất quá bọn họ với cô giống nhau, đều chưa bao giờ thấy qua đèn hành lang mà sáng ngời đèn như vậy, thậm chí đèn đèn trong phòng khách còn muốn sáng hơn, cuối cùng cô cũng thấy lạ lạ, nhưng vẫn không muốn rời chỗ này.

Từ Mộ Duyên thấy cô híp mắt chậm bước chân lại, ngẩng đầu nhìn cái đèn sáng đèn chói lóa kia không khỏi cau mày nói." Có phải cái đèn này quá sáng hay không?"

Tang Dièm cuối đầu xuống, nhẹ giọng lên tiếng." Ủ."

Nghe vậy, lông mày của anh lại chau lại sâu hơn, loại đèn này được đặt ở hành lang nhỏ hẹp thì quá sáng trưng, quả thật có chút chướng mắt.

Hai người dưới ánh sáng rực rỡ đi đến lâu bảy, Tang Dièm tìm kiếm cái chìa khóa trong túi sách của mình, đồ trong túi xách không nhiều lắm, điện thoại, khăn tay, túi tiền,... chìa khóa ở trong túi sách đâu?

Thấy cô cẩn thận tìm kiếm một hồi lâu, cũng không tìm thấy cái gì, Từ Mộ Duyên lên tiếng hỏi." Không tìm thấy chìa khóa?"

" Ủ." Lật mặt trong mặt ngoài nhiều lần, vẫn không có.

"Có phải nó ở trong này không?" Từ Mộ Duyên đem ba lô đưa tới, đi đến phía sau cô.

Tang Dièm cẩn thận suy nghĩ lại, nhớ ra rồi, lúc trước thu gọn đồ đạc không cẩn thận làm móng tay nứt ra, ở trên đầu chìa khóa có treo một sợi dây tông hợp đáng yêu, thực tế là một cái cất móng tay nhỏ, ngày đó dùng, hình như quên bỏ lại, bị cô nhét một chỗ với ba lô.

Trong chớp nhoáng, Từ Mộ Duyên đã đọc hiểu hết biến hóa trên mặt cô, nói." Mang ba lô đồ ra đi."

Cũng chỉ có thể như thế.

Đem đồ vật trong ba lô để ra ngoài hết, mấy phút sau cuối cùng cũng tìm thấy chìa khóa.

Từ Mộ Duyên giúp cô đem toàn bộ đồ đạc nhét vào trong ba lô giúp cô, cô ôm ba lô mở cửa chính cực nhanh liền đóng lại, liền một tiếng cảm ơn cũng không nói. "Cách" một tiếng đem Từ Mộ Duyên nhốt ở ngoài.

Từ Mộ Duyên bắt đắc dĩ nhìn thoáng qua cánh cửa đang đóng chặt, sững sờ đứng ở cửa ra vào mấy phút mới rời đi.

Xuống lầu, anh phát hiện xe màu đen đãng sau nhìn rất quen thuộc, sau đó cửa xe mở ra, Trác Việt từ trên xe bước xuống. Nhìn đèn cửa sổ tầng 7 sáng, bỗng nhiên mở miệng" Có muốn uống chung một ly không?"

Buổi chiều hôm nay có một cuộc họp, thăng đến lúc 8 giờ mới chấm dứt, vừa kết thúc Trác Việt liền vội vội vàng vàng mà chạy tới, xe còn chưa chạy đến dưới lầu, anh liền chứng kiến được hai người cùng nhau vào hành lang.

Anh kiềm chế xúc động muốn cùng nhau đi lên, cuối cùng vẫn có thể chế trụ được. Tang Dièm chưa bao giờ để cho anh đưa cô lên lầu, hắn chỉ có thể đứng ở dưới lầu, thậm chí là cửa nhà tro.

Chờ đợi hơn mươi phút, mỗi một giây đối với anh cũng giống như dày vò, bọn họ sẽ như thế nào đây? Tang Dièm sẽ mềm lòng mà tiếp nhận cậu ta? Cậu ta sẽ một lần nữa bước vào không gian của cô? Đó là lãnh địa mà anh chưa bao giờ được bước vào. Ngay tại lúc anh tâm phiền ý loạn, thời điểm không kiềm được muốn xông lên lầu, Từ Mộ Duyên rốt cục cũng xuất hiện.

Từ Mộ Duyên nhìn anh ta một cái, gật đầu nói." Được."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thiếu

Nguồn cài pass cật nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Nhũng Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thiếu

Nguồn cài pass cật nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Nhũng Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Thiếu

Nguồn cài pass cật nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Nhũng Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thiếu

Nguồn cài pass cật nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Nhũng Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Điều đáng tiếc nhất

Đã qua giờ cao điểm, xe ở trên đường thông suốt chạy trên đường cao tốc. Tang Diêm nhìn thấy cột mốc bên đường biểu thị phương hướng, lại nhớ đến tối hôm qua cùng năm năm trước cảnh tượng giống nhau như đúc, bỗng nhiên hiểu rõ anh muốn mang cô đi đâu.

"Từ Mộ Duyên, chúng ta quay về được không? Em không nên đi đến đó...." Tay cô bám vào cánh tay anh, nhẹ nhàng lôi kéo, âm thanh yếu mềm tẻ nhạt như bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ vụn.

Từ Mộ Duyên cảm nhận được sự run rẩy từ bàn tay cô. Trên đường cao tốc, xe đi rất nhanh, anh chỉ có thể hơi chéch mắt liếc cô một cái, nhìn thấy tay phải của cô đang gắt gao nắm chặt làn váy, xương ngón tay mảnh khảnh trở nên trắng bệch. Nhưng đã đến lúc này rồi, anh không thể đưa cô quay trở lại được.

Có thể thành công hay không đều tùy thuộc về cô, chuyến đi này cực kì quan trọng, đây là nỗi khát mắc của cô, cũng là tâm bệnh của anh.

Tay phải Từ Mộ Duyên nắm chặt lấy tay trái của cô, cảm giác được bàn tay cô đã ngừng run rẩy, nỗi lo lắng của anh rốt cục cũng chậm rãi hạ xuống.

Tang Diêm chậm rãi bình tĩnh lại đã là một giờ sau. Lòng bàn tay anh vẫn giống như trước, vẫn áp, siết chặt bao bọc lấy bàn tay cô. Cảm giác an tâm ở đáy lòng lan ra khiến cho cô không nỡ rút tay về.

"Đừng lo lắng, tin tưởng anh, lần này sẽ khác." Từ Mộ Duyên nắm chặt lấy tay cô, âm thanh trầm thấp. "Tang Diêm, cho anh một cơ hội, cũng là cho chúng ta một cơ hội, có được hay không?"

Có được hay không, Tang Diêm tự hỏi bản thân, tâm tư vẫn hỗn loạn, chỉ là chẳng biết vì sao lại voi đi mấy phần bàng hoàng cùng sợ sệt. Cô nghiêng đầu nhìn gò má anh, tự hỏi mình có dám hay không? Có dám hay không tin anh thêm một lần nữa?

"Em không nói lời nào, anh xem như là em đã chấp nhận" Từ Mộ Duyên nhéch khói miệng.

"Em không biết..." Tang Diêm rốt cục cũng lấy lại được giọng nói của mình, vẫn là thấp mềm và yếu đuối như vậy, nói cho cùng, cô vẫn chưa đủ dũng cảm, noi đáy lòng cô vẫn sợ. Vết thương sâu như vậy, mỗi lần mở ra, cho dù anh đã cam kết lần này sẽ khác, cô vẫn sợ....

Sợ sệt rồi lại mơ hồ chờ mong, loại tâm tình phức tạp này quấy nhiễu khiến cho cô buồn bực mất tập trung, thấy bản thân cực kì mâu thuẫn. Cô rút tay mình về, nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, giống như chỉ có phong cảnh bên ngoài xe mới có thể khiến cho cô bình tĩnh lại.

Từ Mộ Duyên không tiếp tục nói nữa, cho cô thời gian lấy lại bình tĩnh.

Đã qua 12h trưa, Từ Mộ Duyên cảm thấy Tang Diêm quá mức an tĩnh, anh nhẹ giọng hỏi cô. "Tang Diêm, em có đói bụng không?"

Không có câu trả lời, Từ Mộ Duyên nghiêng đầu liếc sang, phát hiện cả người cô đều co lại, tựa mình lên cửa sổ xe, chỉ nhìn thấy được gò má ôn nhu của cô, hàng lông mày vừa dài vừa dày an tĩnh rũ xuống, cô đã ngủ thiếp đi.

Trước đây anh thỉnh thoảng sẽ cảm thấy cô quá àm ĩ, chỉ có ăn cơm hay đọc sách là thời điểm cô an tĩnh, anh kỳ thực rất hưởng thụ thời khắc cô vô tình an tĩnh. Có lúc hai người ở thư viện ngắn ngủi cả một buổi trưa, cô xem sách, đọc sách thấy mệt liền chậm rãi nằm nhoài ra bàn ngủ thiếp đi. Vào lúc ấy, anh đều thỉnh thoảng ngước lên ngẩng đầu nhìn cô, mặt mày ôn nhu sùng ninh người con gái hầu như lúc nào cũng ở bên anh, đó là một cảm giác thỏa mãn không nói ra được.

Mấy năm ở bên Mĩ, những người con gái tốt rất nhiều, nhưng lại không có ai có thể cho anh cái cảm giác này, liền ngay cả một tia động lòng đều không có.

Hiện tại anh bỗng nhiên hiểu rõ loại cảm giác thỏa mãn này, chính là chỉ có ở cô mới có được.

1h10 chiều đã đến sân bay, Tang Diêm vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, tối hôm qua mê man, cả đêm không ngủ được, đều là nửa mê nửa tỉnh đến sáng ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại cô cảm giác như mình không ngủ đủ giấc, quá mệt mỏi. Cũng không biết vì sao, tuy đang ở trên xe anh nhưng cô lại ngủ rất yên giấc.

Từ Mộ Duyên nhìn đồng hồ, không thể không đánh thức cô dậy, anh nghiêng người cởi dây an toàn của cô ra, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: "Tang Diêm, chúng ta đến nơi, lên máy bay ngủ tiếp được không?"

Trong giấc mộng, cô chỉ khẽ cau mày, nhẹ nhàng mở miệng lẩm bẩm một tiếng, thân thể co rụt lại, hàng lông mày giãn ra, ngủ cực kỳ say.

Từ Mộ Duyên chỉ cảm thấy cuồng họng căng thẳng, bờ môi mềm mại của cô hơi chu lên, đây là thói quen khi ngủ của cô. Cô nhẹ nhàng thở ra như một con mèo điềm tĩnh đáng ngủ, anh không nhịn được liền cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, rất nhẹ....

Cảm giác nóng rực khiến cho Tang Diêm không thể không tỉnh, cô chậm rãi mở mắt, liền thấy khuôn mặt phóng to của anh, đôi mắt đen như mực, ánh mắt sáng như ngọc của anh đang nhìn cô, cảm giác trên môi nóng ướt khiến cho Tang Diêm trong nháy mắt liên tinh táo, muốn nói anh tránh ra.

Máy phút sau, Tang Diêm đỏ mặt bước xuống xe, vừa xấu hổ vừa tức giận, trực tiếp đi ngược ra ngoài sân bay, Từ Mộ Duyên bước nhanh về phía trước kéo cô lại.

"Máy bay chuẩn bị cất cánh rồi!"

"Em không đi"

Từ Mộ Duyên nhíu mày, anh biết rõ nguyên nhân cô phản ứng như thế này, con người không khỏi tối sầm lại, hai tay nắm chặt lấy bờ vai của cô, thấp giọng nói. "Tang Diêm, cho anh một cơ hội được không? Anh biết đây là khúc mắc của em, anh nghĩ chúng ta một lần nữa quay trở về bên nhau, nhất định phải hóa giải khúc mắc này."

Nhin cô lúc nào cũng trong bộ dạng bất an, lúc nào cũng muốn bỏ trốn, anh than nhẹ một tiếng ôm lấy cô, thấp giọng cầu xin. "Tang Diêm, cho chúng ta một cơ hội được không? Đi theo anh được không? Xem như anh xin em..."

Một người kiêu ngạo như anh chưa bao giờ dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với người khác. Chưa từng mở miệng ra cầu xin người khác như vậy. Tang Diêm chưa từng gặp qua anh như thế, cũng chưa từng nghe qua thanh âm thấp kém của anh như này, cả người cô đều cứng lại, từ dưới đáy lòng vang lên một tiếng, mở miệng ra cũng chỉ có tiếng ấy. "... Được"

Đáp lại cô là cái ôm thật chặt của anh cùng thanh âm trầm thấp. "Cám ơn em"

Sau khi ngồi trên máy bay, Tang Diêm vẫn lạnh lùng, Từ Mộ Duyên thấy tay cô nắm chặt lấy lanyard váy liền biết cô vẫn luôn căng thẳng cùng sợ sệt, cô vẫn luôn như vậy, lúc sợ hãi liền bám chặt lấy váy của mình không tha.

Anh đưa tay nắm lấy tay cô, đem cái nĩa vào tay cô, nhẹ nhàng nói. "Thời gian có chút gấp, chỉ có thể ăn tạm một chút trên máy bay, anh biết món ăn trên máy bay không ngon, nhưng em có thể ăn một ít được không? Đợi đến nơi anh liền dẫn em đi ăn hải sản."

Năm năm trước, bọn họ cũng là đi chuyến bay này, không kịp ăn trưa, chỉ có thể ở trên máy bay giải quyết bữa trưa, lúc đó cô đang ăn điểm tâm liền lầm bầm "Ăn không ngon..." Từ Mộ Duyên khi đó cũng nói những lời này động viên cô.

Tang Diêm liếc sang nhìn anh, rất nhanh liền quay đầu lại, sau đó cũng nghe lời anh bắt đầu ăn.

Cô tĩnh lặng như vậy, Từ Mộ Duyên đã có thể chậm rãi thích nghi, sau khi anh về nước, cô nói chuyện với anh rất ít, thế nhưng anh không thèm để ý, có vài thứ chỉ có thể từng bước từng bước tìm về. May mà đối với cô anh vẫn có đủ kiên trì.

Noi cả hai đến là một thành phố nhỏ ven biển, cảnh đẹp rực rỡ, còn có bãi cát trắng sạch sẽ.

Trước đây Tang Diêm nghĩ đến đi du lịch ở đây, bởi có lần ở thư viện, nhìn thấy một quyển du lịch tuyên truyền, bên trong đa số là các hòn đảo nước ngoài, còn có Maldives, đảo Bali,... Cô yêu màu xanh của đại dương, cảm giác màu xanh lam ấy rất sạch sẽ. Có điều khi ấy đối với cô xuất ngoại rất xa vời, chỉ có thể lui lại mà cầu việc khác.

Có chút tổn thương đã khắc cốt ghi tâm, vừa chạm đến liền đau. Lại một lần nữa đến đây, đáy lòng Tang Diêm có chút mơ hồ, ký ức đau đớn lại bị khơi gợi lên.

Tâm tình Từ Mộ Duyên cũng rất phực tạp, ngoại trừ ngày cuối cùng, cả hành trình của bọn họ rất vui sướng, không đúng, phải nói là trong mắt anh, cô là vui nhất. Mà lúc ấy là khoảng thời anh chuẩn bị rời đi, anh lại càng bị dày vò, không biết làm sao mở miệng nói với cô.

Nén lại ký ức trong đầu, Từ Mộ Duyên nắm tay cô đi ra sân bay, Tang Diêm không có tránh né. Lúc này cô rất cần một nơi để dựa vào. Mà giờ khắc này, ngoại trừ anh ra, không có ai để cho cô dựa vào cả.

Tất cả lộ trình Từ Mộ Duyên đều đã sắp xếp xong xuôi. Chỗ ở chính là khách sạn năm năm trước, ngay cả số phòng cũng giống nhau.

Tang Diêm bị anh kéo vào phòng, nhìn trong phòng có hai giường đơn, lướt qua cửa sổ, nhìn ra phía bên ngoài liền thấy bầu trời xanh biếc, đột nhiên cô có cảm giác khó chịu như nghẹt thở, thậm chí còn có tia lóng túng...

Cô bỗng nhiên dừng chân, Từ Mộ Duyên quay đầu lại liền thấy sự yếu ớt nơi đáy mắt cô, tâm trạng anh liền căng thẳng, anh đặt hành lý xuống, ôm lấy cơ thể cứng đờ của cô, nhẹ giọng nói. "Chúng ta hãy xem như đây là một chuyến đi mới, sau khi kết thúc chuyến đi này liền khác hoàn toàn với năm năm trước, yên tâm giao cho anh được không? Em chỉ cần làm theo lời anh là tốt rồi, giống như trước kia có được không?"

"Đợi lát nữa anh liền đem em đi ăn hải sản tươi, lúc này đi ngang qua liền phát hiện ra cửa hàng trước kia đã sửa chữa qua, chúng ta quay lại ném thử xem mùi vị có tốt hơn không, sau đó lại dẫn em đến nhà hàng khác xem thử có được không?"

"Em không nói lời nào, anh liền xem như em đồng ý"

Từ Mộ Duyên ôm lấy cô nói rất nhiều, tuy nhiên người trong ngực lại không đáp lại một câu. Nhưng cơ thể cứng đờ đã từ từ giãn ra. Anh khẽ mỉm cười, lại ôm ấy cô càng chặt hon, cầm đặt nơi đỉnh đầu cô, ôn nhu lầm bẩm.

Cảm giác thật quen thuộc, trước kia khi cô tức giận, anh cũng kiên trì nói chuyện với cô như thế. Tang Diêm không biết nói gì cho phải, cự tuyệt không nói ra được, nhưng lại không dễ dàng chấp nhận.

Cuối cùng, để đáp lại Từ Mộ Duyên, cô liền chôn đầu noi lòng ngực anh, nhẹ nhàng ở trước ngực anh cà qua cà lại.

Từ Mộ Duyên liền cười nhẹ nhàng, trước đây cô cũng như vậy, anh ôm cô nói một hồi cô liền ở trong lòng ngực anh cọ tới cọ lui, liền đại diện cho cô đã đồng ý với anh, hoặc đã tha thứ cho anh.

Mỗi khi vào lúc ấy, Từ Mộ Duyên liền cảm thấy mình như đang ôm lấy con mèo nhỏ, lấy móng vuốt quấy anh, lúc sau liền ôn nhu yêu thích vùi ở trong lòng ngực anh cọ tới cọ lui.

Đương nhiên, lúc này anh không đủ tự tin để cho rằng cô đã tha thứ cho anh.

Những ngày ở đây, cả hành trình co hưởng giống năm năm trước như đúc, những điều này đối với Tang Diêm như đang ôn lại ký ức vậy, nhưng chuyến du lịch này, giống như anh nói, sẽ không giống năm năm trước.

Đúng, dù rằng như cái gì cũng giống nhau, nhưng rồi cảm giác lại không như thế. Chỉ ít tâm tình không giống, anh cũng không phải là anh của năm năm trước. Lần đi chơi năm năm trước kia, nếu như khi đó cô tỉ mỉ để ý có thể phát hiện ra anh thường xuyên sẽ thất thần, thường xuyên sẽ nhíu mày, thường nhìn chằm chằm cô rất lâu.

Khi đó cô không có chú ý tới, hiện tại đột nhiên tái hiện lại trong đầu. Lúc này cô có thể thấy rõ ràng được tất cả vì sao lúc trước anh có cử chỉ khác thường như thế.

Tâm tình Từ Mộ Duyên lúc này rất căng thẳng, ngày mai... chính là ngày mà anh rời đi, ngày mùng 2 tháng 9... Anh đè xuống đáy lòng những tâm tư hỗn

độn kia.

Đêm nay, Tang Dièm không muốn trở về căn phòng kia, nếu như muốn ôn lại năm năm trước, ngày hôm nay đối với cô mà nói, thật vô cùng lúng túng cùng xấu hổ.

Hai người đi chân trời trên bờ cát, không ai đề cập tới việc về khách sạn. Gió biển nhẹ nhàng vung làn vây cùng tóc của cô lên. Cô đang mặc chiếc váy Từ Mộ Duyên mua. Lần này, anh trực tiếp chuẩn bị đầy đủ quần áo và đồ dùng hàng ngày cho cô, từ áo tắm, vài bộ quần áo, quần áo trong đeo giày...

Điều Tang Dièm ngượng ngùng chính là những đồ này thực rất vừa vặn với cô, ngay cả số đo quần áo trong chuẩn xác không có sai sót...

Bóng đêm dần buông xuống, đã 12h, rốt cục Từ Mộ Duyên cũng mở miệng. "Muốn rồi, chúng ta trở về phòng thôi."

Tang Dièm dừng chân, thấp giọng nói. "Em không muốn trở về."

"Trở về được không?" Từ Mộ Duyên biết cô đang sợ điều gì, anh đứng trước mặt cô cam kết. "Đừng lo lắng, đêm nay nhất định sẽ không phát sinh chuyện gì."

Tang Dièm chăm chú cắn môi, cúi đầu không nói gì, nhưng là trầm mặc quật cường, cô không muốn trở về.

Đột nhiên một trận sóng lớn xô tới khiến quần áo cả hai đều ướt nhẹp, thân thể nhỏ nhắn của Tang Dièm bị sóng xô lùi lại hai bước, nhưng vào lúc này Từ Mộ Duyên khom lưng ôm lấy cô. "Chúng ta quay về."

"Từ Mộ Duyên, em không muốn quay về." Cô giãy dụa.

"Quần áo đều đã ướt, nhất định phải quay về." Từ Mộ Duyên đè lại hai chân đang đập loạn của cô, giam cô ở lòng ngực, bước nhanh trở về.

Tang Dièm bị anh khóa chặt tay chân, quả thực giãy dụa cũng vô dụng, cô bỗng nhiên có chút oán ức cùng lúng túng, âm thanh trầm thấp thêm mấy phần cầu xin. "Từ Mộ Duyên, em không muốn trở về... Chính là... đêm nay không muốn... Như vậy sẽ khiến em cảm thấy ở trước mặt anh rất khó có thể...."

Từ Mộ Duyên dừng chân một chút, cúi đầu nhìn cô, thanh âm ôn nhu. "Ngoan, đừng làm loạn, tất cả sai lầm đều do anh, em có thể giận anh, thậm chí đánh mắng anh cũng không sao. Thế nhưng em không thể nghĩ mình như vậy, trong lòng anh, em xưa nay chính là rất tốt đẹp, cũng bởi vì quá tốt đẹp nên năm năm trước anh mới không dám muốn em, người khó chịu hẳn phải là anh mới đúng."

"Cái này không giống nhau..." Là một cô gái mà lại bỏ xuống tất cả dây thần kinh xấu hổ mà làm ra loại chuyện đó, làm sao có thể như thế, Tang Dièm vẫn không buông ra.

"Lần này anh không muốn làm chuyện khiến cho chính mình hối hận, anh biết rõ mình muốn gì, vì thế tin tưởng anh một lần nữa được không?" Từ Mộ Duyên cúp mắt, nghiêm túc nhìn cô.

Ánh mắt đen như mực của anh nhìn cô chăm chú, vừa chân thành vừa mang theo tia khẩn cầu. Tang Dièm lại một lần nữa trầm mặc, những ngày qua đối mặt với sự khẩn cầu của anh, cô đều chỉ giữ sự trầm mặc.

Trở về phòng, sau khi tắm xong, Tang Dièm lại bắt đầu cảm thấy bất an. Từ Mộ Duyên cũng không có biện pháp, chỉ đành thỏa hiệp. "Anh ngồi ngoài phòng tắm 1 tiếng, chờ em ngủ sau đó anh trở lại."

Tang Dièm ngầm đồng ý. Cô hiện tại chính là không muốn cùng anh ở trong không gian này. Lúc này đã là 1h sáng, cô thực sự không hề buồn ngủ, sau khi Từ Mộ Duyên ra khỏi phòng, cô đã nhiên cảm thấy ủ rũ, không bao lâu sau liền thiếp đi.

Từ Mộ Duyên ở ngoài cửa hút máy điếu thuốc, hơn một giờ sau mới trở về phòng. Anh chậm rãi đi tới giường cô, cúi người hôn nhẹ xuống môi cô. "Ngủ ngon."

Ngày cuối cùng của chuyến đi, không có sắp xếp gì cả, giống như năm năm trước, Từ Mộ duyên cùng Tang Dièm liền ở khách sạn ăn trưa.

Buổi chiều, Từ Mộ Duyên lấy ra một quyển sách đưa cho Tang Dièm, mỉm cười nói. "Cảm thấy chán thì đọc sách, anh变态 một số chuyện, buổi tối trở về sẽ đưa em ra ngoài ăn!"

Tang Dièm cầm lấy sách, đáp. "Ừ"

Hiếm thấy có buổi chiều nào lại an tĩnh như vậy, anh quay về công ty xử lý công việc, cô vùi mình trên ghế sofa đọc sách anh mua cho cô.

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, hai người trở về phòng rất sớm, Tang Dièm liền ngồi trên ghế tiếp tục đọc sách anh mua cho cô, Từ Mộ Duyên thấy vậy cũng mở laptop ra làm việc.

Hai giờ sau đã là 11h đêm, Từ Mộ Duyên khép máy tính lại, đi tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng nói. "Tang Dièm, chúng ta nói chuyện."

Cô từ trong sách ngẩng đầu lên, vẻ mặt còn có chút mệt mỏi, hiển nhiên là rơi vào trong truyện rồi, anh nhẹ nhàng cười, rồi ở bên tai cô nhẹ giọng nói. "Ngày này năm năm trước, anh xin lỗi em. Năm năm sau, ngày hôm nay, bỏ qua hết tất cả, chúng ta làm lại từ đầu được không?"

Năm năm! Nhân sinh có bao nhiêu cái năm năm? Thanh xuân có bao nhiêu mà thiếu cái năm năm, Tang Diêm đột nhiên có cảm giác có chút khổ sở, cô ngắn đầu nhìn anh, thanh âm rất nhô nhẹ. "Em 18 tuổi liền gặp được anh, mỗi tình đầu vào năm 18 tuổi, năm 20 tuổi thất tình. Nhưng là, Từ Mộ Duyên, anh có biết điều gì khiến em hồi tiếc nhất không? Anh đã bỏ lỡ năm năm tốt đẹp nhất của một cô gái."

Cho dù anh đã trở về, cho dù nơi đây lòng cô đã tiếp nhận anh, nhưng cô vẫn thấy nuối tiếc, tiếc nuối quãng thời gian đi chứng minh tình yêu, tiếc nuối thời gian năm năm, thực sự tiếc nuối rất rất nhiều.

Ánh mắt của cô cũng như lần đầu gặp anh, sạch sẽ, trong suốt. Từ Mộ Duyên cúi đầu, trán chống đỡ trán cô, âm thanh trầm thấp. "Chúng ta còn một đời, chúng ta còn rất nhiều năm năm, anh sẽ cố gắng hết sức để bù đắp khoảng trống năm năm ấy, anh vẫn có cảm giác rằng em vẫn còn có tình cảm với anh, anh cũng biết rõ trong lòng em đang mâu thuẫn việc gì, em hiện tại không cần trả lời anh, anh cho em thời gian, trả lại Thành phố B liền trả lời anh được không?"

Cả đời....

Đây lòng Tang Diêm luôn là âm thanh chân thật nhất, từ miệng cô nói ra. "Được"

[Tác giả có điều muốn nói: hai ngày nay, hai ngày nay bị kỵ kinh nguyệt hành hạ, tối hôm trước gặp phải ác mộng rất đáng sợ, nửa đêm tỉnh liền khóc òa, liên tục nhiều lần bị giày vò.(thời lời tác giả dài quá, em không edit tiếp nữa đâu:VVV)]

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đêm trước khi xuất phát

Buổi tối ngày hôm sau hai người trở lại thành phố Y, Từ Mộ Duyên tiễn Tang Diêm xuống dưới lầu, sau khi xe đỗ bên kia đường, anh mỉm cười nhìn về phía cô, bỗng nhiên hỏi: "Có đi dạo quanh đây với anh không?"

Trong cuộc hành trình 12 ngày bọn họ dường như không rời nhau nửa bước, lúc nào cũng như hình với bóng, cô cũng hứa sẽ cho anh một đáp án. Thế nhưng lúc này anh hầu như có thể chắc chắn rằng đáp án của cô nhất định sẽ là câu trả lời mà anh muốn. Niềm vui bỗng dâng trào trong lòng anh, cho tới bây giờ trước lúc chia tay cảm giác trong tim dường như không nỡ. Cho dù là trước đây khi hai người yêu nhau tha thiết thì cảm giác cũng không mãnh liệt như bây giờ, bây giờ tôi thật muốn cứ như vậy đem cô ấy đi.

Có lẽ câu nói đó thật ứng nghiệm cái gì mà tôi biết trân trọng. Từ Mộ Duyên lúc này có tâm tình y như thế. Tối hôm qua sau khi Tang Diêm đáp lại cái câu đó thì cũng không thấy cô ấy nhắc gì về chuyện này cả. Từ Mộ Duyên cũng sẽ không đi truy hỏi cô ấy, anh không thể ép cô ấy nhanh quyết định, mục đích của chuyến này đã đạt được, thê là đủ rồi!

Tang Diêm nhìn ra phía ngoài cửa xe đã là 11 giờ đêm rồi có rất ít người ngoài đường từ ánh đèn hắt ra của cửa sổ dưới lầu trong màn đêm yên tĩnh này nó trông có vẻ nhẹ nhàng mà tĩnh lặng. Trái tim cô lúc này thật bình thản, rất lâu rồi cô không có cảm giác như vậy cái nhìn dịu dàng mang niềm chờ mong của anh chậm nhẹ nhịp tim cô.

"Được"

Ánh mắt của Từ Mộ Duyên chợt sáng lên cùng với nụ cười tươi.

Hai người sánh vai cất bước, tay cô đặt lên bàn tay phải Từ Mộ Duyên kiềm chế sự thoi thúc muôn năm lấy tay cô, nghiêng đầu về phía cô hỏi: "Lúc nào em trở lại?"

Tang Diêm nghe xong câu nói đó cảm thấy hình như đang hỏi: "Khi nào em cho anh câu trả lời?" Trong lòng nhất thời có chút không thoải mái, tối hôm qua cô mới đồng ý với anh sẽ suy xét ngày mà ngày hôm nay anh liền muốn câu trả lời, cô cắn môi và áp úng nói: "Phải rất lâu, chắc trung tuần tháng 10 mới trở lại."

Vậy chẳng phải chỉ còn hai tháng sao? Từ Mộ Duyên ngắn người, anh thật không ngờ cô sẽ ở lâu như vậy, có điều anh rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh. Trung tuần tháng 10 thì toàn bộ nhà đều được trang trí xong rồi, đến lúc đó có thể dẫn cô đi xem hoặc có thể cùng nhau đi mua đồ dùng trong nhà, nghĩ được như vậy tâm trạng Từ Mộ Duyên vui hẳn lên dịu dàng nói với cô: "Được, đến lúc đó anh sẽ đón em."

"..... Đến lúc đó hãy nói em vẫn chưa chắc chắn khi nào quay lại." Thực tế, Tang Diêm thực sự không muốn cho anh biết khi nào cô quay lại, nếu như vừa đến thành phố B đã gặp anh có thể cô vẫn chưa sẵn sàng gặp, có thể trốn được một ngày cũng là tốt lắm rồi.

Từ Mộ Duyên nhìn một lúc rồi hơi cúi đầu nhìn xuống đất và lập tức hiểu ra, anh cũng không muốn nói trắng ra, bất đắc dĩ cười nói: ""Anh sẽ gọi điện thoại cho em, em vẫn sẽ nhận cuộc gọi của anh chứ?"

Không ngờ anh lại trực tiếp hỏi như vậy, trong màn đêm mờ tối Tang Diêm đỏ mặt cô nói như đang giận dỗi: "Anh không gọi thì tôi cũng không phải nghe điện thoại, anh cũng không phải buồn phiền việc tôi có nhận điện thoại của anh hay không còn tôi vẫn thấy vui vẻ."

Từ Mộ Duyên nhíu mày, cô ấy vẫn còn giận sao anh thỏa hiệp: "Được rồi, anh sẽ cố gắng gọi cho em ít đi."

"Em phải về rồi." Tang Diễm dừng bước nói.

Từ Mộ Duyên nhìn đồng hồ, vừa mới đi được có mười phút, lần này hắn nắm lấy tay cô "Đi thôi!"

Cô nhìn xuống đôi tay anh đang nắm bỗng nhiên có chút động lòng, thậm chí còn cảm thấy cảm động sâu sắc. Nhiều năm trôi qua, đã nhiều lần tưởng tượng anh có thể đứng cạnh cô một lần nữa, nêu bấy giờ ảo tưởng đó đã trở thành hiện thực anh còn có thể vẫn nắm tay cô bước về phía trước, lần này chắc anh sẽ không buông tay cô lần nữa đâu nhỉ?

Tình cảm đúng là thứ kỳ diệu, nhiều năm trôi qua như thế, bọn họ dường như lại quay lại điểm xuất phát, trên thế giới này có biết bao người nhưng cô chỉ rung động duy nhất với anh. Cái đẹp nhất trong 2 năm tuổi thanh xuân đó của cô đã mang đến cho cô mối tình đầu đẹp nhất cũng khiến cô oán, hận, tuyệt vọng tột cùng, đau khổ đến nỗi phải ép mình quên đi quá khứ —Từ Mộ Duyên.

Cô vẫn không ngừng quên đi người đàn ông đó, khi anh xuất hiện trước mặt cô một lần nữa cô không thể kháng cự lại trái tim đã từng rung động vì anh ta, con tim ấy vẫn không thôi rung động như lúc đầu — chưa bao giờ chết.

Cô như một đứa trẻ hay hồn dỗi dùng cách đặc biệt của bản thân để trách cứ anh đã ruồng bỏ cô, cô vẫn chưa thể tha thứ cho anh, chỉ có điều này mà thôi. Cô cần thời gian để thuyết phục mình cũng cần anh mang lại cho cô cảm giác an toàn.

Nhưng mười phút sau Từ Mộ Duyên kéo cô đến bên cạnh xe anh lấy hành lý của cô từ ghế ngồi dang sau, những bộ đồ này là anh mua cho cô anh còn mua nhiều đồ lưu niệm ở thành phố A cho cô nữa, anh đem hành lý đưa cho cô và nói:

"Cầm cho chắc đây."

Tang Diễm do dự bởi những thứ này đều do anh mua.

Từ Mộ Duyên thấy cô do dự không muốn nhận chỉ nói nhỏ nhẹ với cô: "Được rồi, vậy anh đưa tiền em lên lầu."

"Không cần đâu, em tự đi được." M

Lúc này cô mới đưa tay cầm hành lí, anh vừa buông tay cô cảm thấy tâm trạng nặng trĩu, bình thường cô nhắc đến anh một cách thoải mái, cô còn tưởng sẽ rất dễ dàng nữa.

Lặng im vài giây, Từ Mộ Duyên nhìn về phía cửa sổ chiếu ra ánh đèn ám áp ở tầng 3, có chút không nỡ anh nhẹ nhàng thở dài: "Em lên đi, anh đứng đây dõi theo em."

"Vâng....." Tang Diễm bình tĩnh nói, mới bước được một bước cô không quên quay lại nhắc nhở anh: "Anh buông tay ra đi!"

Từ Mộ Duyên mỉm cười nhưng vẫn không nỡ buông tay, anh suy nghĩ một lát rồi nói: "Sau khi lên lầu em hãy ra ban công trước anh muốn nhìn thấy em ở phòng rồi mới đi."

"....."

Anh nắm tay cô mãi không buông, có sự trẻ con hiếm thấy ở anh lần này, Tang Diễm không còn cách nào khác đành đồng ý.

Tang Diễm bước lên từng bậc cầu thang đi lên lầu với tâm trạng mơ hồ, dường như những đám mây đen che khuất tâm trạng tốt đột nhiên bị xua tan, ánh mặt trời cuối cùng cũng chiếu đến nơi lạnh giá trong trái tim cô mà trái tim cô đang tham lam hút oxy và hơi ấm thuộc về cô.

Bọn họ bây giờ..... Khá giống với những đôi nam nữ đang yêu nhau tha thiết chỉ là so với bọn họ trước kia thôi, bây giờ còn thiếu rất nhiều. Có lẽ lần sau gặp lại, cái gì cũng sẽ không giống với lúc trước nữa bỗng nhiên trong tim có chút kì vọng.

Vừa bước đến cửa nhà, ba mẹ cô liền xúm lại chở cô, bố Tang còn nắm lấy tay con gái xoay một vòng, mọi người đều nhìn cô một cách chăm chú từ trên xuống dưới sau khi nhận thấy con gái không già đi mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Cái ngày Tang Diễm đi, đến lúc cô ngồi trên máy bay mới nhớ quên không nói với bố mẹ một tiếng, thế nhưng khi đó điện thoại đã tắt không còn cách nào.

Buổi trưa là lúc quán cơm bận rộn nhất sau 2 tiếng chờ đợi, sau khi vợ chồng nhà Tang tới nói với con gái, sao bây giờ con bé vẫn chưa đến quán nhỉ, bình thường nếu cô ở nhà đều sẽ đến đây ăn cơm trưa, bố Tang thử gọi điện thoại nhưng điện thoại lại tắt máy! Một lát sau gọi lại cô vẫn tắt máy! Cuối cùng ông quyết định ghé qua nhà một lát. Vừa mới đến nhà thì có bà hàng xóm trêu rằng:

"Lão Tang à! Khuê nữ nhà anh đưa bạn trai về ra mắt đó! hôm nay tôi nhìn thấy cậu thanh niên ấy rồi, nhìn giống như ngôi sao điện ảnh ánh ý, anh thật có phúc."

Bạn trai ư? Bố Tang nhớ tới chàng trai đưa con gái mình về nhà tối hôm qua ông cười haha vài tiếng, vừa định lên lầu thì lại nghe thấy giọng nói hờ hững của bà hàng xóm: "Con gái anh bị chàng thanh niên đó mang đi rồi."

"Bà nói cái gì? Con gái tôi bị ôm..... Ôm..... Ôm đi!!" Bố Tang trừng mắt lên không dám tin vào lời của bà hàng xóm và nói chuyện cũng không còn được lưu loát

"Đúng vậy đấy, tôi tận mắt thấy mà....."

Cả một buổi chiều lòng bố Tang nóng như lửa đốt, đi qua đi lại, cuối cùng cũng đợi được điện thoại của con gái cô lại không muốn nói nhiều, chỉ nói tạm thời sẽ đi du lịch với bạn trai, qua một vài ngày sẽ về.

Đã đi thì đi liền 12 ngày, lúc quay về cũng không mất một cọng tóc nào.

Tang Diễm nhìn thấy gương mặt có nhiều câu muôn muôn hỏi cô của ba mẹ liền chen ngang nói: "Ba mẹ, hai người chờ con mấy phút." Nói rồi liền bước đến ban công chồ đó còn có một người đợi để tiễn cô đi!

"Ba mẹ hai người đến sofa ngồi đi, con chỉ còn có 2 phút thôi." Tang Diễm quay đầu lại nói với ba mẹ.

"Được rồi." Mẹ Tang nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của con gái, bỗng nhiên hiểu được kéo tay bố Tang ngồi xuống ghế sofa.

Từ Mộ Duyên ở dưới lâu đợi 10 phút rồi, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh trên ban công, nhẹ nhàng nhéch miệng lên tạo thành một vòng cung đẹp.

Anh vẫn đứng chồ đó, cách đó vài mét, cô không nhìn rõ sắc mặt của anh nhưng có thể nhận ra được vẻ mặt nho nhã khác thường của anh, đang ngảng đầu quay về phía cô, cô thậm chí có thể cảm nhận được ánh mắt nóng lòng của anh, nhìn cô chầm chầm. Hay là bởi vì quá lâu cô không gặp anh hay cũng bởi vì cô đã hạ quyết tâm tránh xa anh, hoặc là cũng bởi vì trái tim cô đã bắt đầu tiếp nhận anh. Vào giờ phút này, cô dĩ nhiên cảm thấy tim đập không ngót, mặt hơi nóng lên.....

Qua một lúc lâu, Tang Diễm nhìn thấy anh vẫn còn duy trì tư thế cũ không nhúc nhích cô nghĩ thầm tại sao anh ta còn chưa đi? Suy nghĩ một chút cô quyết định đóng cửa sổ, kéo rèm cửa lên cô đứng tại chồ đợi mấy phút, đoán là anh đã đi rồi một lần nữa cô kéo tấm rèm cửa ra nhìn về phía dưới lầu, nhưng cô bất ngờ nhìn thấy Từ Mộ Duyên vẫn ở đó!

Lúc cô kéo rèm cửa lên mắt Từ Mộ Duyên tối sầm lại, nửa phút sau lại cô phát hiện bóng dáng mảnh khảnh của mình trên tấm rèm vẫn luôn không di chuyển.

Khi cô một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt anh, anh không nói chỉ mỉm cười, chúc lát anh giơ tay lên vẫy ra hiểu cho cô về đi!

Tang Diễm nén lại tình cảm vừa xa lạ lại thân thuộc kia cô đỏ mắt kéo tấm rèm lên và cô không bao giờ nghĩ rằng những hành động này của cô lại lọt vào tầm mắt của ba mẹ. Vợ chồng ông Tang nhìn con gái kéo tấm rèm lên rồi lại kéo xuống đứng đơ ra tại chồ liền cảm thấy thật kì lạ!

Tang Diễm thở một hơi rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ vào gò má ửng đỏ và trở về phòng khách chuẩn bị tiếp nhận câu hỏi của ba mẹ.

"Tiểu Diễm à! không phải con có bạn trai đấy chứ?" Mẹ Tang mừng rỡ hỏi, dưới cái nhìn của bà con gái tuyệt đối đang trong mối quan hệ yêu đương rồi.

"Không phải." Về Từ Mộ Duyên anh ta trước kia là bạn trai của con nhưng bây giờ không còn nữa.

"Dì Lục hàng xóm chúng ta đều nói nhìn thấy con bị chàng trai kia chở đi mà! Không phải bạn trai sao có thể đưa con đi chứ! Con gái à nói cho bố biết có phải có người bắt nạt con không?!" Bố Tang kích động đứng lên nói con gái ta là bảo bối, từ nhỏ đã được cưng chiều sao có thể bị người ta bắt nạt?

"....." Tang Diễm lúng túng và cô không ngờ rằng những điều này lại truyền đến tai ba mẹ, ba cô nói thẳng với cô khiến cho mặt nàng cũng bắt đầu nóng lên, cô gắt giọng: "Ba, người đừng nói lung tung nữa....."

Lúc đầu khi cô ở bên Từ Mộ Duyên, cô mới 18 tuổi là cô già ba mẹ chuyện yêu đương sau này cô và Từ Mộ Duyên chia tay nhau rồi, tính cách của cô dần trầm hon, ngoài điều đó ra thì vẻ mặt của cô cũng không có gì bất thường. Cho nên đến bây giờ, ba mẹ cũng không biết sự tồn tại của Từ Mộ Duyên, lúc này cô cũng không biết làm sao để mở lời với họ, những chuyện xảy ra giữa cô và Từ Mộ Duyên đã 5 năm không nhắc lại rồi bây giờ không phải dám ba câu có thể nói rõ, cô hiểu ba cô, nếu như ông biết Từ Mộ Duyên đã từng..... có lẽ ông ấy sống chết cũng không đồng ý để cô và Từ Mộ Duyên ở bên nhau.

"" Ba mẹ hai người đừng nghĩ linh tinh nữa, con còn đang suy nghĩ"" Tang Diễm do dự nói, đôi mắt đen sáng ngời của cô bỗng trở nên nghịch ngợm, cách nói cũng nhanh nhẹn hơn: ""Nói không chừng lần sau con lại đưa bạn trai về nhà, mẹ cũng không cần đau đầu sắp xếp cho con xem mắt nữa. ""

Bố Tang còn muốn nói khí nào thì bị mẹ Tang kéo lại và nói người vô tâm thì mãi là người vô tâm, con gái nó đang xấu hổ đây! Vậy mà cũng không nhìn ra. Bà mỉm cười nắm lấy tay Tang Diễm nhẹ giọng nói: "Mẹ chỉ hy vọng con tìm được nửa kia của mình, thật lòng đối tốt với con, có thể yêu thương con cả đời như vậy mẹ với ba mới yên tâm."

"Vâng, con biết rồi, con cảm ơn ba mẹ."

Tang Diễm cúi đầu để bố mẹ không nhìn thấy những giọt nước mắt cảm động trong mắt cô.

"" Được rồi ngủ sớm đi sắp 12 giờ rồi đây""

"Chúc ba mẹ ngủ ngon" Tang Diêm xách vali vào phòng rồi bắt đầu sắp xếp đồ đạc

Gần 1 giờ sáng, Tang Diêm từ phòng tắm bước ra, bỗng cô thấy chốt dạ rời cô bước ra ban công và cẩn thận kéo tấm rèm xuống.

Dưới ánh đèn đường ám ánh, trong màn đêm tịch mịch không có lấy một bóng người ngoài đường, cô nhẹ nhàng kéo tấm rèm xuống nhưng trong lòng có chút thất vọng.

Bước vào trong phòng thì thấy điện thoại đang sáng, có tin nhắn nhắc nhở, số của người gửi có đuôi 0819:

"" Tang Diêm, anh nhớ em, nghỉ ngoi sớm nhé, ngủ ngon - Mộ Duyên""

Mộ Duyên..... Cô nhẹ nhàng há miệng rồi lặng lẽ xem lại hai từ đó và nhìn điện thoại khẽ mỉm cười.

Đêm nay, có lẽ cô sẽ có một giấc ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chỉ lần duy nhất

Thời gian rảnh rồi trôi qua rất nhanh. Trong chớp mắt, đã qua một tháng. Giữa tháng 9, Tang Diêm gọi điện cho tổng biên tập để nói cô sẽ trở lại làm việc sau kỳ nghỉ lễ Quốc khánh, sớm hơn mười ngày so với dự kiến ban đầu.

Bây giờ là cuối tháng 9, thời tiết đầu thu của thành phố Y, nắng hè không còn, thời tiết không ám áp và nóng bức, đó là mùa yêu thích của Tang Diêm. Mặc dù những ngày này, điện thoại của Từ Mộ Duyên gọi đến không nhiều, nhưng tin nhắn vẫn có mỗi ngày. Không biết xuất phát từ tâm gì mỗi lần như Tang Diêm đều không trả lời. Đôi khi, Từ Mộ Duyên cũng sẽ gọi điện đến.

Đôi lúc, Tang Diêm cảm thấy rằng bây giờ bọn họ đang quay lại trường đại học. Vào thời điểm đó, họ vẫn chưa xác nhận mối quan hệ của mình. Trong khoảng thời gian, Tang Diêm nghĩ chỉ cần cô gật đầu thì họ có thể quay lại điểm xuất phát.

Lúc này, Tang Diêm muốn đi ra ngoài để mua một cuốn sách, điện thoại bỗng đổ chuông, cô chót nghĩ đó là cuộc gọi điện của Từ Mộ Duyên hình như đã hai ngày rồi, cô không nhận tin cho anh. Khi rút điện thoại ra nhìn, hóa ra là Trác Việt, cô đã không liên lạc với anh trong một khoảng thời gian dài. Kể từ đêm sinh nhật của cô, anh ấy đã không gửi cho cô một tin nhắn hay thậm chí là gọi điện. Nhưng Tang Diêm không quan tâm.

Cô nhìn vào từ "học trường" nhấp nháy trên màn hình điện thoại. Cô hơi hoảng hốt nhấn nút trả lời. Giọng nói nghe có vẻ khàn khàn mệt mỏi: "Tang Diêm, em có ở nhà không?"

"À, tiền bối, em ra ngoài rồi." Cô thì thầm.

Tiền bối... Trác Việt nở nụ cười giấu cợt đầy chua xót: "Anh đang ở thành phố của y."

"À?"

"Dưới nhà của em."

Khi Tang Diêm đi xuống cầu thang, cô thấy Trác Việt dựa vào sườn xe, mang một chút lười biếng và nhàn nhã, nhưng khuôn mặt đầy sự mệt mỏi, dưới cằm là phủ râu mới mọc, mang chút đau thương.

Cô dừng lại khoảng năm mét phía trước anh. Cô chưa bao giờ thấy Trác Việt như vậy. Anh là một người đàn ông dịu dàng và ám áp. Lúc này, đôi mắt anh nhìn cô với ánh mắt đờ đẫn...

Anh đột nhiên bước một bước, trong khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể mảnh khảnh và mềm mại của cô rơi vào vòng tay anh, cùng giọng nói hoi tràm: "Tang Diêm, lâu rồi không gặp."

Tang Diêm bị bối rối hoàn toàn. Khi cô phản ứng lại muốn đẩy anh ra, anh đã nói lồng lọng cô bước về sau vài bước và mỉm cười với cô: "Anh đã lâu không gặp em, anh muốn ôm."

Khi anh giải thích, Tang Diêm không biết trả lời như thế nào. Sau khi suy nghĩ một lúc, cô hỏi: "Sao anh lại đến đây?"

Nhớ cô muốn điên lên, anh nghĩ rằng cô có thể sẽ quay lại bên cạnh Từ Mộ Duyên, nghĩ rằng có lẽ anh sẽ không có cơ hội, vì vậy anh không thể làm gì ngoài việc đến tìm cô. Trác Việt điên cuồng nghĩ trong lòng, nhưng miệng lại giải thích một cách yếu ớt: "Anh đã hứa với em trước đó, hai tháng này cho

phép em nghỉ ngơi yên tĩnh, anh đã không gặp em trong một thời gian dài. Lần này anh đến thành phố của em, anh muốn gặp em."

Cô luôn như thế. Anh không chủ động liên lạc với cô thì cô không bao giờ nghĩ về anh. Cô giống như một người cách điện. Anh cố gắng thích cô, quan tâm cô nhưng điều đó dường như vô dụng.

Trác Việt đè nén cảm xúc lại, quay đầu mở cửa xe nói với cô: "Lên xe đi, chúng ta cùng đi ăn trưa."

Sau khi xe mở, Tang Diêm chợt nhớ ra: "Làm sao anh biết gia đình em sống ở đây?"

"Một số điều muốn biết rất đơn giản." Giọng nói khàn khàn.

Một số người muốn có được nhưng thật khó, như..... Tang Diêm.

Tang Diêm không biết phải nói gì. Cô cảm thấy Trác Việt ngày hôm nay rất kỳ lạ. Có vẻ như anh không vui lầm. Anh giận sao? Đầu không khí trong xe hơi nặng nề. Đây là một sự hiếm hoi với Trác Việt. Cô lo lắng run rẩy nắm tay chợt nhớ rằng giọng nói của anh hơi khàn nhẹ nhàng hỏi: "Anh có lạnh không? Có vẻ như giọng nói của anh hơi khàn."

"À, hơi lạnh." Trác Việt mỉm cười vì sự chăm sóc của cô. Thực tế, giọng anh hơi khàn, hoàn toàn vì thuốc lá và rượu trong tháng này, cộng với khoảng thời gian làm việc không ngừng nghỉ. Vì nên vào buổi sáng kia anh thức dậy đột nhiên phát hiện ra cổ họng bị khản tiếng, gần một tháng nhưng vẫn không thấy好转.

"Ô, anh phải chú ý đến cơ thể nhiều hơn." Giọng điệu của Tang Diêm có chút không tự nhiên. Cho tới bây giờ toàn là anh quan tâm đến cô, anh như chưa bao giờ bị bệnh ngoại trừ thỉnh thoảng anh sẽ bắt lực và nhẫn nhịn cô thì dường như không có gì phải lo lắng đến anh. Mỗi quan hệ của cô Trác Việt không quá mặn nồng cũng không quá lạnh nhạt. Lúc đầu, cô cực kỳ phản cảm với anh mỗi quan hệ của họ dần được xoa dịu trong khoảng thời gian dài. Cô chỉ biết on Trác Việt vì anh đã chăm sóc cô trong năm năm qua, nhưng... thực sự có những điều không thể làm được.

"Ù." Tâm trạng bức bối của Trác Việt đột nhiên tốt lên một chút. Anh thì thầm với cô: "Em muốn ăn gì?"

Tang Diêm nhìn vào đồng hồ, 11 giờ. Ban đầu, cô dự định đi đến hiệu sách trước, sau đó đến nhà hàng để ăn trưa với bố mẹ. Nhưng giờ cô là khác. Cô hỏi anh: "Anh muốn ăn gì?"

"Vậy thì anh sẽ quyết định." Trác Việt rẽ theo hướng giao lộ.

Tang Diêm không thể nghĩ đến Trác Việt sẽ đưa cô đến nhà hàng của nhà mình. Quy mô của nhà hàng do bố mẹ cô điều hành không hề nhỏ. Tầng trên và tầng dưới rộng tới gần 500 mét vuông, trong đó có ba phòng riêng.

Lúc này, bố mẹ cô đang ở trước quầy thanh toán, mẹ cô thì nhìn xuống tính toán số sách còn bố đang dùng máy tính.

Họ đứng ở cửa, Tang Diêm nhìn vào bảng hiệu của tiệm ăn đến ngày người, Trác Việt mỉm cười với cô "Đi thôi, anh đợi rồi."

Tang Diêm nhìn bóng lưng, anh có vẻ già? Cô hoảng hốt chạy theo, thấy anh chào hỏi với bố mẹ cô: "Chú, dì, đã lâu không gặp."

"À! Trác tiên sinh! Cậu lại đi công tác à!" Mẹ Tang rất vui khi thấy anh bà đứng dậy ngay lập tức.

"Trác tiên sinh, cậu muốn ăn gì, để cháu nấu cho." Ngay cả bố cũng đứng dậy.

Trác Việt nở nụ cười: "Không phải phải đã bảo gọi cháu là Trác Việt sao? Chú không cần phiền như vậy đâu cứ để cháu bếp nấu là được rồi."

Tang Diêm nhìn cảnh tượng này vui mừng. Cô bước về phía Trác Việt hỏi: "Anh biết họ?" Điều này đã rõ ràng, không chỉ biết, mà còn rất quen thuộc.

"Tiểu Diêm, lại đây nào! Trác tiên sinh thường đi công tác ở đây mỗi lần cậu ấy đến ăn, cậu ấy thường mang cho bố mẹ rất nhiều thứ. Vịt quay con nhận được vào ngày sinh nhật tháng trước là cậu ấy mang đến từ thành phố B.

Mẹ Tang cười nói: "Nếu không phải cậu Trác nói đã có người mà mình thích rồi thì từ lâu mẹ đã muốn sánh đôi hai người."

Tang Diêm hoàn toàn sốc, cô nhìn chăm chăm vào Trác Việt.

Trác Việt yếu ớt mỉm cười giải thích với bố mẹ Tang: "Cháu là đàn anh của Tang Diêm. Cháu lớn hơn cô ấy hai tuổi. Cháu biết điều đó từ rất sớm nhưng chưa bao giờ nói với chú dì."

"Ah? Hai đứa quen nhau?" Bố mẹ Tang đồng thanh hỏi, Trác Việt đều đến nơi này hai hoặc ba tháng một lần nhưng tại sao mấy năm qua chưa từng chạm mặt nhau lấy một lần, thật kì lạ.

"A, trước kia đều không có dịp gặp nhau, ngày hôm nay mới có cơ hội."

Bữa trưa, do Bố Tang đích thân nấu ăn. Mọi người cùng nhau ngồi ăn trên một cái bàn. Tang Diêm có thể thấy bố mẹ cô thực sự rất thích Trác Việt. Trong thời gian đó, họ cũng hỏi anh chuyện gì đã xảy ra với giọng nói của anh, họ thấy anh trông có vẻ mệt mỏi. Anh chỉ nói đó là vì công việc bận rộn gần đây và thường xuyên làm việc ngoài giờ.

Trên bàn ăn thường xuyên rất im lặng. Đột nhiên cô nghĩ đến rất nhiều thứ. Cô chưa bao giờ nhìn thấy nó trước đây cũng chưa bao giờ nghĩ về nó. Bây giờ cô biết rõ tất cả. Nó rõ ràng trong tâm trí cô ép cô không thở nổi.

Dường như cô không thể đối mặt với Trác Việt dễ dàng như vậy, anh đã làm quá nhiều cho cô, giờ cô đang bối rối. Cô cảm thấy vừa cảm động vừa hổ thẹn, bởi vì ngay cả khi cô hiểu rất nhiều điều, cô vẫn xác định rằng cô không có tình cảm với anh.

Trác Việt lần này đến thành phố quả thật là có công việc vội nên anh đã rời đi sau bữa trưa. Ngay khi anh rời đi, mẹ Tang hỏi thường xuyên: "Tiền bối của con, là học trưởng lưu trong di động của con không?"

"Đạ."

"Thằng bé có người mình thích thật à?"

Tang Dièm im lặng đứng dậy chọn cách tránh câu hỏi này. "Mẹ, đừng hỏi con những điều này nữa, con đến hiệu sách sau đó sẽ về nhà."

Sau khi lợn hai giờ trong hiệu sách, Tang Dièm vẫn cảm thấy rối trí, không thể bình tĩnh được hơn nữa sâu trong lòng cô cảm thấy sợ hãi.

Khi ra khỏi hiệu sách, cô cầm thêm một vài cuốn sách trong tay. Cô lấy điện thoại định gọi cho Trác Việt nhưng còn chưa kịp gọi thì Từ Mộ Duyên lại gọi đến. Cô ngây người mất một lúc rồi nhắc máy..

"Tang Dièm, em đang làm gì vậy?"

Cho đến khi giọng nói của anh vang lên, Tang Dièm sực tỉnh: "Em vừa ra khỏi hiệu sách."

Từ Mộ Duyên nhận thấy giọng nói của cô có phần không yên lòng: "Có chuyện gì vậy?"

Tang Dièm thở dài nhẹ nhàng trả lời: "Không có gì, anh không bận à?"

"Bạn chứ, bạn cả buổi sáng, cho đến bây giờ, anh mới nhàn rồi. Mới ăn cơm liền gọi cho em" Im lặng một lúc, giọng nói anh đột nhiên giảm xuống, như một lời thì thầm bên tai cô: "Anh nhớ em..."

Lúc này, Tang Dièm đang đứng trên con đường đông đúc nhất ở trung tâm thành phố. Trước mặt cô là một hồ phun nước hình tròn. Các cột nước cao và thấp lao thẳng lên và lắc lư xuống. Nếu là trước đây, cô chắc chắn sẽ nói "Em cũng nhớ anh", nhưng dường như không dễ để quay lại quá khứ, ngay cả khi cô đã có câu trả lời trong lòng, nhưng sau năm năm, mấy ai có thể dễ dàng nói những điều như trong quá khứ. Hơn nữa, vẫn có một sự khác biệt thời gian giữa chúng.

Kiên nhẫn chờ đợi một lúc lâu, thấy Tang Dièm không nói, Từ Mộ Duyên nói: "Đừng lang thang ngoài đường, về nhà sớm đi."

"Được rồi, cúp máy đây." Tang Dièm đi đến trạm xe buýt.

Từ Mộ Duyên, "Được rồi, đi đường cẩn thận."

4 giờ 30 chiều, Trác Việt nhận được điện thoại của Tang Dièm, cô rất ít khi gọi cho anh. Anh thấy chữ "kẹo ngọt" hiển thị trên màn hình của điện thoại di động anh chỉ cảm thấy nỗi buồn vô tận, cái gì nén tới cũng tới.

Trác Việt làm xong công việc thì đã hơn 9 giờ tối. Anh lái xe trực tiếp xuống tầng dưới của nhà cô và gửi tin nhắn cho cô: "Anh ở dưới lầu."

Rất nhanh cô liền xuống, cô mặc một chiếc váy dài đơn giản, từng bước, từng bước, một chút ngày càng gần anh hơn. Nhưng.. Trác Việt biết, cô đang tiến xa hơn từng bước một, cô chưa bao giờ ở lại thế giới của anh.

Anh chợt hỏi hận vì đã tới đây...

Tang Dièm đứng trước mặt anh, ngược nhìn anh và thì thầm, "Đi ra ngoài đi."

Trác Việt nhìn cô âm thanh như bị bóp nghẹt cổ họng. Khô khốc hơn ban ngày: "Em muốn đi đâu?"

"Xe có ở đây không? Chúng ta đi đến con đường bên ngoài."

"Được rồi, đi thôi."

Anh chấp nhận sự lặng lẽ từ cô.

Hai người ban đầu đi cạnh nhau. Anh không biết khi nào thì anh lại đi sau cô hai bước. Tang Dièm nhìn lại anh hỏi: "Sao anh lại đi ở phía sau?"

Anh muốn cô ở trong tầm nhìn của anh một lúc. Nhìn cô lặng lẽ, chiếc đèn đường được bao phủ bởi cảnh và lá cây. Ánh sáng không sáng, nhưng anh có thể nhìn rõ khuôn mặt cô. Tóc cô đã dài hơn rất nhiều ngang vai. Làn da của cô rất trắng, đôi mắt cô đen và sáng, luôn trong vắt như nước, đôi môi cô nhỏ và đầy đặn màu đỏ, anh thích mọi thứ về cô, anh yêu cô... rất yêu..

Trong kí ức của anh, họ hiếm khi đi bộ cùng nhau vào ban đêm, và đây có thể là lần cuối cùng. Anh đã từng nghĩ rằng anh sẽ ở bên cô như thế này. Có lẽ năm nay, có thể năm sau, cô có thể cảm nhận được điều đó từ anh. Sau khi họ kết hôn, anh sẽ đưa cô đi dạo sau bữa tối và đưa cô...

Tại thời điểm này, Trác Việt biết rõ rằng anh không còn đủ điều kiện để tưởng tượng về tương lai của họ. Bàn tay anh ở bên cạnh bị siết chặt thành nắm đấm, à giọng anh trầm xuống: "Không có gì, em có muốn nói với anh không?"

Con đường khá hẻo lánh vào buổi tối. Họ đứng đối mặt. Tang Diêm cúi đầu như sắp xếp lại từ ngữ của mình. Phải mất một lúc để nhín lên. Con gió thổi qua, những chiếc lá xào xạc và rơi theo gió. Giọng nói của cô bỗng trở nên mù mịt: "Học trưởng... Kì thật quà sinh nhật mấy năm nay của em là anh để dưới lầu?"

Cô không chỉ ăn con vịt nướng mà anh mang đến sinh nhật năm nay, mà cô đã ăn hàng năm trong năm nay của mình. Hôm nay, cô chỉ biết rằng Trác tiên sinh trong miệng bố mẹ mình là người đàn ông trước mặt. Sau đó, món quà sinh nhật của cô đều được anh tự mình đưa tới.

Anh lặng lẽ nhìn cô và không trả lời. Anh đến gần cô nhìn thẳng vào mắt cô. "Em có còn thích Từ Mộ Duyên không? Em đã quyết định quen lại với anh ta, phải không?"

Cô không né tránh ánh mắt của anh, mặc dù nỗi đau trong mắt anh đã bị rò rỉ ra ngoài, cô vẫn trả lời rõ ràng: "Phải".

Đôi mắt cô quá thảng thốt, và không có chỗ cho anh trốn tránh. Cô trực tiếp đẩy anh xuống vực thẳm. Điều duy nhất cảm thấy trái tim là điện cuồng, cô hóng choáng váng, anh quay lưng lại và hít một hơi thật sâu. Giọng nói trầm thấp vang lên có chút không rõ ràng: "Nếu như vậy em phải biết có một số chuyện sẽ khiến em khó chịu?"

Mắt Tang Diêm đỏ lên cô cắn chặt môi, hít một hơi thật sâu và thì thầm: "Học trưởng, xin lỗi..."

"Em không cần phải nói xin lỗi với anh, em cũng không phải lo lắng cho anh." Trác Việt nhìn cô, như thể nói với chính mình, "Em không thích tôi, tôi có thể làm gì?"

Từ đầu đến cuối, anh hiểu rằng Từ Mộ Duyên đã ở trong tim cô. Thái độ của cô đối với anh luôn rõ ràng. Rốt cuộc, anh luôn làm phiền cô.

Đêm trở nên tối hon và gió ngày càng lớn. Tang Diêm gục đầu và không biết nói gì khác.

Con gió nhẹ thổi qua, mái tóc cô khẽ rung lên, mùi hương mờ nhạt phả vào mũi anh. Những chiếc lá rơi xuống nhẹ nhàng đậu trên vai cô. Bàn tay Trác Việt đưa tay lên lấy nó ra. Mái tóc bồng bềnh của cô, nhẹ nhàng lướt qua ngón tay anh rồi rơi xuống. Chỉ còn lại một chút cảm giác mát mẻ và mượt mà.

Lần đầu tiên Tang Diêm cảm thấy một bàn tay rơi xuống vai cô. Cô nghi ngờ nhìn anh và roi vào một vòng tay áp trong khoảnh khắc tiếp theo. Tiếp theo là một nụ hôn nhẹ nhàng....

Đó là cảm giác hoàn toàn kỳ lạ khác, một nụ hôn nóng bỏng và tuyệt vọng như vậy, nụ hôn mạnh mẽ như anh sắp nuốt chửng cô, đây là... Trác Việt....hôn cô!

Sau khi phản ứng được, Tang Diêm vùng vẫy tuyệt vọng và hé lèn trong miệng. Làm sao cô có thể để người đàn ông khác hôn mình? Cô vùng vẫy, tay đặt lên eo anh và đánh anh... Nhưng anh dường như không cảm thấy gì cả, chỉ liều mạng hôn cô, điện cuồng hút hết dưỡng khí của cô...

Cho đến khi cô cảm thấy sự mát lạnh từ má, cô mới mở ra. Cô nhìn anh với sự tức giận và bất bình, những giọt nước mắt chảy ra từ đôi mắt đẹp đó, giọng nói không ổn định, thanh âm nghẹn ngào hỏi anh: "Tại sao? Tại sao?"

Anh giơ tay cố lau nước mắt cho cô, nhưng cô quay đầu sang một bên thoát khỏi sự đụng chạm của anh. Tay anh dừng lại trong không trung như thế, phải mất một lúc lâu mới rơi xuống.

Giọng anh dường như rơi vào cát bụi:

"Anh muốn hôn em thật lâu. Đây là lần duy nhất trong cuộc đời của anh. Hãy tha thứ cho anh, Tang Diêm."

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Đó là câu trả lời

Khi những tia nắng đầu tiên của buổi sớm chiếu rọi vào khung cửa sổ phòng cô, Tang Diêm mở mắt ra và ngồi dậy, cả đêm hôm qua những dòng suy nghĩ cứ quẩn quanh trong đầu cô, trước khi ngủ cô quên còn không kéo rèm cửa sổ. Lúc đồng hồ báo thức ở đầu giường chỉ 7h cô thấy vẫn còn sóm liền đứng dậy kéo tấm rèm xuống, căn phòng mờ tối nhưng cô không thể ngủ tiếp được.

"Nếu như Từ Mộ Duyên không quay lại tìm cô, cô sẽ ở bên anh ư?"

Tối hôm qua Trác Việt tiễn cô xuống dưới lầu, lúc cô quay người đi anh ta đã nắm chặt lấy tay cô, chăm chú nhìn cô hỏi.

Cô nói: ""Nhưng mà... không có nếu như.""

Nét mặt buồn thảm của Trác Việt lúc đó giống như người roi xuống địa ngục vậy, từ từ buông tay cô gượng gạo nói: ""Anh hiểu rồi.""

Nhớ lại tối hôm qua, Tang Diêm cảm thấy hối hận không chịu ở cổ họng, sao sự tình lại đi đến bước này, từ đầu tới cuối cô đều không muốn làm tổn thương bất cứ ai. Dù sao thì cô đã bị tổn thương như thế rồi. Nhớ lại hình bóng của Trác Việt lúc rời đi tối hôm qua cô cũng không kìm nén được sự khóc chiu và hổ thẹn, đến cuối cùng cô vẫn làm tổn thương người đàn ông dịu dàng đó. Nếu đã như thế, cô cũng không muốn nghĩ đến câu nói nếu như của anh, cũng sẽ không đi tìm lời giải cho cái giả thiết của anh, giả sử... giả sử... đời người nào có lầm cái giả như thế. Trước đây cô cũng thường nghĩ nếu như Từ Mộ Duyên không bao giờ rời bỏ cô thì tốt biết mấy, giả như anh ta sớm trở về bên cô thì tốt biết bao, thật tốt giả như... Trác Việt đừng thích cô.

Suy cho cùng vẫn là vì sự ra đi của Từ Mộ Duyên mới tạo ra cục diện như bây giờ, nếu như anh ta không rời bỏ cô thì cô và Trác Việt sẽ không rơi vào tình thế như này.

Nghĩ đến nụ hôn tàn nhẫn xen lẫn sự tuyệt vọng kia dường như đôi môi của cô vẫn còn một chút đau, Tang Diêm nhắm mắt lại với trái tim rối bời.

Cô thở dài một tiếng rồi thức dậy gấp chán, sau khi vệ sinh cá nhân xong liền đi xuống lầu mua bữa sáng cho ba mẹ.

Mấy ngày sau mẹ cô cứ luôn nhắc tới Trác Việt, Tang Diêm thực sự không biết trả lời thế nào, mỗi lần cô đều từ chối một cách mập mờ, sau đó mẹ lại nói bóng gió hỏi cô: ""Tiểu Diêm này, vậy khi nào con đưa bạn trai ra mắt chúng ta vậy, con đã 25 tuổi rồi đấy, Tiểu Viên cạnh nhà mình kém con 1 tuổi đâu năm nay con bé đã được gả đi rồi, con không nóng lòng nhưng mẹ và ba con nóng lòng thay cho con!""

Lần trước khi Từ Mộ Duyên đưa cô đi bị hàng xóm thấy được, hơn một tháng nay bọn họ thường xuyên bàn tán về chủ đề này, Tang Diêm cảm giác như tai mình sấp chai ra vậy. Cô chấp tay khẩn cầu mẹ:

"Mẹ, mẹ hãy tha cho con đi!"

Mẹ Tang thở dài, lần trước khi cùng nhau ngồi ăn cơm thì thấy ánh mắt của Trác Việt nhìn con có phần không đúng lâm, cậu ta mỗi lần đi công tác đều đến quán cơm nhà mình ăn cơm, bà không tin đây là trùng hợp. Hai người này rõ ràng quen nhau nhiều năm như vậy nhưng từ trước đến nay chưa từng gặp nhau rất giống với việc cố gắng trốn chạy hết sức có thể, Trác Việt có ngoại hình ưa nhìn tính cách lại khiêm tốn, lễ phép, nếu như anh trở thành con rể nhà này thì thật tốt biết bao nhưng con gái vẫn luôn né tránh nói về chuyện này bà cũng sẽ không nhắc đến nữa.

"Con cũng không còn nhỏ nữa, nếu như có để ý đến ai thì đưa về nhà cho chúng ta xem mặt." Mẹ Tang lại nói đến chuyện này, chỉ còn mấy ngày nữa là con gái phải quay lại thành phố B rồi muốn cầm hanh nữa cũng không được.

"Mẹ, con biết rồi, mẹ cứ yên tâm đi." Tang Diêm ôm lấy tay bà nồng nịu trả lời.

"Được rồi, được rồi, không nói đến chuyện của con nữa, mẹ phải vào trong tiệm đây." Cửa hàng rất bận trong những ngày nghỉ lễ Quốc Khánh nói rồi mẹ Tang nhanh chóng đi vào trong tiệm cơm.

Tang Diêm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến việc chỉ còn mấy ngày nữa là phải trở về thành phố B, bỗng nhiên cô lại cảm thấy tâm trạng trở nên nặng nề, từ sau đêm Trác Việt rời đi, cô chắc chắn rằng đáp án trong lòng cô vẫn không hề thay đổi chỉ là không thể mang bộ dạng tự nhiên như trước. Ai có thể sau khi làm tổn thương người khác còn có thể có được hạnh phúc chứ?

Lại một lần nữa điện thoại báo máy bận, Từ Mộ Duyên có chút bất lực đặt điện thoại xuống cô đã không nhận điện thoại của anh gần 10 ngày nay rồi.

Anh lục lại tin nhắn cuối cùng cô gửi cho anh: "Đừng gọi cho em nữa và cũng đừng gửi tin nhắn nữa, em muốn yên tĩnh một thời gian, sau khi quay lại sẽ cho anh một câu trả lời."

Anh có chút không hiểu, sao đột nhiên cô lại lạnh lùng trở về, rõ ràng lúc trước cô còn trả lời tin nhắn của anh, cho dù số lần nhắn lại không nhiều, từ ngữ ngắn gọn nhưng vẫn có thể cảm nhận được những câu chữ của cô, cô đang dần dần rời xa anh, khi gọi điện cho cô cuộc gọi lâu nhất chắc là gần nửa tiếng mặc dù phần lớn đều là anh nói còn cô chỉ trả lời.

Từ sau cái tin nhắn đó, Tang Diêm không trả lời bất cứ tin nhắn nào của anh, điện thoại cũng tắt máy.

Từ Mộ Duyên thừa nhận lúc này anh càng ngày càng thấy bất an, anh từ dưới lầu đi lên sân thượng tầng trên, trên sân thượng này có vài chậu hoa tự tay anh mua. Vào cuối tháng chín toàn bộ căn phòng đều được trang trí xong nhưng chỉ là một căn phòng trống vẫn chưa có đồ đạc cũng không có người ở.

Trong màn đêm, Từ Mộ Duyên tựa vào lan can rồi châm một điếu thuốc anh nhìn chằm chằm vào màn đêm, một lát sau điếu thuốc cháy hết, anh lấy điện thoại nhắn tin cho Tang Diêm: "Anh đến gặp em."

Sau đó anh lặng im đợi, 10 phút sau cô nhắn lại rằng: "Ngày 6 tháng 10 em sẽ quay lại, máy bay hạ cánh vào buổi chiều, 8h tối chúng ta gặp nhau nói chuyện một lát đi."

Ngày 6 tháng 10, vẫn còn 4 ngày nữa. Anh nhắn lại"" Được anh đợi em""

Tang Diêm nhìn điện thoại rồi đứng dậy người ra, sau khi lấy lại tinh thần đang định tắt máy tính thì Chu Thụy Tình đã gửi cho cô một tin bất ngờ, cô chậm chạp bước đến.

"Tiểu Diêm Diêm! Nhanh trở về nhé! Tôi muốn ăn cá đóng hộp cá và thịt bò xé tay!"

Tang Diêm thấy được vẻ mặt háu ăn liền nở nụ cười, đáp: "Mùng 6 tôi sẽ quay lại đó lần này sẽ mang cho cậu hai phần."

Chu Thụy Tình:"" Yêu cậu quá đi!""

Hai người nói chuyện với nhau một lúc, gần 12h đêm mới tắt máy đi ngủ.

Sau khi máy bay hạ cánh Tang Diêm mới phát hiện trời đổ mưa mà cô không đem theo ô cô chỉ có thể bước nhanh hết sức.

Khi Từ Mộ Duyên người mà đứng đợi cô một lúc lâu, nhìn thấy cô mặc một cái áo khoác mỏng nhưng bị ướt sũng và cả mái tóc đen dài buộc cao cũng ướt nhẹp.

Anh nhíu mày bước nhanh tới, vừa đi vừa cởi chiếc áo vest ngoài của mình ra.

Nhiệt độ ở thành phố B thấp hơn so với nhiệt độ của thành phố Y, Tang Diêm sau khi bị dính nước mưa cả người cô đều thấy lạnh, cô cuộn đầu rảo bước nhanh hơn, lần về nhà này quần áo mang về không nhiều mà đa phần đều là quần áo mùa hè, bây giờ cô chỉ muốn về nhà thật nhanh để thay đồ.

Đột nhiên có bóng người đứng chắn trước mặt cô, cô vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm của anh cùng lúc đó cả người cô bắt đầu ấm lên, chiếc áo khoác của anh quần chật lấy cô.

Cô vẫn chưa kịp nói gì, hành lí thì bị anh cầm, tay anh đặt trên vai cô và quyết đoán nói. ""Về thay quần áo trước đi.""

Cô bị anh lôi kéo, lúc thì bế cô lên xe, trời mưa bên ngoài càng mưa càng to đập vào cửa xe lộp bộp bộp, cô nghiêng đầu nhìn anh có chút bất ngờ với sự xuất hiện của anh, cô hỏi. ""Làm sao anh biết em mấy giờ hạ cánh?""

Từ Mộ duyên nhẹ nhàng đáp.

"Chuyến bay chiều nay từ đó đến thành phố B chỉ có chuyến này thôi!"

Thì ra là thế, cô quên mất điều này.

Bên trong xe dần dần ấm lên, cô vẫn khoác chiếc áo của anh trên người, Tang Diêm dần dần cảm thấy nóng"" Sao lại nóng thế nhỉ?"" Cô thoáng nhìn thì ra là anh mở hệ thống sưởi hơi.

Cô nhìn thấy anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, thô sơ được, cô chọn cởi áo khoác ngoài ra, vừa nghe thấy tiếng động anh đã đưa tay ra ngăn cô lại cùng với giọng nói không vui. ""Đừng làm loạn nữa, em muốn bị cảm lạnh sao?""

Anh vẫn không quên trước kia mỗi lần cô bị cảm phải một thời gian dài mới khỏi.

"Hơi nóng....."" Cô nói khẽ

"Còn mấy phút nữa là đến nơi rồi, lúc xuống xe sẽ lạnh đấy hãy mặc áo vào đi được không?""

Anh dường như đã thở dài, Tang Diêm ngắn người, cô một lần nữa khoác chiếc áo của anh vào người, mùi hương thoảng thoảng trên người anh vây quanh lấy cô, kỳ thực... cô cũng rất hoài niệm.

Lúc đến dưới lầu, mưa sấm đã tanh rồi nhưng do con mưa mà nhiệt độ đã giảm đáng kể, từ trong xe bước ra một con gió thổi qua khiến cô rung mình, Từ Mộ Duyên lấy hành lý của cô từ trên xe xuống rồi bước đến bên cô, anh vẫn miễn cưỡng ôm cô bước nhanh lên lầu giống như trước đây, vừa bước đến cửa anh liền thả cô xuống, cương quyết nói rằng, ""Em mau đi thay đồ đi""

Tang Diêm nhẹ nhàng đáp lại bằng cách vâng một tiếng rồi quay người bước vào phòng thay đồ.

Lúc bước ra, cô mặc một chiếc áo len rộng màu vàng nhạt và một chiếc quần thể thao, đầu tóc cũng được cô lau khô và buông thõng rất giống với dáng vẻ khi ở nhà. Từ Mộ Duyên dựa vào ghế sofa nhìn cô mỉm cười nói. ""Đến ngồi cạnh anh nào?""

Anh đã chuẩn bị một tâm thái tốt để cuộc trò chuyện được bắt đầu bắt kè lúc nào, bỗng nhiên Tang Diêm có chút lo lắng, vốn dĩ cô đã nghĩ xong những câu từ mà cô định nói đột nhiên lại không thoát lời. Cô chần chờ một chút nhưng vẫn đến ghế sofa ngồi có điều cô không hề ngồi cạnh anh, mà ngồi vào chiếc ghế sofa đơn bên cạnh anh.

"Nếu em vẫn chưa nghĩ kỹ, anh có thể tiếp tục đợi hay là em đừng nghĩ nữa. Chúng ta cứ từ từ thôi, anh có đủ kiên nhẫn để đợi em, đợi đến khi em có được lòng tin với anh"" Dường như anh nhín thấu được cách suy nghĩ của cô hoặc là sợ đáp án mà cô nói ra khiến anh khó chấp nhận, Từ Mộ Duyên mỉm cười nói.

Tang Dièm nhìn anh, anh cũng nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm lẳng lặng nhìn cô, chỉ một giây cô liền cúi đầu khẽ nói ""Có lẽ bởi vì chúng ta xa cách quá lâu rồi hoặc là bởi vì em đã thay đổi rồi, có những lúc em cũng thấy không quen với sự thay đổi của bản thân, em thừa nhận em vẫn còn tình cảm với anh em cũng muốn bắt đầu lại từ đầu với anh. Nhưng dường như lại không hề đơn giản như thế. Mỗi lần nghĩ đến việc anh rời đi đã 5 năm rồi đột nhiên quay lại nói với em rằng anh hối hận rồi, đối với em mà nói 5 năm này nó thật dài, mỗi lần nhớ đến những điều này em liền cảm thấy dường như bản thân không thể tha thứ cho anh dễ dàng như thế, ban đầu em vốn rất quan tâm, quan tâm đến việc anh đã từng bỏ rơi một người""

Sau khi anh về nước đây là lần đầu tiên Tang Dièm nói chuyện với anh lâu như vậy và cũng là nỗi niềm thực sự của cô. Từ Mộ Duyên trầm ngâm một lúc, anh đứng dậy bước đến bên cô nhưng lại nghe thấy giọng cô nhẹ nhàng vang lên

""Còn cả Trác Việt...Nếu như không phải sự ra đi của anh...""

Từ Mộ Duyên ngồi xổm trước mặt cô, khẽ ngẩng đầu lên và vẫn luôn nhìn cô, anh vốn muốn nói câu xin lỗi nhưng chợt nhớ ra anh đã nói câu xin lỗi quá nhiều lần rồi.

Anh đưa tay ra nắm lấy tay cô còn tay kia áp nhẹ lên má cô, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve và khẽ nói với cô.

"" Anh không ép em, chúng ta cứ từ từ tìm hiểu nhau chậm một chút cũng không sao cả. Anh biết mình đã quá đáng nhường nào, lần này anh đã quá gấp gáp rồi anh xin lỗi""

""Còn về Trác Việt, anh rất cảm kích hắn cũng rất muốn xin lỗi"" Có lẽ Từ Mộ Duyên đã đoán được điều gì đã xảy ra, Trác Việt là bạn tốt nhất thời đại học của anh, xảy ra cục diện như bây giờ anh cung cấp rất buồn nhưng trong mắt anh không thể có thêm ai khác, anh chỉ muốn cô thuộc về anh một lần nữa.

Có lẽ bởi vì đã quá hạnh phúc đã quá quen đối phu đối phụ rồi, Tang Dièm luôn không thể tránh được sự tiếp xúc với anh, tất cả đều đến một cách tự nhiên như thế.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thuận theo tự nhiên

Bởi vì đêm hôm qua vừa mới mưa xong nên ngày hôm nay nhiều độ của thành phố B đã giảm xuống không ít độ, chỉ cần một con gió nhẹ nhàng lướt qua đã tạo cho người ta cảm giác mát mẻ khoan khoái, mùa thu dần qua, dường như, mùa đông cũng sắp tới rồi.

Cô mặc một chiếc áo lông rộng cùng với chiếc quần jean đơn giản rồi ra ngoài nhưng cô không quên mang theo hộp đồ ăn mà Chu Thụy Tình muốn cô đã lưu. Từ trong ngôi nhà âm áp ra đến dưới lầu, bỗng nhiên có một trận gió đi ngang qua, tạo cho cô cảm giác mát mẻ.

Mẹ Tang chia đồ ăn tự làm thành mấy phần. Tất cả đều cho vào hộp rồi bỏ vào bao cẩn thận. Cộng đồng này lại chắc cũng tới 15 cân. Cô cố hết sức ôm như vậy cho đến cửa tiệm, sau đó thì bắt xe đi thôi.

Lần ghé thăm trước là thời tiết nắng nhẹ, mọi người mặc những bộ đồ mát mẻ, bay giờ lại ra những bộ trang phục mùa thu, ừ... Còn có người đứng ở cửa đón cô cũng mặc một bộ trang phục mùa thu.

"Cậu cuối cùng cũng đến rồi! Nhớ cậu quá! "Chu Thụy Tình đang ăn vặt, thấy cô liền chạy tới. Tang Dièm nhìn người đi già cao gót 7 tắc nhưng vẫn có thể chạy bình thường kia. Cô không do dự nhét túi trong tay vào người cô ấy, nói thẳng: "Cậu nhớ cái này thì có! Thật nặng mà! Mẹ tôi vì làm cái này mà mới sáng sớm đã phải ra chợ mua cá với thịt bò mồi nhất, rồi còn làm từ chiều đến 10 giờ mới xong đó. "

Chu Thụy Tình cười vài tiếng: "Tôi đã chuẩn bị tốt quà cho bác gái rồi. Lần sau cậu về nhớ đem cho bác ấy...nếu như không bận quá thì lần sau tôi có thể về với cậu."

"Có phải là cậu rất nhớ các món ăn mà ba tôi làm không?"

"Ai da, đừng có nói trực tiếp như vậy mà, được không? Cũng đâu phải ai cũng có phúc khí như cậu, có ba mẹ là điều bếp."

Vào trong tiệm, Chu Thụy Tình cất đồ xong, liền xoay người tỉ mỉ quan sát cô: "Tôi nói nha, cậu đã về được hai tháng mà sao vẫn không có miếng thịt nào vậy? Cậu đúng là lăng phí kỹ thuật nấu nướng của ba mẹ cậu mà."

"... Lẽ nào giống như cậu ăn xong phải để thịt hiện lên bụng mới được gọi là không lăng phí sao? " Tôi Tầm cũng lại gần, trêu chọc cô ấy một câu.

"Hai người các cậu ăn mãi không mập thì đừng có nói mọc tó! "Chu Thụy Tình đã mở một hộp ra, lại bị mùi thơm toả ra khiến cho cô nổi lên con thèm ăn đến nỗi không nhớ là mình đang giảm cân.

Tang Dièm cười cười, lấy hai hộp từ trong túi ra, nói với Tôi Tầm: "Cái này là do mẹ tôi đặc biệt làm vì Tiểu Tông, trẻ nhỏ có thể ăn." Lại đảo mắt một vòng "Hôm nay Tiểu Tông không tới sao?"

Tô Tầm gật đầu."Lẽ Quốc Khánh tương đối bận rộn nên là mấy ngày nay mẹ tôi đều trông giúp tôi. "

Chu Thụy Tình không kịp đợi mà mở nắp hộp ra, mùi cá cùng với thịt bò trong nháy mắt lan ra khắp nơi.

"Thom quá! " trong quán có mấy người khách nghe thấy mùi thơm mà nhìn không được thanh một tiếng. Chu Thụy Tình chia thịt bò khô cho các khách hàng trong quán.

Khụ..bất ngờ tay ngắn, cắn người miệng mềm, cuối cùng vài vị khách kia ăn xong thịt bò cũng mua những bộ đồ mà đã thử qua lúc trước, không có cò kè mặc cả. Người lúc trước còn đang đau lòng đống thịt kia cũng đã thăng bằng trở lại.

Tang Dièm ở trong cửa hàng dạo một vòng, thấy không có bộ nào mà cô ưng ý.

Tô Tầm từ sau quay hàng đi cầm theo hai cái túi."Đừng xem bên kia, đây mới là mấy thứ mà cậu thích, chúng tôi đều giữ lại cho cậu đấy! "

Phụ nữ thích đi dao, thích mua sắm, thực ra Tang Dièm cũng giống như vậy. Nhưng cô lại thích mua những thứ hiếm thấy và kì lạ, nhưng trái lại đối với quần áo thì cô lại không có yêu cầu gì nhiều. Nhìn thấy cái nào không tệ làm mà mặc vào thấy thuận mắt thì mua.

Tô Tầm cùng Chu Thụy Tình không mặc quần áo ở cửa hàng mình, mà lúc đi nhập hàng thì các cô sẽ mua một ít quần áo. Nếu thấy bộ nào đẹp thì sẽ mua dùm Tang Dièm.

Lúc rảnh rỗi cô thích thoảng cũng sẽ đi mua đồ cùng, cũng là đi giải sầu, cô rất thích cái quá trình đó.

Cô mở ra xem thì thấy một cái áo khoác màu vàng nhạt còn có một bộ tốn sam hai bộ áo lông. Cô để túi lên quầy, vui vẻ nói."Tôi đi thử cái áo sơ mi này đây. "

Ngày nghỉ cuối cùng trong lễ Quốc khánh khách trong cửa hàng không nhiều lắm mỗi lần tới là một nhóm, vừa rồi mới đi hết nên bây giờ trong cửa hàng rất là yên tĩnh. Nhân viên của cửa hàng là Tiểu Mạc cùng Chu Thụy Tình đã hoàn toàn đắm chìm trong mỹ thực rồi.

Tô Tầm nghĩ..bây giờ trong cửa hàng chỉ có tiếng hai tên ăn hàng nhóp nhép ở phía sau cô thôi. Đang muốn trêu chọc họ vài câu thì đúng lúc điện thoại trong túi của Tang Dièm vang lên, lấy điện thoại từ trong túi của cô ấy ra.

Tô Tầm vừa nhìn thấy trên màn hình nháy 3 chữ "Từ Mộ Duyên" liền ngây ngẩn cả người.

Lúc chuông điện thoại tắt thì vừa lúc Tang Dièm cũng từ phòng thay đồ đi ra. Trên mặt đầy ý cười nhìn về phía Tô Tầm hỏi."Cậu thấy sao?"

Tô Tầm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cầm điện thoại đưa cho cô,"Điện thoại của cậu. ".

Đúng lúc này điện thoại lại vang lên lần nữa Tô Tầm còn nói một câu" Là Từ Mộ Duyên gọi tôi. "

Trái với suy nghĩ của Tô Tầm, Tang Dièm lại rất bình tĩnh nhận điện thoại. Hôm qua cô đã thêm số của anh vào danh bạ để tên là Từ Mộ Duyên rồi.

Cô không có nhiều do dự liền ấn nút nghe, tiếng nói ôn nhu của anh vang lên."Em đang ở đâu? "

"Em ở Tinh Thiên. Có chuyện gì sao?" cô hỏi.

Mục đích của Từ mura duyên vô cùng chính xác, anh không phải là một người có kiên nhẫn, thế nhưng mỗi người đều có một thứ uy hiếp mình.

Năm năm trước thứ uy hiếp anh chính là Tang Dièm, dù là năm năm sau thì vẫn là cô. Giống như là chỉ cần đứng ở trước mặt của cô thì anh sẽ có vô hạn sự kiên nhẫn.

Lúc trước chỉ cần cô tức giận hay cáu kỉnh thì anh sẽ cố gắng đỡ cô. Cô tức giận không nghe điện thoại thì anh kiên nhẫn một lần tiếp một lần mà gọi tới, cho đến khi cô nhận điện thoại mới thôi.

Hiện tại cũng giống như vậy. Dù rất lâu mà cô không nhận điện thoại thì anh vẫn sẽ gọi, mặc dù có chút áu trĩ và vô lại.

"Em ở đó bao lâu? Anh đến đón em, dẫn em đi đến chỗ này."

Tang Dièm quay người lại nhìn về phía sau. Chu Thụy Tình bị một câu "Từ Mộ Duyên gọi tôi" của Tô Tầm làm cho kinh ngạc. Lúc này cô ấy đang đứng ở bên cạnh Tô Tầm, tầm mắt của hai người đều đồng loạt rơi vào trên người Tang Dièm, trong mắt đều là sự lo lắng.

Tang Dièm không tiếng động cười." Hai tiếng nữa đi. "

Kết thúc cuộc trò truyện, cô không đợi hai người hỏi mà thẳng thắn nói" giống như suy nghĩ của hai người đó. "

"Các cậu.. quen nhau lần nữa? " Chu Thụy Tình hỏi.

Cô rũ mắt, nghĩ đến những lời tối hôm qua anh đã nói. Anh nói anh có thể đợi cô chậm rãi yên tâm coi bỏ khúc mắc, anh nói anh sẽ không ép cô, họ sẽ

từ từ tiến đến với nhau, sẽ một bát đầu một lần nữa.

"Chúng tôi đã nói xong hết rồi, tất cả đều sẽ thuận theo tự nhiên."

Tô Tầm cũng nghe rõ, họ vừa tách ra thì đã năm năm, dù có yêu nhau nhiều như thế nào đi nữa thì vẫn sẽ có những khoảng cách trong lòng, chỉ cần nghĩ thôi thì cũng chỉ là không cam lòng. Nên hãy để thời gian chậm rãi chưa lành vết thương đi.

Còn Chu Thụy Tình thì phản ứng rất lớn. Cô cao mày lại hỏi: "Vậy học trưởng Trác Việt thì sao? Anh ấy ở bên cạnh cậu nhiều năm như vậy. Nhưng nếu không phải là Từ Mộ Duyên đột nhiên trở về thì hai người nhất định sẽ có một cái kết tốt đẹp. Nay giờ cậu lại ở cùng với Từ Mộ Duyên kia, thì học trưởng Trác Việt không phải sẽ đau lòng lắm sao?"

Mỗi câu của cô ấy đều là vì Trác Việt bị tổn thương bởi bất công. Anh ấy đối tốt với Tang Diêm nhiều năm như vậy cô vẫn xem trong mắt, cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông thâm tình đến vậy.

Tô Tầm kéo tay áo của cô ý bảo cô không cần quá kích động. Huống chi các cô biết Tang Diêm không quên được người kia.

Số phận là thứ mà không ai có thể lường trước được, trước đây cô có thể cho rằng thêm một thời gian nữa thì Tang Diêm sẽ thích người luôn luôn bên cạnh cô là Trác Việt, không ngờ Từ Mộ Duyên lại trở về, 5 năm có thể rất dài nhưng vẫn còn kịp cho mối tình dang dở của họ.

Nhớ tới Trác Việt đối mắt của Tang Diêm tôi lại." Đôi với anh ấy, tôi chỉ có thể nói xin lỗi."

Chu Thụy Tình còn muốn nói cái gì đó, nhưng Tô Tầm lại hung hăng néo cô một cái, nói trước: "dù cậu có ra quyết định gì đi nữa thì chỉ cần cậu vui vẻ là được rồi. Chúng tôi rồi sẽ ủng hộ cậu."

Chu Thụy Tình vì bị cô néo một cái thì thiếu chút nữa là nhảy dựng lên. Vừa vặn lại có nhóm khách hàng đi tới, Tô Tầm lập tức đẩy cô về phía trước nói: "Thượng đế tới rồi kia, mau đi tiếp đi."

Trong cửa hàng, một nhóm rời lại một nhóm khách đi tới rồi lại về. Cuối cùng Chu Thụy Tình cũng không có thời gian quan tâm Tang Diêm.

Bốn giờ chiều, một người đàn ông cao to tuấn tú đi vào cửa hàng, khí chất anh minh lão lạc. Trong cửa hàng có vài cô gái trẻ nhìn anh với ánh mắt hiếu kì.

"Tang Diêm, anh tới đón em. Từ Mộ Duyên đi đến chỗ Tang Diêm sau đó nói với Chu Thụy Tình."Chu Thụy Tình, đã lâu không gặp."

"không lâu đâu, mới năm năm thôi tôi xem chút nữa thì quên có một người như anh. "Chu Thụy Tình lạnh lùng mà châm chọc.

Từ Mộ Duyên trầm mặc không nói gì.

Tang Diêm cũng không nghĩ tới người thẳng thắn như Chu Thụy Tình vậy mà cũng biết việc trào phúng ngầm. Trong lúc nhất thời cô cũng ngây người. Cuối cùng là Tô Tầm đi tới nói với Từ Mộ Duyên: "Anh mang cô ấy đi trước đi, chúng tôi ở đây còn có nhiều việc."

"Ừ, cảm ơn, hôm nào đó tôi sẽ mời hai người đi ăn. " Anh gật đầu mỉm cười.

Tô Tầm đem túi xách và quần áo của Tang Diêm sau quay ra, cô đưa tay nhận lấy, nhưng có một đôi tay thon dài láy đồ trước cô.

"Đi thôi" anh nhìn về phía người nào đó còn đang sững sờ rồi nói, anh vươn tay đặt cô đi ra ngoài mặc kệ sự giãy dụa của cô, vẫn kéo cô đi.

Chu Thụy Tình nhìn bóng lưng hai người dần dần đi xa, có chút tức giận nói với Tô Tầm: " Tại sao lại cản tú, đáng lẽ phải mang anh ta mới đúng chứ."

"Cậu cũng đừng làm bộ, bây giờ lòng của Tang Diêm cũng đã đủ loại rồi. "Tô Tầm bát đắc dĩ nói.

"Quên đi, tôi không quan tâm tới nữa, không phải là tôi sợ nỗi của Từ Mộ Duyên, ngày nào đó có vấn đề lại đột nhiên ra đi lần nữa sao. Như vậy làm sao mà Tang Diêm chịu được chứ."

"Bây giờ cậu ấy không phải làm thiếu nữ ngây thơ năm đó nữa, có rất nhiều chuyện cậu ấy đã thông suốt rồi. Nếu như chúng ta can thiệp quá nhiều, ngược lại sẽ khiến sự ngày càng phức tạp hơn, cho nên cứ để bọn họ thuận theo tự nhiên đi."Tô Tầm tính táo phân tích.

Chu Thụy Tình yên lặng.

"Anh muốn mang em đi đâu?" người đã bị đưa lên xe mở miệng hỏi người đàn ông bên cạnh mình.

Từ Mộ Duyên nhìn cô thật sâu, ý vì thâm trường nói: "Đi đến chỗ có tương lai của chúng ta."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tôi... Tôi tính sai rồi (↗ ▽ ↘)

Hôm nay suy nghĩ một chút nghĩ nếu như trực tiếp viết đoạn có tình tiết lớn thì sẽ có vẻ tương đối không liên kết với nội dung toàn văn cho nên tôi còn không có viết đến chỗ mà tôi muốn (↗ ▽ ↘)

Các bạn sẽ muốn làm gì tôi? Đến đây đi... Roi da nhỏ.

Đại khái còn một chương tình cảm của Tang Diêm cùng Từ Mộ Duyên hi vọng là có thể nhẫn nhịn một chút cho nên cái nội dung câu chuyện kia tôi còn chưa có viết tới. Tốt bụng bỏ vào... là có thể khinh bỉ tôi...

Cuối cùng... còn có các loại câu nữa ~(≥◊≤)~/lap lap _lap, có vấn đề gì về chủ đề thì nói một tiếng ~ HYPERLINK (^O^)~/ văn phong cũng tối luân đít~ có hoa giò tung luân đít~ tôi xin chân thành cảm ơn.(□ 3)□ ↗~

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ.~(^O^)~/

Bạn đang đọc truyện *Giữa Nhũng Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Hạnh phúc ngọt ngào như trước đây

Ngoài cửa sổ xe vẫn là con đường quen thuộc, công trình kiến trúc quen thuộc, ánh mắt Tang Diêm từ ngoài cửa sổ thu hồi lại, nghiêng đầu nhìn về phía anh mở miệng: "Chúng ta đang đi đến đại học B?"

Từ Mộ Duyên vốn không có quyết định này, từ tiểu khu đến đại học B rất gần, đại khái khoảng 20 phút đi đường là đến. Nghe giọng điệu của cô vừa rồi hình như rất thích, anh khẽ cười ra tiếng: "Tôi nay chúng ta có thể đi dạo chơi, nơi đó rất gần."

"Cái gì rất gần?" Tang Diêm nghe được, có chút như lọt vào sương mù.

"Lập tức tới ngay." Khóe miệng Từ Mộ Duyên khẽ dương lên, không có lộ ra.

Xe chạy lướt qua cổng trường đầy màu sắc cổ xưa của trường đại học B, tầm mắt Tang Diêm liền nhìn phía sau lưng, thẳng đến khi nhìn không thấy mới thôi, thật ra thực sự rất hoài niệm...

Từ Mộ Duyên tận lực chạy chậm xe lại, nhẹ nói: "Trong khoảng thời gian này, anh thường đi dạo ở đại học B mấy lần."

Lúc này, Tang Diêm không có trả lời anh, cô cùng anh đi, cho anh cơ hội, nhưng đáy lòng cũng có khúc mắc, giống như bị một cây gai nhỏ đâm mà nhô không được. Mỗi lần anh nói đến sự việc trước kia, cô sẽ liên nghĩ đến anh đã rời bỏ cô năm năm, lúc này cô không thể hoàn toàn chú ý. Anh nhiều lần cảm giác từ mình rất mâu thuẫn, loại tâm tình mâu thuẫn này chỉ có thể dùng thời gian để chậm rãi tan đi.

Xa tại đầu đường phía trước đại học B chuyển hướng, lái vào một con đường yên lặng, không bao lâu liền lái vào trong một tiểu khu. Cái tiểu khu này Tang Diêm biết rõ, năm cô tốt nghiệp đại học nghe nói trường học bên phía tây làm viên bị người khác thu mua. Tốt nghiệp ba năm cô chưa bao giờ tới nơi này, đương nhiên sẽ không biết có một làm viên đã xây dựng thành công thành một khu dân cư cao cấp.

Điều kiện nơi đây rất đẹp và yên tĩnh, không khí tươi mát, là một nơi ở rất tốt. Bất quá, anh đưa cô tới nơi này làm gì? Trước kia hai người sẽ thường tới nơi này... hẹn hò. Chẳng lẽ anh đưa cô đến nơi này để nhớ lại những kỷ niệm đó? Nhớ tới lúc trước, mặt Tang Diêm đã ửng đỏ lên, có chút không được tự nhiên hỏi: "Anh đưa em đến nơi này rốt cuộc là muốn làm gì vậy?"

Cái ngày Từ Mộ Duyên xem phòng không nghĩ tới điều này, căn bản không chú ý tới tiểu khu này được xây dựng nên từ lâm viên năm đó, lần thứ hai đến mới nhớ ra. Lúc trước mua phòng kia, hoàn toàn là bởi vì nghĩ Tang Diêm sẽ yêu thích nơi này. Mặc dù không phải là cô ý, nhưng anh đối với kết quả này hết sức hài lòng.

"Về sau anh và em sẽ ở nơi này, thích không?" Từ Mộ Duyên mím cười, nghiêng người giúp cô cởi dây an toàn.

Tang Diêm lúc này mới nhớ tới lúc ở suối Thạch Trần, anh từng nhắn tin thảo luận với cô về việc mua phòng ở gần đại học B, anh còn nói hy vọng đây là nhà của mình trong tương lai. Lúc trên xe anh cũng nói muốn đi đến nơi hai người sẽ sống chung trong tương lai.

Tương lai sẽ sống... ám chỉ là cùng cô sống chung ư? Cô đã từng hướng tới giấc mơ đó.

Tang Diêm bị Từ Mộ Duyên nắm tay đi đến cái gọi là nhà, phuơng tiện trong tiểu khu đã sớm hoàn thiện, không ít người dân đã vào ở. Thấy không ít người lớn tuổi cùng trẻ con chơi đùa, không khí ở đây lại thêm náo nhiệt.

Cánh tượng ám áp trong tiểu khu không giống như là vậy, trước mắt cái gọi là nhà, rất lớn, nhưng trông rỗng. Từ Mộ Duyên nắm tay cô đi vào, giải thích: "Hai tuần trước mới lắp đặt thiết bị hoàn tất, còn chưa có đồ dùng trong nhà, đương nhiên sẽ chẳng có gì."

"Thật là quanh quẽ." Tang Diêm thầm nói.

Là đáp án mà anh muốn, Từ Mộ Duyên cười cười nói: "Cho nên anh muốn em cùng anh đi mua đồ trong nhà, được không?"

Tang Diêm giật mình ngẩng đầu nhìn anh, rất nhanh lại cúi đầu xuống, thấp giọng nói: "Em không đi, dù sao đây cũng không phải nhà em."

Tù Mộ Duyên thở dài một tiếng, cô thay đổi không ít, càng ngày càng trở nên không thành thật, càng ngày càng khẩu thị tâm phi, trở nên ngày càng nhát gan... Nhưng những thay đổi này đến cuối cùng là vì không tin tưởng anh. Anh cũng không thể bức cô, cuối cùng anh chỉ có thể cười chê nhạo cô." Thật sự không đi sao? Lỡ như ánh mắt của anh không được tốt, về sau bị em ghét bỏ thì làm thế nào?"

Tang Diêm nhìn rõ, đây là anh vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, cô rút tay mình từ lòng ban tay anh ra, tìm được cái cớ:" Em không đi, ngày mai em phải quay lại nhà xuất bản làm việc lại rồi, có lẽ sẽ rất bận."

"Tại sao đột nhiên muốn đi làm?" Lúc Tù Mộ Duyên mới vừa về nước đã điều tra chỗ ở và việc làm của Tang Diêm, đương nhiên cũng biết cô đã từ chức ở nhà xuất bản hai năm trước.

"Không có gì, chỉ là muốn thay đổi phong cách sống mà thôi!" Tang Diêm đi về phía trước, thiết bị ở trong phòng được lắp đặt rất giống phong cách của anh, đơn giản hóa phóng nhưng lại không mất đi phong cách. Nếu như đồ dùng trong nhà mà đầy đủ hết, có thể tưởng tượng nơi này chắc chắn sẽ là một ngôi nhà ấm cúng.

Tù Mộ Duyên nhìn bóng lưng của cô, chủ đề vòng vo." Có muốn lên lầu nhìn hay không?"

"Được." Nếu như đã đến đây thì cứ thuận theo tự nhiên đi. Gần đây Tang Diêm luôn có một cảm xúc, thì ra mình cũng có thể kiều tình như vậy, tuyệt đối không giống cô như trước.

Một giờ sau, Tù Mộ Duyên sẽ thường hỏi cô một vài vấn đề, ví dụ như "Em cảm thấy sân thượng nên trồng cây nào cho tốt?" "Nơi này để ghé nằm được không?" "Ghé sô pha em thấy là ghé da được không?" "Bức màn màu gì thì đẹp?..."

Anh cơ hồ đều đưa ra những thứ mà cô yêu thích, Tang Diêm cơ hồ biết rõ ý đồ của anh, trải qua do dự vẫn chăm chú trả lời.

Cuối cùng vẫn không đi đại học B, bởi vì Tang Diêm nói sáng ngày hôm sau phải đi làm, muốn đi về sớm.

Sau khi hai người cùng một chỗ ăn cơm xong, Tù Mộ Duyên đưa cô đến tận cửa nhà, lúc cô bước vào cửa bỗng nhiên giữ chặt tay cô. Tang Diêm có chút khẩn trương mà nhìn anh, Tù Mộ Duyên thấy đáy mắt cô mang theo sự phòng bị, chẳng qua là đưa tay vuốt tóc trên đỉnh đầu cô.

Tang Diêm tránh né tay của anh, cắn môi không nói lời nào. Cô đang suy nghĩ có nên cự tuyệt hay không.

Lời nói của Tù Mộ Duyên mang theo một chút khổ sở." Tang Diêm dừng cự tuyệt anh, để cho anh làm một chút chuyện cho em, chỉ có thể làm như vậy em mới một lần nữa ý lại anh."

Trước kia, em ở trước mặt anh tùy tâm sở dục*, trước mặt anh em cũng không bao giờ giấu tâm tình của mình, anh muốn em sẽ ý lại anh một lần nữa.

Cô trầm mặc một lát, thấp giọng nói" Được."

Dù sao cũng là trở về bàn chúc công tác, Tang Diêm vẫn rất là thuận lợi. Mỗi ngày mỗi bận rộn, đương nhiên vẫn có thời điểm cảm thấy mệt mỏi, nhưng cô lại cảm thấy khoảng thời gian này là thời gian cô buông lỏng nhất trong năm nay.

Tù Mộ Duyên mỗi sáng sớm đều tới đón cô, cơm sáng cũng là do anh mang từ khách sạn tới.

Cô chợt nhớ tới thời gian đại học, mỗi lần tới cuối tuần cô lúc nào cũng nằm Ý ngủ nướng, mà anh buổi sáng cuối tuần sẽ gọi điện thoại đánh thức cô, "Anh ở dưới lầu chờ em." Đây là tuyệt chiêu a...! Dù cô rất muốn nằm Ý, cũng không khỏi phải đứng lên. Bởi vì anh so với cô loay hoay nhiều, cô cũng không nỡ để anh đợi quá lâu.

Mà thật ra anh đến vì để đưa bữa sáng cho cô mà thôi, nhìn cô ngoan ngoan ăn xong bữa sáng, anh rất hài lòng mà xoa xoa tóc cô." Tốt rồi, nếu còn muốn ngủ thì cứ trở về ngủ đi, giữa trưa anh sẽ đem bữa trưa tới cho em."

Khi đó, cô giống như bị nuôi cho béo.

Công ty của anh đến chỗ xuất bản quả thực rất gần, chỉ vén vẹn một cái đường đi, đôi khi cơm trưa cũng là cùng anh ăn chung, cơm tối... Giống như phần lớn thời gian cũng đều ăn chung với anh, trong lúc bất tri bất giác anh đã chậm rãi bước vào cuộc sống của cô.

Tang Diêm có đôi khi sẽ nhìn mặt mình ở trong gương, không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy mình hình như mập lên một vòng. Trên mặt nhàn nhạt sáng bóng, đáy mắt cũng niềm nở vui vẻ. Ngay cả Chu Thụy Tình nhìn thấy cũng nói cả người cô không giống như trước nữa, khục... Mặt mày hồng hào... mặt mày xuân sắc...

Trong nháy mắt đã đến tháng 11, thành phố B trời thu rất ngắn ngủi, mùa đông lại dài dần dặc, hôm nay đã bước vào trời đông rét lạnh. Tang Diêm vốn là con gái phuơng Nam, lúc mới tới thành phố B năm thứ nhất cô không thích ứng được mùa đông ở đây. Mùa đông quá lạnh, điều may mắn duy nhất là thành phố B tuyet roi rất nhiều, một hồi tuyet khắp thành phố sẽ tràn ngập màu trắng tinh khiết.

Tù Mộ Duyên là người phuơng Bắc, với anh mà nói một trận tuyet cùng một trận mưa đều giống nhau. Tang Diêm lại lôi kéo anh ở trong đồng tuyet, còn để anh với cô cùng nặn người tuyet. Cô nói thành phố cô ở tuyet roi rất ít, dù có tuyet roi nhưng rất nhỏ, không bao lâu cũng tan thành nước, cô cho tới

bây giờ thấy tuyết nhiều như vậy.

Anh chỉ cùng cô trải qua hai mùa đông, hàng năm đều cùng cô nặn người tuyết, cô nói cô thích mùa đông ở thành phố B, ưa thích trời rơi tuyết.

Cuối tháng mười một Từ Mộ Duyên trả phòng khách sạn, vào cái nơi anh gọi là nhà tương lai của hai người, đáy lòng đầy thỏa mãn.

Ngày 1 tháng 12, thứ sáu.

Sau khi tan việc, Tang Diêm cùng đồng nghiệp cười nói với nhau từ nhà xuất bản đi tới, Trương Du bỗng nhiên mập mờ mà cười nói với cô: "Bạn trai cậu lại đến đây chờ cậu kìa, mình phải đi trước rồi!"

Tang Diêm ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Từ Mộ Duyên mặc áo khoác màu đen đứng trong gió rét, ánh mắt đối diện với cô. Không thể nghi ngờ, anh là một người đàn ông cực anh tuấn, luôn luôn làm người khác chú ý như vậy. Hơn một tháng qua, anh thường xuyên ở bên ngoài chờ cô, các đồng nghiệp bất quá cũng không phản ứng. Kết quả là, trong mắt trong mấy người đồng nghiệp, người đàn ông anh tuấn kia chính là bạn trai của Tang Diêm.

Từ Mộ Duyên đi về phía cô, rất tự nhiên nắm tay cô, anh nhẹ giọng nói: "Đêm nay em muốn ăn gì?"

Tang Diêm nghĩ nói: "Đi ăn cơm"

Từ Mộ Duyên khẽ cười một tiếng: "Được, có muốn nếm thử đồ ăn anh làm hay không?"

"Anh làm sao?" Tang Diêm có chút hoài nghi.

Anh đưa tay thay cô chỉnh lại mái tóc bị gió thổi loạn, mang theo một nụ cười tựa như rất nhẹ. "Ừ, nhưng mà không biết em có thích hay không."

Từ Mộ Duyên thật sự đưa cô đến siêu thị mua rất nhiều rau, các loại gia vị, cô mơ hồ có chút chờ mong, cô chưa bao giờ nếm qua đồ mà anh làm, chắc có lẽ sẽ không quá kém đỉ?

Anh vừa vào ở vài ngày đã nói muốn dẫn cô đến xem, hôm nay rốt cuộc cũng thành công dẫn cô về nhà. Gặp đáy mắt cô mơ hồ mờ rõ, Từ Mộ Duyên biết rõ cô rất thích đồ dùng trong nhà do anh tự tay chọn lựa. Vì muốn cô càng yêu thích, vốn là căn phòng đã trùng tu xong còn cải biến chút ít.

Âm áp lại không mất phong cách, là phong cách yêu thích của cô, cũng là phong cách của anh, chẳng qua là Tang Diêm không nghĩ tới, anh có thể đem phong cách yêu thích của hai người kết hợp hoàn mỹ như vậy.

Trong phòng hơi ấm rất đủ, Từ Mộ Duyên mang máy đồ đó xuống dưới bếp sau, muốn đưa tay giúp cô cởi nút thắt ngoài của cô, Tang Diêm quắn bách không thôi, "Để em tự mình làm"

Từ Mộ Duyên cũng không ép buộc, mấy ngày nay anh luôn khắc ché mình không được nóng nảy, phải kiên nhẫn, phải chờ cô cam tâm tình nguyện. Hơn một tháng qua, hai người thân mật chỉ dừng lại ở nắm tay, ôm, có nhiều khi anh rất muốn hôn cô, lại chỉ có thể khắc ché.

Nhin xem thời gian đã gần đến bảy giờ tối, Từ Mộ Duyên dặn dò cô: "Hôm nay thời gian đã trễ, đêm nay chỉ làm hai món thôi, lần sau sẽ làm cho em nhiều món hơn. Ở phòng khách xem tivi chờ anh là được rồi, nếu như em muốn lên mạng, trong phòng sách có máy tính."

Tang Diêm ngẩng đầu nhìn anh: "Có muốn em phụ giúp hay không?"

Anh cười: "Không cần, rất nhanh là có rồi."

Không bao lâu, phòng bếp truyền đến tiếng động. Tang Diêm không có bật tivi mà đang trong nhà anh chậm rãi đi dạo, nhìn xem bốn phía, cuối cùng đi đến phòng bếp.

Anh đang rửa rau, cúi đầu lưng thẳng tắp, tiếng nước róc rách, anh cũng không có phát hiện cô đứng ở cửa. Anh không đeo tạp dề, áo lót màu đen hiện trong áo sơ mi. Tang Diêm nhìn bàn tay trắng noanh của anh không khỏi nhíu mày, cô quay người trở lại nhà ăn, từ trong túi mua sắm dưới đất lấy ra hai cái tạp dề. Tạp dề là do anh mua, tổng cộng hai cái, một cái là màu xám, hiển nhiên là màu mà đàn ông thường dùng, một cái khác là màu xanh nhạt, đây là màu cô thích, đây là anh vì cô mà mua.

Hai cái tạp dề màu khác biệt đặt chung với nhau cũng không cảm thấy bất ngờ, Tang Diêm hơi sững sờ, đáy lòng dâng lên một tia hạnh phúc ngọt ngào. Cô xé túi lấy cái tạp dề màu xám, đi vào phòng bếp.

Lúc này tiếng nước trong phòng bếp đã dừng lại, Từ Mộ Duyên lúc nghe tiếng chân đã quay đầu lại, nhìn tạp dề trong tay cô khiêu mi nói: "Em giúp anh đeo đi, anh hiện tại hơi bất tiện."

Trên tay của anh còn nhỏ giọt nước, ánh mắt nóng rực nhìn cô. Tang Diêm kiên trì đi về phía trước, nhón chân lên cực kỳ nhanh đeo tạp dề vào cổ anh, lại quay người ra phía sau buộc vào lưng.

"Được rồi." Cô thở ra một hơi.

Bất quá chỉ hon mươi giây, Từ Mộ Duyên có chút kinh ngạc, cuối cùng anh đưa tay ra trước mặt cô, "Giúp anh kéo tay áo lên cao một chút."

Dưới ánh sáng ám áp, thần sắc trên mặt ôn nhu trắng nõn non mịn của cô không thể tưởng tượng nổi, khóc miệng giống như mang theo một nụ cười yếu ớt, lông mi nồng đậm nhu thuận buông lỏng, lưu lại một đường viền mỏng. Ngón tay hết sức nhỏ cẩn thận cởi bỏ nút áo kim loại trên tay anh, lại chỉnh tề mà đem tay áo gấp lên, cho đến khi đèn khuỷu tay.

Anh chủ động đưa tay kia đến trước mặt cô, ánh mắt của anh dừng trên ngón tay của cô. Động tác cuối cùng hoàn thành, cô cẩn thận mà vuốt tay áo lên trên theo nếp nhăn.

Nhà của anh, cô ở tại đây, khoảng cách gần như thế, anh cúi đầu có thể nhìn thấy cô, đáy lòng mềm mại không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt cũng càng ngày càng sâu.

Cô lúc này làm tâm anh động không thôi, rốt cuộc cũng không thể kiềm chế được thủy triều dâng, chậm rãi cuối đầu xuống. Anh lúc này rất muốn hôn cô, rất muốn rất muốn.

"Được..." Cô ngẩng đầu lên, lời còn chưa dứt, đã bị anh nuốt hết tại môi.

Tâm khác chê không được mà run rẩy, rõ ràng tim đập không thôi, cô cảm giác mình nhẹ như cộng lông, đơn giản bị anh khắc ché. Đúng rồi, lúc trước tại thời điểm mà anh hôn cô, chính là cảm giác này, lòng rung động không thôi, cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Từ Mộ Duyên cảm giác trên lưng bị xiết chặt, anh khắc chê không được bỗng nhiên dừng lại, rất nhanh lại lần nữa hôn cô. Chẳng qua động tác của anh không hề vội vàng xao động, nhu hòa mà yêu cô.

Lúc này, coi như đáy lòng không còn khúc mắc, chỉ chừa lại một mảnh ám áp.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 32: Trận tuyệt đầu tiên

Chuẩn bị xong cơm tối đã là 8h, Từ Mộ Duyên không tìm thấy Tang Diễm trong phòng khách, anh đi đến thư phòng và phòng ngủ cũng không thấy. Nếu không phải nhìn thấy túi xách của cô trên ghế sofa, anh còn nghĩ rằng cô đã bí mật rời đi.

Cuối cùng, Từ Mộ Duyên tìm thấy cô trên sân thượng ở tầng hai. Cô lặng lẽ đứng bên lan can sân thượng, như thể thế giới chìm trong tĩnh lặng. Chỉ có mái tóc dài nhẹ với gió, giống như một yêu tinh cô đơn trong đêm lạnh.

Trái tim Từ Mộ Duyên đột nhiên đập mạnh, anh bước chậm chạp về phía cô. Khi Tang Diễm nghe thấy âm thanh, cô mím cười quay lại nhìn anh. Anh nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau thì thầm bên tai cô: "Sao em lại chạy lên lầu? Em không lạnh sao?" Nói rồi giơ tay xoa má cô.

Bàn tay anh rất ám áp, cô đột nhiên quay lại trong vòng tay anh, má áp trên ngực anh, thật ám áp. Cô thì thầm. "Không lạnh."

"Em vẫn chưa trả lời, vì sao lại lên lầu?" Từ Mộ Duyên giữ cô chặt hơn.

Cô không trả lời câu hỏi của anh, nhưng rên rỉ trong vòng tay anh và nói một cách đáng thương: "Em đợi sắp chết rồi đây này".

Anh nhéch miệng cười. Giọng anh là tiếng thở dài bất tận: "Đi ăn thôi."

Giọng nói vui trong vòng tay anh: "Vâng."

"Tang Diễm, em xấu hổ à?" Từ Mộ Duyên đột nhiên mỉm cười nhìn cô, con ngươi lóe lên chút tà ác. Anh nhớ khuôn mặt đỏ của cô trước khi né tránh, anh khẽ cười: "Chỉ là hôn thôi, sao lại giống như trước xấu hổ vậy chứ."

Tang Diễm nghĩ thực không biết nữa? Rõ ràng trong một thời gian dài! Nhưng cô thành thật nói: "Một chút, bởi vì lâu rồi không có cảm giác này."

Sau khi anh trở về, họ có bốn nụ hôn, lần đầu tiên là nụ hôn trên hành lang, lần thứ hai là nụ hôn đẫm máu trong ngày sinh nhật của cô và lần thứ ba cô bị anh bắt còng trên xe. Lần này, cô sẵn sàng, tâm trạng bản năng và ngại ngùng của mối tình đầu đã trở lại, cơ thể và trái tim đã không gần gũi với người này trong một thời gian dài, cô thực sự cảm thấy hơi xấu hổ.

Từ Mộ Duyên cúi đầu hôn nhẹ môi cô. "Anh biết, đi ăn trước đi, có phải rất đói không?"

"Ú."

Tang Diễm nhín vào ba món ăn đơn giản trên bàn, gà àm, trứng cuộn cà chua và rau xào, trông rất ngon. Cô nhấp một ngụm, mặc dù tệ hơn cha mẹ cô nấu một chút, nhưng hương vị khá ngon, ít nhất là tốt hơn những gì cô đã làm, cô khen hết sức: "Thật ngon."

"Em ăn nhiều hơn một chút, em giài hon rồi!" Từ Mộ Duyên gấp cho cô một miếng thịt gà.

Cô cúi đầu và nói một cách mơ hồ: "Bây giờ thì tốt rồi mà, trước kia hơi mập."

Từ Mộ Duyên nhìn cô. Nhớ tới lúc còn ở trường học, trong một thời gian dài cô luôn miệng nói muốn giảm cân, nhưng cũng chỉ là nói mà thôi. Sau khi họ sống cùng nhau, cô đã béo lên, bây giờ cô nhỏ nhắn như vậy tự nhiên sẽ cảm thấy thiếu chút gì đó.

Vào lúc mười một giờ tối, Từ Mộ Duyên đưa Tang Diêm về tối dưới lầu. Anh không vội xuống xe. Thay vào đó, anh quay lại đối mặt với cô và giữ cô trên ghế phụ.

Anh hôn cô, gọi tên cô và nói những điều làm Tang Diêm ngây ngó. "Tang Diêm, chuyển đến sống với anh được không?"

Khuôn mặt của Tang Diêm như có thể nhô ra máu. Năm năm trước, ngoại trừ bước cuối cùng, họ có những điều thân mật như những cặp đôi khác, nhưng đối với cô, hôm nay giống như nói lại về một tình yêu, ngày đầu tiên. Khi anh thiết lập mối quan hệ, anh đã nói những lời gây sốc như vậy. Nó thực sự...

Từ Mộ Duyên nhìn phản ứng của cô, liền biết cô đang suy nghĩ gì. Anh cười thầm: "Tang Diêm, anh không nôn nóng, nhưng anh chỉ muốn em sống với anh, có nhiều phòng trong nhà mà."

Này? Chỉ vì điều này? Tang Diêm xấu hổ vì một số suy nghĩ tồi tệ của mình, cô nói với sự tức giận: "Em không muốn, em thích sống ở đây."

Mặc dù ý định ban đầu rất đơn giản, nhưng tại thời điểm này xem phản ứng của cô, Từ Mộ Duyên thừa nhận rằng anh quá lo lắng, anh mỉm cười: "Được rồi, anh đưa em lên."

Trước khi rời đi, anh ôm cô vào lòng và hôn cô dịu dàng. "Tang Diêm, anh thực sự rất hạnh phúc, cảm ơn em vì đã quay lại với anh."

Kể từ ngày hôm đó, cuộc sống rất ngọt ngào, Từ Mộ Duyên đang đi công tác, không ai đợi cô ở bên ngoài, sau ca làm việc sau, Tang Diêm không vội vàng.

Mạc Nghiên gọi cho cô nhiều lần và hỏi cô tại sao lâu rồi cô không đến quán cà phê. Cô nói cô bận rộn với công việc và sẽ qua khi cô không bận. Trên thực tế, công việc bận rộn chỉ là một cái cớ, cô chỉ hối lo lắng về Trác Việt cũng sẽ ở đó, cô không biết phải đối mặt như thế nào.

Khi xe buýt đi qua quán cà phê quen thuộc, Tang Diêm không thể không xuống xe. Tính ra đã mấy tháng cô không đến đây. Sau vài phút đứng bên ngoài, cô đã cửa bước vào.

Đi đến quầy bar, chỉ có Lương Tranh ở đây, cô mỉm cười nói: "Lương ca, hôm nay Mạc Nghiên không đến à?"

Lương Tranh nghe thấy giọng nói của cô, ngẩng đầu mỉm cười: "Tang Diêm, lâu quá không gặp. Mạc Nghiên đã đến trường mẫu giáo để đón Tiểu Hiên rồi. Thời tiết đêm nay lạnh quá. Để anh gọi nói với cô ấy, em đến rồi."

Tang Diêm vội ngăn lại: "Không, hôm nay em đi ngang qua, ngồi chút rồi đi, em sẽ đến sau."

Trác Việt đã quen với việc đi vòng qua đây sau khi tan làm, mỗi khi chiếc xe đi qua quán cà phê này, vô tình làm chậm tốc độ - cái kia là vị trí yêu thích của cô, khuôn mặt quen thuộc, giàn dị và thanh lịch, an tĩnh uống một thức uống nóng.

Ký ức vẫn còn rất đậm sâu, trái tim thắt lại, cơ hồ đau đớn. Thực ra mỗi ngày anh đi qua nơi này chỉ muốn nhìn thấy cô. Chỉ muốn biết cô sống như thế nào?

Tang Diêm giải quyết bừa bãi trong quán cà phê, cô không biết rằng một người đàn ông đã theo dõi cô trong xe cho đến khi cô rời đi.

Trác Việt nhìn cô lên xe buýt, xuống xe, bước vào quán cà phê, ngồi ở vị trí trước đó, cho đến khi quán cà phê đóng cửa mới rời đi.

Thời tiết dường như ngày càng lạnh hơn. Dự báo thời tiết cho biết hôm nay trời sẽ có tuyết. Tang Diêm gọi Từ Mộ Duyên. "Dự báo thời tiết cho biết hôm nay sẽ có tuyết. Sao đến giờ vẫn chưa rời?"

Từ Mộ Duyên nghe thấy sự háo hức trong giọng nói, cười nhẹ: "Dự báo thời tiết có bao giờ chính xác đâu."

"À, khi nào anh về?" Cô thuận miệng hỏi.

"Nhớ anh à?" Không có âm thanh nào Từ Mộ Duyên đành nói: "Anh sẽ về đến thành phố vào trưa mai."

"Vậy em chờ anh cùng đi ăn cơm trưa?"

"Úm." Từ Mộ Duyên cười lớn, giọng nói trầm ấm.

Hóa ra dự báo thời tiết vẫn rất chính xác. Vào lúc 2 giờ chiều, đợt tuyết rơi đầu tiên ở thành phố B vào mùa đông này đã diễn ra như dự kiến. Tang Diêm vui mừng đi đến cửa, chụp hình gửi cho Từ Mộ Duyên. "Anh nhìn này, dự báo thời tiết vẫn chính xác, thực sự có tuyết, tuyết lớn."

Từ Mộ Duyên nhìn vào những bức ảnh trong điện thoại. Cuối cùng là bức ảnh cô đang đứng bên cửa sổ. Cửa sổ phản chiếu hình ảnh tuyệt đẹp đang rơi. Nụ cười của cô sáng rực như ánh nắng. Anh khẽ mỉm cười rồi nói với trợ lý bên cạnh: "Giúp tôi đặt vé về thành phố trong đêm nay, bữa tiệc tối giúp tôi đây xuống."

Người trợ lý có chút ngượng ngùng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Từ Mộ Duyên, anh ta phải gật đầu: "Được."

Tuyết rất lớn. Khi Tang Diêm đi làm, mặt đất đã tích tụ một lớp tuyết dày. Bầu trời trăng ở khắp mọi nơi. Trên tuyết, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên. Cô quay xuống và tháo găng tay ra áp tay lấy tuyết lạnh.

"Cô có phải là Tang Diêm không?" Một giọng nữ rõ như tiếng chuông phát ra từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tang Diêm mất tích

Tang Diêm đứng thẫn thờ trong tuyết, nhìn theo cái bóng cao gầy đang dần dần xa, cô nhìn cho đến khi nó hoàn toàn biến mất.

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông rơi với khí thế thật mãnh liệt, bây giờ khắp nơi đều là một màu trắng xóa giống như đặt mình vào trong thế giới tràn ngập màu trắng. Tang Diêm cảm thấy bản thân cũng giống như cái thế giới tràn ngập tuyết trắng này-lạnh đến thấu xương.

Cô đưa tay lên sờ mặt mình thấy lạnh buốt nhưng không có giọt nước mắt nào, cô tưởng rằng cô đã khóc thật lớn, nhưng không phải thế. Rõ ràng cô rất buồn, rất muốn khóc, sao lại không thể khóc được chứ?

Cô ra sức dụi mắt mình, khóc đi chăng! khóc ra môi khiến cô thấy dễ chịu. Một lúc sau, mắt cô vẫn như ban đầu, không rơi một giọt lệ nào.

Sắc trời đã tối lại, mỗi năm vào mùa tuyết rơi đầu tiên của mùa đông đều khiến mọi người hưng phấn, lúc này đầu phố nhộn nhịp lạ thường nhưng cô lại thấy cô đơn trong cái thế giới ồn ào tập nập này, đôi chân mông lung dambio lên trên nền tuyết dày và để lại một dấu chân

khá sâu, Tang Diêm ngây ngô bước đi, cô không biết mình đã bước đi như thế bao lâu rồi.

Những bông hoa tuyết nhỏ bát chợt rơi xuống, trận tuyết này quả thực là rơi không ngừng nghỉ, Tang Diêm bị lạnh đến mức môi tím bầm lại, hai bên má cũng bị gió lạnh thổi đỏ ửng, mùa đông này thực sự là lạnh thấu xương.

Chiếc điện thoại trong túi áo bỗng vang lên, tay cô run cầm cập thò vào trong túi lấy điện thoại ra, nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện lên hai chữ Từ Mộ Duyên, cô đứng đơ ra, mắt nhìn chăm chăm vào hai chữ hiện trên màn hình điện thoại, dừng một lúc, lại hiện lên, rồi lại dừng... cứ lặp lại như thế vài lần rồi ngừng hẳn.

Mộ Duyên... là do vài ngày trước cô đã sửa lại ghi chú trong điện thoại nhưng bây giờ cô cảm thấy xấu hổ về nó.

Chuông điện thoại vừa ngừng reo một phút thì lại nhận được một tin nhắn, Tang Diêm biết tin nhắn đó chắc chắn là do anh gửi tới, cô không mở ra xem, chỉ là tay vẫn cứ cầm điện thoại và tiếp tục bước đi trên phố trong vô thức. Giống như cô càng bước đi thì càng giảm được nỗi đau từ vết thương trong tim.

11 giờ đêm Từ Mộ Duyên lại đứng dưới lầu nhà Tang Diêm, cửa sổ vẫn tối đen, cô vẫn chưa về nhà. Anh đang suy nghĩ trong đầu tất cả các khả năng có thể xảy ra, cô sẽ ở đâu chứ? Có phải là xảy ra chuyện gì rồi không? Anh lại lấy điện thoại ra gọi cho cô nhưng lần này thì cô tắt máy!

Trong lòng anh dù cảm không tốt càng ngày càng mãnh liệt, anh muốn tìm ra số điện thoại của Chu Thụy Tình nhưng lại phát hiện mình vốn dĩ không có số của cô ấy, từ lúc anh hạ cánh đến bây giờ đã được hai tiếng rồi, trong hai tiếng đồng hồ qua anh không tìm thấy cô, cũng không có bất cứ tin tức nào về cô. Đáng lẽ anh muốn tặng cho cô một tin vui bất ngờ, vừa xuống máy bay liền chạy đến nhà cô nhưng lại trở thành chuyến đi vô ích, những cuộc gọi và tin nhắn sau đó đều không nhận được phản hồi từ cô, anh chỉ có thể đến từng nơi để tìm. Đầu tiên là quán cafe phía đối diện, nhà xuất bản, hiệu sách thậm chí là nhà anh, nhưng đều không tìm thấy cô. Điều này không đúng cho lắm, rõ ràng cô đã chấp nhận anh rồi, mấy ngày nay còn tình nguyện gọi điện, nhắn tin cho anh, không thể có chuyện gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cô đều không nghe được.

Từ Mộ Duyên cau mày, điện thoại cầm trong tay, cuối cùng tìm số điện thoại của nhà Trác Việt, nói thực thì anh và Trác Việt rất lâu đã không liên lạc với nhau rồi nhưng bây giờ anh không quan tâm đến bất cứ điều gì khác, chuông điện thoại reo rất lâu mới có người nhận, bên kia đầu dây là âm thanh ồn ào, anh hỏi có chút giọng gào. ""Cậu có số điện thoại của Chu Thụy Tình không?""

Trác Việt cầm ly rượu trong tay bỗng dừng lại, ánh mắt to rõ sự thư thái lẫn một chút nghi ngờ, hỏi với giọng khàn khàn. "Cậu cần số điện thoại của Chu Thụy Tình làm gì?"" Rất nhanh đã nghĩ tới điều gì đó, Trác Việt vội vàng hỏi." Có phải cậu không tìm được Tang Diêm không? Có phải cô ấy xảy ra chuyện rồi không?""

"" Ừ, tớ không tìm thấy cô ấy"" Câu trả lời thật gượng gạo.

Điện thoại của Tang Diêm tắt máy rồi, tất cả mọi người đều không liên lạc được với cô, Từ Mộ Duyên đã nhờ cậy mọi mối quan hệ, tìm mọi nơi mà cô có thể đến vậy mà vẫn không tìm được cô. Nghe đồng nghiệp cô nói rằng, ""Sau khi tan làm thì ai về nhà này, trước khi tan làm cô ấy không có gì bất thường cả.""

Đã là rạng sáng rồi, cô - một đứa con gái rốt cuộc đã đi đâu chứ? Đã xảy ra chuyện gì rồi? Chưa từng có tâm trạng lo lắng, bất an như thế, anh ta có thể hiểu được tâm trạng của Từ Mộ Duyên và sự xót xa. Anh ta không dám tưởng tượng ra cảnh nếu như cô có chuyện gì.

Lúc này anh đi bộ trong khuôn viên của trường B. Khuôn viên trường vào ban đêm trống trải không người, yên tĩnh đến nỗi nghe thấy cả tiếng gió thổi và tiếng bước chân giẫm trên nền tuyết. Chu Thụy Tình nói sau khi tốt nghiệp, Tang Diêm chưa từng ghé qua trường B nhưng bây giờ ngoài chỗ này ra, anh không nghĩ ra cô còn có thể đi đâu nữa. Anh bắt đầu tìm ở những nơi ngày trước anh và Tang Diêm hay đến.

Từ xa nhìn thấy một chàng trai đang bước về phía mình, Từ Mộ Duyên vừa nhìn đã biết đó là Trác Việt, không bao lâu hai người đã gặp nhau, Từ Mộ Duyên chăm chú nhìn anh ta, lúc này Từ Mộ Duyên đã loại trừ tất cả mối lo lắng của mình chỉ muốn nhanh chóng tìm được Tang Diêm, anh gượng gạo nói với Trác Việt. "" Chia nhau ra tìm đi. ""

"" Tớ đi về phía Tây tìm, cậu tìm ở phía Đông. "" Sắc mặt của Trác Việt tỏ vẻ đồng ý.

"" Uh ""

Hai người quay mặt đi tìm, trong tiếng bước chân dẫm lên tuyết mềm thể hiện rõ tâm trạng không ngừng lo lắng, bóng đêm càng dày thì tâm trạng càng nặng nề, tiếng bước chân của hai người đều đồng loạt bước nhanh hơn.

Lúc Trác Việt lên đại học, anh và Từ Mộ Duyên thường học chuyên ngành ở phòng thí nghiệm phía sau tòa nhà, tòa nhà đó là tòa nhà cao nhất trong trường, bức tường bao ở gần bờ phía Tây đó có thể nói chỗ đó gần như là nơi yên tĩnh nhất của cả trường đại học B.

Từ Mộ Duyên rời đi năm ấy, có một khoảng thời gian rất dài Tang Diêm thường đến phòng nghỉ của tòa nhà phía sau đó, anh có một cảm giác mãnh liệt rằng cô đang ở đó, vừa rồi chỉ là suy nghĩ cá nhân của anh, anh muốn tìm thấy cô trước một bước.

Nơi này không có đèn đường, bóng của tòa nhà cao tầng in xuống nền đất càng làm cho không gian thêm tối tăm, chỉ có thể nhìn rõ mặt đất được bao phủ hoàn toàn bởi tuyết, Trác Việt bước những bước chân vững vàng ra phía sau phòng nghỉ, trong bóng tối chỉ nhìn thấy ở mức độ cực thấp, mượn chút ánh sáng của màn hình điện thoại, anh có chút lo lắng khi néo mắt nhìn vào bên trong phòng nghỉ, hình như nhìn thấy một bóng đen nhỏ cuộn tròn trong góc phòng.

Nén lại niềm vui mừng khôn xiết, ánh mắt Trác Việt nhìn chằm vào cái bóng đen nhỏ đó, bước nhanh về phía bên đó, trong bóng đêm bước chân của anh thật quá gấp gáp, những nhánh cây trên mặt đất bị tuyết bao phủ, anh loạng choạng bước về phía trước, nhưng lại giảm nát những cành cây tiếp đó thì bị đập đầu vào cành cây khô và phát ra một tiếng kêu buồn rầu, cùng với sự buồn rầu của anh, trong màn đêm yên tĩnh này ở một góc của khuôn viên trường, tiếng động phát ra rất to.

Trác Việt có chút khó khăn khi dùng tay chống đỡ đứng lên, cú va chạm vừa nãy thật là quá mạnh, trong vòng vài phút ngắn ngủi anh cảm thấy mình có chút hoa mắt chóng mặt, sờ lên trán hình như có chút chất lỏng nóng ấm chảy ra, anh không nhịn được thầm máng một câu nhưng bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói yếu ớt quen thuộc gần giống với âm thanh nghe không rõ.

Anh dường như tỉnh táo trở lại, nhanh chóng lau máu ở trên trán và đứng phắt dậy. Quả nhiên nhìn thấy chiếc bóng đen nhỏ đó khẽ động đậy, anh liều lĩnh bước lên phía trước, giọng khàn khàn có chút kích động hỏi. "" Tang Diêm.. Là em ư?""

Không có ai đáp lại, Trác Việt vừa bước nhanh chân vừa nói với cô. "" Tang Diêm, em nói câu gì đi. ""

Anh không ngừng gọi tên cô, cái bóng đen nhỏ đó khẽ động đậy, mơ hồ nói "" Là Học trưởng đây sao?""

Cuối cùng anh cũng bước đến bên cạnh cái bóng đen nhỏ đó, trái tim Trác Việt như bị dao cắt làm đôi, đau xót tới nỗi ngừng thở, mái tóc của cô rối bời, cơ thể nhỏ bé cuộn thành một vòng tròn ôm chặt lấy hai đầu gối, cái bộ dạng yếu ớt đó, anh hít một hơi thật sâu mới ngồi xuống trước mặt cô, giọng nói có chút run rẩy ngay cả bản thân mình cũng không thể cảm nhận được. "" Tang Diêm sao vậy?""

Anh đưa tay lên mặt cô, tay cô dường như còn lạnh hơn cả tuyết phủ trên mặt đất, anh nhanh chóng cởi chiếc áo khoác ngoài của mình ra, lấy khăn quấn chặt lấy cô, sau đó bế cô lên, mặc dù ý thức của Tang Diêm khá mơ hồ nhưng vẫn có thể cảm nhận được mình đang nằm trong một vòng tay ấm áp, thật ấm áp... giọng của cô ngày càng nhỏ lại. "" Thật ấm áp...""

Bước chân của Trác Việt đột ngột dừng lại, lập tức ôm chặt cô hơn, cẩn thận bước ra khỏi bóng tối, cuối cùng cũng đi đến chỗ có đèn đường, lúc này anh mới nhìn rõ cô, khuôn mặt trắng xóa như tuyết, lạnh đến tím bầm môi, anh liên tiếp gọi tên cô với giọng lo lắng, nhưng người được ôm trong lòng lại không hề có phản ứng...

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đau lòng như thế

Thật ám áp, ám áp đến nỗi cô có thể yên tâm mà ngủ mất, không cần phải lo lắng lúc nào cũng có thể bị tổn thương nã. Ý thức của cô cũng dần trở nên mơ hồ rồi, hai mắt của cô nhắm chặt, ngay cả một tiếng nỉ non cũng không có.

Trác Việt ôm cô lên, anh ôm cô thật chặt, bước đi càng ngày càng nhanh. Anh hít một hơi thật sâu, cô làm dịu lại cảm xúc đau lòng đang dâng lên mãnh liệt trong lòng. Cô lúc nào cũng vậy luôn làm cho anh đau lòng, chưa bao giờ làm anh yên tâm được...

Điện thoại trong túi cứ liên tục kêu lên, nhưng anh dường như không nghe thấy, anh chỉ biết ôm cô chạy như bay ra cửa trường học. Lần đầu tiên trong đời anh nghĩ đại học B thật lớn, thật rộng. Cho dù anh đi rất nhanh nhưng phải mất rất lâu anh mới đến được bãi đỗ xe. Trong lúc đó điện thoại của anh cũng đã kêu đến lần thứ ba.

Đi được tối đầu đường thì anh gặp phải Từ Mộ Duyên đang chạy tới. Trác Việt sắc mặt trầm xuống, siết vòng tay ôm cô chặt lại, giống như là sợ người đối diện sẽ tới cướp đi người trong lòng mình vậy. Nhưng anh lại rất nhanh bình tĩnh lại mà chạy tới bãi đỗ xe.

Từ Mộ Duyên tìm cô ở mọi chỗ đông đại học B nhưng mãi mà không tìm được đành phải gọi cho Trác Việt ở phía tây. Nhưng anh gọi ba cuộc rồi mà anh ta cũng không nhận. Lúc anh qua bên này thì thấy Trác Việt có ôm một người đang chạy nhanh tới. Một giây trước anh còn đang vui mừng vì đã tìm được cô nhưng một giây sau đáy lòng lại âm ỉ đau. Vì bây giờ trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất là cô đã gặp chuyện và rất nghiêm trọng.

Anh đi tới trước mặt Trác Việt, vươn hai tay như muốn ôm cô. Nhưng Trác Việt lại lùi lại một bước, làm cho đôi tay anh lơ lửng giữa không trung. Từ Mộ Duyên nhìn thấy, đôi mắt sắc bén mà nhìn Trác Việt một thân chật vật, trên thái dương có vết máu đã khô của cậu ta. Anh nhìn thấy Tang Diêm mặt không còn chút máu mà nằm trong lòng của Trác Việt. Nỗi bất an trào dâng lên trong lòng khiến cả người anh cứng đờ, mặt cắt không còn giọt máu, trái tim rung lên mãnh liệt như muốn bay ra khỏi lòng ngực anh, cổ họng anh cũng nghẹn ứ lại, anh khó khăn thoát ra từng từ: "Cô... Cô ấy có phải là... có phải là..."

Có phải là bị người khác úc hiếp? Khả năng đáng sợ này...anh không thể nào thoát ra khỏi miệng được...

Nhưng mà Trác Việt lại không có hiểu ý của anh, mà sắc mặt của cậu càng ngày càng lạnh. Ánh mắt lạnh băng của Trác Việt nhìn Từ Mộ Duyên. Cô một mình trốn ở nơi không người đó, bộ dạng thất thần, tuyệt vời dày như vậy mà cô cũng đi suốt một đêm cho được... Tuy không muốn thừa nhận nhưng dưới đáy lòng Trác Việt lại kết luận. Cô như vậy chính là do người đứng trước mặt anh đây.

"Từ Mộ Duyên, tôi không biết cậu đã làm gì tổn thương cô ấy, để cô ấy đau lòng khổ sở mà tìm một chỗ không người trốn đi. Cậu không thể tưởng tượng nổi lúc tôi tìm thấy cô ấy đâu. Tang Diêm đã một mình cuộn tròn lại với tư thế tự bảo vệ mình ở trong một góc không có ai. Cũng may đêm hôm nay đã tìm thấy cô ấy, nếu như một mình cô ấy ở đó với thời tiết lạnh như vậy, nếu như không có người tìm thấy cô ấy thì..." Trác Việt không nói hết và chính anh cũng chẳng thoát lên lời. Sự sợ hãi dâng lên làm cho cổ họng của anh nghẹn lại, đôi mắt cay xè.

Còn Từ Mộ Duyên thì cứng đờ cả người, một lúc sau mới hiểu được những gì mà Trác Việt nói cả người anh căng thẳng. Muốn mở miệng biện minh cho mình nhưng lại không biết giải thích làm sao.

Anh không biết chuyện gì đang xảy ra cả. Rõ ràng ngày hôm qua mọi thứ còn đang rất tốt, cô còn trả lại ánh cho anh nữa, còn cười rất tươi, rất vui. Trong tầm mắt nhìn thấy người trong ngực của Trác Việt, sắc mặt của cô nhợt nhạt, mày nhíu lại thật chặt, đôi môi khô nứt. Giọng anh trầm hẩn đi: "Đưa cô ấy cho mình."

Ngược lại Trác Việt càng đem người ôm chặt vào lòng hơn, làm cho cô khó chịu mà rên khẽ một tiếng. Tiếng kêu của cô khiến cho anh giật mình, bèn nói lồng tai ra. Đôi má xinh đẹp của cô nhăn lại, trên trán đỏ đầy mồ hôi, nhịp thở của cô hơi nhanh làm cho anh nhìn mà chỉ có thể đau lòng không thôi.

Tuy anh biết cô bây giờ đã ở bên Từ Mộ Duyên, anh ôm cô như vậy... Nếu như lúc này mà cô tỉnh lại nhất định sẽ không để cho anh ôm cô, sẽ rời khỏi anh. Nhưng lúc này anh lại không muốn đưa cô cho Từ Mộ Duyên, cho anh ích kỉ một chút đi, ở bên cô một chút, bảo vệ cô một chút thôi, anh bình tĩnh nhỏ giọng nói với người đối diện: "Cậu lái xe đi, phải đưa cô ấy đến bệnh viện ngay."

Từ Mộ Duyên nhìn Trác Việt một thân chật vật nhưng lại cố chấp ôm cô. Đột nhiên nỗi bát lực từ đáy lòng anh dâng lên, bên tai anh là tiếng rên khẽ của cô, nhưng cuối cùng anh cũng chỉ nói: "Cậu ở đây chờ mình, mình sẽ quay lại ngay."

Lúc sáng sớm Tang Diêm cũng đã được điều trị xong, bầu trời đèn thăm dắt dắt được thay thế bằng màu xanh của hi vọng. Lúc này trong phòng bệnh yên lặng, chỉ có thể nghe được tiếng chảy nhỏ giọt của nước trong bình truyền dịch trên giá treo, cô gái yên tĩnh nằm trong đó, mái tóc đen như mực của cô xoã trên gối càng làm tôn lên khuôn mặt nhỏ gầy trắng bệch đó, mặc dù đã ngủ nhưng đôi lông mày của cô vẫn nhíu chặt lại, biểu thị cho việc chủ nhân của nó ngủ không ngon.

Từ Mộ Duyên nắm tay cô thật chặt, cả người anh căng chặt, đôi môi mím thành một đường thẳng. Chợt, anh nhìn thấy khoé mắt của cô có nước mắt chảy xuồng khiến cho trái tim của anh như có hàng ngàn hàng vạn lưỡi dao cưa qua.

Anh duỗi tay, nhẹ nhàng mà lau đi dòng nước ám nóng trên mặt cô, nhưng tại sao anh càng lau thì những giọt nước mắt đau lòng của cô lại càng chảy nhiều như vậy?

Anh ôm cô, vỗ về cô, nhưng trong đầu anh lại xuất hiện một ý nghĩ khiến anh bất an, khiến anh sợ hãi, cô như vậy chính là do anh, hoàn toàn là do anh.

Trác Việt sau khi đã xử lí vết thương thì đang dựa vào tường ở bên ngoài phòng bệnh của cô. Lúc này anh không biết nên đi hay nên ở lại, lí trí nói cho anh biết rằng anh phải đi. Nhưng mà anh lại không làm được. Nếu như cô ở bên Từ Mộ Duyên mà không được hạnh phúc thì anh nhất quyết sẽ không buông tay cô ra.

Cửa phòng bệnh được mở ra, anh thấy Từ Mộ Duyên ngồi bên giường đem cô vào ôm lòng, nhỏ giọng dỗ dành cô. Nếu như không phải anh thấy trên khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu nào của cô là đôi mắt nhắm chặt, anh nhất định sẽ cho rằng Từ Mộ Duyên chỉ đang dỗ dành cô nàng đang khó chịu kia thôi.

Hình ảnh ám ánh như vậy nhưng lại là lưỡi dao sắc bén đâm thủng vào trái tim của anh. Đứng yên một chỗ, trong giây phút anh và Từ Mộ Duyên đối mặt với nhau, anh đột nhiên có cảm giác thất bại.

Trong bất kì lúc nào người này cũng luôn thắng anh, người bạn tốt ngày xưa luôn thắng anh như một điều hiển nhiên.

Che giấu cảm xúc trong đôi mắt mình, Trác Việt đóng cửa phòng bệnh lại, rời đi. Nhưng chỉ là ra khỏi phòng bệnh mà thôi, anh tựa người vào cửa phòng. Lúc này có cô y tá đi qua, là y tá mới vừa xử lí vết thương cho anh, nhìn thấy anh khuôn mặt tiền tuy, cảm xúc sâu trong đáy mắt là sự thương cảm khiến cho cô không thể nhịn được mà hỏi: "Tiên sinh, ngài có sao không?"

Trác Việt trong nháy mắt tinh táo lại, khuôn mặt không biểu cảm mà nhỏ giọng nói: "Tôi không sao."

Cô y tá trẻ nãy tin nãy ngờ, định nói thêm cái gì nhưng cuối cùng lại thôi. Ba giờ sáng, người này cả người chật vật, hoảng hốt ôm một cô gái gầy yếu, cả người co giật chạy vào bệnh viện. Còn có một người đàn ông cao to tuấn tú đi cùng, chạy như điên đi kêu bác sĩ và y tá, làm kinh động tất cả mọi người trong bệnh viện. Còn vị tiên sinh này thì khi xác định cô gái được đưa đến không sao đến mấy lần mới đi xử lý miệng vết thương của mình. Cô còn nghĩ người này là bạn trai hoặc chồng của cô gái đó, nhưng lúc này lại thấy anh bị thương mà cô độc đứng ở đây...

Cô đã làm ở đây ba năm rồi, cảnh sinh ly tử biệt nhìn thấy nhiều lắm, nhưng đây lại là lần đầu tiên gặp trường hợp như vậy. Không khỏi nhẹ giọng mà cảm thán một câu: "Tình yêu thật là nỗi đần vặt, thật phúc tạp."

Cô y tá trẻ không biết rằng một câu cảm thán này lại để cho Trác Việt nghe được, anh nhịn không được mà cười tự giễu, đúng là thật giàn vặt người, lúc trước chỉ cần ở bên người cô là có thể vui vẻ chịu đựng mọi thứ, nhưng bây giờ lại chỉ còn là đau thương.

Chu Thụy Tình và Tô Tầm mới sáng sớm đã tới bệnh viện, từ xa đã có thể nhìn thấy Trác Việt ngồi ngoài cửa phòng bệnh. Đi tới gần anh, mới thấy được trên đầu anh có quần băng gạc màu trắng phía trên có lấm tấm vết máu. Anh nhảm nghĩ hai mắt, khuôn mặt đỏ ửng bất thường. Chu Thụy Tình nhìn anh tuyêt tuy như vậy, không nhịn được mà nhẹ giọng gọi anh: "Học trưởng? Học trưởng?"

Không có ai trả lời, cô duỗi tay nhẹ nhàng mà sờ vào trán anh. Nhất thời bị cái trán nóng hổi của anh hù cho sợ. Chu Thụy Tình vốn đã không phải là cô gái nhã nhặn, Tô Tầm cùng Tang Diêm thường xuyên nhắc nhở cô rằng: "là con gái phải dịu dàng", Lúc này lại trông thấy Trác Việt vô tâm vô phép mà phá hư thân thể mình như thế càng làm cho cô tức giận: "Còn, tại sao bà đây lại không gấp người si tình như thế, Tang Diêm cũng thật là ngốc, bên cạnh tôi đúng là không có người bình thường mà, toàn những người điên cuồng vì tình yêu, mau đi tìm bác sĩ."

Tô Tầm bất đắc dĩ với cô bạn dành phải xoay người đi kêu bác sĩ.

Mấy ngày nay Trác Việt công tác cả ngày cả đêm nhưng rượu chè thuốc lá lại dùng quá nhiều, thân thể đã sút quá sút chịu đựng rồi. Tối hôm qua lại hầu như là ở trong gió lạnh mà trai qua, lúc tím được Tang Diêm lại đem áo khoác và khăn quàng của mình khoác cho cô, còn mình thì mặc kệ. Hậu quả là bây giờ bị sốt cao rồi.

Lúc đầu là đi thăm Tang Diêm mà bây giờ Chu Thụy Tình và Tô Tầm dành phải chăm sóc cho người bị bệnh bất ngờ này.

Lúc còn là học sinh Chu Thụy Tình đã từng âm thầm thích Trác Việt và cô rất thích giữ bí mật này, ngay cả Tang Diêm là người thân nhất với cô cũng không biết được việc này. Rồi sau này khi Trác Việt thích Tang Diêm, cô rất lí trí mà ủng hộ cho anh, định nghĩa tình yêu của cô là: "Tôi thích anh, anh cũng phải thích tôi, như thế tôi mới càng thích anh được. Còn nếu anh không thích tôi thì bà đây cũng không thèm thích anh nữa."

Cho nên khi Trác Việt không thích cô, cô cũng không thèm thích anh nữa, cô chính là đơn giản như vậy, hoặc có thể nói là cô nhát gan, cô chỉ sợ bị tổn thương mà thôi.

Tô Tầm về coi tiệm, còn Chu Thụy Tình thì ở lại chăm sóc Trác Việt. Cô càng ngày càng cảm giác được mình đang ở trong một cái vòng lẩn quẩn, mỗi người bên cạnh cô đều là người cố chấp lại si tình như người đàn ông trước mặt vậy.

Cô nhìn đôi mắt anh đang đóng chặt, nhỏ giọng thì thầm: "Học trưởng, anh có thể dừng như vậy được không, đừng hành hạ mình nữa. Tang Diêm không thích anh, người cậu ấy thích là Từ Mộ Duyên, điều đó anh cũng biết mà. Từ thời đại học cậu ấy đã bắt đầu thích Từ Mộ Duyên rồi, nhiều năm trôi qua như vậy nhưng cậu ấy vẫn còn thích tên đó. Đã như vậy rồi không bằng anh thích cô gái khác đi, như em cũng được này! Nếu như anh thích em, em cũng có thể xem xét để thích anh lần nữa đó."

"Được rồi, không nhất thiết phải là em, anh cũng có thể thích người khác đó! Trên đời này thiếu gì hoa thơm cỏ lạ đúng không?"

Cô nói thật lâu, nói đi nói lại vẫn chỉ là khuyên Trác Việt không cần nhớ Tang Diêm nữa. Những lời này của cô cũng chỉ thuần túy là lâu bâu mà thôi vì Trác Việt đã ngủ mê mang rồi không thể nghe những lời tâm tình này được.

Có thể là do Chu Thụy Tình quá ôn nên khi cô nói đến:"Cô y tá hồi nay cứ một mực nhìn anh, vẻ mặt rất lo lắng nha, lúc em nhìn chằm chằm vào cô ta, mặt cô ấy đỏ lên như gác vậy, chắc là thích anh rồi đó... ", thì Trác Việt liền tỉnh, có lẽ là vừa đánh được một giấc dài nên nhìn sắc mặt anh tinh túc hơn rồi.

Câu đầu tiên anh nói khi tỉnh dậy là:" Mấy giờ rồi? Tang Dièm đã tỉnh lại chưa? "

Chu Thụy Tình không nhịn được mà trộn trảng mắt." Đã hai giờ chiều rồi, buổi trưa em có qua xem cậu ấy, lúc đó còn chưa có tỉnh. Hơi do dự một chút mà mở miệng khuyên anh." Từ Mộ Duyên một mực ở bên cạnh cậu ấy, anh đứng quá lo lắng, nghĩ ngợi cho tốt đi. "

Thời gian dài như vậy rồi tại sao cô ấy còn chưa tỉnh? Trác Việt nhắc chán lên ngồi dậy, do vừa mới hạ sốt nên đầu óc anh còn choáng váng, thế nên ngồi bên giường để đầu óc bình thường trở lại mới đứng lên nói." Anh đi xem cô ấy. "

Anh nói đi là đi làm cho Chu Thụy Tình không kịp cản lại, anh đã đi đến cửa, cô đành phải đi theo anh thôi."Đợi chút! Em đi nữa. "

Hai người vừa đi tới cửa, đang muốn đẩy cửa ra thì nghe thấy tiếng đồ sộ rơi vỡ ra dưới đất, sau đó là tiếng của Tang Dièm vang lên, tuy âm sắc hơi yếu nhưng từng chữ từng chữ vang lên lại kiên định lạ thường."Từ Mộ Duyên, mời anh đi cho! Tôi không muốn gặp anh! Anh đi mau! "

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: chậm hơn 20" xin lỗi mọi người.

↖(▽)↖ Lại để cho tôi chơi 2 chuông nữa đi, rồi mọi thứ sẽ nguyên vẹn lại... Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, nếu như thích thì làm cái thu hút hoặc chuyên mục, tặng hoa nha. Cảm ơn mọi người ~ yêu mọi người (□ 3 □)?~

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ, khụ khụ... Tuy rằng hai chuông này có phần hơi đau lòng.. Ngày mai đi bắt côn trùng.. Đã một giờ sáng rồi, thấy lõi chính tả nên nhịn không được đi sửa lại... Chúc mọi người ngủ ngon~

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Giác mơ tiêu điêu

Tang Dièm mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ, cô thấy mình năm 18 tuổi, không chút sợ hãi nói với Từ Mộ Duyên." Anh làm bạn trai em nha? " Vẻ mặt của anh có phần giật mình, giống như rất thích lại giống như không.

Cô không hiểu được vẻ mặt của anh, anh trầm mặc nhìn cô rất lâu, lại không trả lời câu hỏi của cô, làm cho bầu không khí cũng lặng xuống, làm cho dũng khí cô khó khăn gom góp được trong nháy mắt cũng mất đi một nửa, mặt cô đỏ ửng, mở miệng nói, giọng nói vẫn không sợ hãi như cũ:"Em làm bạn gái anh thì sao? "

"Tốt. "Lúc này đây, anh giống như không đợi được nữa mà trả lời, trả lời nhanh chóng.

"Hả? "Cô ngây người.

" Em nói em làm bạn gái, anh nói tốt. " Anh lặp lại lần nữa, đôi mắt chứa đựng sự nghiêm túc nhìn cô, giống như đưa ra một quyết định khó khăn mà quan trọng.

Khi đó cô cũng không nghĩ tới chính là, năm năm trước lúc anh ra đi, anh cũng đã đưa ra một lựa chọn khó khăn trong đời, cô nhìn thấy trong mắt anh là tầng tầng bi thương và sự kiềm chế.

Anh đột nhiên giành quyền chủ động, ngược lại lại làm cô mơ hồ, hỏi lại anh nhiều lần:"Anh mới nói là thật sao? Không có lừa em? "

Sau ngày hôm đó anh đưa cô ra ngoài chơi, đi xem chiếu bóng, nụ hôn đầu tiên của bọn họ cũng là ở ngày đó. Anh cực kì dung túng cô, trong hai năm đó, cô đắm chìm trong vui sướng..

Trong mơ, cô nhớ tới sự vui mừng lại bi thương trong chuyến du lịch năm năm trước, ở trong mơ cô thấy mặt cô tái nhợt khi thấy mình cầm vé máy bay và hộ chiếu của anh, cô nhìn rất lâu... Cuối cùng cả người như mất hết sức lực ngồi trên ghế sa lon, giống như toàn bộ thế giới đều bị phá vỡ rồi, cô không ngừng hoảng loạn mà lau nước mắt, tay run rẩy cầm thận đem đồ bỏ lại vào túi xách của anh, lúc đó đoá hoa hướng dương xinh đẹp trong cô yên lặng mà héo tàn, không tiếng động tàn úa...

Từ Mộ Duyên từ trong phòng tắm đi ra, thấy cô ngồi ngắt ngòi ở đó, anh ngồi xuống bên cạnh cô."Không phải nói muốn kiểm tra lại hành lí sao? Sao lại ngắn người rồi? "

Cô hoảng loạn nhảy dựng lên, né tránh anh:" Em, em đi tắm đây... "

Ở trong phòng tắm, cô đứng dưới vòi sen, tuy ý để nước lạnh chảy từ đầu đến chân, cô muốn để cho mình tinh táo lại, hai tay run rẩy bùm chặt miệng, cắn môi, nhịn xuồng những giọt lệ đang muôn trào ra.

Từ trong phòng tắm, anh ngồi tựa vào trên giường, lúc thấy cô chỉ quần mồi khăn tắm đi ra, đáy mắt anh hiện lên sự kinh ngạc, cô có gắng nở nụ cười, từng bước từng bước đi về phía anh...

Khi cô nằm trong lòng anh, anh hỏi: "sao người em lạnh vậy?" bởi vì cô tắm nước lạnh rất lâu, nhưng cô sẽ không nói cho anh biết.

Cô kéo khăn tắm trên người, dù cả người cô dán lên anh nhưng vẫn không kiềm chế được mà run rẩy. Cô ngân đầu cười với anh, con người trong suốt, như là bất kì lúc nào cũng có thể vắt ra nước, tiếng nói của cô nhỏ nhưng rõ ràng vang lên: "Thế nhưng trên người anh rất nóng."

Chính cô đốt lửa, cô lại còn trêu chọc anh, khiên cho chút ý chí còn sót lại của anh lập tức biến mất, anh ôm cô thật chặt, hung ác hôn cô mang theo quyết tuyệt cùng tùy ý.

Con gái luôn luôn đặc biệt chú ý đến lần đầu tiên của mình, cô nhớ Tô Tầm đã từng nói: "Tớ nghĩ, ở thời điểm đẹp nhất, đem lần đầu tiên cho người mình yêu nhất, chắc là sẽ không hối hận và tiếc nuối đâu."

Trong năm năm sau đó, Tang Diêm thường xuyên sẽ mơ thấy buổi tối đó, trong lòng cô mang theo sự tuyệt vọng, nghĩa vô phản cõ mà đem lần đầu tiên cho người mà mình yêu nhất, mỗi lần cô từ trong giấc梦 đó tỉnh lại, bên cô đều chỉ là sự cô đơn.

Cô cho tới bây giờ đều không muốn có một ngày cô sẽ dùng cách này để giữ anh lại. Nhưng cô không hối hận, tuyệt đối không, thế nhưng đến cuối cùng cô lại sợ, cô sợ nếu như cô giao bản thân mình ra mà anh vẫn đi, vậy cô làm sao bây giờ? Sao bây giờ? Cô nghĩ không ra sẽ như thế nào, cô chưa bao giờ nghĩ đến một ngày Từ Mộ Duyên không ở bên cô, cô sẽ như thế nào.

"Mộ Duyên..." tiếng nói của cô trầm thấp mà yếu ớt.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, anh luôn cảm thấy ánh mắt của cô là đẹp nhất, đèn láy trong suốt lại sáng sủa, lúc cô tủi thân trong mắt là màng nước mông lung, giống như thủy tinh vậy, lúc cười rõ rệt như ánh trăng.

Ánh đèn ám áp, nước mắt trong mắt cô sáng lên, đậm thật sâu vào trong mắt của anh. Anh căng thẳng, theo sau đó là đau đớn, anh vừa mới làm cái gì đó?

Thiếu chút nữa là đã tạo ra thương tổn lớn hơn rồi, trong nháy mắt tất cả lí trí của anh đều được tìm về. Anh chống thân thể lên, cô lại bỗng nhiên ôm lấy anh, thanh âm yếu ớt, truyền vào tai anh: "Mộ Duyên, anh có muốn em không?"

Anh thấy nước mắt của cô chảy xuống bên tóc mai, như từng hạt chân châu rơi xuống, cô mở to mắt, tựa như muốn ngăn cản dòng nước đang chảy ra, thanh âm như sáp bị nghiền nát: "Mộ Duyên, anh sẽ lấy em sao? Chúng ta sẽ kết hôn sao?"

Một khắc kia, anh ngây ngẩn cả người, giống như có một bàn tay vô hình từ từ bóp chặt tim anh lại, khiên cho anh rất đau, cái gì cô cũng biết.

Câu trả lời của cô là anh càng mạnh mẽ hơn, một đêm kia, anh tàn nhẫn mà quyết tuyệt hôn cô để nói cho cô biết đáp án của mình.

Cô mơ thấy năm năm sau, lần thứ hai anh mang cô đến đó, anh nắm chặt tay cô, kiên định nói cho cô biết: "Đừng lo lắng, tin tưởng anh, lần này sẽ không giống như lần trước." Giọng anh khàn khàn hèn mọn mà cầu xin cô: "Tang Diêm em cho chúng ta một cơ hội nữa, có được hay không? Anh cầu xin em.. em theo anh đi có được hay không... Anh xin em"

Anh một lần nữa cởi khúc mắc trong lòng cô ra.

Cuối cùng cô cũng đã lấy dũng khí để ở bên cạnh anh lần thứ hai, hết thảy bắt đầu tốt đẹp.

Cho đến khi cô mơ thấy cô gái xinh đẹp đứng trước mặt mình kia. Cái cảm giác bị người đưa lên thật cao lại vô tình ném xuống mặt đất xông thẳng vào não cô, cô có cảm giác như là từ chỗ cao rơi xuống cái giếng đen khổng lồ khiến cho cô giật mình tỉnh dậy.

Anh ôm cô ngủ nhưng cô lại ngủ không được an ổn, chợt anh cảm thấy như cô bị ác mộng làm tỉnh giấc, anh cảm thấy cô muốn ngồi dậy, mới xác định là cô đã tỉnh, trong giọng nói của anh mang theo sự vui mừng không thể che dấu được: "Tang Diêm cuối cùng em cũng tỉnh rồi, có khó chịu chỗ nào không?"

Cô hoảng hốt mà nghe thấy giọng anh vang lên, mới biết cả người mình đều bị anh ôm vào trong ngực, thanh âm của anh vang lên bên tai, cô bỗng nhiên kịch liệt gầy dựng, làm cho kim tiêm trên tay cô đâm sâu vào trong, lập tức chảy máu.

Anh cũng không ngờ tới hành động của cô, cơ hồ là theo bản năng ôm chặt lấy cô, ngăn cản động tác của cô "Em làm gì vậy?"

Cô vừa mới tỉnh lại, lại làm ra hành động đó đó, hàu như đã mất hết sức lực, lúc này là bị anh ôm chặt lấy, cô cũng không có cái nào thoát ra.

Giọng nói của cô vang lên nho nhỏ, rõ ràng không đủ khí huyết: "Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa..."

Từ Mộ Duyên sợ rung lên, cúi đầu nhìn thấy mu bàn tay của cô bị máu nhuộm đỏ, đôi mắt chìm xuống, khàn khàn lên tiếng: "Em đừng động đậy, trên tay

còn đang chảy máu, để anh gọi y tá tới giúp em xử lý."

Cô không giãy dụa nữa, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, anh chậm rãi buông cô ra, đứng bên cạnh giường bệnh, nhán chuông.

Ánh mắt cô lạnh lùng nhìn anh, nói:"Anh đi đi. Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, sau này cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi. "

Anh nghĩ mãi cũng không ngờ tới cô sẽ nói như vậy, trái tim giống như bị ai đâm một dao, đau đớn truyền khắp người, thân thể cao to của anh cũng nhịn không được mà lung lay một chút, đôi mắt anh sâu không thấy đáy hỏi cô:"Tang Diêm, em nói cho anh biết cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Cô bỗng nhiên cười một tiếng, cười đến mức nước mắt cũng chảy ra.

Anh tiến thêm một bước:" Tang Diêm, em như vậy là muốn chia tay sao? Anh không đồng ý. "

" Không đồng ý? Anh vì cái gì không đồng ý? Anh vì cái gì không đồng ý!!! "Cô chỉ cảm thấy tức giận, tủi thân, bi thương và các loại tâm tình phức tạp khác, làm cho không thể khống chế mình được, cô quét hết đồ trên bàn xuống, hộp thức ăn, chén, ly nước mà Chu Thụy Tình cùng Tô Tầm mang tới đều bị rơi hết xuống sàn vang lên âm thanh thanh thúy.

Cô từng chữ từng chữ kiên định đâm vào trong lòng anh:" Từ Mộ Duyên mòi đi đi, tôi không muốn gặp anh nữa, anh đi đi."

Nhin khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, ánh mắt lạnh như băng, cử chỉ điên cuồng, anh cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì là bị người đâm một đau.

Trác Việt cùng Chu Thụy Tình vội vội vàng vung đầy cửa đi vào, nhìn thấy chính là một cảnh như vậy.

Tang Diêm giùng giằng đứng lên, đi chân trần trên sàn nhà, cả người lảo đảo sấp ngã.

Anh lập tức hoảng hốt xong ôm cô lên. Trên đôi bàn chân tinh tế trắng nõn của cô có xuất hiện hai mảng thủy tinh, máu chảy ra ngoài, rơi xuống sàn nhà, như những đoá hoa anh túc đang nở rộ.

☆☆☆☆☆☆

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đổi mới... Thật xoắn xuýt (↑▽↓) có thể mọi người cũng xoắn xuýt giống tôi, có lẽ Từ Mộ Duyên khó mà xoay chuyển tình thế... Tất cả mọi người đều ghét Mộ Duyên, yêu cầu đổi nam chính rất nhiều nha (↑▽↓)

Viết nam cặn bã cũng hết sức bất đắc dĩ... Vốn là không muốn viết nam chính như vậy, mà muốn viết như Trác Việt thâm tình kia kia! Phải thâm tình hon so với Trác Việt!

Có thể mọi người nghĩ nữ chính hết sức trọng tình, được rồi... Mọi người nghĩ thực ra tách nhau năm năm mà muốn quay trở về thì cũng có chút khó khăn, quan trọng chính là niềm tin, đối với Tang Diêm độ tin tưởng Từ Mộ Duyên vốn không cao, bỗng nhiên lại xảy ra chuyện, vốn cho rằng cuộc sống có thể ổn định rồi, nhưng là do thiếu niên cường nêc cô ấy mới suy đồi như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hon ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ai đau lòng hơn

Trên thế giới này sẽ luôn có một người, lúc nhìn thấy người trong lòng đau đớn thì mình sẽ đau hơn gấp trăm gấp ngàn lần. Từ Mộ Duyên nhìn những vết máu loang lổ dưới đất của cô, trong mắt đa hăng lên những tia máu giống như con mảnh thú đang chịu đau đớn vậy. Anh nhắm mắt thật chặt, tim như bị ai dùng dao rách một đường, máu cứ chảy dài đau đớn thấu tim gan. Chỉ trong một cái chớp mắt, người trong lòng anh đã bị một vòng tay khác ôm đì, đôi tay trống rỗng cả trái tim anh dường như cũng trống rỗng theo...

Trác Việt lạnh lùng nhìn Từ Mộ Duyên, lúc thấy Tang Diêm điên cuồng, anh lại nhớ đến thời đại học, cô quật cường lại cố chấp như vậy, mà lại làm cho anh biết thế nào là đau lòng. Dù đã nhiều năm trôi qua nhưng cũng chỉ có cô có thể làm anh đau lòng.

Trong phòng bệnh bỗng nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường, Chu Thụy Tình đứng ở đằng sau Trác Việt, nhìn tình huống này, cô nhịn xuống nỗi niềm muôn mắng người, cô từng nói người bên cạnh cô không có một ai là bình thường mà, ai cũng là kẻ ngu muội trong tình cảm. Nhìn vết máu trên sàn nhà, cô bất đắc dĩ thở dài." Em đi kêu bác sĩ và y tá đây."

Cảm giác đau đớn từ bàn chân truyền đến làm Tang Diêm đổ mồ hôi lạnh đầy trán, sắc mặt tái nhợt. "Thả tôi xuống đây đi. "

Trác Việt cẩn thận đem cô đặt lên giường, lại cúi đầu cẩn thận nhìn chân của cô. Lúc này chân cô không ngừng chảy máu, hấn nhẹ nhàng mà cầm chân của cô lên, đáy mắt không che dấu được sự đau lòng, nhẹ giọng hỏi cô."Có đau hay không? Nhịn một chút, bác sĩ lập tức tới ngay. "

Ánh mắt của Từ Mộ Duyên cẩn bản là dán chặt trên người Tang Diêm, cô cúi đầu đem chân của mình từ tay Trác Việt rút về, anh thấy cô cắn môi khẽ

gật đầu một cái với Trác Việt, mà tới một ánh mắt cũng không cho anh.

Bác sĩ và y tá tới rất nhanh, nhưng cô lại không muốn phổi hợp mà chỉ trầm mặt nhìn Từ Mộ Duyên. Đôi mắt trong suốt như nước kia cứ như vậy mà lạnh lùng nhìn anh, không một tiếng động tuyên cáo.

Bác sĩ và y tá trong phòng bệnh, cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, không biết làm gì. Nhưng có câu "lòng y như từ mẫu", bác sĩ đành khó xử nói: "Bệnh nhân đang rất yếu, mảnh sứ phải được lấy ra ngay lập tức..."

Chu Thụy Tinh là một người nóng tính, cô nhìn chân của bạn tốt còn đang chảy máu, không nhịn được cất lời bác sĩ, xoay người nói với Từ Mộ Duyên: "Anh đi ra ngoài đi, tôi không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì nhưng nếu muốn tốt cho cậu ấy thì anh mau đi đi."

Anh hít sâu một hơi, đôi mắt sâu thẳm mà liếc nhìn Tang Diêm, cuối cùng anh cũng phải đi từng bước từng bước ra khỏi phòng bệnh.

Cánh cửa đóng lại, lòng cô cũng như bị ai đó đóng chặt, đôi mắt u ám không thấy rõ cảm xúc, cô tự nói với mình, như vậy là tốt nhất, như vậy là kết thúc tốt nhất rồi.

Lúc Trác Việt thấy cô chịu phổi hợp với bác sĩ thì lòng cũng yên tĩnh lại không ít, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh thì không ngoài dự đoán thấy được Từ Mộ Duyên dựa vào vách tường phòng bệnh, anh nói với Từ Mộ Duyên: "Chúng ta nói chuyện đi."

Hai người đàn ông cao lớn một trước một sau mà đi ra khỏi bệnh viện, trận tuyết đầu tiên của thành phố B rơi suốt đêm. Lúc này tuyết vẫn còn rất dày và gió vẫn thổi, lần đầu tiên Từ Mộ Duyên nghĩ mùa đông của thành phố B đúng là thật lạnh.

"Lần này mình sẽ không buông tay cô ấy nữa." Trác Việt dừng chân, xoay người mặt đối mặt với Từ Mộ Duyên, mỗi câu mỗi chữ thoát ra từ anh đều kiên định như vậy." Minh yêu Tang Diêm, rất yêu cô ấy, mặc dù bây giờ cô ấy vẫn còn yêu cậu nhưng mình vẫn sẽ chờ, mình có thể chờ năm năm thì cũng có thể chờ mươi năm hai mươi năm, chỉ cần cô ấy vẫn chưa kết hôn, chỉ cần cô ấy vẫn chưa có được hạnh phúc thì mình vẫn sẽ đợi cô ấy, chăm sóc cô ấy thật tốt."

Từ Mộ Duyên chỉ cảm thấy tim ngày càng lạnh, trái tim anh đang từ từ bị đóng băng lại như là anh đang ở trong Bắc Cực vậy. Chuyện này... Thật sự là trớ trêu, là anh khiến cho cô chờ đợi năm năm, thật không nghĩ tới bạn tốt ngày xưa đã đợi cô năm năm. Nhưng... có một điều anh có thể chắc chắn là, nếu anh không về thì cô có thể sẽ có cuộc sống của riêng mình, bên cạnh cô sẽ có một người khác và người này rất có thể sẽ là Trác Việt người yêu cô sâu sắc.

Cho dù anh không rõ đến cùng là đã xảy ra việc gì, cũng như việc anh và cô có thể ở bên nhau hay không, Trác Việt có thể kiên định nói cho anh biết, cậu ấy có thể đợi cô năm năm, mươi năm, thậm chí là lâu hơn. Vậy còn anh... anh đã cho cô được cái gì? Anh ngoại trừ ở bên làm bạn với cô hai năm ngắn ngủi, cho cô năm năm chờ đợi trong vô vọng...

Anh hình như thua rồi... Từ khi anh đi dường như anh đã thua mất rồi...

Nhưng để anh buông tay cô là tuyệt đối không có khả năng. Từ Mộ Duyên trong nháy mắt rõ ràng: "Minh không biết đến cùng đã xảy ra việc gì khiến cô ấy mất kiểm soát như vậy nhưng đây nhất định chỉ là hiểu lầm, chỉ cần gỡ bỏ khúc mắc, nhất định Tang Diêm có thể tha thứ cho mình."

Anh đi lên hai bước, nhìn tuyết trắng dưới chân mà thấp giọng nói: "Minh biết mình từng tồn thương cô ấy sâu sắc, thế nhưng... Minh yêu cô ấy"

"Nhưng cậu đã quên một điều, năm năm đối với cậu mà nói có thể vô cùng ngắn ngủi, nhưng đối với cô ấy mà nói thì nó vô cùng dài, cuộc sống của cô ấy vốn đơn giản, cô ấy từ chối mình, cô ấy từ chối tất cả những người và việc liên quan tới cậu, đây chính là lí do mình nghĩ cậu hắn là hiểu rõ hơn mình. Lại nói, trước kia cô ấy đồng ý về bên cậu, nhưng có một số việc chính cô ấy cũng không dám nghĩ tới, như là trong năm năm này bên cạnh có ai hay không, có hay không vượt qua được khoảng cách địa lí. Nếu có thì thật sự cô ấy không để ý sao? Cậu có nghĩ tới hay không, thực ra có rất nhiều chuyện cô ấy muốn biết nhưng chỉ là cô ấy không dám hỏi mà thôi. Lúc trước cậu đi rất dứt khoát mà nói về thiề. Minh tự nhận là không kém hơn cậu ở điểm nào cả, thứ cậu có thể cho cô ấy, thì mình cũng có thể."

Trác Việt nói rất dài, cuối cùng còn nói: "Tình cảm giữa hai người đã không còn đơn thuần như trước nữa rồi, không còn là những người chỉ cần có tình yêu thì có thể ở bên nhau nữa. Lúc trước mình cho rằng chỉ cần cô ấy yêu cậu, cậu và cô ấy có thể bên nhau thì cô ấy sẽ hạnh phúc. Nhưng đêm qua khi mình tìm thấy cô ấy thì mình biết, mình sai rồi, sai hoàn toàn rồi."

Từ Mộ Duyên nghe Trác Việt nói xong, trầm mặc một hồi lâu. Cô chưa bao giờ hỏi chuyện ở Mĩ của anh, cũng chưa bao giờ hỏi tại sao lúc đó anh lại rời đi hay là người nhà của anh tại sao lại như vậy càng chua bao giờ hỏi trong năm năm qua anh có thích ai không, có ai theo đuổi anh hay không... Cô cái gì cũng không hỏi, năm năm đó như là bị cô quên đi vậy, chẳng bao giờ được nhắc tới.

Anh vốn cho là chỉ cần cô về bên anh, thì bọn họ có thể từ từ quay trở về như lúc trước, cô cũng sẽ dần trở về thành cô gái không lo không nghĩ trước kia. Nhưng ngay lúc này anh bỗng nhiên hiểu ra anh đã bỏ qua rất nhiều chi tiết. Anh nghĩ đến cô trong khoảng thời gian này, cô cẩn thận không chạm vào năm năm kia, cẩn thận không nhắc đến những chuyện của anh trong vòng năm năm kia..

Thì ra, tất cả không phải đơn giản như vậy. Anh chỉ cần nghĩ đến cô đã nhẫn nhịn như thế nào để mà ở bên anh. Phần tình cảm này của họ như đi trên tấm băng mỏng chỉ cần hơi chạm một chút xíu thôi có thể vỡ bát cứ lúc nào, lại nhớ đến người có sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh kia, anh chỉ cảm thấy tim mình đau, đau lắm.

Anh không nói một câu, ánh mắt như tro tàn không có một chút ánh sáng.

Trác Việt nhìn Từ Mộ Duyên thật sâu, sau đó liền xoay người đi vào bệnh viện.

Trác Việt đi đến cửa phòng bệnh, vươn tay nhẹ nhàng mở cửa. Chu Thụy Tinh ngồi trước giường, còn cô thì đã ngủ rồi.

Anh nhẹ nhàng mà cẩn thận đi đến trước giường, rồi ở kế bên ngồi xuống.

Chu Thụy Tinh nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Học trưởng hay là anh về phòng bệnh nằm đi, anh cũng là bệnh nhân mà."

"...Không cần."

"Sao anh bị như vậy? Nghe y tá nói là anh phải khâu tám mũi lận, còn để lại sẹo nữa, cô ấy than thở rất lâu, thật uổng cho khuôn mặt điển trai của anh nha..." Chu Thụy Tinh lại bắt đầu nhỏ giọng mà nói.

Anh càng nghe càng bất đắc dĩ, chỉ có thể nhàn nhạt nói: "Không có việc gì, em đừng có nói chuyện, tránh ôn ào để cô ấy nghỉ ngơi."

Chu Thụy Tinh khoát tay, giọng càng lớn hơn: "không sao, hồi nãy cậu ấy bị chích thuốc té rồi, không có tĩnh nhanh vây đâu."

"..."

Cô vốn là một người không chịu được sự yên tĩnh mà hôm nay lại phải nhìn một ngày trời, ác hơn là không có ai để nói chuyện nữa chứ. Trác Việt ngồi ở đối diện với cô, dù cô nói rất nhiều nhưng anh chỉ trả lời qua loa, toàn bộ đầu óc của anh chỉ đặt vào người nằm trên giường kia thôi.

Cô nói lâu như vậy cũng cảm thấy tẻ nhạt đến nỗi ngủ quên hồi nã không hay luôn.

Anh thở phào nhẹ nhõm, phòng bệnh cuối cùng yên ắng trở lại, giơ tay lên chỉnh lại góc chắn trên người cô, ngón tay xẹt qua gò má tái nhợt của cô mang theo sự lưu luyến và không đành lòng.

Ở trong mơ, Tang Diêm mãi mãi cũng không thể thấy rõ được người đàn ông ngồi kế bên cô là ai, sâu trong ánh mắt là tình cảm không thể che dấu được.

Từ Mộ Duyên đứng trong tuyệt thật lâu, thật lâu. Cả người anh đã cứng lại rồi, một lúc lâu sau anh mới từ từ giơ tay lên, móc di động từ trong túi ra, lại thấy điện thoại đã hết pin lúc nào mà anh không hay.

Trầm mặc nhìn về phía bệnh viện, cuối cùng anh vẫn xoay người lên xe. Nhìn tấm bùa trên xe là cô gắn lên đó, còn có hai cái gói phía sau xe cũng là cô mua, trên xe còn có đồ ăn vặt được chuẩn bị riêng cho cô nữa, còn có...quà cho cô lúc anh đi công tác đã đặc biệt chọn nữa.

Anh nhắm chặt hai mắt lại, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh ở bệnh viện, từng câu từng chữ của cô, quên không được mà nhớ thì lại thấy lòng đau như cắt.

Một lúc lâu sau, anh mới khởi động xe rời đi, lúc này điều quan trọng là phải tìm ra lí do tại sao Tang Diêm lại mất bình tĩnh như thế.

Anh đi đến công ty thì chị Trần lập tức báo cáo: "Từ Tông, sáng sớm hôm nay có người xưng là Từ tiều thư đến công ty tìm ngài, cô ấy ở phòng họp đợi ngài từ sáng cho đến trưa mới về."

Từ tiều thư? Từ Mộ Duyên trong nháy mắt đã hiểu được mọi chuyện, cố kiềm néo lửa giận đang càng ngày càng bốc cao hơn mà gọi điện thoại. Vừa được kết nối, liền sắc bén mà lạnh lùng hỏi: "Có phải là cô đã tìm Tang Diêm đúng không? Rốt cuộc cô đã nói cái gì với cô ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 37: Là vì cái gì?

Từ Tiêu Tiêu bị giọng nói lạnh lùng của anh sợ tới mức run tay, trói cười trên mặt cứng đờ. Cô chưa bao giờ nghe lời nói lạnh như băng của anh, nhất thời hoảng sợ, nhưng vừa nghĩ đến mình có chỗ dựa, liền lập tức trấn định lại: "Chiều hôm qua em..."

"Em ở chỗ nào?" Từ Mộ Duyên thô bạo mà cắt ngang lời nói, tức giận không kiềm chế được.

"Em, em ở khách sạn, khách sạn Nam Uyên..." Lời nói giống như muốn kiểm soát tính sổ, hung ác lại lạnh lùng. Trong lòng Từ Tiêu Tiêu còn đang sợ hãi, đang muốn tìm cớ giải thích thì anh đã kết thúc cuộc gọi.

Từ Tiêu Tiêu trên mặt xoắn xuýt, mè mang mà rũ tay xuống, điện thoại rơi trên ghế sa lon. Từ Mộ Duyên chưa bao giờ đối với cô như thế, lạ lẫm lạnh lùng khiến cô sợ hãi.

Từ Mộ Duyên một mặt âm trầm lái xe đến khách sạn Nam Uyên, anh không hề nghĩ tới cô ta dám đi tìm Tang Diêm. Ngang ngược càn rỡ với anh, còn

tự cho mình là đúng, anh có thể tưởng tượng được cô ta sẽ nói cái gì với Tang Dièm! Anh khó có thể tưởng tượng khi Tang Dièm nghe nhưng lời kia có bao nhiêu khổ sở, anh thật vất vả mới được cô tin tưởng, một lần nữa mở rộng lòng mình với anh. Quan hệ của hai người đang chậm rãi tốt đẹp, lại bởi vì chuyện này mà sụp đổ hoàn toàn.

Trác Việt đã từng nói, đáy lòng Tang Dièm rất sợ hãi những chuyện này xảy ra, cô không hỏi qua không có nghĩa cô không để ý, cô một mực cố gắng giữ cho vẻ ngoài bình tĩnh. Nếu như nói năm năm trước Tang Dièm cảm thấy an toàn là vì cô hoàn toàn tin tưởng anh, nhưng Tang Dièm của năm năm sau đã bị anh tổn thương, làm sao sẽ cảm thấy an toàn? Trong lúc cô muốn tin tưởng anh lần nữa, Từ Tiêu Tiêu lại đem Tang Dièm từ thiên đường rớt xuống địa ngục.

Từ Mộ Duyên nhớ tới một mình Tang Dièm cô đơn trong nhiều đêm rét lạnh, chậm rãi đi kiếm vết thương của mình. Trong đầu nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, Từ Mộ Duyên trong lòng cực kỳ đau khổ. Anh ý định tới lễ Giáng Sinh sẽ đưa Tang Dièm qua Mỹ để gặp gia đình của mình, lại không nghĩ tới Từ Tiêu Tiêu sẽ về nước, còn đi tìm Tang Dièm. Cái này ngoài dự tính của anh, dù sao lần này về nước người trong nhà cũng đã ngầm đồng ý. Đối với ý nghĩ kia của mẹ và bác cả, anh đã tưởng nó đã qua, nhưng không ngờ được Từ Tiêu Tiêu cũng dám một mình về nước tìm Tang Dièm, anh vốn tưởng đã ngăn chặn hết mọi tai họa ngầm, nhưng cô lại một lần nữa bởi vì anh mà bị thương. Anh bức bối mà khẽ nguyên rửa một tiếng, dùng sức cầm chặt tay lái, sắc mặt khó phân biệt.

Thời điểm Từ Mộ Duyên tới nơi, Từ Tiêu Tiêu đang gọi điện thoại cho cha nuôi mình kẻ khổ, nghe được tiếng đập cửa dày đặc giận liền tắt điện thoại. Vừa mở cửa ra liền thấy anh đứng trước cửa, khuôn mặt hơi mệt mỏi, nhưng vẫn không che dấu được vẻ mặt âm trầm, đầy mặt hiện lên tơ máu. Cô có thể thấy rõ ràng sự tức giận từ trong mắt anh.

Cô hoàn toàn không hề nghĩ tới hành động ngày hôm qua của mình sẽ làm hại tới người xung quanh cả đêm không ngủ, mà người đàn ông trước mắt này đã lái xe dưới trời tuyết cả đêm. Cô chưa bao giờ thấy qua bộ dạng này của anh, quần áo hơi loạn, ống quần đính đầy quết bẩn, trên cầm xuất hiện vài cọng râu...

"Anh..." Từ Tiêu Tiêu có chút nghĩ mà sợ, khum núm mà gọi anh. Nếu như lúc bình thường, cô nhất định sẽ hung phấn mà nhào tới gọi Mộ Duyên, tuyệt đối sẽ không giống như lúc này ngoan ngoãn gọi anh trai, cô bị bộ dạng tức giận của anh hù sợ.

Từ Tiêu Tiêu lúc 6 tuổi được Từ Chính Minh nhận nuôi, lúc ấy Từ Mộ Duyên đã là thiếu niên 13 tuổi anh tuấn. Từ Chính Minh chỉ Từ Mộ Duyên nói với cô: "Tiêu Tiêu, gọi anh trai."

Lúc ấy do tuổi còn quá nhỏ nên Từ Tiêu Tiêu còn rất khiếp đảm. Nhìn thiếu niên anh tuấn trước mắt, cô nhỏ giọng nói với cha nuôi của mình: "Anh ấy là con trai của chú ư?" Cô vẫn còn gọi là "chú", trong một thời gian khó có thể thay đổi xưng hô được. Đối với một đứa bé từ nhỏ đã sống ở cô nhi viện mà nói, từ cha là lầm đến khó mở miệng.

Bởi vì một câu nói vô tâm của cô, ánh mắt Từ Chính Minh lập tức ám đậm. Nhưng Từ Tiêu Tiêu xem không hiểu ánh mắt đau thương của ông, mở to đôi mắt nhìn ông. Viện trưởng nói cho cô biết, người chú này sau sẽ là cha của cô, Viện trưởng còn nói chú này rất có tiền, cô được ông thu dưỡng là do cô may mắn.

Từ Chính Minh nhìn đôi mắt của Từ Tiêu Tiêu rất giống đôi mắt của con trai mình, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: "Chú trước kia cũng có con trai, nhưng vợ và con trai của chú do ngoài ý muốn nên đã qua đời, cho nên thực hiện tại không có con với vợ. Người anh trai này là cháu trai của chú, Tiêu Tiêu, gọi anh trai đi."

Tuy Từ Tiêu Tiêu không hiểu cái gì gọi là "qua đời", nhưng Viện trưởng đã thông báo với cô, nhất định phải nghe lời chú nói, bằng không cô sẽ quay trở lại cô nhi viện một lần nữa. Cô không muốn quay về cô nhi viện, người chú này đối xử với cô rất là tốt, mua cho cô rất nhiều món đồ chơi cùng quần áo mới, còn mang cô đi ăn thật nhiều món ăn ngon. Vì vậy cô rất ngọt ngào mà gọi Từ Mộ Duyên: "Anh trai."

"Ú." Từ Mộ Duyên lúc này 13 tuổi lên tiếng, đối với cô em họ từ đâu ra anh cũng không có bao nhiêu cảm giác, ngược lại có chút không thoải mái. Tại sao có một cô bé lại giống đôi mắt rất giống anh họ đã mất của anh. Anh cũng nghe nói, bởi vì đôi mắt kia rất giống của anh họ, cho nên bác cả mới nhận nuôi đứa bé này.

Lúc Từ Mộ Duyên 10 tuổi, anh họ lớn hơn anh 6 tuổi Từ Mộ Hiên bị đưa qua nước Mỹ đi học, bác cả cũng đi theo. Cũng tại năm đó, hai người lại đột ngột qua đời ngoài ý muốn ngay tại New York. Từ Chính Minh cũng năm đó định cư ở Mỹ, ông nói muốn qua đó để trông coi vợ và con trai mình. Cha Từ Mộ Duyên không dành lòng để anh trai mình ở nước ngoài, liền đem gia sản của Từ già chuyển dần sang nước ngoài.

Lúc Từ Mộ Duyên 17 tuổi, Từ Chính Nham đem cả nhà qua Mỹ định cư, để một mình con trai ở lại đây. Đây cũng là yêu cầu của Từ Mộ Duyên, anh muốn học hết đại học rồi qua đó, có lẽ là bởi vì lần ngoài ý muốn của Từ Mộ Hiên làm cho nội tâm mọi người có một bóng mờ không thể xóa được. Mà Từ già hiện tại chỉ có Từ Mộ Duyên là con trai, bọn họ đồng ý cho Từ Mộ Duyên ở lại nước, nhưng phải cam đoan vừa tốt nghiệp sẽ phải đi Mỹ.

Khi đó Từ Mộ Duyên không có băn khoăn gì, xuất ngoại đã là kế hoạch trong đầu của anh. Nhưng cuộc sống luôn luôn ngoài ý muốn, lúc đó Từ Mộ Duyên không ngờ rằng mình sẽ gặp Tang Dièm, anh không khống chế được lòng mình, lại không hề có ký mà lưu lại.

Từ Tiêu Tiêu từ khi được Từ Chính Minh nhận nuôi không còn là đứa trẻ mắc bệnh tự bế như trước nữa, càng lớn càng kiêu căng. Vốn là một đứa bé gầy gò nay lại trở nên xinh đẹp.

Từ Chính Minh đối với đứa con nuôi này là thật lòng yêu thương. Từ Tiêu Tiêu trước mặt các trưởng bối sẽ khoe tài, làm cho các trưởng bối rất vui vẻ. Chỉ cần Từ Tiêu Tiêu đưa ra yêu cầu gì, các trưởng bối đều hận không thể móc trái tim đưa ra cho cô. Đối với Tiêu Tiêu, cô đòi gì đều được các trưởng bối đáp ứng, bọn họ đem phần yêu thương từ Mộ Hiên lên người cô. Từ già muốn cho cô sự yêu thương tốt nhất, mặc dù có một chút kiêu căng cũng không để ý.

Tử Tiêu Tiêu mặc dù kiêu căng nhưng cũng là một cô gái rất tru tú. Vì có thể vượt qua Tử Mộ Duyên, cô giành tất cả giải nhất trong trường, làm cho Tử gia tăng thêm rất nhiều thể diện. Tử Tiêu Tiêu được nhận nuôi lúc 6 tuổi, cũng tự ý thức được huyết thống là một món đồ vật, cô cùng Tử Mộ Duyên không có máu mủ, mối tình đầu tiên liền vụn vụt thích anh. Dù sao cũng là đứa con mình nuôi lớn, Tử Chính Minh ít nhiều cũng nhận ra tâm tư của cô.

Lúc Tử Tiêu Tiêu 18 tuổi, Tử Chính Minh cùng ba mẹ Tử Mộ Duyên bàn về chuyện này, nếu như cô cùng Tử Mộ Duyên kết đôi đó là chuyện vô cùng tốt. Về sau Tử Mộ Duyên sẽ bê b potrà về sự nghiệp của mình, đối với sản nghiệp trong nhà không có hứng thú. Tuy nhiên Tử Chính Minh đối xử với Tử Tiêu Tiêu vô cùng tốt, nhưng dù sao cũng không có máu mủ, nếu như cô cùng Tử Mộ Duyên kết hôn tương lai Tử gia sẽ do cô quản lý, đây là chuyện không thể nào tốt hơn.

Tử Mộ Duyên đối với ý kiến của cha mẹ không có ý kiến, Tiêu Tiêu ở cùng anh từ nhỏ đến lớn, trong lòng cũng không bài xích cô. Trong lúc vô tình, bọn họ tạo ra một cô dâu nuôi từ bé cho Tử Mộ Duyên.

Các trưởng bối đã nhận định như thế, làm cho Tử Tiêu Tiêu càng trở nên kiêu căng. Lần này về nước cũng được các trưởng bối ủng hộ, nếu như cô có thể đưa Tử Mộ Duyên quay về nước Mỹ, đó là kết quả tốt nhất.

Chính là bởi như thế, mới gây ra một mầm tai họa như ngày hôm nay.

Tử Mộ Duyên lạnh lùng kiêc cô, lướt qua cô đi vào phòng. Tử Tiêu Tiêu yên lặng đi phía sau anh, đáy lòng lại càng bất an. Vừa rồi anh mắt của anh nhìn cô chính là chán ghét? Cô cảm thấy rất là ủy khuất, cô không hiểu tại sao anh lại tức giận như vậy, những lời ngày hôm qua cô nói với Tang Diêm đều là sự thật. Cô thật sự không hiểu nổi, anh tại sao vì một cô gái năm năm không gấp phải về nước.

Trường học vừa cho nghỉ đông cô liền từ Boston chạy về New York, chỉ vì muốn cùng anh ăn lễ Giáng Sinh. Lại không nghĩ rằng anh đã về nước, lại gạt hết người trong nhà đưa hết tài sản về nước.

Lúc trước Tử Mộ Duyên dụ trù về nước, tất cả mọi người đều không hiểu lý do. Đến cuối cùng Tử Mộ Duyên mới giải thích: "Có một cô gái tốt đang chờ con, con không thể để cô ấy đợi quá lâu."

Đã nhiều năm như vậy, Tử Chính Minh đã sớm coi Tử Mộ Duyên là con trai ruột của mình, đối với đứa cháu trai này còn để tâm hơn cha mẹ. Nghe được câu trả lời, Tử Chính Minh liền tức giận: "Quả thật là hồ đồ! Con đã ở nước Mỹ đã nhiều năm, giờ vẫn chưa sếp do con kế thừa. Con mấy năm nay ở bên ngoài xây dựng sự nghiệp, bác và cha con đều không phản đối, coi như để con rèn luyện cơ hội. Nhưng còn muốn đem toàn bộ tài sản về nước, bác không đồng ý!"

Tử Mộ Duyên trước giờ đều rất kính trọng người bác cả Tử Chính Minh của mình, nhưng lúc này lại kịch liệt phản đối anh. Anh không khỏi hỏi lại: "Bác cả, vì sao lúc trước bác chọn ở lại nước Mỹ?"

Tử Chính Minh vốn đang tức giận, lại bởi vì câu hỏi của anh mà tâm tình sa sút, giọng nói cũng trầm thấp thêm vài phần: "Bởi vì Mộ Hiên và mẹ của nó."

Nếu như có biện pháp khác, Tử Mộ Duyên cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ làm người ta đau lòng, nhưng không ai hiểu cho anh, anh chỉ có thể làm như thế.

Anh hung ác nhẫn tâm hỏi lại: "Đã nhiều năm rồi, bác vì sao không tái giá?"

Giữa lòng mày Tử Chính Minh lộ vẻ không tin, tức giận rống: "Tử Mộ Duyên, con vừa mới nói tầm bậy gì đó!" Tái giá, ông làm sao có thể tái giá?

"Là vì bác gái!" Tử Mộ Duyên thay ông trả lời. Bác cả, con mong bác có thể hiểu cho con. Lúc trước vì mọi người chờ đợi, con mới buông tay cô ấy để sang Mỹ. Vốn cho rằng đoạn tình cảm này sẽ dần dần phai nhạt đi, con áp chế ý niệm nhớ về cô ấy, thế nhưng mọi người có thể hiểu được cảm giác này ư? Hàng năm đến đoạn thời gian con cùng cô ấy chia tay, con lại nhớ đến ánh mắt của cô ấy. Lúc này con phải về nước, con sợ, con sợ chậm một chút nữa sẽ không còn tìm thấy cô ấy, sợ chậm một chút nữa cô ấy sẽ thuộc về người khác."

Tử Chính Minh chưa bao giờ thấy cháu trai mình đau khổ như bây giờ, ông làm sao không hiểu? Mỗi năm đến cái ngày vợ con ông mất đi, ông đều đau lòng không thôi. Ông không khỏi mềm lòng, nhưng khi nghĩ đến Tiêu Tiêu, ông lại nổi lên tâm địa, trực tiếp nói rõ: "Bác và cha mẹ con đều muốn con cùng Tiêu Tiêu ở bên nhau."

"Mọi người hi vọng?" Tử Mộ Duyên cười khổ một tiếng. Con đâu có hi vọng đâu? Bởi vì mọi người hi vọng, con đã buông tay cô ấy một lần. Quẳng đời về sau, mọi người vẫn muốn hi vọng con cưới một người phụ nữ mà con chỉ xem là em gái sao?"

Anh tự cười chính mình, lập tức bình tĩnh kiên định nói: "Bác cả, con rất kính trọng với bác, nhưng không có khả năng tất cả đều phải nghe theo người. Con biết rõ cái gì là quan trọng nhất với con, lúc này con phải về nước."

Về sau, đối với chuyện anh về nước mọi người đều ngầm đồng ý nhưng đáy lòng vẫn hy vọng anh trở về. Cho nên chuyện Tử Tiêu Tiêu về đây đều được bọn họ ủng hộ.

Tử Tiêu Tiêu nhìn anh ngồi trên ghế sa long, sắc mặt rất âm trầm, không hề mở miệng như đang chờ đợi cô chủ động nói trước. Cô cần thận mở miệng: "Mộ Duyên, em lúc về nhà nghe mọi người nói..."

"Anh đã nói rồi, không cho phép gọi là Mộ Duyên, anh là anh trai của em." Từ Mộ Duyên lạnh lùng cắt ngang lời nói của cô, hình như từ năm trước Từ Tiêu Tiêu đã không gọi anh là anh trai nữa. Khi anh lần đầu nghe Tiêu Tiêu gọi anh là Mộ Duyên, hình ảnh Tang Diêm liền hiện lên trong đầu của anh. Nhưng Từ Tiêu Tiêu kiêu căng đã quen, anh lạnh giọng ngăn lại rất nhiều lần nhưng cô vẫn ngẫu nhiên gọi vài lần.

Từ Tiêu Tiêu cảm thấy rất ủy khuất, cô từ nước Mỹ xa xôi bay tới đây, lúc cô gọi điện kêu anh tới đón cô cô còn chưa nói hết anh đã tắt máy. Cuối cùng cô đi gặp Tang Diêm, cô cảm thấy mình nói những lời kia đều là sự thật, cô không hề nói dối. Về sau cô gọi điện thoại cho anh đều bị anh ngắt lời, lại còn tắt máy. Buổi sáng hôm nay đợi ở công ty anh cả buổi, nhưng lúc đó anh đang ở đâu? Câu đầu tiên nói với cô lại lạnh lùng chất vấn, hiện tại cũng bày ra một bộ mặt tức giận.

Càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng khổ sở, liền không nghĩ mà nói: "Tang Diêm có gì tốt, cô ta không xinh đẹp bằng em, bằng cấp không bằng em, công việc bình thường, em kém cô ta ở chỗ nào?"

Từ Mộ Duyên lúc này đã tức giận đến cực điểm, thường ngày Từ Tiêu Tiêu chỉ kiêu căng chỉ cần không xúc phạm đến máu chó của anh, anh đều có thể nhẫn nhịn. Nêu như tôi qua không tìm được Tang Diêm, anh chỉ cần nghĩ tôi khả năng này liền cảm thấy hoảng sợ.

Điểm máu chó hiện nay đã bị đục lỗ, sắc mặt trở nên âm trầm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Từ Tiêu Tiêu. Bỗng nhiên hờ lạnh một tiếng: "Gia đình bình thường? Từ Tiêu Tiêu cô đừng có quên trước kia là trẻ mồ côi, tất cả đều của Từ gia cho cô. Trong mắt tôi, cái gì cô ấy cũng hon."

Mặt Từ Tiêu Tiêu lập tức trắng bệch, cô ở Từ gia nhiều năm, bọn họ đối xử với cô rất tốt, đã nhiều lần cô đã quên mình là một đứa bé mồ côi. Lúc này lại bị anh nói ra, cô cảm thấy khó chịu tới cực điểm, vành mắt lập tức đỏ lên, mở miệng nói: "Anh làm sao có thể nói như vậy? Nói như thế nào em cũng là em họ anh mà...."

Cái từ em họ làm Từ Mộ Duyên bót tức giận, nhưng lời nói vẫn lạnh buốt như trước: "Đã như vậy, em có thể thẳng thắn nói ra nhưng lời đã nói với Tang Diêm? Một chữ cũng không được thiêú." Anh vẫn đoán được những lời cô nói, nhưng lúc này anh vẫn muốn biết rõ ràng.

Từ Tiêu Tiêu vẫn có chút không phục nói: "Nhưng ba ba và chú đều muốn hai chúng ta kết hôn."

"Em yên tâm, dù hai chúng ta không kết hôn thì bác cả vẫn để lại một phần tài sản cho em" Từ Mộ Duyên lạnh lùng nói.

"Anh..." Tâm tư lại một lần nữa bị lộ ra, Từ Tiêu Tiêu mặt đỏ bừng. Cô thừa nhận mình cũng lo lắng về việc này, dù sao cô cũng đã trưởng thành, là con nuôi không có huyết thống với Từ gia, con gái ruột cũng "Gả con ra ngoài như tất một bát nước" huống chi cô chỉ là con nuôi, nhưng cô rất thích Từ Mộ Duyên. Cô dáng người cao gầy, lớn lên lại xinh đẹp, bên người chắc chắn không thiếu người theo đuổi. Thế nhưng cô lại thích Tang Diêm.

"Nói đi, một chữ cũng không thiêú." Từ Mộ Duyên bỗng nhiên đứng lên. Từ Tiêu Tiêu cao 1 mét 72, là chiều cao tiêu chuẩn của con gái, nhưng Từ Mộ Duyên vừa mới đứng lên, thân thể cao to đứng ở trước mặt cô, ánh mắt lạnh lùng khóa cô lại.

Từ Tiêu Tiêu ánh mắt u oán mà nhìn anh, hai mắt đã hòng hòng, nước mắt úy khuất rơi xuống. Từ Mộ Duyên vẫn cứ bất động, lạnh lùng nhìn cô.

Cuối cùng Từ Tiêu Tiêu một bên khóc thút thít kể lại chuyện ngày hôm qua, đúng là một chữ cũng không thiêú.

Đối với Tang Diêm, Từ Chính Minh đã điều tra rõ ràng. Từ Tiêu Tiêu khi mới về nước liền không tồn chút sức lực nào đã tìm ra chỗ làm của cô ấy. Đợi dưới lầu gần nửa giờ, rốt cuộc cũng nhìn thấy Tang Diêm ở cửa lớn đi xuống. Cô đi theo sau Tang Diêm mấy phút, sau đó thấy cô ấy cởi bao tay chơi với tuyết, khoe miệng mang theo vui vẻ, đột nhiên cô cảm thấy chướng mắt, liền mở miệng nói: "Cô là Tang Diêm?"

Nghe có người gọi mình Tang Diêm với vàng đứng lên, trong tay còn nắm một đồng tuyet, khoe miệng vui vẻ còn chưa biến mất, nhẹ nhàng đong lại ở khoe miệng. Trước mắt là một cô gái xinh đẹp, dáng người cao gầy, lại mang giày ủng gót da, cao hơn cô một cái đầu. Cô ngang dâu nhìn Từ Tiêu Tiêu, nghi ngờ mà trùng hai mắt, lễ phép hỏi: "Xin hỏi cô là ai?"

Từ Tiêu Tiêu nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mắt, cảm thấy dáng người lẫn ngoại hình cô đều hơn cô gái trước mắt này, Từ Mộ Duyên sao vì một cô gái như thế mà nhớ mãi không quên? Đã có đôi lập thì sẽ kiêu căng, lúc này Từ Tiêu Tiêu đứng trước mặt Tang Diêm như một con không tước kiêu căng, lời nói đầy ngạo mạn! Tôi trên danh nghĩa là em họ của Từ Mộ Duyên, là con gái nuôi của bác cả anh ấy. Ba ba của tôi và Từ Mộ Duyên đều mong muôn tôi và anh ấy kết hôn với nhau. Nói như vậy cô hiểu không? Lúc tôi 6 tuổi đã được nhận nuôi, ba mẹ của anh ấy đã nhận định tôi là con dâu của họ."

Mặt Tang Diêm lập tức trắng bệch như tuyet, cô chưa bao giờ hỏi Từ Mộ Duyên trong năm năm đã có người mới hay chưa, có cùng người phụ nữ khác tiếp xúc thân mật hay không, cô không dám nghĩ cũng không dám hỏi. Nhưng cô vô ý thức cảm thấy có, cho nên không dám hỏi anh, có rất nhiều mồn đòn bị tiêm thức của cô vùi lấp, không hỏi qua bất cứ việc gì xảy ra trong năm năm của anh.

Cô vẫn một mực cho rằng Từ Mộ Duyên trong vòng năm năm đã có người khác, nhưng đó chỉ là quá khứ. Nhưng bây giờ một cô gái xinh đẹp gọi Mộ Duyên đầy thân mật nói cho cô biết cô ấy là vị hôn thê của Mộ Duyên, từ lúc 6 tuổi đã được nuôi dưỡng, cha mẹ của anh còn cho rằng cô ấy là con dâu...

Cô tính là gì? Hai năm hai người ở bên nhau có tính là gì? Cô cùng vị hôn phu của người khác nói yêu đương? Năm năm nhớ mãi không quên là hôn phu của người khác? A....

Thật sự là châm chọc, bi ai...

Từ Tiêu Tiêu nhìn cô gái nhỏ nhắn xinh xắn sắc mặt ngày càng tái nhợt, mặc dù có chút không đành lòng nhưng vẫn mở miệng lần nữa: "Cho nên xin cô chia tay anh ấy, anh ấy vốn sống ở nước Mỹ rất tốt, hai chúng tôi sống chung một nhà rất vui vẻ, bắt kè như thế nào, tôi cũng hy vọng cô chia tay anh

áy."

Ý tú chính là, vốn chúng tôi hai người sống chung một nhà rất vui vẻ, hiện tại cô chính là kẻ phá hoại.

Tang Dièm phảng phát không nghe được lời của cô, trầm mặc không nói, chẳng qua hai mắt trong veo sáng ngời lại u ám, ngây ngốc cuối đầu nhìn bỗng tuyêt dưới đất, chỉ cảm thấy hoa mắt.

Đến cùng là thế nào a? Cô gái đã trầm mặc lâu như vậy không lên tiếng, Từ Tiêu Tiêu không phải là người có lòng kiên nhẫn, cô có chút không kiên nhẫn mà mờ miện!" Cô đến cuối cùng có chấp nhận hay không? Vốn tôi không muốn dùng vũ khí truyền hình nhưng cô nãy giờ vẫn không nói gì, tôi cũng không đoán được cô muốn cái gì. Nếu như cô nói muốn thứ gì, tôi điều có thể cho cô, nhưng trên người tôi hiện tại không có nhiều tiền, nếu như cô chịu chia tay anh ấy, tôi có thể nói với ba ba, cô muốn bao nhiêu cũng được."

Tang Dièm vẫn cúi đầu như trước, trận tuyêt rơi đều mùa thật lạnh đênh thau xuong người. Từ Tiêu Tiêu mỗi lần nói ra một câu, cô càng cảm thấy rét lạnh một phần, lạnh đến nỗi toàn thân đều đau nhói...

Chắc là do cảm thấy cô già vặt như vậy cảm thấy không thú vị, Từ Tiêu Tiêu bỏ lại một câu:" Tôi ở khách sạn Nam Uyển phòng số 307, chờ cô nghĩ kỹ hãy đến tìm tôi."

Tang Dièm ngẩng đầu, nhìn đôi giày cao gót đang dần dần đi xa, đột nhiên cảm thấy thân thể bị rút sạch. Thân thể gầy yếu đột nhiên quơ quơ, thiếu chút nữa muốn ngã xuống đồng tuyêt.

Năm năm trước, vào đêm không trăng, không sao, Từ Mộ Duyên chia tay, làm cho cô cảm giác được thiên hôn địa ám.

Năm năm sau, trong trận tuyêt đầu tiên của mùa đông, Từ Tiêu Tiêu đến làm cho cô biết cái gì là lạnh đênh thau xuong.

- ----- Phiên ngoại hôn nhân ngọt ngào -----

Tang Dièm làm việc ở nhà xuất bản từ chức hơn hai năm vẫn soạn bản thảo, viết về ----- ngôn tình tiểu thuyết, hoặc ít nhiều sẽ ghi vài tình cảnh nào đó.

Lúc Từ Mộ Duyên chưa có về nuroc, thời điểm cô viết về tình cảnh đó tim không đập mặt không đỏ. Dù sao đây cũng là nghề nghiệp hàng ngày ở đây, gọi là chuyên nghiệp phụ trách đi!

Nhưng sau hôn nhân.... Bởi vì Từ Mộ Duyên.... Khục khục... chẳng phân biệt ngày đêm mà chăm chỉ cày cấy, vốn Tang Dièm là một tiểu tác giả có tri thức đột nhiên có kinh nghiệm thực tế.

Buổi tối ngày nào đó, Từ Mộ Duyên tăng ca, trong nhà chỉ có một mình cô. Cô lấy ipad nằm uốn éo ở ghế sa long soạn bản thảo, thời điểm nam nữ chủ đang tình thâm.... cô vậy mà càng ghi càng xấu hổ, suy nghĩ hoàn toàn đưa vào, ngay cả người nào đó tam tàm đứng sau lưng cũng không biết.

"Cái tư thế này.... giống như làm không được a?." Cô bỗng nhiên nhỏ giọng nói.

Sau đó một tiếng cười trầm thấp khe khẽ ở phía sau truyền đến, giọng điệu mười phần đùa giỡn." Làm không được? Chỉ cần em chịu phối hợp, không có tư thế gì làm không được."

"Oanh" mặt Tang Dièm càng lúc càng đỏ, tai cũng hồng hòng..

"Anh, anh trả về lúc nào thế?"

"Mười lăm phút trước." Anh cười nói.

Mười lăm phút trước... không phải là lúc cô ghi cái kia sao?

Không thể vui sướng chơi đùa, Tang Dièm đỏ mặt run rẩy run rẩy mà đứng lên, ôm ipad muốn chạy trốn. Từ Mộ Duyên bước dài chân, thò tay ôm cô lần ipad ngã vào trong lòng ngực anh.

Khục khục... sau đó bị anh nguyên círu tư thế mới....

Thời kỳ hài hòa A.....A... chúng ta cùng với... về phần tư thế mới (Xuyên Xuyên sẽ không nói cho mấy người biết →_→)

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Thiếu

Nguồn cài pass cật nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Thoa thuốc

Trong WC truyền đến tiếng đỗ vỡ cùng với tiếng la của Tang Diêm, toàn thân Trác Việt đứng ở ngoài cửa cảng cứng lại, sắc mặt hiện lên nỗi kinh hoàng, vội vàng đẩy cửa đi vào. Anh vừa vào đã thấy cô té trên mặt đất, cả khuôn mặt nhỏ trăng bênh nhăn lại cùng một chỗ vì đau.

Thấy một màn này, đôi lông mày anh tuấn của Trác Việt nhíu lại một chỗ, anh nhanh chóng chạy đến bên cô, động tác ôm cô không tự giác được mà cần thận lên. Lần đầu tiên anh nói giận với cô, khuôn mặt vốn ám áp của anh dần dần lạnh xuống, trong giọng nói thể hiện rõ anh đang kiềm néo con tức giận." Tại sao lại không gọi anh? "

Tang Diêm lần đầu tiên thấy Trác Việt như vậy nên có chút ngây ngẩn cả người, cô nhỏ giọng giải thích." Em... em cho rằng có thể đỡ vách tường đi đến bồn cầu. "

"Cuối cùng thì sao? " anh hỏi ngược lại cô một câu thì thấy sắc mặt cô tái nhợt, đành thở dài, giọng nói cũng dịu lại." Có đau không? "

"Không có. "

Trác Việt ôm cô lên giường, cầm chân của cô xem xét, xem coi chân cô có chảy máu hay bị sao không.

Tang Diêm muốn rút chân lại nhưng anh lại cầm chân cô chặt hơn, anh trực tiếp thò tay xắn ống quần của cô lên, quả nhiên nhìn thấy trên đầu gối cô là một mảnh xanh tím. Đôi môi anh mím lại nhưng không nói cái gì. Trác Việt cẩn thận đem chân của cô để xuống giường bệnh sau đó liền xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Tang Diêm nhìn bóng lưng của anh rời đi mà chân tay có chút luồng cuồng, ánh mắt cô mê mang. Anh chắc là...giận lầm đi, cho nên mới rời đi... Nhiều năm trôi qua như vậy, có lẽ là cô đã luôn làm cho anh tức giận đi. Dù sao cô vẫn luôn cự tuyệt anh.

Một mình đứng giữa phòng bệnh hiu quạnh, nghĩ như vậy không khỏi khiến cô có cảm giác cô đơn. Dù cho bảy năm trôi qua nhưng cô vẫn không thể hiểu nổi Từ Mộ Duyên, hay nói cách khác chính là không thể hiểu được người bên cạnh và việc của anh. Khi còn là thiếu nữ mười tám tuổi, cô đã nghĩ tương lai người ở cùng mình sẽ là anh, nhưng bây giờ lớn rồi mới biết đó chỉ là giấc mơ xa vời.

Cô vốn cho là sau bao nhiêu trắc trở cô và Từ Mộ Duyên được ở bên nhau như vậy đã tốt lắm rồi. Bọn họ sẽ như trước kia, sẽ hạnh phúc, sẽ mãi ở bên nhau đến bạc đầu. Nhưng cô không muốn hay có thể nói là cô không dám nhắc tới những năm đau khổ kia. Những năm tháng đó là những năm mà cô đau thương nhất, cô chỉ muốn để thời gian xoá nhòa những kí ức trong những năm đó mà thôi. Thế nhưng cô đã không nghĩ đến anh sẽ lừa gạt cô, từ lúc hai người họ yêu nhau đến chia tay rồi sau đó làm hoà, từ rất yêu đến cực hận rồi lại oán trách, cuối cùng lại là tha thứ cho anh, tất cả chỉ trong vòng bảy năm mà thôi. Nhưng bây giờ lại có người nói cho cô biết, chuyện không phải như những gì cô nghĩ mà nó rất tàn khốc, rất đau lòng. Bảy năm tình cảm, bảy năm kiên trì, bảy năm chờ đợi, trong phút chốc tất cả như nhẹ bỗng, trong giây lát như sụp đổ, trong khoảnh khắc như long trời lở đất.

Từ vui sướng đến bi thương - năm năm trước, từ thiên đường đến địa ngục - năm năm sau.

Cho dù là lúc mà anh rời đi cô vẫn có thể sống tốt, nhưng cô lúc này lại không thể chịu nổi nữa, có một số thứ có thể chịu một lần nhưng lại không có cách nào có thể chịu lại một lần nữa.

Sau khi tỉnh táo lại, cô cũng bình tĩnh lại rất nhiều, cô ôm chăn dựa vào đầu giường. Lúc Trác Việt cầm thuốc tiêu sưng đi vào chính là bức tranh như vậy, cô ôm chăn mà ngây người, lúc thấy anh hai mắt còn hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trong nháy mắt đó, anh như thấy được những ánh sao rực rỡ trên bầu trời, thậm chí anh còn thấy được anh ở trong đôi mắt đen láy đó đang từng bước từng bước đến gần cô. Sau này khi anh nhớ đến ánh sáng trong đôi mắt cô, đáy lòng anh luôn có sự ám áp nhưng lại đau thương.

Lúc cô nhìn thấy thuốc trong tay anh, cô mới hoảng hốt nhận ra là anh đi lấy thuốc cho cô vậy mà cô cứ tưởng rằng anh đã đi. Cô rũ mi xuống nhằm che đi cảm xúc bối rối không biết làm sao đối mặt anh.

"Nhích người qua nào, anh giúp em thoa thuốc." Anh lại khôi phục bộ dạng ám áp, giọng nói mềm nhẹ.

Cô do dự một chút nhưng vẫn vươn chân từ trong chăn ra, cô rất tự giác xắn ống quần lên. Cô nhìn thấy trong tay anh là thuốc cùng với tăm bông, lièn nhẹ giọng nói."Để em tự làm đi. "

Anh không nói gì chỉ cúi đầu đem tăm bông đưa vào trong bình thuốc, xoa từ từ từng chút một lên đầu gối của cô. Chỗ đó bầm tím quá rõ khiến cho anh nhìn không được mà cau mày nói." Lần sau không được dậy mạnh nữa. "

Anh cúi thấp đầu, thần sắc chăm chú. Bỗng nhiên cô họng cô như nghẹn lại, từ nơi đó chỉ thoát ra được một chữ "ừ".

Lúc Từ Mộ Duyên đẩy cửa vào, chính là khung cảnh như vậy. Phòng bệnh ám áp chỉ vì khi anh vào mang theo khí lạnh từ ngoài vào khiến cho không khí trong phòng như cứng lại. Lần đầu tiên, Từ Mộ Duyên có cảm giác mình là người ngoài, là một người dù thừa bị chặn lại ngay cửa, không thể vào mà cũng không thể đi.

Trác Việt và Tang Dièm gần như là đồng thời nhìn về phía Từ Mộ Duyên. Anh chỉ nhìn thoáng qua Từ Mộ Duyên rồi lại tiếp tục làm việc của mình, chỉ là anh thấy rõ ràng là cô không tự chủ được rụt chân lại, khiến cho tay anh vuon ra lại bị hụt giữa không trung. Nhưng rất nhanh anh đã bình tĩnh lại mà vuon tay giữ cổ chân của cô để tiếp tục thoa thuốc.

Còn Tang Dièm khi nhìn thấy Từ Mộ Duyên đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều nhưng sắc mặt của cô vẫn thay đổi một ít.

Cả ba người không có ai mở miệng, nhưng khi tầm mắt của Từ Mộ Duyên từ trên người cô quét một vòng thì thấy một mảnh bầm tím trên đùi cô thì đôi con ngươi màu đen của anh sâu hun hút.

"Anh nhìn xuống ý nghĩ đi tới đoạt lấy đồ trong tay Trác Việt, anh nhìn cô nói nhẹ nhàng mà chậm rãi." Tang Dièm, anh có chuyện muốn nói với em. Về chuyện ngày hôm qua, anh nghĩ...."

"Giữa chúng ta đã không còn gì để nói rồi, mời anh đi cho." Cô thấp giọng nói.

Anh còn muốn nói cái gì đó nhưng lại do dự bởi vì có Trác Việt ở đây. Anh nghĩ có vài chuyện là chuyện của riêng mình anh và cô, anh không hi vọng có người thứ ba ở đây.

Cuối cùng anh ở bên giường bệnh ngồi xuống." Anh không đi, nếu như không nói cho rõ ràng anh sẽ không đi. "Cho dù có nói rõ ràng anh cũng không đi.

Động tác trên tay Trác Việt đã dừng lại, anh đem thuốc đặt ở trong hộp tủ. Trác Việt không coi ai ra gì mà hỏi Tang Dièm" Có đợi bụng không? Hồi chiều lúc Tô Tâm tới có mang theo ít cháo, em có ăn một ít không?"

Cô đã thấy trên bàn có hộp giữ nhiệt.

Nhưng dưới tình huống này, cảnh tượng như vậy, cộng thêm cảm xúc lúc này của cô thì dù cho cô có đợi cũng không muốn ăn gì. Cô tỉnh lại ở bệnh viện thì đại khái cũng đoán được là Trác Việt và... Từ Mộ Duyên cả đêm cũng chưa ngủ đi. Cô nói với Trác Việt:" Học trưởng hay anh về trước đi em biết ngày hôm qua...em đã làm cho mọi người lo lắng rồi. Sau này sẽ không còn việc như vậy nữa, anh còn có việc phải làm, không thể tại em mà bỏ dở được. Em cũng có thể ở đây một mình nếu như có chuyện gì thì sẽ gọi cho y tá, anh đi về đi."

Nói xong cô nhìn Từ Mộ Duyên, giọng nói lạnh nhạt." Anh cũng đi đi, tôi muốn ở đây một mình."

Ngoại truyện ngắn: Ngọt ngào sau hôn nhân - áo ngủ tình thú

Sau khi Tang Dièm kết hôn, Chu Thụy Tình bắt đầu mòi mua hàng, ví như:

"Tiểu Dièm Dièm, cái quần này tuyệt đối thích hợp với cậu. Cậu mua đi nha, Từ Mộ Duyên nhà cậu nhất định sẽ rất thích! "

Cô ấy bày ra đủ loại lí do để cô mua đủ thứ đồ, lâu lâu lại kiểm nhiều bộ rất kỉ lạ để đầy mạnh tiêu thụ của cửa hàng cô ấy...

Những thứ trang phục khác như: nội y tình thú, trang phục gợi cảm...

Đương nhiên Tang Dièm sẽ không mua nhưng Chu Thụy Tình lại không sợ mấy thứ này bán không được. Vì dù sao khách của cô cũng rất nhiều mà hầu như đều là những cô gái trẻ tuổi nên là có hiện tượng cung không đủ cầu.

Vào hôm nào đó Chu Thụy Tình vào một đống quần áo, toàn bộ đều là vải nhung mỏng, chất liệu lại đặc biệt mềm mại, quan trọng nhất là rất đáng yêu! Những bộ như là khủng long, thỏ con các loại,...còn có đồ đeo!

Cô giới thiệu với Tang Dièm rất lâu, Tang Dièm sờ mấy bộ này thấy rất thoải mái nên cũng muốn mua vài bộ, cô hỏi:" Bao nhiêu tiền một bộ? "

"600!"

"Cậu ăn cướp sao! Cửa hàng online cũng có bán mà người ta bán mới hơn mười khối thôi."

"Không giống! Tính chất không giống nhau, kiểu dáng cũng không giống nhau! Cái này tốt hơn nhiều! Hơn nữa không phải cậu có thẻ vàng sao? Cứ việc quẹt! "

"..."

Buổi tối khi Từ Mộ Duyên vừa tắm xong. Anh mặc một bộ áo choàng tắm hình con sâu màu xám tro đi tới bên cô. Trong tay cô ôm hai bộ đồ tình nhân

buổi chiều mới mua, do dự thật lâu, không biết nói với anh như thế nào...

Cuối cùng cô vẫn chọn là không nói ra, dù sao...anh cũng sẽ không mặc những bộ đồ áu trĩ như vậy

γ (γ ∇ γ) γ

Từ Mộ Duyên dựa vào trên giường đợi cô vợ nhỏ nhà mình, nhưng anh đợi mãi, ánh mắt cứ thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa phòng tắm, sao còn chưa ra nữa ta?

Không biết anh nhìn cửa phòng tắm bao nhiêu lần, cuối cùng cửa cũng mở... Vậy mà anh lại thấy một con thỏ...thỏ con...

Tang Diêm bạn học mặc trang phục thỏ con ngượng ngùng mà đứng ở cửa phòng tắm, xấu hổ mà giải thích: "May mắn không uống công em mua, em thấy rất ám mặc vào hết sức thoải mái...nên mua..."

Anh không nói lời nào, liền nhìn cô thỏ con kia.

"Cái này thật ra là áo ngủ tình nhân, của anh em cũng có mua... Anh có muốn mặc cùng em không? "Cô thăm dò.

"Áo ngủ tình thú? Không sai anh chính là thích em chủ động như vậy đó."Anh mím cười vỗ tay với cô:" Thỏ con, qua đây nào."

Nụ cười nguy hiểm quen thuộc kia làm cho thỏ con run rẩy mà đi tới...

Thế là, thỏ con bị đại sói xám ăn thịt không chừa xương...

Không sai..Chu Thụy Tình lừa cô, cái gì mà áo ngủ tình nhân, là bộ đồ thỏ trắng và sói xám

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thiếu

Nguồn cài pass cật nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Trong khói thuốc súng

10 giờ đêm, sau khi uống thuốc xong Tang Diêm liền ngủ say, trước khi ngủ, còn chưa kịp đuổi hai người về, Từ Mộ Duyên cũng Trác Việt đi ra khỏi phòng bệnh, trong phòng trở nên yên tĩnh.

Hai người cùng nhau đi đến phòng trực ban, sau khi nhìn thoáng nhau, Từ Mộ Duyên liền mở miệng trước, dặn hộ lý chăm sóc Tang Diêm cẩn thận. Vào mùa đông ban đêm luôn có vẻ lạnh lẽo dùi hiu, nhìn lên bầu trời còn thấy tối hơn một chút, gió bắc như đang gào thét qua, khí lạnh như thẩm vào cơ thể.

Tang Diêm nói rất đúng, bọn họ còn rất nhiều việc phải làm, Trác Việt vừa bị thương lại còn sốt cao, hơn nữa cả đêm không ngủ, cho dù thân thể có khỏe mạnh đến mấy cũng sẽ mệt và suy sụp, huống chi mấy ngày nay anh không hề được nghỉ ngơi, giờ phút này quả thật cảm thấy cơ thể giống như trống rỗng, mỏi mệt yếu ớt.

Màn đêm càng mờ mịt, khí lạnh càng nhiều, hai người cùng bước đi, xe của Trác Việt vẫn còn để ở B Đại, lúc đi tới một góc yên tĩnh của bệnh viện, Từ Mộ Duyên mở miệng nói: "Mình đưa cậu đi lấy xe."

"Không cần." Trác Việt lạnh lùng nói, thái độ có chút xa lạ.

"Trác Việt, có một số chuyện mình nghĩ cậu hẳn biết rõ, lúc đó mình và Tang Diêm chỉ là hiểu lầm, mình sẽ giải thích rõ với cô ấy." Anh xoay người đối mặt với Trác Việt, giọng nói cũng đồng thời chậm lại, "Cho nên mình hy vọng cậu không nên xen vào, chuyện lúc đó của mình và Tang Diêm so với bất cứ ai thì cậu là người rõ nhất, lần này là do sơ xuất của mình, sau này mình sẽ không để cho cô ấy bị thương dù chỉ một chút."

"Cậu cảm thấy cô ấy còn tin tưởng cậu được nữa không? Cậu nghĩ rằng mình có thể yên tâm giao cô ấy vào tay cậu?" Giọng nói của Trác Việt càng

ngày càng lạnh, "Mình đã nói rồi lần này mình sẽ không buông tay."

"Mình không cần cậu phải giao cô ấy cho mình" thái độ của anh trở nên cứng rắn, lời nói đó làm cho Từ Mộ Duyên kích động, không thể bình tĩnh, "Trác Việt, cho tới bây giờ Tang Diêm cũng không phải là của cậu."

"Thế thì sao, hiện tại không phải không có nghĩa là sau này cũng thế." Có lẽ hành động của anh ta có thể coi là đực nướng béo cò, nhưng thế thì có sao chứ? Anh ta vẫn luôn nghĩ rằng cô ấy phải thuộc về mình.

"Thời gian năm năm cũng không thể làm cho cô ấy yêu cậu, Trác Việt, ngay từ đầu đã định sẵn cậu là người thua cuộc." Đôi mắt Từ Mộ Duyên trầm xuống, giọng nói lại âm u và mạnh mẽ: "Người Tang Diêm yêu chính là mình, chưa bao giờ thay đổi, mình sẽ không để cho bất kỳ ai chen vào giữa bọn mình".

Cho tới bây giờ Trác Việt vẫn luôn tự tin về mình, chỉ có một việc duy nhất, là chuyện Tang Diêm không yêu anh ta, cho dù anh có ở bên cạnh cô bao lâu đi nữa, lúc trước người đàn ông này ra đi một cách thoải mái như vậy mà khi trở về như không chuyện gì xảy ra. Vẫn có thể tự tin như trước kia nói " Người Tang Diêm yêu là mình".

Trong phút chốc làm anh tức giận cùng khó chịu vô cùng, sắc mặt anh trở nên tàn nhẫn, nắm chặt tay lại, ngay sau đó dùng hết toàn lực đánh vào trên mặt người đàn ông tràn đầy tự tin này, không một chút nương tay.

Từ Mộ Duyên chưa từng nghĩ tới người đàn ông luôn ám áp như Trác Việt cũng sẽ có lúc nóng giận mà giơ tay đánh người, bất ngờ không kịp đề phòng phòng nên bị một đánh này làm cho lui về sau hai bước. Anh biết rõ người mình có lỗi không chỉ mình Tang Diêm mà còn có Trác Việt, anh đưa tay lau khói miệng, không thèm để ý mặc kệ máu chảy ra, Trác Việt thấy anh tránh cũng không tránh, nhất thời càng tức giận, đưa tay lên đánh thêm một cái nữa, Từ Mộ Duyên đứng yên chấp nhận, đây là anh nợ Trác Việt.

"Tại sao lại không đánh trả?" Trác Việt túm lấy cổ áo anh, màu mắt còn đen hơn so với bóng đêm

"Đây là mình nợ cậu." Từ Mộ Duyên nâng đôi mắt vừa đen và sâu thẳm nhìn anh ta.

Trác Việt đưa tay ra đánh thêm một quyền nữa, cầm nhẹ lên nói: "Con mẹ nó người cậu có lỗi không phải là mình, mà là Tang Diêm. Cậu dựa vào cái gì mà đê cho cô ấy chờ nhiều năm như vậy, dựa vào cái gì lại tự tin cô ấy còn yêu cậu như vậy, rốt cuộc cậu đã làm được gì cho cô ấy? Sai lầm lớn nhất cuộc đời này của Tang Diêm chính là yêu cậu!"

"Sai lầm lớn nhất cuộc đời này của Tang diêm chính là yêu cậu" những lời này đâm thẳng vào lòng Từ Mộ Duyên, mọi đau đớn anh đều có thể cố gắng chịu đựng, nhưng những lời này thật sự kích thích rất lớn với Từ Mộ Duyên giống như một viên đạn bắn thẳng vào trong đầu của anh, tức giận nhảy mắt bùng nổ, chớp đôi mắt đen như mực, nhìn thấy Trác Việt không khống chế được trước mắt, đưa tay ra, đánh xuống một cú, sức lực không hề kém một cú đánh kia của Trác Việt.

Trong bóng đêm tối đen, gió Bắc lạnh lẽo, ánh đèn đường mờ nhạt chiếu xuống hai người đàn ông cao lớn, hai người một cú lại một cú, mỗi một cú hạ xuống lại một tiếng rền vang lên, sau một lúc lâu, hai người cùng thở hồng hộc mà ngã lên trên tuyết, trên người đều dính chút bẩn nước.

Ban đêm vừa rét lạnh lại hú quạnh, bệnh viện yên tĩnh u ám nên không có người nào đi qua cho đến tận khi 2 người ngã xuống đất, Phó Hè Hè từ hiệu thuốc trong bệnh viện đi qua nơi này, nhìn thấy hai người đàn ông nằm trên mặt đất, nhất thời bị hoảng sợ, may mắn vẫn thấy 2 người cử động, hô hấp từ lòng ngực pháp phồng lên xuống, cô không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

"Hai người.... Không có việc gì chứ?" Ánh mắt Phó Hè Hè liếc qua hai người đàn ông trên mặt đất, liếc mắt một cái liền nhận ra Trác Việt, hôm trước anh ta đến hiệu thuốc mua thuốc tiêu sưng đúng ca trực của cô, đưa cho anh ta mấy loại thuốc, anh ta đều hỏi vô cùng cẩn thận, trên khuôn mặt anh tuấn giống như đang được nghe thuyết trình, sau khi so sánh một số loại thuốc một cách cẩn thận thì mới chọn một loại trong đó. Cô chưa từng gặp được người đàn ông nào cẩn thận như thế, sau khi anh ta đi không khỏi thầm than tận đáy lòng, cũng không biết cô gái nào may mắn được ở cùng người đàn ông như vậy.

Trác Việt vẫn nằm trên mặt đất như thế, chồ xương gó má truyền đến cảm giác đau rát, anh chớp mắt, cũng nhận ra người con gái mặc áo blouse trắng trước mặt, giọng nói so với lúc trước yếu hơn một chút, lại càng lạnh nhạt hơn: "Không có việc gì."

Lúc này Từ Mộ Duyên cũng từ mặt đất đứng lên, sau đó nâng mu bàn tay lau máu đang chảy trên khói miệng, anh nhìn về phía Trác Việt đang còn nằm trên đất, đưa tay ra. Trác Việt chỉ nhìn tay anh một cái rồi chống hai tay trên mặt đất cũng đứng lên.

Hai nam nhân anh tuấn vừa đứng lên, kéo theo 2 bóng đen dài trên mặt đất, ánh mắt Phó Hè Hè dừng trên người bọn họ, hai người đi song song nhau, thần sắc lại vô cùng lạnh lùng. Tuy rằng cô không nhìn thấy tận mắt nhưng cũng không khó tưởng tượng, hai người này vừa rồi chắc chắn đã đánh nhau một trận, mặc dù trên trán của Trác Việt có vết thương thoát nhìn thấy chật vật nhiều hơn một ít nhưng bị thương cũng không quá nặng, cô nhìn không được nhิu mày, tầm mắt dừng trên người anh có chút cô đơn, khi nhìn thấy vết sưng trên xương gó má của anh liền nói: "Anh có muốn vào hiệu thuốc để tôi xem một chút hay không?"

Trác Việt nhìn thoáng qua Từ Mộ Duyên, vết thương trên mặt cậu ta cũng không kém hơn mình. hai người đều ra tay rất mạnh, anh động nhẹ trên khói miệng, "Không cần, vết thương nhỏ thôi."

Từ Mộ Duyên nhìn anh ta một cái, cũng không nói gì.

Hai người đàn ông im lặng nhìn nhau, một trước một sau mà bước đi, lạnh lùng không nói với nhau câu nào, Phó Hè Hè đầm chiêu nhìn theo bóng lưng

của Trác Việt, đáy lòng có chút gì đó như có như không dâng lên, lại có chút đau lòng, khi mà cô còn chưa hiểu rõ tình cảm này như thế nào thì đã phải vội vàng chạy về hiệu thuốc.

Từ Mộ Duyên ngồi trong xe nhìn thấy Trác tuyệt đi từng bước một ra ngoài, ánh mắt sâu thẳm, anh cũng không khởi động xe rời đi, mà ngồi dựa lưng vào ghế, ánh mắt nặng nề mà nhìn đinh xe sau đó đưa tay che khuất 2 mắt, trước mặt tối đen.

Phó Hè Hè thở hòn hộc chạy ra phía ngoài, nhìn khắp xung quanh, liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia đang bắt taxi, rất nhanh một chiếc xe đã dừng trước mặt anh, cô vội vàng bước tới, đúng lúc anh mở cửa xe liền đưa tay ra giữ chặt tay áo anh, vừa thở vừa nói: "Tiên sinh, anh chờ, chờ một chút."

Trác Việt nhìn đầu ngón tay mảnh khảnh đang níu trên tay áo mình. Sau đó xoay người lại, nhìn cô được sỹ trẻ tuổi kia, không biết bởi vì chạy hay vì gió lạnh mà khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp ửng hồng lên, sợi tóc rối loạn, đôi mắt đen láy trong suốt chân thành nhìn anh, khi nở nụ cười còn hiện lên hai xoáy nhỏ trên khóe miệng.

"Đây là thuốc cho anh, vết thương trên mặt hay trên người đều có thể dùng nhé, còn đây là tiêu sưng và thuốc cầm máu, bên trong đều có hướng dẫn sử dụng. Nếu anh không bận..... Tôi nghĩ tôi có thể xử lý giúp anh rồi anh hãy về....." Phó Hè Hè vội vã nói xong những lời đó liền nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh rồi bối rối cúi đầu xuống.

Sau vài giây im lặng, không nghe được câu trả lời của anh, Phó Hè Hè khẩn trương cầm gói to trên tay đưa tới trước mặt anh, ngay cả hai tai cũng đỏ ửng.

Trên khuôn mặt lạnh nhạt của Trác Việt xuất hiện biến động rất nhỏ, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn vào người con gái phía trước, đang nhẹ nhàng co tay lại thoát khỏi tay áo của anh, khuôn mặt cứng nhắc của anh giống như hiện lên ý cười dù rất nhỏ.

"Cám ơn, nhưng tôi không cần đâu."

Lần đầu tiên bị người ta cự tuyệt ý tốt, Phó Hè Hè bình tĩnh lại, cô ngẩng đầu lên nhìn vào Trác Việt, lúc này anh..... Mặt mũi bầm dập, khóe miệng chảy máu, quần áo trên người đã sờm bẩn thỉu, cả người thoát nhìn chật vật không thôi, đã như thế này còn nói không cần? Cô không quan tâm mà nhét thuốc vào trong tay anh, "Sao lại không cần? Anh nhìn lại bộ dạng của mình lúc này đi."

Phó Hè Hè nói xong những lời này, không nhìn đến vẻ mặt cứng nhắc của anh liền xoay người chạy đi, càng chạy càng nhanh, giống như là chạy trốn.

Trác Việt nhìn theo bóng dáng màu trắng đến khi càng ngày càng nhỏ, hòa vào trong bóng đêm, rồi biến mất không thấy.

Anh cúi đầu nhìn quần áo bẩn thỉu trên người mình, rồi cảm giác đau đớn chát lùng trên người cùng trên mặt truyền đến, trong đầu lướt qua lời nói đầy tự tin của Từ Mộ Duyên, bỗng nhiên cười khổ một tiếng, "A..... Quá thật là không xong."

Gói thuốc trên tay khá là nặng, anh mở ra nhìn một chút, thần sắc không rõ.

Người lái xe taxi cũng rất tôn trọng khách hàng, nhưng đợi một lúc vẫn thấy người đàn ông trẻ tuổi này đứng ở bên ngoài, cuối cùng không chịu được nữa ông đành lên tiếng hỏi: "Cậu còn muốn đi xe nữa không? Không đi thì để tôi còn tìm khách khác."

Trác Việt bước lên xe, sau khi nói địa chỉ nhà, liền nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi.

Trong bóng đêm, Từ Mộ Duyên bỏ tay đang che trên mắt ra, hai mắt lưu chuyển, rồi mở cửa xuống xe, bước đi vào trong bệnh viện.

Vào nửa đêm trong bệnh viện vô cùng im lặng, tiếng bước chân của anh vang lên rõ ràng, khi đến trước cửa phòng bệnh anh lại thấy do dự. Sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, bên trong tối đen, anh nhìn thấy trên giường nỗi lén bóng dáng nhỏ nhặt, bỗng nhiên cảm thấy có chút an tâm.

Anh nhẹ tay nhẹ chân đi vào trong phòng WC, xử lý tốt vết bẩn trên người rồi mới ra ngoài. Ngồi xuống cạnh giường bệnh, nhìn cô đang nằm nghiêng trên giường lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện với anh. Ánh sáng bên trong rất tối, anh nhìn không rõ khuôn mặt của cô, lại nhẹ nhàng không được đưa tay ra sờ mặt cô, thấy cô có chút bất an rụt đầu lại, cả người vùi vào trong chăn.

Anh kéo chăn giúp cô, lúc này mới phát hiện tư thế ngủ của cô có chút quái lạ, xốc nhẹ chấn lên, phát hiện cả người cô đều cuộn lại, hai tay gần như ôm vào nhau, giống như ôm lấy thân mình rất khồng có cảm giác an toàn.

Trong lòng Từ Mộ Duyên như bị ai nhéo, tay bỗng dung căng thẳng, không nghĩ tới cô ngay cả trong giấc ngủ cũng không có cảm giác an toàn như vậy, chậm rãi đưa tay điều chỉnh tư thế ngủ cho cô, cô lại như bất an xoay qua phía bên kia vẫn lấy tư thế đáy ngủ say sưa.

Im lặng trong chốc lát, Từ Mộ Duyên đứng dậy cởi áo khoác trên người, nhẹ nhàng nắm bên cạnh cô, ôm thân thể nhỏ bé của cô vào trong lòng giúp điều chỉnh tư thế cho cô.

Hương thơm trên người cô là đặc nhất vô nhị, khẽ hôn ở trên trán cô. Đáy lòng vừa chua vừa chát.

Qua một lúc lâu, người trong lòng bỗng nhiên nhích lại gần anh, thân hình Từ Mộ Duyên chợt cứng đờ, nhưng người trong lòng vẫn ngủ như cũ.

Anh cả một đêm không ngủ, nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ của cô cũng dần dần ngủ say.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: càng..... Đại khái chỉ 1 điểm như vậy còn có canh mệt, Chuyện kia..... Bọn họ đánh nhau một trận..... Còn có..... Trác Việt sẽ có tình yêu của mình.....

Khụ khụ..... Tất cả mọi người nói nữ chính không tốt, như vậy như vậy..... Khụ khụ, vậy đem nữ chính tặng cho Mộ Duyên đi → →

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull**.Net.

Chương 42: Thiếu

Nguồn cài pass cật nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Đánh cược một lần

Khi Trác Việt đẩy cửa phòng bệnh ra, Từ Mộ Duyên đang thu dọn bát đũa, tầm mắt hai người vừa chạm vào nhau không khí liền trở nên lặng im trong chốc lát, Từ Mộ Duyên bình tĩnh rời mắt đi tiếp tục thu dọn canh thừa trên bàn.

Tang Diêm nhìn thấy trên mặt Trác Việt lộ ra tốn thương sâu sắc, lại nhớ tới gương mặt cũng bị thương y hệt như vậy của Từ Mộ Duyên, ngay lập tức hiểu rõ mọi chuyện mội giật giật nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì. Câu nói lúc sớm nay của Từ Mộ Duyên quá bất ngờ, cô vẫn chưa thể hoàn toàn lấy lại tinh thần, câu nói kia vẫn luôn trôi nổi trong đầu mỗi một lần lượt qua lại dày lên một con sóng nhỏ.

Trác Việt dừng tầm mắt trên xe lăn của Tang Diêm một lát, đi đến kéo một cái ghế ở bên cạnh cô ngồi xuống, nói: "Trên đầu gối bị thương đã thoa thuốc chưa?"

Trên đầu gối? A, đúng rồi, hôm qua bị té lộn nhào một cái nhưng vì đã không còn đau nữa cho nên Tang Diêm quên mất, thàn sáu Từ Mộ Duyên bất động chỉ là vẫn xoay người đi đến ngăn tủ lấy lọ thuốc giảm sưng ngày hôm qua ra, lại ngồi xổm xuống trước mặt cô, Tang Diêm vội vàng đưa tay nhận lấy lọ thuốc: "Để em tự làm là được rồi."

Từ Mộ Duyên biết cô suy nghĩ cái gì, cũng không miễn cưỡng, xem thường nói: "Được." sau đó lập tức đứng lên, bước hai bước đứng ở phía sau cô, đặt tay lên xe lăn.

Tang Diêm sợ nhất là ở cùng một phòng với hai người đàn ông này, không khí vừa xấu hổ vừa trầm mặc, cô nắm lọ thuốc nhỏ trong tay do dự mở miệng: "Các anh... cũng không cần làm gì sao? Sáng nay Tàm Tầm có gửi tin nhắn bảo trưa nay sẽ qua thăm em, hay là các anh đi đâu, nên làm cái gì thì làm cái đó."

Trác Việt nhìn cô một cái, biết cô không được tự nhiên, anh vốn cũng có việc phải đến công ty, trên tay còn cái hạng mục khóc búa đã bị chậm trễ hai ngày, phỏng chừng đêm nay sẽ phải làm thêm suốt đêm, lại là một đêm không ngủ: "Anh đến thăm em một chút, lát nữa cũng phải đến công ty."

"Ú, vậy là tốt rồi, thật xin lỗi vì đã làm lỡ công tác của anh." Tang Diêm áy náy nói, tự biết hai ngày nay vì cô mà Trác Việt không đến công ty được.

Sắc mặt Trác Việt khẽ biến, lập tức dịu giọng nói: "Không có việc gì, so với bất cứ chuyện gì em vẫn quan trọng hon."

Một câu nói khiến hai người ở đây đều thay đổi sắc mặt, Tang Diêm thấy vừa xấu hổ vừa khó mở miệng, không ngờ Trác Việt sẽ nói ra lời như vậy trước mặt Từ Mộ Duyên. Cô không biết tiếp nhận lời này như thế nào cho nên đành im lặng trầm mặc. Mà Từ Mộ Duyên thì sắc mặt hoàn toàn sa sầm, hai tay nắm chặt, nhớ tới Tang Diêm vẫn còn ở đây nên anh chỉ lạnh lùng nói: "Trác Việt, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện."

Trác Việt đứng dậy: "Được." anh nhìn về phía Tang Diêm "Anh đi trước, em nghỉ ngơi cho tốt đi, buổi tối sẽ dành thời gian qua thăm em"

"Có tớ ở đây chăm sóc cô ấy, cậu không cần dành thời gian." Từ Mộ Duyên lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Trác Việt vẫn không thay đổi, nhìn Tang Diêm cho đến khi cô gật đầu mới cất bước rời đi.

Từ Mộ Duyên vẫn chưa rời đi mà ngồi xổm xuống trước mặt Tang Diêm, lắng nghe cô, Tang Diêm nhíu mày không rõ anh muốn làm gì: "Anh muốn làm cái gì?"

Anh đưa tay giúp cô chỉnh lại cổ áo, cô quay mặt ra chỗ khác anh cũng không thèm để ý, vén sợi tóc rơi trên trán cô ra sau tai, nhẹ giọng nói: "Tang Diêm, lời anh nói sáng nay không phải là nhất thời xúc động mà đã lặp đi lặp lại vô số lần trong đầu rồi, đồng ý với anh, cần thận suy nghĩ một chút có được hay không?"

Tang Diêm cắn môi không nói lời nào chỉ rũ mĩ nhìn ngón tay mình, trong lòng lại nỗi sóng.

Từ Mộ Duyên vẫn nhìn cô chăm chú, nửa phút sau mới đứng dậy, Tang Diêm chợt gọi anh lại: "Các anh..... Các anh đừng đánh..."

Từ Mộ Duyên sờ sờ mặt mình, cười cười: "Yên tâm"

Trác Việt vẫn đợi ở ngoài phòng bệnh, khẽ nhéch khéo miệng cười khổ. Đã nói sẽ không buông tay, nhưng anh làm sao lại không cảm giác được? Tang Diêm đối đãi với anh vẫn xa cách khách khí như trước nhưng ở trước mặt Từ Mộ Duyên cho dù là im lặng, cho dù là tức giận cũng có thể cảm thấy được là cô không giống như vậy.

Từ Mộ Duyên đóng cửa phòng bệnh, nhìn thoáng qua thấy Trác Việt đang đứng dựa bên tường liền bước chân rời đi, Trác Việt nhìn một chút cũng đi theo.

Trải qua một ngày một đêm tuyết đọng cũng đã tan hết, lúc này bầu trời xanh thẳm sạch sẽ thảm chí còn lộ ra vài tia nắng ấm. Vẫn là đoạn đường vắng vẻ tối hôm qua, Từ Mộ Duyên đưa lưng về phía Trác Việt, trầm mặc một lúc mới xoay người lại, móc ra từ trong túi một bao thuốc lá tính xảo đưa cho Trác Việt một điếu thuốc, khói bay lên nhưng không ai nâng tay hút chỉ nhìn đầu mẩu thuốc lá cháy hết, khói bụi phiêu tán trong gió.

Lần đầu tiên Từ Mộ Duyên hút thuốc là ở trong phòng ngủ ở đại học, Trác Việt bảo anh yên tâm, đàn ông hút thuốc uống rượu vốn là chuyện bình thường, Từ Mộ Duyên không cự tuyệt bắt đầu hút thuốc từ đó. Sau này khi cùng Tang Diêm ở một chỗ đã hơi nghiên thuốc lá, nhưng Tang Diêm không thích mùi thuốc lá nên trong hai năm quen cô số lần anh hút thuốc rất ít, sau khi chia tay mỗi lần bức bối chỉ có nicotine mới xoa dịu bản thân. 5 năm tiếp theo anh nghiên thuốc lá càng ngày càng nặng, lần này sau khi quay lại với Tang Diêm anh lại hút thuốc rất ít, tựa như chỉ cần có cô trong cuộc sống thì không có cái gì để bức bối.

"Trác Việt, cậu ốn nampus ở bên Tang Diêm nhưng thật ra so với bất cứ ai cậu cũng đều rõ ràng hơn, người Tang Diêm yêu vẫn là tú. Nói một cách tàn nhẫn, tú với Tang Diêm mới là hai người yêu nhau, chỉ khi ở với tú, cô ấy mới có thể hạnh phúc. Trước đây bọn tú có hiểu làm nên bây giờ cô ấy không có cảm giác an toàn, tú có thể từ từ chứng minh cho cô ấy thấy, thời gian sẽ hòa tan hết thảy, tú sẽ kết hôn với cô ấy." Thời điểm điều thuốc thứ ba cháy hết, Từ Mộ Duyên quăng đi,... giọng nói nhẹ vô cùng.

Sắc mặt Trác Việt hơi tái nhợt, cả người nhẹ bỗng như bị hút hết khí lực, anh không có lực phản bác lời Từ Mộ Duyên nói, anh có thể tiếp tục chờ nhưng Tang Diêm thì sao? Anh đợi cô, mà cô thì đang đợi Từ Mộ Duyên, Từ Mộ Duyên đã trở về, vậy sự chờ đợi của anh giống hệt như sẽ không có kết quả. Ở trước mặt bọn họ anh vĩnh viễn là một người thừa, vậy đến cuối cùng anh còn có chấp điều gì?

Cô đôi lúc anh cũng không biết rõt cuộc mình thích Tang Diêm ở chỗ nào, cô ấy có chấp yêu người khác, không có ưu điểm gì đặc biệt tốt cũng không phải là cô gái xinh đẹp nhất, nhiều năm nay bên người anh luôn không thiếu những cô gái xinh đẹp, ưu tú hơn so với Tang Diêm, nhưng chuyện tình cảm có mấy ai có thể nói rõ ràng được đây? Trong những năm tháng gần ba mươi tuổi, anh cô đơn yêu Tang Diêm, nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn không chiếm được cô ấy mà bản thân anh có cách gì để chiếm được cô ấy không? Loại chuyện tình cảm này, thứ người ta không thể so đo nhất chính là sự hồi đáp nhưng ai cũng muốn được hồi đáp.

Lúc lâu sau, Trác Việt mới hít một hơi thật sâu, như là đưa ra một quyết định quan trọng nhất trong đời, anh gần từng tiếng: "Nếu Tang Diêm nguyện ý giả cho cậu, tú sẽ đi. Nhưng nếu cô ấy bằng lòng gả cho tú, cậu phải đi."

Anh cược một ván bài lớn, nếu thua thì sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô ấy nữa mà Từ Mộ Duyên lại tràn đầy tự tin, đứng trước một ván bài không biết kết cục như vậy anh cảm thấy do dự và sợ hãi.

"Được."

Cần phải dùng bao nhiêu nỗ lực, anh mới có thể hạ quyết tâm như vậy.

Giữa trưa, Tô Tâm mang theo Tô Tiểu Tông đến chơi, Tô Tiểu Tông vừa mới trải qua sinh nhật ba tuổi, mỗi năm Tang Diêm luôn tặng cậu bé phần quà lớn nhất, lần này Tang Diêm phải nầm viện, cậu bé cứ mãi hỏi Tô Tâm rằng: "Sao lâu như vậy di Tang không đến chơi với cậu, ngay cả sinh nhật của cậu cũng không đến, có phải không còn thích cậu nữa đúng không?"

Cậu bé hỏi quá nhiều, Tô Tâm không còn cách gì khác nên đành phải nói với cậu bé, Tang Diêm bị bệnh đang nằm viện, thế là Tô Tiểu Tông nằng nặc đòi phải tới thăm Tang Diêm. Nhóc con kia lớn lên trông giống Lục Trình Dương - ba của nó vô cùng trước đây mỗi khi nhìn mặt con trai thỉnh thoảng Tô Tâm vẫn thường ngắn người, trải qua một thời gian cô cũng không còn cảm thấy gì, mặc dù người kia đã rời đi nhưng chí ít cô còn đứa nhỏ thông minh khá ái như vậy, nhiều khi Tô Tâm vẫn cảm thấy mình rất hạnh phúc.

Tang Diêm vẫn đang truyền dịch, sớm nay cô dậy muộn nhưng Từ Mộ Duyên không cho y tá đánh thức cô nên thời gian truyền dịch bị muộn, Tô Tiểu Tông đứng ở bên cạnh nhìn thấy mu bàn cô sưng vù, vẻ mặt xoắn xuýt hỏi: "Dì Tang, rất đau đúng không?"

"Bình thường không đau lám" Tang Dièm cười cười, nâng tay xoa đầu nó.

"Vậy khi nào di mới khói? Sinh nhật cháu, di không tới, cháu có để phần cho di một miếng bánh gato nhưng mẹ nói bây giờ di không thể ăn." Tô Tiêu Tông hơi oán trách nói.

"Vài ngày nữa là khói thôi, chờ sau khi di Tang xuất viện sẽ mua cho cháu một cái bánh ngọt, chúng ta lại cắt bánh gato thêm lần nữa, di cũng bù cho cháu một phần quà khác được không?"

"Thật tốt quá!" Tô Tiêu Tông hưng phấn kêu lên, chu mỏ dâng một nụ hôn, Tang Dièm rất biết phổi hợp cùi đầu, Tô Tiêu Tông "chụt" một cái trên gò má cô, âm thanh vô cùng vang dội.

Lúc Từ Mộ Duyên bước vào thì thấy một màn như vậy, tiếng "chụt" vang dội làm đôi mà anh tuấn khẽ nhíu lại, sau đó anh nghĩ "sau này nhất định không thể sinh con trai, nhất định phải sinh con gái, lớn lên giống cô thì càng tốt". Có thể ý nghĩ như vậy quá mức ám áp tốt đẹp, khỏe mỗi anh không tự chủ được khẽ cong lên. Tô Tâm nhìn thấy Từ Mộ Duyên thì gật nhẹ đầu, nụ cười trên mặt Tang Dièm hơi mất tự nhiên, Tô Tiêu Tông lại thong một ngụm, nghiêm túc nói: "Di Tang, di phải mau khỏe lên nha, cháu chờ di."

"Phốc.." Tô Tâm nhịn không được bật cười, Tang Dièm buồn cười giơ tay néo đôi má phán nộn của cậu bé: "Được, một lời đã định, chúng ta ngoéo tay."

Từ Mộ Duyên đang định đến bên Tang Dièm thì điện thoại vang lên, vừa nhìn dây số kia anh đã biết có chuyện gì xảy ra, anh nhìn Tang Dièm: "Anh có việc phải xử lý, buổi chiều sẽ trở về với em."

Khi anh nói lời này giọng điệu vô cùng tự nhiên, chờ anh rời đi rồi Tô Tâm liền mang về mặt tim tội nghiệp cùi nhìn Tang Dièm: "Mọi việc giải quyết xong rồi à? Hai người làm hòa rồi sao?"

Tang Dièm nhớ tới lời anh nói lúc sáng nay, còn có câu ""Tang Dièm, chúng ta kết hôn được không?"" hoi ngày người nói: "Tâm Tâm, cậu nói xem, nếu tôi kết hôn với anh ấy thì còn có thể hạnh phúc không?"

Nghé xong lời này Tô Tâm cũng sững sờ, trầm mặc một lúc mới nói: "Tang Dièm, cậu phải tự hỏi chính mình, nếu như cậu vẫn thích lời anh ấy nói, vẫn thích ở cùng anh ấy thì nhất định sẽ hạnh phúc."

Tang Dièm rũ mắt, hơi đầm chiêu.

"Kết hôn? Di Tang muốn kết hôn với chú Trác Việt sao? Trước đây chú Trác Việt đã nói nếu chú ấy với di kết hôn sẽ để cho cháu làm hoa đồng" Tô Tiêu Tông hồn nhiên nói, rất là hưng phấn.

Hai người đều sững sốt, ai có thể nghĩ tới Trác Việt sẽ nói như vậy với một đứa trẻ, Tô Tâm vội kéo con trai qua: "Con trai, chú rể của di Tang không phải là chú Trác Việt, là chú vừa đứng ở cửa lúc nãy đó."

"Tại sao? Trước đây con chưa từng gặp chú kia, con thích chú Trác Việt."

Câu hỏi của trẻ con đôi khi rất khó trả lời, Tô Tâm suy nghĩ một lúc mới nói: "Bởi vì di Tang thích chú ấy nên muốn kết hôn với người mình thích."

"Vậy chú Trác Việt phải làm sao? Chú ấy cũng thích di Tang mà!" Cái gì gọi là trẻ con nói không kiêng kị, chính là như vậy đó.

Tô Tâm liếc nhìn Tang Dièm một cái nhỏ giọng nói với con: "Chú Trác Việt.... sau này cũng sẽ có người thích."

Tang Dièm vẫn luôn cùi đầu, không nói gì, trên mặt cũng không lộ ra cảm xúc gì.

☆☆☆☆☆

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đỗi mới... vẫn hơi bí, cho nên đạo này có thể vẫn sẽ đổi mới, sau khi hết chuong sau các chuong tiếp theo đều ám áp.

Kỳ thật truyện không dài, còn có 3vạn chữ sẽ kết thúc. Cho nên, hy vọng mọi người có thể theo ta đến cuối cùng, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Không còn nghi ngờ nữa

Từ Mộ Duyên vừa đi vừa nghe điện thoại, sắc mặt của anh tối tăm, giọng nói âm trầm: "Không muốn trở về? Chuyện này không phải do em quyết định."

Điện thoại được mở loa ngoài cho nên Từ Tiêu Tiêu nghe được rõ ràng. Cô nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, người này chính là trợ lý của Từ Mộ Duyên tên là Trần Thăng.

Anh ta đã đợi ở đây 1 giờ rồi chỉ vì đưa tiễn tổ tông này đến sân bay.

"Anh về đi, dù sao tôi cũng sẽ không đến sân bay."

"Tù tống nói anh ấy sẽ lập tức tới ngay." Trần Thăng bình tĩnh nói.

"Anh... "Giọng nói của cô mềm ra. "Dù anh ấy có tới tôi cũng sẽ không đi."

Trần Thăng không nói gì nhiệm vụ của anh chỉ là trông chừng cô ta và đợi Từ Mộ Duyên đến đây thôi.

Từ Mộ Duyên đến rất nhanh, anh lạnh lùng nhìn Từ Tiêu Tiêu đang ngồi trên ghế sofa, trầm giọng mở miệng: "Cho em 10 phút để chuẩn bị hành lý rồi tới sân bay với anh."

"Em không muốn về... Anh, hay là để cho em ở lại mấy ngày được không? Đến lễ Giáng Sinh em và anh sẽ cùng về." Từ Tiêu Tiêu nhỏ giọng nói, cô sợ nhất chính là việc anh họ mình tức giận. Ngày hôm qua, lúc anh nói những lời kia xong, bây giờ lại nhìn sắc mặt âm trầm của anh, cô bất đầu sợ hãi, nhưng lại không cam lòng cứ như vậy mà về, cô đây chính là đang làm lần phản kháng cuối cùng.

"Em muốn bị trói đem lên máy bay?" anh nhìn về phía Từ Tiêu Tiêu sắc mặt âm trầm "Em còn 9 phút."

Hai anh em đã giằng co hết 1 phút, cô bối rối đi chuẩn bị hành lý. Thật ra cô không có nhiều đồ dùng cho lâm chỉ cần soạn lại một chút là được rồi. Vài phút sau cô kéo vali đứng bên cạnh anh, lầm bầm "Xong rồi."

Anh không nói chuyện, đi tới cầm hành lý của cô đi về phía trước. Cô chỉ có thể tâm bát cam tình bát nguyện đi theo sau anh. Bởi vì cô mãi không chịu đi nên thời gian đăng ký đã không còn nhiều. Anh trầm mặt lái xe tốc độ xe ngày càng tăng. Cô nhìn gó má anh tuấn của anh nhưng lại cảm thấy không cam lòng, lại không biết phải làm sao.

Đột nhiên cô lại cảm thấy rất uất ức, bèn dậm mạnh chân xuống sàn xe, tiếng phát ra không hề nhỏ.

Từ Mộ Duyên không liếc mắt nhìn cô dù là một cái. Xe phóng nhanh trên đường, rất nhanh đã đến sân bay, cho đến khi máy bay cất cánh, khi anh hoàn toàn xác định được Từ Tiêu Tiêu đã lên máy bay và đi khỏi thì anh mới lái xe trở về bệnh viện.

Đi qua đi lại cũng hon ba giờ, lúc anh về đến bệnh viện thì đã là 4 giờ chiều rồi. Tô Tầm đã đi rồi, còn Tang Diêm thì đang an tĩnh cuộn mình lại ngủ.

Từ Mộ Duyên lặng lẽ nhìn cô một hồi, sau đó đứng dậy đi đến gần cô, nhìn đôi môi cô hơi bỗng thè anh liền đặt một nụ hôn nhẹ lên đó. Tang Diêm đã có một giấc ngủ lâu, cho đến hơn 6 giờ thì cô mới dậy. Trong không khí cô ngửi thấy thoang thoảng mùi thức ăn đâu đây.

Cô liền ôm bụng từ trên giường xuống thì thấy Từ Mộ Duyên đang đem những hộp thức ăn xếp lên trên bàn.

Anh đưa lưng về phía cô cho nên cô có thể thoải mái mà nhìn anh đang bận rộn. Bóng lưng của anh cao to vững vàng như vậy, khiến cho cô an tâm, hai người có chiều cao chênh lệch nhau khá là xa cho nên khi cô không mang giày cao gót mà đứng trước mặt anh thì như là một nhóc lùn đứng trước một cây cao vút. Trước đây, anh rất thích ôm cô lên đùi mình ngồi, khi đó cô cảm giác như cả người mình đều bị anh ôm vào lòng vậy, mà cô chỉ cần vùi mặt lên vai của anh cảm nhận sự ấm áp mà anh đem lại cho cô, thì cô liền cảm thấy yên bình, an tâm và buồn ngủ.

Như là cảm nhận được ánh mắt của cô, anh xoay người lại nhìn cô, trên mặt là nụ cười ấm áp nhẹ nhàng, tiếng nói của anh dễ nghe cực kỳ, trong giọng nói tự nhiên lộ ra sự cưng chiều: "Tình rồi? Mau tới ăn cơm đi."

Tang Diêm nhìn anh mang theo nụ cười ấm áp tự nhiên. Trong lòng cô đột nhiên nổi lên một chút đồng khí, có thể... có thể thử cùng anh tiên đến kết hôn. Đó đã từng là giấc mộng đẹp nhất thời thiếu nữ của cô. Nhưng dù đẹp như thế nào thì đó cũng chỉ là giấc mơ mà thôi, giống như một hạt giống đang đợi ánh nắng cùng với con mồi. Sau một hồi ly hợp, dù nhiều năm sau đi nữa thì hạt giống đó vẫn tồn tại ở đáy lòng cô như cũ, chỉ là có thêm một vài thứ không đơn giản như ban đầu nữa, ví như nỗi bang hoàng, sợ hãi, không tự tin, không có cảm giác an toàn. Lúc này đột nhiên cô lại nghĩ tới câu nói kia của anh, kết hôn... sau này cả đời đều cùng người ấy ở bên nhau, không phải luôn là điều mà cô muốn hay sao?

Cô ngồi xuống mép giường, anh đi tới ôm cô đặt lên xe lăn, khom người nói nhỏ bên tai cô: "Muốn đi vệ sinh sao?"

"Ừ..." Thực ra anh ôm cô một chút với ôm cô thêm vài lần thì có khác nhau gì sao?

Còn Từ Mộ Duyên ở phía sau đáy xe lăn của cô đến cửa nhà vệ sinh thì cô nói: "Em có thể tự mình làm được, anh không cần phải giúp."

Bây giờ cô chỉ có thể đứng lên nhưng khi đi thì lại rất đau, bác sĩ nói cần mấy ngày nữa thì mới khoẻ lên được.

"Ừ, nhớ cẩn thận một chút." Anh gật đầu đứng ở cửa đợi cô, đợi cô sau khi đi ra thì có thể ôm cô đưa lên xe lăn và đẩy đi.

Đồ ăn nhìn rất là đẹp mắt nhưng là không giống như mua ở những tiệm ăn bình thường bên ngoài, hơn nữa tất cả đều là những món mà cô thích ăn nhất. Anh gấp cho cô một miếng thịt gà, dịu dàng nói: "An đi, bây giờ trời rất lạnh, đồ ăn nhanh nguội ăn không ngon."

"Ù" cô cũng đang đói lại cộng thêm việc cô đã nghĩ thông suốt một vài chuyện, thái độ đói với anh đã hoà hoãn hơn rất nhiều rồi. Vì vậy những đồ ăn mà anh gấp cho cô, cô đều ăn hết.

Anh luôn treo nụ cười thản nhiên trên môi không ngừng gấp rau cho cô mà cô lại an tĩnh ăn, trong bức tranh đẹp đẽ này, sự ấm áp không ngừng lan toả khắp căn phòng.

Không lâu sau cô bỏ bữa xuống như muốn nói cho anh biết rằng cô đã ăn no.

Tù Mộ Duyên nhìn thấy trong bát của cô còn dư lại gần nửa chén cơm, nhíu mày, anh nói: "Không ăn nữa sao?"

"Ù, em no rồi." Thực ra cô có thể ăn thêm nữa nhưng lại cảm thấy chán nên thôi.

Cô đột nhiên muốn ăn hạt dẻ, ở thành Đông có một đôi vợ chồng chủ quán bán hạt dẻ rất ngon, càng nghĩ cô càng thấy thèm.

Anh không nói gì mà chỉ với tay muốn lấy chén của cô. Tang Diêm vừa nhìn thấy vậy liền biết anh định làm gì nên nhanh chóng chặn anh lại cầm chén của mình đi. "Em ăn! Em chỉ là nghỉ một chút thôi chứ em còn chưa có ăn no..."

Nước canh dinh trên cơm nhìn màu sắc trên đó liền thấy đã không đẹp rồi, huống chi cơm còn bị cô ăn như vậy, rất khó nhìn. Mặc dù trước đây anh cũng hay ăn những thứ cô ăn không hết nhưng bây giờ quan hệ của hai người đã không còn thân mật như vậy nữa... Nên khi anh làm vậy cô lại thấy không được tự nhiên.

Tù Mộ Duyên nhường mày: "Tốt, chờ lăng phí."

"..."

Sau khi cơm nước xong thì Tù Mộ Duyên đi dọn dẹp bát đĩa rồi anh đem đến cho cô một ly nước ấm, lại mở gói thuốc ra "Uống thuốc trước đi."

Cô cũng không xấu hổ lại cộng thêm từ nhỏ cô đã không sợ uống thuốc nên cô uống thuốc rất nhanh.

"Đạo này thời tiết lạnh quá nên anh không thể đưa em xuống lâu đi dạo được. Hay em ở trong phòng đi, muốn xem ti vi hay không?" Trong phòng bệnh của cô, cần ti vi có ti vi, cần sofa có sofa, tất cả đều đầy đủ tiện nghi. Bây giờ mới hon bảy giờ tối mà anh thấy cô không chịu ngồi yên, liền biết là cô nhàn chán rồi.

Ti vi trong phòng chưa bao giờ bị cô sử dụng cả, chiều hôm nay cô lại ngủ rất lâu, dù cho cô đã uống thuốc rồi nhưng vẫn không muốn ngủ lại càng không muốn xem ti vi. Đó giống như là cảm giác ở một mình cùng anh nhưng cô lại không muốn bâu khù khít trầm mặc này cứ tiếp diễn, ít ra, khi bật ti vi lên còn có tiếng động, vì vậy cô mới gật đầu đồng ý.

Thế nên anh đẩy cô đến bên cạnh ghế sofa, rồi trực tiếp ôm cô lên ghế sa lon. Mở ti vi, ngồi xuống bên cạnh cô, anh làm những động tác này rất nhanh, rất tự nhiên mà lại liền mạch. Khiến cho cô ngồi đó nhìn nhưng mà không thể phản ứng gì. Tiếng từ ti vi truyền ra nhưng bây giờ lại là bảy giờ tối... Bây giờ đúng là giờ thời sự buổi tối, cô đã chuyển rất nhiều kênh, nhưng chỉ có anh xem mấy chương trình này được, chứ còn cô đã thấy chán rồi, nếu như bây giờ mà có một quyền sách ở đây thì quá tốt rồi.

Hai người dựa vào rất gần nhau, cô nghiêng đầu ngắm nhìn người đàn ông bên cạnh, xương gó má và khoé mắt của anh sưng lên, khoé miệng của anh bị thương hơi nghiêm trọng. Từ đó có thể thấy được trước đó nhất định đã chảy máu, trên cầm là những chùm râu lông phùng xanh, bộ dạng của anh tiền tuy, uể oải.

Cô bỗng nhiên muốn tự mình chống sofa lên, nhưng anh lại kéo cô lại "Xảy ra chuyện gì? Muốn đi vệ sinh sao?"

Tang Diêm nhìn mắt của anh, tay cô chỉ bàn nhỏ trên giường, nhỏ giọng nói: "Ở đó có thuốc tiêu sưng..."

Tù Mộ Duyên hiểu rõ, anh đi tới cầm lấy bình thuốc, bông y tế, tăm bông sau đó anh ngồi lại trên sofa cầm chân cô lên đặt lên đùi, anh đang muốn vén áo quần cô nhưng cô lại vội vã ngăn lại:

"Anh... anh đang làm gì thế?"

"Giúp em thoa thuốc."

Vậy là cô mới biết rằng anh lại hiểu làm, khuôn mặt của cô bây giờ lại có chút hồng, cô nói: "Em muốn... Em muốn thoa thuốc cho anh, mặt của anh..."

Tù Mộ Duyên ngạc nhiên cả người, anh không nghĩ tới rằng cô sẽ quan tâm anh, điều đó khiến cho anh nở một nụ cười tươi trên môi, ánh mắt của anh sâu thẳm hơn: "Em giúp anh bôi được không, anh không thấy được."

Một lúc lâu sau, cô cũng gật đầu "ù"

Cô nhúng tăm bông vào nước rồi cẩn thận thoa thuốc lên mặt anh, cảm giác lành lạnh trên mặt, khuôn mặt trắng nõn của cô đang gần kề ngay trước mắt của anh, khuôn mặt lúc trước của cô nhợt nhạt nhưng bây giờ sắc mặt của cô lại như nhuộm màu hồng phấn, lông mày dài nhưng lại dày run lên một cái, đôi môi đỏ mọng của cô khẽ nhéch, khí chất trong veo của như cọ nhẹ vào trái tim của anh, Anh yên lặng nhìn đôi môi của cô, hầu kết lên xuống, anh muốn hôn cô.

"Tốt rồi." cô ngẩng đầu lên, "Trên người anh còn có vết thương nào khác không?"

"Có ". Từ Mộ Duyên bỗng nhiên nở nụ cười. "Em phải giúp anh".

"Trên người anh, em không thấy chỗ nào bị thương nữa cả, có khi còn có thể ra ngoài vận động nữa kia. " Còn có thể ôm cô chắc là không có việc gì đi.

"Tang Diêm" Anh đột nhiên gọi tên của cô, anh cúi xuống nhìn cô, cô lại ngẩng đầu nhìn ánh mắt sâu hun hút của anh.

Cuối cùng cô bối rối tránh ánh mắt của anh. Anh lại đặt tay lên vai cô. "Chúng ta hãy nói chuyện đi, có một số việc anh nghĩ em nên biết."

"Ngày đó, cô gái đi tìm anh tên là Từ Tiêu Tiêu kia, chính là con gái nuôi của cậu cả anh. Cậu là một người rất có tình nghĩa, cùng mẹ cả của anh là thanh mai trúc mã. Tình cảm của hai người xưa giờ luôn rất tốt. Nhưng lúc anh 15 tuổi, mẹ cùng anh họ của anh mới 16 tuổi ở New York bị tai nạn sau đó thì qua đời. Cậu cả của anh lúc đó bị thương rất lâu. Sau đó thì ông quyết định định cư ở Mỹ, ông quyết định ở lại trong một thành phố. Khi mẹ cùng anh họ của anh qua đời được ba năm thì ông ấy đột nhiên gặp được một cô bé mồ côi mới 6 tuổi, chính là Tiêu Tiêu. Rất kỳ lạ là ánh mắt của con bé lại rất giống với anh họ đã chết của anh. Vì vậy, cậu của anh mới nhận nuôi cô bé."

Anh còn nói rất nhiều về cậu, về bố mẹ của anh, về những chuyện trong nhà của anh, về việc rời đi năm đó và về lần trở về này của anh. Những chuyện đó đều là những chuyện mà trước đây cô chưa hề được biết đến. Thấy cô một mực im lặng, anh vẫn luôn nhìn cô để xác nhận rằng cô đang nghe anh nói.

Anh cứ nói liên miên, nói rất nhiều, rất nhiều mà cũng thật lâu, thật lâu.

Tang Diêm rất ít khi được nghe Từ Mộ Duyên nói một lần mà lại nhiều như vậy.

Cuối cùng anh nói với cô. " Tang Diêm, tin tưởng anh một lần nữa có được hay không? Sau này anh sẽ dùng cả đời mình để đối tốt với em."

Anh nắm lấy bả vai của cô để cho cô dựa vào lòng ngực của anh, còn cầm tay tựa trên đỉnh đầu của cô. Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng lại hết sức ôn nhu. "Tang Diêm, chúng ta kết hôn đi."

Cô không nói gì nhưng vẫn yên lặng dựa vào lòng anh. Anh cúi xuống xem cô nhưng cô lại nhìn phía xa xa, ánh mắt của cô yên lặng mà lặng lẽ như hồn nước trong. Anh nhìn mãi nhưng lại không biết cô đang nghĩ gì.

Một lúc lâu sau cô mới nói. "Mộ Duyên, anh xem thử xem em đã qua 25 tuổi rồi. Lúc em quen anh là năm 18 tuổi, cái gì em cũng được không sợ, dù chỉ là một chút. Ở cùng với anh hai năm đó thực sự là rất vui nhưng thỉnh thoảng em sẽ có lúc rất buồn giống như chúng ta có khi nào sẽ xa nhau hay không hoặc là sau này ra xã hội những người và những việc có thể cám dỗ chúng ta, chúng ta có thể vì thế thay đổi hay không? Nhưng cái loại cảm giác này rất ít khi xuất hiện, chỉ trong nháy mắt thôi là đã biến mất rồi. Em chưa bao giờ thật sự nghĩ rằng chúng ta sẽ rời xa nhau mà em cho là chúng ta sẽ thuận lợi tốt nghiệp rồi sau đó sẽ kết hôn. Hết thảy đều rất tự nhiên và thuận lợi"

"Em nói rồi em hỏi tiếc nhất chính là chúng ta đã bỏ dở nhau năm năm. Anh không biết em năm 21 tuổi, 22 tuổi, 23 tuổi, 24 tuổi, 25 tuổi như thế nào, mà em cũng không biết lúc đó anh trông như thế nào, năm năm..khoảng thời gian chúng ta bỏ lỡ nhau nhiều như vậy, chúng ta đều sẽ cảm thấy xa lạ. Ngày đó khi em nghe Từ Tiêu Tiêu nói những lời này, điều em để ý nhất không phải là anh không có vị hôn thê, hay trong 5 năm đó anh có thích người con gái nào khác hay không, mà điều em để ý nhất chính là, lúc ban đầu khi chúng ta ở bên nhau anh đã chuẩn bị tốt cho việc rời đi sau này. Em lúc đó là nghĩ.. thật là châm chọc. Em thích anh như vậy, quan tâm về đoạn tình cảm này như vậy, nhưng không ngờ từ khi mới vừa bắt đầu thì đoạn tình cảm đó cũng đã có cái kết rồi. Nếu đã như vậy, vậy tại sao lúc đầu anh lại còn muôn ở bên em?"

Tang Diêm ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt của cô phiếm hơi nước. Dưới ánh đèn ánh mắt của cô lại đặc biệt trong suốt.

Anh cúi đầu, trán anh tựa lên trán cô, chớp mũi của anh thân mật mà cọ lên mũi cô. Hơi thở của cô nhẹ nhàng mà phả lên mặt anh. "Không có người khác, anh chưa từng thích ai cả, cho tới bây giờ chỉ có em, anh chỉ thích em. Lúc đầu là anh không ngăn được trái tim của anh thích em, xin lỗi em, tha thứ cho anh được không? Sau này cả một đời của anh, anh sẽ dùng để ở bên cạnh em. Nếu như em có tức giận anh sẽ dỗ em, có được hay không?"

"Được hay không?" Tối nay anh đã hỏi cô mấy lần "có được hay không", chính cô cũng không biết là được hay không.

Chi là lời anh nói làm cô dao động, cô chỉ muốn hướng tối đó.

Cô không nói lời nào, làm cho anh khẩn trương. Anh chỉ sợ cô nói là "không tốt".

Thực ra từ lúc sáng sớm hôm nay khi nói với Trác Việt, anh luôn biểu hiện ra rằng mình bình tĩnh nhưng thực sự trong nội tâm của anh vẫn rất sợ, anh sợ anh sẽ thua.

"Em muốn ăn hạt dẻ." Sau một hồi trầm mặc rất lâu cô đột nhiên nói.

"Em nói cái gì? "người vẫn luôn khẩn trương chờ đợi kia sau khi nghe được câu đó lại ngây người.

"Em nói là em muốn ăn hạt dẻ của đôi vợ chồng già kia, chỗ mà lúc trước anh hay mua cho em ăn. Bây giờ em muốn ăn nó rất muốn ăn." cô thấp giọng nói chỉ là không nhìn ánh mắt của anh.

Anh lập tức hiểu, tiếng cười trầm thấp dẽ nghe của anh vang lên, đồng thời anh ôm cô chặt vào lòng. Đáy lòng anh trong nháy mắt dâng lên cảm giác thỏa mãn không biết dừng từ ngữ nào có thể diễn tả được, chỉ có thể ôm cô để tỏ lòng mình.

"Em muốn ăn hạt dẻ, anh có muốn mua cho em hay không?" anh ôm cô quá chặt, khiến cho cô có chút xấu hổ, trên gò má lại nổi lên những đám mây hồng nhuận, đành đẩy anh ra.

Từ Mộ Duyên nhìn thời gian trên TV, bây giờ là chín giờ tối, họ đã nói chuyện được hơn một tiếng rồi, anh cười cười: "Anh sẽ đi mua ngay, em chờ anh." "Tốt."

Anh đứng dậy, lúc đi tới cửa anh lại dừng lại nhìn cô. Tang Diêm đang nhìn anh, trên miệng là nụ cười nhàn nhạt. Anh bỗng nhiên đi tới, cô yên lặng nhìn anh ngồi lại bên cô: "Không đi sao?"

"Trước khi đi anh phải làm một chuyện." anh ôn nhu nhìn cô.

"Việc gì? Cô thắt mắt hỏi.

Anh thấy lúc cô hoang mang rất đáng yêu, vì vậy khi thấy cảnh này trong lòng anh đã khẽ động, anh cúi xuống hôn cô, nhẹ giọng mà nỉ non: "Em muốn ăn hạt dẻ, còn anh muốn hôn em."

"Anh... Cô quỳnh lên."

Anh thừa dịp cô há miệng liền đưa đầu lưỡi vào miệng cô, đầu lưỡi hai người quấn quýt lấy nhau, nụ hôn càng ngày càng sâu, càng hôn càng triền miên. Tay Tang Diêm nắm chặt vào quần áo của anh từ từ thả lỏng, thân thể ngày càng nhẹ đi.

Lúc lâu sau, anh mới buông cô ra, nhìn đôi gó má đỏ ửng của cô anh lại nhịn không được lại hôn cô một cái, lúc này anh mới thấy mĩ mãn mà nói: "Tốt rồi, anh đi mua hạt dẻ cho em, nhớ chờ anh về."

"Ừ." cô quay mặt đi chỗ khác để tránh đi hơi thở nóng ấm của anh.

Anh biết cô xấu hổ vì thế anh không có đưa cô nữa mà anh đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh.

- - -

Tác giả có lời muốn nói: Đổi mới rồi... Vốn là nói viết đến 6000 chữ (↑↓) bây giờ chỉ còn thiếu hơn 1000 chữ mà thôi... Bây giờ đã qua 12h đêm rồi.

Ngày mai (thứ 3) sẽ cố gắng! Nhất định phải 6000 chữ! Ý chí chiến đấu đang sục sôi! Các bạn tin tôi chứ? → → xin hãy tin tôi! (↑↓) nếu như không làm được cho các bạn đuổi tôi → →

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Bị ép sống chung

Ngoài cửa sổ gió Bắc thổi xào xạc, đập vào cửa thủy tinh phát ra những tiếng khe khẽ.

TV đang chiếu những tiết mục hài kịch, Tang Diêm khẽ cười, nụ cười thực tâm tràn vào tận đáy mắt xua tan đi sương mù phảng phát trong lòng, ám áp trong sáng.

Trác Việt đứng ở ngoài cửa một lúc lâu, nghe thấy tiếng cười vui vẻ phát ra từ TV, bỗng nhiên anh thấy sợ, sợ rằng khi mình vừa đẩy cửa ra thì sẽ nhìn thấy hình ảnh bọn họ ngồi kề nhau xem TV vừa thân mật vừa ấm áp, thực ra trong tiềm thức anh biết rõ đáp án là gì nhưng đáy lòng lại không thể nói lên được khó chịu cùng thống khổ.

Do lực hồi lâu, cuối cùng anh đưa tay nắm chốt nhẹ nhàng đẩy cửa, nhẹ đến mức hầu như không có âm thanh gì phát ra. Anh đứng sững ở cửa lắng nghe, cô chăm chú, trong TV vẫn truyền đến tiếng cười vui sướng, sườn mặt cô trắng nõn ôn nhu khỏe miệng gọi lên ý cười nhẹ nhàng động lòng người, ngực bỗng nhiên trào ra đau đớn, anh nhịn không được đưa tay đè lên ngực mạnh mẽ áp chế sự đau đớn kia.

Tiếng bước chân của anh rất nhẹ, còn TV lại phát ra âm thanh rất lớn nên Tang Diêm không nghe thấy tiếng mở cửa, lúc này cô đang cúi đầu xem điện thoại, Chu Thúy Tinh gửi tin nhắn đến: "Bạn học nhỏ ngọt ngào, ngày mai tôi đi nhập hàng, trong vòng hai ngày sẽ không thể đến thăm cậu, dù sao cũng đã có Từ Mộ Duyên chăm sóc, cậu phải mau chóng khỏe lên nha! Tớ mang quần áo mới về cho cậu"

Tang Diêm cười, trả lời: "Được."

Cho đến khi Trác Việt đứng ở trước mặt, Tang Diêm mới phát hiện, liếc mắt thấy một góc áo khoác màu đen cô vui mừng ngẩn đầu: "Sao anh về nhanh..." Thấy Trác Việt biếu tình hơi sững sot "Học trưởng, anh... đến từ lúc nào?"

Trác Việt thấy nụ cười vui vẻ của cô hơi cứng lại, biết rõ ràng câu phía trước không phải nói với mình thế nhưng anh vẫn cong khóe miệng, giả vờ thoái mái nói: "Không phải đã nói tôi nay sẽ đến thăm em sao? Xem chương trình gì vui vẻ thế?"

Bây giờ Tang Diêm gặp Trác Việt luôn cảm thấy hơi lúng túng, nhô giọng nói: "Một tiết mục Thành tử."

Cô có mấy lời phải nói với Trác Việt, cho dù đã từng nói rồi nhưng bây giờ vẫn phải nói lại lần nữa, đối với anh.... Đây lòng cô luôn cảm thấy áy náy, có một số việc không phải cô muốn khống chế mà có thể khống chế được, cũng không phải ý muốn của cô nhưng trong lòng vẫn luôn cảm thấy bất an.

Trác Việt ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt roi xuống đôi tay đang nắm chặt áo của cô, khoe miệng dâng lên một nụ cười khổ, giọng nói khàn khàn: "Tang Diêm, anh có lời muốn nói với em"

"Em cũng có chuyện muốn nói với anh..." Tang Diêm ngẩn đầu nhìn anh.

"Để anh nói trước được không?" Trong giọng nói của anh mang theo tia khẩn cầu, Tang Diêm nắm chặt quần áo, lại buông ra "Được.."

Không khí im lặng bao trùm khắp phòng, ngay cả tiếng TV dường như cũng không nghe thấy, Tang Diêm nín lặng tập trung nghe, lúc lâu sau, anh nửa quay trước mặt Tang Diêm, ánh mắt ôn nhu như nước, âm thanh khàn khàn nghe đặc biệt bi thương: "Tang Diêm, gả cho anh có được hay không? Kết hôn với anh, anh sẽ chăm sóc em cả đời, có được hay không?"

Tang Diêm kinh ngạc nhìn anh, hai mắt trợn to, đôi môi hơi hé ra, một bộ dạng cực kỳ kinh ngạc, đôi mắt xinh đẹp trong veo sáng ngời, con ngươi đen như mực phản ánh giống một viên lưu ly, nhưng đôi mắt trắng đen rõ ràng kia không có kinh hỉ, chỉ có kinh ngạc thậm chí là hoảng loạn.

Đêm nay có hai người đàn ông cùng cầu hôn cô, cùng nói "Có được hay không?", Tang Diêm ngây ngẩn cả người.

Đáp án ở trong đáy mắt cô rõ đến mức không thể nghi ngờ, Trác Việt thật rõ ràng rành, không chờ cô đáp lại, anh tự nói như là lầm bầm một mình: "Không được sao? Thực ra anh biết em xứng sê nói không được."

"Em.." Ánh mắt Tang Diêm lấp láy, bối rối, bỗng nhiên không thể thốt nên lời, trong lòng lại ngũ vị tạp tràn chua xót ê ẩm, cuồng cuồng hoảng loạn, những lời muốn nói giây phút này một câu cũng không nói được.

"Anh biết em muốn nói cái gì, anh đều hiểu, cho nên.." Bỗng nhiên anh đưa tay vò vò tóc cô, khoe miệng là nụ cười đắng chát, lời nói ra lại giống như huynh trưởng: "Sau này phải luôn vui vẻ, nếu như không vui... anh vẫn ở đây, nếu như Từ Mộ Duyên lại giàn dỗi, nói cho anh biết, anh sẽ giúp em đánh hắn."

Tang Diêm rất muốn cười với anh một cái nhưng nước mắt cứ từng giọt từng giọt lăn xuống, cô chưa từng thấy hẹn với bất cứ ai, duy chỉ có Trác Việt, cô luôn cảm thấy thiếu anh quá nhiều thứ, áy náy cắn nuốt lồng tâm, âm thanh cô run rẩy "Thật xin lỗi, thật xin lỗi..."

"Đồ ngốc, không phải lỗi của em, đừng có nói xin lỗi." Trác Việt khàn khàn nói.

Em không hề có lỗi với anh, chỉ là em không có cách nào yêu anh mà anh chỉ có thể chấp nhận.

Nước mắt Tang Diêm vẫn không ngừng rơi, Trác Việt nghĩ, chí ít cô ấy cũng từng rơi nước mắt vì mình.

Trác Việt đi rồi, Tang Diêm tắt TV an tĩnh ngồi trên ghế sofa, hai mắt cô sưng đỏ, rõ ràng là cô có lỗi với anh ấy mà anh ấy lại an ủi cô. Người đàn ông này cho dù đã buông tay cũng không muốn để cô phải khó chịu.

Đêm hiu quạnh, bầu trời tối om, thật sự là một đêm oông thê lương, gió lạnh thổi vụn vụn, hai người đàn ông bước đến phía đối diện nhau, càng ngày càng gần, khi cách nhau mười mét hai người đồng thời dừng bước chân.

Trong tay Từ Mộ Duyên cầm vài cuốn sách, dùng khăn bọc lấy hạt dẻ, hạt dẻ vừa ra khỏi nồi vẫn còn rất nóng, cho dù cách một tấm khăn quàng cổ vẫn cảm nhận được nhiệt độ đang tỏa ra, lòng bàn tay ấm áp, anh lặng im nhìn Trác Việt.

Một trận gió lạnh thấu xương thổi qua, áo khoác theo gió bay lên phiêu phiêu bồng bềnh.

Trác Việt bước lên máy bước gió lạnh nhẹ băng chảy vào trong người, hơi lạnh thấm vào tim, tê liệt đến đông cứng, lúc anh đi qua người Từ Mộ Duyên, động tác chậm rãi như trong phim hành động, giọng nói phiêu tan bị gió đông vùi lấp.

"Từ Mộ Duyên, tao rời đi, nhưng tao không thua mà, tao thua thời gian, thua cô ấy."

Đôi người đã định, từ khi bắt đầu kết cục đã viết xong, kỳ thực anh đã sớm thua từ bảy năm trước, anh không thể yêu cô trong những năm cô hồn nhiên nhất, người cùng cô trải qua mối tình đầu đẹp nhất cũng không phải là anh.

Gió lạnh theo cổ áo luồn vào người, Từ Mộ Duyên vẫn đứng im hơi nghiêng đầu, Trác Việt đã rảo bước đi thật xa, cuối cùng anh vẫn không nói một lời. Xin lỗi? Anh không cần nói, Cảm ơn? Anh càng không cần nói.

Lúc trở lại phòng bệnh, Tang Diêm vẫn yên tĩnh ngồi trên ghế sofa, ánh mắt hơi ngưng trệ sưng đỏ, là dấu vết đã từng khóc, đến cả việc anh quay về cũng không phát hiện.

Trong phòng vẫn luôn duy trì 25 độ, anh mang hạt dẻ còn nóng đặt lên bàn, đưa tay lên che bàn tay lộ ra bên ngoài của cô, hơi lạnh, tay anh vẫn còn ấm áp ôm chặt lấy bàn tay nhỏ, một cánh tay khác đưa tay ôm cô vào lòng, khẽ nói: "Thật xin lỗi."

Trên người anh còn vuông khí lạnh ngoài trời nên cái ôm này không ấm áp, Tang Diêm ngẩng đầu nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt cô như nước, ánh mắt anh thâm thúy như mực, cô hiểu ý đưa tay ôm eo anh, nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta rất có lỗi với học trưởng có phải hay không?"

"Không phải lỗi của em, là anh." Từ Mộ Duyên đưa tay xoa đầu cô trấn an.

"Không cần phải nghĩ lung tung, chúng ta đều sẽ tốt, mỗi người đều sẽ tốt."

"Thật sao?" Lòng cô vẫn bất an.

"Ừ."

Họ yên lặng ôm nhau, Từ Mộ Duyên đưa tay lên sờ sờ mặt cô cảm thấy hơi lạnh, thế là tục tiếp dán cá bàn tay tên má cô, lại nói nhỏ bên tai: "Còn muốn ăn hạt dẻ không?"

"Có, anh bóc cho em." Lòng bàn tay của anh ấm áp, rất thoái mái.

Từ Mộ Duyên cong cong khép môi, đưa tay với túi giấy trên bàn qua sò thử thấy vẫn còn ấm, nhưng hai tay cô ôm eo anh, anh không có cách nào cử động. Anh đẩy tay cô ra, sau đó lại vòng qua chân bế cô ngồi lên đùi mình.

Trước đây anh thích ôm cô như vậy, thân thể tinh tế xinh xắn nhỏ nhắn mềm mại, chỉ có như vậy mới lắp đầy được lòng anh, "ôn hương nhuynh ngọc trong lòng" chính là dùng để chỉ cách ôm như vậy đi.

Cách ngồi như thế lại khiến Tang Diêm đỏ mặt, đã lâu không được anh ôm như vậy cô ngượng ngùng chôn mặt vào vai anh.

Hạt dẻ rất thơm, Từ Mộ Duyên điều chỉnh lại tư thế để cô ngồi đỡ khó chịu hơn, lột một hạt dẻ nữa đưa đến bên miệng cô. "Há miệng."

Tang Diêm ngoan ngoãn há miệng, rõ ràng hạt dẻ rất thơm nhưng khi vào trong miệng lại không cảm thấy ngon như mình đã tưởng tượng, cô chỉ ăn một hạt liền nói không ăn nữa.

Từ Mộ Duyên hiểu rõ, đưa tay ôm lấy cô "Không ăn nữa thì đi ngủ thôi, sắp mười một giờ rồi."

"Anh thả em xuống, em muốn đi đánh răng rửa mặt."

"Anh ôm em đi." Từ Mộ Duyên trực tiếp đi về phía phòng vệ sinh.

"Không được, như vậy rất kì quái... em cần phải khom người... anh làm sao có thể ôm được." Trong đầu Tang Diêm hiện lên cảnh tượng, quá... kỳ quái, cô không muốn bị ôm như trẻ con, thân thể không ngừng xoay đi xoay lại kháng nghị.

Từ Mộ Duyên nhìn cô, đôi mắt kia rõ ràng là đang phẫn nộ phùng phùng nhìn anh chằm chằm, vậy thì, lần này theo ý cô đi, anh cong người đặt cô vào xe lăn.

Không bao lâu sau, Tang Diêm đã nằm trên giường cả người núp ở trong chăn chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ tráng mịn, đôi mắt chớp chớp "Hay là anh về nhà đi, ở đây không có chỗ để ngủ."

Từ Mộ Duyên cười, khom người hôn cô, ngón tay đưa lên vén mái tóc dài của cô "Em cứ ngủ đi, không cần lo lắng cho anh."

"... Em không lo lắng cho anh." Cô dừng một lát "Anh cứ nhìn chằm chằm khiến em không ngủ được."

Anh cười cười đưa tay tắt điện, cả phòng chìm vào bóng tối, bỗng nhiên lâm vào bóng tối khi đèn tắt nhìn của cô rất mơ hồ, chỉ nhìn thấy cái bóng đen đen, sau đó nghe thấy âm thanh dịu dàng của anh "Được rồi, em ngoan ngoãn ngủ đi."

"Vậy còn anh?" Cô nhìn về phía anh.

"Nhìn em ngủ." Anh khẽ cười

"..."

Tang Diêm mắt ngủ, nguyên nhân mắt ngủ rất nhiều, hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, bây giờ nằm trên giường cô bắt đầu suy nghĩ linh tinh.

"Không ngủ được?" Từ Mộ Duyên ngồi bên giường, âm thanh trong bóng tối lộ ra thần bí nhưng cũng nhu hòa.

"Ừ.." Cô thành thật trả lời.

Bóng đen trong bóng tối bỗng nhiên đứng lên, sau đó cúi xuống, Tang Diêm run rẩy hỏi: "Anh, anh.. muốn làm gì?"

Tử Mộ Duyên đã chui vào trong chăn, đưa tay ôm thân thể cứng ngắc vào trong ngực: "Dỗ em ngủ."

"... không cần anh dỗ, em có phải trẻ con nữa đâu, không cần anh phải dỗ dành." Tang Diêm vô cùng xấu hổ, cô không tức giận, cũng không phải đang khóc, dỗ ngủ là cái gì?.... Rất dễ khiến người khác hiểu lầm đấy?

"Đừng có động đậy, em ngoan ngoãn ngủ đi." Ôn hương nhuyễn ngọc nằm trong ngực còn cọ qua cọ lại, hooc môn nam tính lại rực rịch thức tỉnh.

"Anh mau xuống đi! Em không muốn ngủ cùng anh!" Tang Diêm xấu hổ quát, số lần bọn họ nằm cùng giường chung chăn chung gối có thể đếm được trên đầu ngón tay. 5 năm trôi qua, cơ thể lại một lần nữa kè sát thân cận như vậy, hô hấp nóng rực còn phả vào bên tai khiến cô ngượng ngùng không thôi.

Cô ngo ngoay một hồi, sau đó..... hình như đang phải vật gì đó, một thứ mà chính cô cũng không xa lạ, hai năm yêu đương tình huống như vậy thường xuyên xảy ra, lúc anh bé cô ngồi lên chân cúi người hôn cô, sau đó cái đó... sẽ như vậy... chạm chạm vào mông cô, cô thì ngượng ngùng mặt đỏ bừng còn anh thì mặt không đỏ tim không đập giải thích: "Bởi vì đang ở độ tuổi tình lực dồi dào, cái này anh cũng không thể không chế được, mong em bỏ qua." khi đó cô nghĩ, thực ra da mặt Tử Mộ Duyên cực dày!

Cho nên, bây giờ cô phải là bộ không biết, sau đó tiếp tục bỏ qua?

Tử Mộ Duyên hít một hơi thật sâu, nhẹ cắn tai cô, hô hấp nóng rực phả bên tai: "Còn động nữa không? Có ngoan ngoãn ngủ hay không?"

"Không động..." Trong bóng tối, mặt Tang Diêm đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu.

Anh hôn một cái vào môi cô sau đó rất nhanh tách ra "Ngủ đi"

Tang Diêm không có cách nào tiếp tuch suy nghĩ lung tung, mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đều biến mất không còn tung tích, giờ phút này chỉ còn xấu hổ, lại giống như kỉ tích tâm dần trở nên yên bình, nằm ở trong lòng anh như có mê dược khiến cô dần chìm vào giấc ngủ say.

Cho đến khi tiếng hít thở nhỏ đều đều truyền ra, Tử Mộ Duyên mới dám thở dài một hơi, chắc là cô đã ngủ thiếp đi rồi, anh biết với những chuyện xảy ra hôm nay cô sẽ suy nghĩ lung tung, nhớ tới năm năm này, nhớ tới những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay lòng anh lại cảm thấy chua xót, anh ôm cơ thể gầy gò nhỏ xinh của cô gái thật chặt, trong bóng tối một giọng nói khàn khàn khẽ vang lên: "Sau này sẽ không khiến em phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa."

- --

Sáng sớm hôm sau, khi Tang Diêm tỉnh dậy đã là 10 giờ sáng. Tử Mộ Duyên đã sớm rời giường một bộ dáng thanh khí sáng, vết sưng đỏ trên mặt đã giảm đi không ít, đại khái là do tác dụng của thuốc. Giờ phút này anh đang bận rộn bên máy tính, hai mắt khác hẳn, khí chất trầm ổn, vừa tỉnh dậy đã thấy hình ảnh như vậy tâm tình đương nhiên sẽ tốt.

"Dậy rồi à?" Tử Mộ Duyên thấy cô ngồi dậy, anh ngừng việc bước qua, trước tiên lại hôn môi cô một cái, sau đó bế cô lên xe lăn. "Danh răng rửa mặt rồi ăn điểm tâm nhé."

"Mấy giờ rồi? Anh rời giường từ lúc nào?"

"Mười giờ, anh dậy lúc bảy giờ." Bảy giờ tĩnh, ngắm người ta tròn một tiếng mới rời giường, sau đó gọi trợ lý của mình mang tính và văn kiện tới, bận rộn đến tận bây giờ.

"Sao anh không gọi em?"

"Để em ngủ thêm một chút." Anh đẩy cô vào phòng vệ sinh "Xong thì gọi anh."

Bát cháo đặt trên bàn bốc hơi ngút, bữa sáng tĩnh xảo, còn có một đĩa hạt dẻ đã lột vỏ, bóng loáng xinh đẹp, tỏa ra hương hạt dẻ thơm ngọt.

"Hạt dẻ mua từ tối hôm qua có lẽ không còn ngon như lúc mua, nhưng hạt dẻ chỉ bán vào ban đêm, nếu muốn ăn tiếp, tối nay anh lại đi mua cho em." "Anh giải thích."

Tang Diêm đưa tay bóc một hạt dẻ cho vào miệng thấy vẫn còn rất thơm, cô vội lắc đầu: "Ăn rất ngon, không cần mua thêm đâu vẫn còn rất nhiều mà."

Tử Mộ Duyên nhìn bộ dáng ăn đến thỏa mãn của cô, cười cười: "Cứ ăn từ từ, anh còn có việc phải làm, hôm qua anh có mua sách cho em đây nếu buồn chán thì giờ ra xem."

"Anh mua sách cho em? Ở đâu?" Tối hôm qua vừa nghĩ nếu có sách đọc thì tốt biết bao, anh liền mua sách cho cô, Tang Diêm không tránh khỏi lộ ra gương mặt vui mừng.

"Ở bên kia." Tử Mộ Duyên chỉ chỉ về phía máy tính.

Sách vẫn luôn đặt ở trên mặt bàn trước sofa, tối hôm qua sau khi Trác Việt rời đi cô còn mãi suy nghĩ loạn thất bát tao nên lúc anh trở lại cô không để ý, bây giờ nhìn lại sách vẫn yên ổn ở đó.

Anh đang làm việc, cô ngồi cạnh anh đọc sách, thời gian yên tĩnh mà ám áp giống hệt như lúc còn học đại học, bọn họ như quay lại năm đó, Tang Diễm bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn anh.

"So với sách anh vẫn đẹp hơn đúng không?" Anh cười quay sang nhìn cô, đáy mắt hiện lên tia trêu chọc.

"..." Cô cúi đầu đọc sách.

Một lát sau, cô hỏi: "Bao giờ em mới có thể xuất viện? Em không muốn ở bệnh viện nữa.... Mộ Duyên, em muốn xuất viện."

"Không được, bây giờ chưa xuất viện được, thân thể chưa hồi phục mà trên chân còn bị thương." Từ Mộ Duyên quả quyết cự tuyệt, không có một chút ý từ muốn thương lượng.

Tang Diễm cảm thấy mình không có gì bất ổn cả, chỉ có chân chịu chút thương tổn thôi, vừa rồi cô có thử cõng miến cõng đi được mấy bước rồi, bàn đến chuyện về nhà thì không có vấn đề gì. Cô hiếm khi phải nằm viện, bình thường cảm mạo nóng sốt tiêm thuốc là có thể về nhà, ở bệnh viện như bây giờ thật không dễ chịu, cô đưa tay nắm lấy cánh tay anh lắc lắc. "Em muốn về nhà, bây giờ em thực sự rất khỏe, đã ở mấy ngày rồi, mà lại..." Cô đảo mắt nhìn phòng bệnh, phòng bệnh này ở một đêm tồn biết bao nhiêu tiền a! "Anh cho em xuất viện đi, có được hay không?"

"Nũng nịu cũng vô dụng, mấy ngày nữa mới có thể về nhà." Từ Mộ Duyên liếc liếc đôi tay tinh tế đang đặt trên cánh tay mình.

"Em không nũng nịu, em rất chân thành nghiêm túc."

"Anh cũng rất chân thành nghiêm túc."

"..."

Ba ngày sau, Tang Diễm chỉ có thể tiếp tục nằm viện, hiện tại cô đã có thể xuống giường đi bộ nhẹ nhàng nhưng mà không thể đi xa, cùng lắm là được chạy một vòng trong phòng bệnh bởi vì Từ Mộ Duyên không cho cô đi nhiều.

Ba ngày bị ép nằm viện này cô cũng bị ép ngủ cùng anh, hôm nay sau khi ăn cơm trưa xong cô lại nhắc đến chuyện xuất viện, cuối cùng anh cũng gật đầu: "Ngày mai đi."

"Thật là tốt quá!" Rốt cục cũng được xuất viện đương nhiên cô rất hưng phấn.

Từ Mộ Duyên nhìn dáng vẻ vui mừng của cô, cũng không nhịn được cười: "Chiều nay anh có việc cần ra ngoài, buổi tối sẽ về ăn cơm tối với em."

"Không cần không cần, anh bận việc gì thì cứ bận đi, em có thể lo được mà, bây giờ em cũng có thể đi bộ rồi, anh cứ yên tâm đi." Mấy ngày nay anh đều mang công việc đến làm ở bệnh viện, Tang Diễm giục mấy lần cũng vô dụng.

Trong lòng không có khúc mắc, tình cảm của hai người cũng nhanh chóng quay về, Từ Mộ Duyên kiên nhẫn cẩn thận, Tang Diễm tâm tình cũng thoải mái, ở bên cạnh anh không còn lo lắng anh bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi. Trong lúc nhàn rỗi không còn nghĩ lung tung trong năm năm qua anh có từng thích ai không? Bên nhau bao lâu? Thân mật đến mức nào? Rất nhiều phiền não và những câu hỏi đều tan thành mây khói, bọn họ chậm rãi trở về trạng thái bên nhau như lúc ban đầu, bình thản mà ám áp, còn ngọt ngào.

Từ Mộ Duyên quả thật trở về lúc sáu giờ chiều đem theo một phần cơm tối, Tang Diễm đang dùng máy tính của anh, thấy anh cười cười lại quay lại nhìn máy tính.

"Đang chơi cái gì mà chăm chú thế? Rửa tay rồi ăn cơm đi." Từ Mộ Duyên đặt thức ăn lên bàn, anh quay lưng về phía cô nên không phát hiện ra sắc mặt cô đang lặng lẽ biến hóa.

"Không, không có gì, em đi dạo diễn đàn đọc được một bài viết rất buồn cười." Tang Diễm đứng lên tắt máy tính, chậm rãi đi rửa tay, sau đó ngồi xuống cạnh bàn.

"Xem bài viết gì?" Mặt cô ửng đỏ, ngay cả tai cũng đỏ, Từ Mộ Duyên nhịn không được tò mò.

"Không có gì, chỉ tùy tiện xem." Ánh mắt cô lấp lóe, mặt đỏ hồng kịch liệt, cô vô cùng không am hiểu việc nói dối, Từ Mộ Duyên nhìn gương mặt đỏ bừng của cô thì biết cô không nói thật, mắt híp lại không tiếp tục truy hỏi nữa.

Sau bữa ăn, anh mở máy tính lên xem, còn xem lịch sử duyệt, những thứ này làm sao làm khó được anh, ngón tay nhanh chóng gõ bàn phím lịch sử liền mở ra --- 818 cách cầu hôn hiếm thấy.

Phía dưới là các lời đáp lại, các loại phương thức cầu hôn xác thực là vô cùng hiếm thấy, nhưng anh cũng không quan tâm đến cái này, anh muốn biết cô đỗ mặt vì cái gì. Kéo đến lời bình dưới cùng, cũng là cái bình luận được nhiều người trả lời nhất, trên đó viết: "Bị hắn đặt ở trên giường thi triển các kiểu

kỹ năng, cộng thêm các loại tra dàn vặt bức cưới. Phía dưới là các loại bát nháo không có thiết tháo "Oa! Xin hỏi dùng những tư thế gì?", "Hiếu kỳ hỏi một câu, một đêm mấy lần? Mấy lần thì thành công?", "Tiểu đạo cụ có hữu dụng không?"....

Tù Mộ Duyên bình tĩnh xem hết bài viết, ý cười dần dần trở nên sâu sa, cô vừa đọc được cái này cho nên mặt mờ đỏ hồng như vậy, vì sợ anh thấy? Đại khái là....

Xoay người thấy cô đang cầm quyển sách, mắt lại liếc sang bên này, lúc anh nhìn đến tì cuống quýt cúi đầu, đúng là bộ dáng có tật giật mình.

Tù Mộ Duyên âm thầm cười cười, đến nỗi cầu hôn.... có phải cô nghĩ anh quá đơn giản hay không?

Thế là, Từ tiên sinh trịnh trọng suy nghĩ việc cầu hôn cả một đêm.

Sáng sớm hôm sau Từ Mộ Duyên đi làm thủ tục xuất viện, sau khi Tang Diêm tinh lại anh đã thu gọn xong đồ đạc, chờ cô ăn điểm tâm xong anh liền thông báo có thể về nhà.

"Trợ lí Trần Thắng của Từ Mộ Duyên hỗ trợ cầm đồ đạc, mà anh thì khom người ôm lấy cô, Tang Diêm vô cùng xấu hổ nhỏ giọng nói: "Anh muốn làm gì? Thả em xuống, em tự đi được."

"Tù đây đến chỗ xe cò rất xa, bây giờ em không thể đi quá xa." Từ Mộ Duyên ôm cô đi ra ngoài.

"Em có thể đi..." Trong hành lang có không ít người, Tang Diêm bị một nam nhân cao lớn anh tuấn như thế ôm, số người ngoài đầu lại nhìn không phải ít bình thường, người đi đường liên tiếp nhìn bọn họ, anh có thể bình tĩnh còn cô thì đã sờn xấu hổ trên mức vui mừng vào cổ anh.

Đoạn đường này quá thực rất dài, Từ Mộ Duyên đặt cô lên ghế phụ lái, nhận đồ từ trong tay Trần Thắng để vào chỗ ngồi phía sau.

Trên đường đi Tang Diêm đang bận nhăn tin với Chu Thúy Tình, vẫn đè của cô ấy rất nhiều Tang Diêm không có cách nào chỉ có thể trả lời từng câu một, mà Từ Mộ Duyên cách chỗ ở Tang Diêm không xa, có một đoạn rất dài là đi cùng đường, xe lại tiếp tục đi qua tiểu khu cô ở.

Đến khi xe dừng lại, xe đã đến dưới lầu nhà Từ Mộ Duyên, cô nghi ngờ: "Không phải đưa em về nhà à? sao lại đưa em đến nhà anh."

"Đây không phải cũng sắp là nhà của em sao?" Từ Mộ Duyên mở dây an toàn cho cô.

Sau khi xuống xe Tang Diêm vẫn mơ màng màng, trước đó đã nói sẽ đưa cô về nhà mình, sao bây giờ lại đưa đến nhà anh ấy.

"Phát ngốc cái gì? Về nhà rồi." Từ Mộ Duyên cầm hành lí đang muốn khom người ôm cô, Tang Diêm vội tránh "Đã đến dưới lầu rồi, hon nữa còn có thang máy, đường ngắn như vậy có thể đi rồi, anh không cần ôm"

"Được, vậy chúng ta lên lầu."

Đi vào cửa nhà cô phát hiện có chỗ không đúng, lúc mở tủ giày lấy dép lê cô phát hiện trong tủ có nhiều giày nữ, mà những đôi giày kia đều rất quen thuộc..... đều là giày của cô!

"Tù Mộ Duyên, anh giải thích một chút... sao giày của em đều ở đây?" Cô chỉ vào tủ giày hỏi.

"Bởi vì từ bây giờ em sẽ ở đây." Từ Mộ Duyên thân nhiên nhìn cô, mỉm cười.

"Em chưa từng nói muốn ở chung với anh!" Tang Diêm tức giận.

"Thân thể em còn chưa tốt, ở cùng một chỗ anh mới yên tâm, nếu như em không muốn ở cùng, bây giờ chúng ta liền đi nhận giấy kết hôn."

"..."

☆☆☆☆☆

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi hôm qua viết có hơi nhiều.. cho nên liên thảm thảo cỏ tồn trong rương. Buổi sáng gửi công văn đi còn có thể nói với mọi người tiếng "chào buổi sáng". hắc hắc, buổi sáng tốt lành, một ngày vi vẻ bắt đầu.

Trước đó Tang Diêm xoa thuốc cho Mộ Duyên, Trác Việt cũng không đáng thương, bởi vì hắn có giao kè kè cho hắn một bao lón thuốc ", còn có tri kỷ muội muội Trác Huyền xoa thuốc, cho nên Trác Việt cũng sẽ hạnh phúc! Hôm nay còn có 5000 chữ muốn mǎ, nếu như đêm nay mǎ mặn, liên thảm thảo tồn trong rương sáng ngày thứ hai phát.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 46: Anh rất lo

"Tại sao em với anh phải ở chung một phòng?" Tang Diêm không bình tĩnh nổi, ở chúng coi như xong, tại sao cô với anh cùng nhau ở phòng ngủ chính! Nhà anh còn rất nhiều phòng khác mà.

Tù Mộ Duyên sờ sờ đầu của cô, như ý cười, "Tại bệnh viện anh với em không phải đều ngủ chung hay sao? Không phải rất nghe lời đây sao? Tại sao vừa về nhà liền cầu kinh."

"Đó là... do không còn biện pháp nào, chính anh chen lên, nhà anh còn nhiều phòng trống em cũng có thể ngủ ở phòng khác mà." Tang Diêm đỏ mặt.

Tù Mộ Duyên thở dài, sửa lại lời nói của cô: "Đây là nhà chúng ta."

Tang Diêm cúi đầu không nói, thật ra phòng ngủ chính cô còn chưa bước vào. Lúc trước hai bọn họ ở bên nhau được một tuần lễ thì anh liền đi công tác, sau đó Từ Tiêu Tiêu xuất hiện nói mấy lời kia, cô nambi vien hon một tuần lễ, lăn qua lăn lại liền đến cuối tháng. Cô mới tới đây chỉ có hai lần, lần đầu tiên là lúc hai người mới xác nhận quan hệ một lần nữa, lần thứ hai là bị anh dụ dỗ đến. Lần này là lần thứ ba liền bị bắt ở chung?

Cảm giác cảm thấy có chỗ nào không đúng, giống như hơi có chút nhanh. Tuy nhiên hai người đã từng là người yêu nhưng khi đó hai người đều là sinh viên, Tang Diêm mới mười tám mươi chín tuổi, loại chuyện ở chung là không thể nào đề cập đến. Đột nhiên hiện tại ở cùng một chỗ, kỳ thật cô không quá bài xích, nhưng đối với việc này, cô rất ít mở.... Dù sao cũng từng có quá khứ không được tốt cho lắm. Cảm giác ngượng ngùng khó tả, mang theo sự khẩn trương sợ hãi không thể nói.

"Tang Diêm, anh đã nói rồi, anh không vội và nóng nảy." Từ Mộ Duyên đưa tay nâng cằm cô, đáy mặt lộ vẻ hành hạ đùa giỡn vui vẻ.

Động tác của anh mang theo vài phần gãy nhẹ, Tang Diêm mắt đỏ lên, hiển nhiên biết rõ anh có ý từ gi. Nhớ tới lúc trước anh muốn cô ở cùng với anh, anh cũng nói những lời này, nhưng cô cảm giác rõ ràng.. Giọng nói của anh đối với cô hiện tại là đang động tình, độ tín nhiệm không cao.

"Sao anh có thể vào nhà em? Anh còn chưa có chìa khoá mà." Cô đỏ mặt quay đầu sang chỗ khác, nói sang chuyện khác.

"Tìm người chủ thuê nhà, anh nói anh là bạn trai em." Từ Mộ Duyên ôm cô đến phòng ngủ rồi ngồi trên ghế sa lon, hai tay vòng eo cô, cô lập tức giống như một con mèo nhỏ lười biếng, cả người lập tức dựa vào ngực anh, còn cọ xát tìm vị trí thoái mái.

Tù Mộ Duyên không tiếng động cười cười, "Chủ thuê nhà còn khen em nữa."

"Ừ." Tiếng nói cũng trở nên lười biếng, "Khen em việc gì?"

"Khen em có phúc lớn, tìm được một bạn trai anh tuấn sắn sóc." Người nào đó không cảm thấy một chút thẹn nào nói.

"Mộ Duyên, da mặt anh càng ngày càng dày." Tang Diêm quay người ngẩng đầu liếc anh.

Anh cười cười, cuối đầu hôn cô một chút:" Anh nói, là anh may mắn, tìm được một người bạn gái xinh đẹp đáng yêu."

"Cái này còn kém nhiều lắm..." Tang Diêm gật đầu, đột nhiên nhớ tới việc gì đó, "Em đã nộp trước một năm tiền nhà rồi a! Còn nửa năm nữa mới hết."

Tù Mộ Duyên không thèm để ý chút nào nói: "Không việc gì, chồng của em rất biết kiềm tiề."

Tang Diêm túng quẫn, nói giọng làm bầm" Hai chúng ta còn chưa kết hôn, anh không phải..."

"Nhanh." Anh cười nói.

Ngoài cửa sổ thời tiết không được tốt, mưa phun bay phát phói, nhiệt độ không khí cực thấp, nhưng trong phòng lại ám áp mườn phản. Hai người ngồi trên ghế sa lon, cô híp mắt bộ dáng giống như sắp ngủ, một buổi sáng tốt đẹp.

Tù Mộ Duyên đưa tay nhéo nhéo mặt của cô, cô mở to mắt, anh nhìn cô trầm mặc một chút, mở miệng nói: " Tang Diêm, Giáng Sinh đi Mỹ với anh được không? Anh muốn dẫn em đi gặp người nhà của anh, bọn họ rất muốn gặp em." Lúc anh nói đến đây, cảm giác được cơ thể của người trong ngực trở nên cứng ngắc. Dưa tay cầm chắc tay của cô, mười ngón tay đan xen vào nhau, tiếng nói càng thêm thấp nhu (trầm thấp và ôn nhu):" Em không cần khẩn trương, cũng đừng sợ hãi, bọn họ rất thích em. Mọi chuyện anh đã sắp xếp xong hết, em coi như đây là một chuyến du lịch đi, qua mấy ngày sẽ trở về, được không?"

Tang Diêm lồng vào lòng ngực anh, lúc này cúi đầu. Từ Mộ Duyên thấy rõ biểu cảm trên mặt cô, đối với cái này anh cũng không nắm chắc. Anh cúi đầu xuống, tiếng nói trầm thấp đầy hơi thở nam tính vang lên bên tai cô, "Lần trước đi công tác vé máy bay anh đã chuẩn bị xong hết rồi, nhưng lại không ngờ sẽ xảy ra chuyện đó. Thực xin lỗi, chuyện này là do anh không tốt."

Lông mi dài nhọn của Tang Diêm run rẩy, cọ xát lòng ngực anh nhỏ giọng nói: "Lần sau lại đi có được hay không? Em còn chưa chuẩn bị tốt..."

Tù Mộ Duyên trầm mặc một hồi, "Được."

"Vậy là anh phải đi về ư?" Tang Diêm có chút khẩn trương mỉm ngảng đầu lên, bỗng nhiên rất lo lắng hỏi: "Anh... có trở về hay không?"

Trong mắt cô lộ ra vẻ bất an, trong lòng Từ Mộ Duyên bỗng nhiên xiết chặt, cảm giác an toàn anh cho cô vẫn không đủ, cô vẫn không hoàn toàn tin tưởng anh. Tang Diêm thấy trong mắt anh lóe lên đau thương, biết mình lỡ lời, có chút tái nhợt giải thích: "Em, em chỉ sợ lúc anh không có ở đây, sẽ không có ai trò chuyện với em..."

"Anh sẽ không trở về..." Từ Mộ Duyên ôm chặt cô, tiếng nói nhỏ dần.

Tang Diêm trầm mặc một chút, cảm thấy chính mình phản ứng hơi quá, cô xoay người ôm lấy anh, vùi đầu vào cổ nhẹ giọng nói: "Thực xin lỗi, em thura nhận lúc này hiện ý nghĩ sợ hãi kia, nhưng chỉ là một chút bây giờ không sao nữa rồi. Anh xem, phòng của em anh cũng trả mất rồi, cho nên anh trở về đi, em sẽ đợi anh trở lại."

Lúc cô nói những lời này, lông mi dài nhọn run lên một cái, như một lông vũ bình thường nhẹ nhàng thoảng qua cổ anh một cái, ngứa, đáy lòng vì cô nói mà mềm nhũn. Cúi đầu xuống tìm được môi của cô, nhu hòa lại đên cuồng bát chấp mọi thứ mà hôn cô, quấn quýt lưỡi xinh xắn, một chút cảm nhận hương vị ngọt ngào của cô. Cô nhu thuận để anh hôn moi cô, thời gian dần qua nụ hôn của anh càng chậm rãi, hô hấp nóng rực lưu luyến ở trên cổ cô, vừa ngứa vừa nóng, cô nhịn không được rụt cổ một cái. Tay của anh từ hông của cô chậm rãi di chuyển lên, cầm chặt khát vọng đã lâu..

Thân thể Tang Diêm lập tức mềm nhũn ra, cái thứ chống đỡ chân của cô nó... lớn hon...

"Anh, anh đã nói... anh đã nói là không gấp gáp nóng nảy sao?" Vậy anh bây giờ đang làm gì? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Diêm đỏ bừng, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu.

Anh thở gấp liên tục, chôn đầu ở cổ cô giọng nói rầu rĩ ám muội! Anh hiện tại thura nhận, thật ra anh rất gấp gáp nóng nảy, rất vội vàng nóng nảy."

Biết rõ giờ phút này chưa được, Từ Mộ Duyên âm thầm cắn răng dừng lại tất cả động tác, cuối cùng như trừng phạt cô mà cắn cái tai khéo léo một cái, "Em đúng là yêu tinh mà."

Lúc trước ở bệnh viện tuy là chung giường chung gói, do có kỵ cơ thể cô, hoặc là do địa điểm là bệnh viện, anh chưa từng như vừa rồi mà muồn cô.

Từ Mộ Duyên hít sâu một hơi, đưa tay giúp cô chỉnh lại quần áo cho thật tốt, đứng dậy đi đến ban công, chậm một điều thuốc, hút hết một điều thuốc mới chậm rãi bình tĩnh trở lại. Tang Diêm đỏ mặt từ sân thượng nhìn lại, dáng vẻ luống cuống vội vàng hút thuốc của cái tên... tinh lực tràn đầy kia, quả thật, rất gấp rất nóng vội nha.

Chẳng biết tại sao, hiện tại cô rất muốn cười, sau đó cô thực sự nở nụ cười.

Khoảng cách cũng không quá xa, Từ Mộ Duyên nghiêm người, ánh mắt thoáng liếc qua thấy cô đang nhìn hướng mình. Anh quay đầu nhìn về phía cô, lại phát hiện cái kẽ cầm đầu kia vậy mà đang cười! Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hai mắt cong cong hình lưỡi liềm nhìn rất đẹp, đôi mắt hiện ra ánh nước, thanh tịnh mà trong suốt. Từ Mộ Duyên liếc nhìn cô một cái, thực hận không thể đi lên đem cô nhào nặn trong ngực mình.

Tang Diêm nhìn về phía anh làm mặt quỷ, sau đó đứng dậy đi ra phòng ngủ, sẽ không quản người đàn ông nào đó đang nóng nảy.

Từ Mộ Duyên hít thở bình thường trở lại, quay người đi ra sân thượng. Đi vào phòng tắm rửa tay, đánh răng, xác định trên người mình không còn mùi thuốc lá, mới đi ra phòng ngủ.

Tang Diêm ôm máy tính ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, Từ Mộ Duyên ngồi ở bên cạnh cô. Vết hồng nhuận đỏ hồng trên mặt cô chưa hết, hồng nhạt nhẹ nhàng, thoạt nhìn rất ngon miệng! Từ Mộ Duyên ho nhẹ một tiếng, Tang Diêm cười cười, đột nhiên hỏi: "Anh chứng nào thì đi?"

"Anh nói rồi, anh không quay về."

"Mộ Duyên, anh đừng có tùy hứng."

"....." Tùy hứng! Một người đàn ông như anh tùy hứng cái gì? Từ Mộ Duyên lúc này thật muốn ha ha một tiếng.

"Em ngày mai sẽ đi làm, anh vẫn nên trở về đi. Em mỗi ngày đi làm đều rất bận, xin nghỉ phép lâu như vậy, em chắc chắn phải làm thêm giờ, anh ở lại nhà em em cũng không đếm xỉa tới. Cho nên anh trở về đi, em hiện tại không cần lo lắng, cũng không sợ hãi, em biết chắc chắn anh sẽ trở về." Lúc Tang Diêm nói những lời này, khuôn mặt trước sau vẫn vui vẻ, đôi mắt chăm chú nhìn anh, tỏ vẻ mình rất chân thành nói những lời này.

Từ Mộ Duyên trầm mặc mà nhìn cô, bỗng nhiên câu khóe miệng một cái, "Được, xé chiều ngày mai anh lên máy bay, anh chỉ ở một tuần, làm xong hết mọi việc anh sẽ quay lại." Có một số việc nhất định phải xử lý, anh dừng một chút rồi nói: "Không thể cùng em đón Giáng sinh, anh xin lỗi."

Anh nhớ rõ trước kia cô rất thích tới lễ Giáng Sinh, trong hai năm Giáng Sinh hai người ở bên nhau, cô rất hưởng thụ bầu không khí này, trong lúc vô tình nói một câu: "Không biết người Mỹ đón Giáng Sinh sẽ như thế nào, nhưng khẳng định sẽ náo nhiệt hơn chúng ta rất nhiều."

Lúc ấy một ý niệm trong đầu anh đột nhiên bay lên, anh có chút khẩn trương nói: "Vậy em có ý định đi xuất ngoại không? Ví dụ như nước Mỹ."

"Xuất ngoại làm gì vậy a...! Em chỉ thuận miệng nói thôi, em không muốn đi xa vậy đâu." Cô vẻ mặt không thèm để ý, anh ảm đạm

Chiều hôm qua lúc dem đồ đặc của cô dời đi, anh phát hiện một cái rương lớn, tất cả đều là kỷ niệm của hai người, cô đều giữ lại tất cả. Lúc ấy đáy lòng anh xúc động không nói nên lời, đau lòng lan tràn.

"Không có việc gì, chỉ là lễ Giáng Sinh mà thôi đâu phải lễ tình nhân, cũng không phải sinh nhật em, em sẽ tha thứ cho anh." Cô cười cười, sau đó nghiêm túc nói: "Nhưng mà trả về nhà phải mua một phần quà cho em."

Từ Mộ Duyên bật cười: "Được được được, những thứ này em không cần lo lắng."

Sinh hoạt chung giống như đã bắt đầu, vẫn chung giường chung gói như trước. Đêm trước khi đi, tự nhiên có chút khó bỏ qua, dù vậy, Từ Mộ Duyên vẫn nhẹ nhàng được hành vi nóng nảy của mình, chỉ hôn môi ôm nhau ngủ.

Sáng ngày thứ hai, Từ Mộ Duyên đưa cô đến công ty, trên đường đi thú nhận rất nhiều việc. Tang Diêm nở nụ cười, "Biết rồi! Anh trả nêu dài dòng lúc nào thế?"

Từ Mộ Duyên cũng không thèm để ý, "Một mình em ở nhà, anh sợ em sẽ không quen."

"Không có việc đâu, anh cứ yên tâm đi."

Anh cũng cười, đúng là dài dòng thật.

Từ Mộ Duyên đi rồi, xác thật Tang Diêm bê bộn rát nhiều việc, việc tăng ca là tất nhiên. Thật ra không có nhiều thời gian nghĩ đến việc khác, mỗi buổi tối về tới nhà cũng không cảm thấy cô đơn, bởi vì anh mỗi ngày sẽ video call với cô. Ở bên cô là trời tối, nhưng bên kia lại là ban ngày, cảm giác có chút kỳ diệu.

Thời gian bận rộn qua rất nhanh, buổi tối ngày thứ ba anh đi New York chính là đêm Giáng Sinh. Hôm nay đúng giờ tan tầm, Tang Diêm tối hôm qua mua mấy quả táo cực lớn vừa đỏ, còn tặng một cái bánh trẻ em, đương nhiên còn có một chiếc ô tô điều khiển.

Ngày nắng trước cửa ra vào của cửa hàng cũng trang trí cây thông Nolen. Trong cửa hàng không khí ngày Giáng Sinh nồng đậm, còn có hoạt động ưu đãi. Tô Tiểu Tông đang ngồi xóm dưới cây thông chơi đùa, lúc nhìn thấy cô, hưng phấn mà chạy về phía cô: "Chị Tang!"

Tang Diêm cũng rất vui vẻ, tùy ý để cậu ôm chân mình, đành phải nói: "Vào thôi, chúng ta cắt bánh ngọt ăn, còn có táo vừa đỏ vừa lớn a."

Cùng một chỗ ăn lè với bạn tốt thật sự vui vẻ, Tang Diêm còn chụp ảnh đưa cho Từ Mộ Duyên.

Từ Mộ Duyên nhận được ảnh chụp, là một quả táo vừa đỏ vừa lớn, còn chú thích ở sau: [cho anh ăn.]

Anh ấy nhắn lại: [em chụp tấm hình chính em đi.]

Tang Diêm nghĩ giơ tay lên về phía màn hình chụp cái rắc, đưa một tấm của mình cho anh.

Trong tấm hình cô đang cắn một nửa quả táo, quai hàm phải có chút phòng lên, trong miệng còn có quả táo chưa ăn xong, bờ môi nhuận nước óng ánh, hai mắt híp lại, trông thật đáng yêu.

Sau đó Tang Diêm nhận được một tin nhắn khiến cô mặt hồng tim nhảy: [thầm nghĩ muốn ăn em]

Anh thật sự ngày càng... nóng nảy mà...

Trên thực tế, Từ Mộ Duyên không cần Tang Diêm nhắc nhở, mặc dù anh đang ở New York nhưng đã sớm sắp xếp mọi việc xong xuôi. Lễ Giáng Sinh hôm nay sau khi Tang Diêm tan việc vừa đi ra khỏi cao ốc liền thấy Chu Thụy Tình và Tô Tâm, đương nhiên còn có Tiểu Tông.

"Sao hôm nay mọi người đều đến đây? Hôm nay không mở cửa à?" Nếu không phải thời gian đặc biệt, hai người sẽ không rời cửa hàng cùng một lúc. Bây giờ nhìn hai người, Tang Diêm quả thực có chút kinh ngạc.

"Anh trai Mộ Duyên của cậu hôm nay đưa chúng ta đến cửa hàng nhậu à không phải, là bao hết." Chu Thụy Tình rạng rỡ móc ra một tấm thẻ, chỉ dùng hai ngón tay kẹp lấy. Hai ngón tay vòng vo trên không trung mấy vòng, cười như một tên trộm, nói: "Hôm nay nhiệm vụ của chúng ta là cùng Từ phu nhân sống phóng túng, làm cho cô ấy vui vẻ làm cho cô ấy cười. Từ phu nhân hôm nay muốn ăn gì, muốn đi chỗ nào cứ việc nói, chúng ta hầu đến cùng."

Tô Tâm ở một bên sờn đã cười, Chu Thụy Tình đưa nghịch luôn khiếu người khác buồn cười. Tang Diêm vốn sững sờ sau đó phản ứng kịp mặt lập tức đỏ lên, thò tay vỗ cô ấy một cái, xấu hổ sảng giọng: "Cậu đừng có nói bậy!" Trên mặt vẫn không ngăn được nụ cười.

"Tù phu nhân, hiện tại trong lòng rất hạnh phúc a?" Chu Thụy Tình nháy mắt ra hiệu với cô.

"Đó là điều chắc chắn, cái này còn phải hỏi sao? Nhìn mặt cô ấy vui đến vậy." Tô Tâm nói tiếp.

"Các cậu..." Tang Diêm bị các cô từng lìa từng câu trêu chọc mặt đỏ tái mặt.

"Tù phu nhân giận quá hóa giận kia, A Di Đà Phật." Chu Thụy Tình nâng tay lên làm cây phật thủ.

Tang Dièm lần này là thẹn quá hóa giận, ba người cười đùa một trận, Tô Tiêu Tông ở bên cạnh hô:" Mẹ, chúng ta lúc nào thì đi ăn cơm."

Thật là một buổi tối vui vẻ Tang Dièm muốn.

Buổi tối 11 giờ rưỡi Tang Dièm mới về đến nhà, Từ Mộ Duyên giống như canh thời gian, cô mới vào cửa thì anh lập tức gọi tới. Tang Dièm hôm nay rất vui vẻ, giọng nói nhẹ nhàng lại sáng ngời, "Này~ em vừa mới về đến nhà, hiện tại anh đang làm gì?"

Từ Mộ Duyên cười cười, giọng nói trầm thấp mị hoặc:" Suy nghĩ về em."

Cách một cuộc điện thoại, cách nhau cả Thái Bình Dương, Tang Dièm lại cảm giác được hơi thở của anh phảng phất ngay bên tai, mặt không khỏi nóng lên, nhưng vẫn rất thành thật nói:" Thật ra em cũng rất nhớ anh, chừng nào thì anh về?"

Từ Mộ Duyên thấp giọng nở nụ cười, cô hiện tại ngày càng thành thật, càng ngày càng giống cô của trước kia:" Ngày 28, tan việc anh đi đón em."

"Được."

"Bây giờ em đến phòng sách." Anh bỗng nhiên ra lệnh.

Tang Dièm cho là anh muốn cô tìm giúp tài liệu, vội vàng chạy đến, "Đã đến, sau đó thì sao?" Cô rất ít đi đến phòng sách, cho nên đồ vật anh bố trí cũng không hiểu rõ, yên tĩnh chờ đợi anh nói tiếp.

"Mở ngăn kéo bên phải dưới cùng."

Theo lời kéo ra, trong ngăn kéo có một chiếc hộp tinh xảo lớn cỡ bàn tay, cô lập tức hiểu rõ. Nụ cười trên mặt càng tươi hơn, giọng nói anh ôn nhu truyền vào tai cô:" Bảo bối, đây là quà Giáng Sinh của em, thích không?"

Tang Dièm lấy cái hộp ra, cũng không vội mở, ngón tay chạm đến dây lụa tinh xảo bên trên hộp:" Thích, rất thích."

Cuộc điện thoại này gọi đến một giờ, đến lúc bị phỏng anh mới giục cô ngủ sớm một chút.

Mở chiếc hộp ra, bên trong là một vòng tay Tứ Diệp Thảo khéo léo tinh xảo. Tứ Diệp Thảo biểu tượng cho hạnh phúc. Thật ra cô hiểu ý của anh, chuỗi vòng tay gỗ bảy năm trước đã phai màu, sợi này lại vĩnh viễn sẽ không phai màu, tựa như hứa hẹn anh dành cho cô.

Ngày 28, chỉ còn ba ngày nữa là đến.

Ngày 27, Tang Dièm nghĩ ngày mai anh sẽ trở về nên sau khi tan việc liền về nhà, làm cho mình một chén cơm chiên trứng làm bữa tối.

Sau khi ăn xong cô dọn dẹp phòng ở và phòng khách sạch sẽ, sau đó tắm rửa, cuối cùng thoa mặt nạ. Lúc cô tựa tựa giường đọc sách, chợt nhớ đến ngày hôm nay Từ Mộ Duyên chưa có gọi điện cho cô, tin nhắn cũng không có, lúc bình thường thi hiện tại hai người đang video cho nhau.

Được rồi, cô chủ động gọi điện cho anh trước một lần cũng được. Bóc mặt nạ, một tay Tang Dièm vỗ nhẹ tinh dịch má bên trái, một tay cầm điện thoại gọi số anh.

Tắt máy? Vì sao anh lại tắt máy?

Tang Dièm có chút mất mát mà để điện thoại xuống, đợi đến mười giờ rưỡi điện thoại anh vẫn tắt máy. Lúc cô không nhịn được mà nghĩ ngợi lung tung mười giờ bốn mươi phút, điện thoại anh gọi tới.

Tang Dièm cười cười tiếp điện thoại." Lúc trước em gọi điện thoại cho anh, nhưng đang tắt máy."

"Ừ, vừa rồi phải xử lý một số việc, sợ bất tiện nên phải tắt máy." Vừa xuống máy bay, bước chân của Từ Mộ Duyên có chút vội vàng, thầm nghĩ nhanh muôn trở về bên cạnh cô.

"Ừ, đêm nay không có gọi video cho anh, cũng không có gọi điện thoại." Cô nằm trên giường làm ổ trong chăn, tiếng nói có chút rầu rĩ.

Bước chân Từ Mộ Duyên dừng lại, cười đến ôn nhu, nhẹ nói:" Ngoan ngoãn ngủ đi, ngày mai anh sẽ trở về."

"Ừ, được."

Cảm thấy dần an tâm, Tang Dièm nằm trên giường rất nhanh liền ngủ mất.

Có người lại vội vã từ sân bay trở về, hận không thể lập tức trở về bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Cuối cùng cũng đợi được

Mùa đông giống như đang ngủ say, cô vừa tỉnh lại vắng lặng. Cô gái của anh, trong giấc ngủ mê man cũng vẫn điềm tĩnh và âm áp như thế, ngay cả hô hấp cũng đều mang theo hương vị ngọt ngào.

Mấy năm nay Tang Diêm đều ở một mình, đã sớm hình thành thói quen lúc ngủ vẫn để một ngọn đèn nhỏ, lúc này ánh đèn mờ nhạt ám áp soi rọi khuôn mặt ngày thơ đang ngủ của cô, đúng vậy, khuôn mặt cô khi ngủ luôn hết sức ngày thơ, đôi môi chu lèn theo thói quen, lông mi thật dài kéo xuống một màn bóng đỏ màu than chì, khoe miệng cong lên thành một vòng cung nho nhỏ, giống như đang mơ một giấc mơ rất đẹp.

Sau khi Từ Mộ Duyên trở về vẫn duy trì tư thế ngồi ở bên giường, lặng lẽ nhìn coi một hồi lâu, ánh mắt anh so với ngọn đèn màu vàng ám áp kia còn ôn nhu hơn nhiều, chỉ bất quá cô ngủ rất sâu hết sức an tâm, một chút cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, anh khom người hôn lên đôi môi cánh hoa đang bỗng môi của cô, rồi lại hôn lên thêm một cái, cho đến khi trong mơ màng cô nhíu lại chân mày thanh tú rồi trở mình, lúc này anh mới đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ chính, nhẹ nhành đóng cửa lại.

Ngồi trên máy bay suốt mười mấy tiếng, đối với người có bệnh sạch sẽ như Từ Mộ Duyên mà nói, nhất định phải tắm rửa sạch sẽ mới bằng lòng đi lên giường. Sau khi ở một... nhà vệ sinh phòng khác tắm rửa sạch sẽ, khoác áo choàng tắm màu xám sẫm, Từ Mộ Duyên lần thứ hai mở cửa phòng ngủ chính, bấy giờ đã có thể chui vào trong chăn, cánh tay vừa duỗi ra cô liền lăn vào lòng ngực anh, mềm mại, ám áp, làn anh thoái mái đến mức thở ra một hơi, khoe môi cong lên, may mắn nay thứ làm anh mong nhớ chính là loại cảm giác này thôi.

Tang Diêm đang ngủ say tựa hồ nghe được khí tức quen thuộc, gương mặt cà cà vào lòng ngực anh, tay chân cũng quấn lên hông anh, Từ Mộ Duyên hít sâu một hơi, cơ hồ ngay lập tức có phản ứng. Cúi đầu xuống lại thấy tên đầu sô gây nên vẫn ngủ hết sức ngọt ngào như cũ, bỗng nhiên nảy lên tâm địa xấu mà chen vào chân của cô ~ vừa động một cái, người trong ngực dĩ nhiên ngâm lên một tiếng, rụt càng sâu hơn vào lòng ngực anh, cái gì gọi là lửa cháy lan ra khắp đồng cỏ, giờ phút này Từ Mộ Duyên đã cảm nhận được một cách sâu sắc.

Cảm xúc ám nóng và tê dại trên cẳng cổ dần dần làm Tang Diêm mơ mơ màng màng tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là tưởng mình nằm mơ, cảm giác khó xử cứ thế khiến cô đỏ bừng mặt trong nháy mắt, ngay cả một ánh mắt cũng ngượng ngùng mở ra, vừa nghĩ tới trước ngực cảm giác mát mẻ, cô liền muốn giơ tay kéo chăn, chỉ là vừa mới khoác tay đã va chạm vào lòng ngực của anh, nhiệt lượng nóng bỏng xuyên thấu qua lòng bàn tay, trọng lượng trên người cũng càng ngày một trở nên chân thật. Cô mở đôi mắt buồn ngủ mông lung, một giây tiếp theo, đôi mắt nguyên bản mê ly trong nháy mắt trợn to lên, chỉ thấy hai cánh tay anh chống hai bên, khuôn mặt anh tuấn gân ngay trước mắt, hơi thở chỉ thuộc về mình anh bao quanh cô, ánh mắt vừa ôn nhu lại... Nhiệt tình? Tang Diêm vừa tỉnh ngủ thật sự nhìn thấy như thế, bởi vì ngũ lượng vẫn chưa kịp về tới đại não.

Cô vẫn còn có chút chưa phản ứng kịp, ngạc nhiên về phía tủ đầu giường, kim đồng hồ chỉ một giờ sáng, cảm giác không chân thật ngày càng mãnh liệt hơn, không khỏi giơ tay sờ sờ mặt anh, lại nhéo một cái, thấy gò má anh tuấn bị cô bóp đến biến dạng, bỗng nhiên vạn phần mừng rỡ nở nụ cười, hai ray ôm cổ anh kéo đến gần kề, hung phán như một đứa trẻ mà kêu lên: "Anh sao lại trờ về rồi? Chẳng phải nói đợi trời sáng sẽ đến đón em sao? Anh có ý đúng không? Có ý làm cho em kinh hãi? Anh thật xấu xa...."

Anh chính là như vậy, trước đây cũng thế, làm chuyện gì cũng trong âm thầm, luôn luôn khiến cô vừa mừng vừa sợ. Trái lại, Từ Mộ Duyên không nghĩ tới cô sẽ nhiệt tình như thế, hai tay ôm anh thật chặt, áo ngủ của cô khi nãy bị anh cởi ba nút, lúc này da thịt dán chặt vào anh, thật là muốn chết!

"Vui đến thế sao? Nhiệt tình vậy sao? Hử?" Thanh âm khàn khàn của Từ Mộ Duyên lâm bẩm bên tai cô, nụ hôn nhỏ vụn rơi xuống cần cổ trắng nõn của cô, có chút ngọt, khiến cô run rẩy.

"Anh, anh vẫn chưa trả lời em đây?" Tang Diêm rúc cổ né tránh anh, thân thủ đẩy anh, Từ Mộ Duyên thuận thế nằm xuống bên người cô, hai tay cô để trên lòng ngực anh, ngắn đầu nhìn anh, hung phán cùng vui sướng nói đáy mắt còn chưa tan đi, đôi con ngươi thanh nhuận như nước, Từ Mộ Duyên thời khắc này cảm thấy như có vuốt mèo nhung nhung gãi ở trong lòng, có ngọt một chút, hết sức xao động.

Anh cười cười, thanh âm thấp mà trầm, giữa đêm khuya càng thêm *gọi cảm (em bị đáy: "vvv ghi hai ô vuông phải làm sao), "Nhớ em, không đợi nổi nênn mới trờ về, chẳng phải em thích kinh hãi sao?"

Cô thích kinh hãi, không sai, thế nhưng anh không sợ làm cô hoảng sợ sao, hơn nữa đêm tĩnh lại phát hiện mình nằm dưới thân một người nam nhân, vạn nhất cô không thấy rõ rồi... đá anh... thì phải làm sao?

Tang Diêm triết để tinh táo lại, một lúc sau đó mới cảm giác được thứ kè sát bên chân mình, cảm giác tồn tại quá mãnh liệt, bây giờ nhìn thấy anh, mới phát giác được dục vọng tràn trui đến thâm trầm nói đáy mắt, ánh mắt sáng quắt. Khuôn mặt nhỏ trắng nõn của Tang Diêm trong nháy mắt đỏ lên, lặng lẽ xé dịch thân thể.

Từ Mộ Duyên sao có khả năng để cô tránh thoát, cô vừa dời một tấc, anh lại tiến thêm một bước, cuối cùng mắt kiên nhẫn, áp chế nàng dưới thân, "Còn tránh?" Anh cúi đầu cắn lỗ tai cô nói một câu, sắc mặt cô trong nháy mắt đỏ như muối nhỏ máu.

Hồi lâu, cô mới mở giọng nói: "Anh quá xấu rồi..."

Anh hiểu rất rõ cô, những lời này của cô cũng có nghĩa là thầm chấp nhận, Từ Mộ Duyên cười càng lớn, cúi đầu hôn môi cô, cực lực khắc chế bản thân

mình, không thể quá điên cuồng, không thể quá nóng nảy, lại trao cho cô thêm một nụ hôn ôn nhu mà tốt đẹp, "Anh còn có thể xấu xa hơn nữa." Anh nói ở bên môi cô.

Thân thể anh quá mức nóng bỏng, làm Tang Dièm xấu hổ rụt rè lui, nhắm chặt hai mắt không dám nhìn anh, thanh âm run run hỏi: "Tắt đèn đi được không?"

"Không được, anh muốn nhìn thấy em" Tay ở tên người cô đang thăm dò bỗng nhiên dừng một chút, anh cúi đầu nhìn lông mày cô chớp chớp, mềm nhẹ an ủi: "Đừng sợ."

Trong mùa đông lạnh lẽo, bên trong lại vô cùng ấm áp, dưới bàn tay là da thịt trơn tuột như ngọc, ánh đèn nhàn nhạt ấm áp bỗng nhiên tối sầm, không khí ngày một trở nên khô nóng, mùa đông thế nhưng lại là cái mùa khiến con người ta bộc phát ham muốn, hố hấp của anh dần trở nên thô nặng, người con gái dưới thân cũng theo anh mà mềm oặt run rẩy...

Quá trình hết sức thong thả, động tác rất nhẹ nhàng, nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn rất đau, Từ Mộ Duyên đã không thể nào miêu tả được cảm giác hạnh phúc, cái loại cảm giác này làm anh thật thoái mái, hết sức cảm động, hết sức bay bổng, cũng rất tròn đầy...

Thời khắc cô thuộc về anh, đáy lòng anh có cảm giác viên mãn chưa từng có, không cách nào nói rõ, chỉ là nghĩ muốn nhiều hơn một chút, hơn chút nữa...

Kỳ thực, đây là buổi tối đẹp nhất mùa đông.

Buổi sáng mùa đông sắc trời luôn mờ mịt, lúc báo thức vang lên, ngoài cửa sổ trời còn chưa sáng. Tang Dièm mệt đến mức không mở nổi mắt, Từ Mộ Duyên thân thủ nhấn tắt chuông báo, lại cúi đầu bên tai cô nhẹ giọng dò hỏi ý kiến, "Hôm nay không đi làm có được không? Anh giúp em xin nghỉ, huh?

Hôm nay là thứ sáu, Tang Dièm thật hận hôm nay không phải cuối tuần, bất quá không còn cách nào, cô vẫn phải đi làm, lúc trước khi gặp chuyện không may đã nghỉ phép lâu như vậy, bây giờ cô thật không muốn nghỉ nữa, nghĩ tới liền có chút bất mãn với anh, "Đều tại anh... nếu anh hôm nay mới trở về, em hiện tại cũng có thể đi làm, cũng không phải mệt mỏi như bây giờ..."

"Ô ô ô... Thật muốn ngủ nướng..."

"Ô ô ô... mệt mỏi quá"

Từ Mộ Duyên có chút buồn cười nhìn cô đang gầy giòi một bên, biểu tình oán trách, nhìn cô như vậy anh lại rất đau lòng, theo sau đó anh mới kéo Tang Dièm sấp sùi gầy giòi vào trong ngực, "Hôm nay không đi."

"Không được, em muốn đi..." Thanh âm yếu ớt nhưng cũng rất kiên quyết.

Từ Mộ Duyên bó tay, ôm cô đứng dậy, "Anh đưa em đi" Nếu cô không nhất định phải đi, vậy cứ tùy cô đi.

Kết thực thời gian còn rất sớm, bởi vì Tang Dièm kiên trì muốn tự ngồi xe buýt đi làm, cho nên thời gian đi cũng rất sớm, tuy rằng tiêu hao một hồi nhưng vẫn dư dả.

Tang Dièm đuổi Từ Mộ Duyên ra khỏi phòng, đỗ mặt chậm rãi tự thu thập, thấy trên cổ đầy vết tích, không thể làm gì khác hơn mặc vào một cái áo lông cao cổ, đem chính mình bao lại nghiêm nghiêm thật thật, nhìn chính mình trong gương sắc mặt hồng nhuận, tuy rằng đáy mắt kia là nhàn nhạt thanh hắc, cặp mắt cũng đầy ý cười, không thể yên lại. Chỉ không biết tại sao, đại khái là hạnh phúc tới quá nhanh, đột nhiên cảm thấy không chân thật, lại có chút hoảng hốt.

Từ Mộ Duyên đẩy cửa ra, thấy cô đang ngắn người, anh đi tới phía sau ôm lấy cô, một lát sau, cô cũng xoay người ôm anh, gương mặt dán lên ngực anh, nghe được tiếng tim đập quen thuộc, đột nhiên cảm thấy hết sức hạnh phúc.

"Có chuyện gì? Trước đây chẳng phải em thích anh ôm em từ phía sau ư?" Từ Mộ Duyên nhẹ nhàng phủi lên lưng cô.

"Bây giờ vẫn thích, chỉ là em muốn dán vào lòng anh, nghe tiếng tim đập cảm thấy đặc biệt an tâm" Nói xong liền cà cà ngực của anh, như mèo con vậy.

Từ Mộ Duyên ngắn ra một hồi, cho là sau việc đó cô bỗng nhiên mất cảm giác an toàn, đau lòng, tay ôm cô càng chặt hơn, "Đừng sợ, anh mãi sẽ ở đây, bất kể trước mặt hay phía sau em."

"Ừ, em không sợ."

"Muốn nghe tim đập nhanh hơn không?" Anh bỗng dung nỗi lên ý xấu, thấp giọng hỏi.

"Hả?" Cô không rõ lắm

Anh bỗng nhiên ôm lấy cô, Tang Dièm chỉ cảm thấy một phen trời đất rung chuyển, vội vàng ôm lấy cổ anh, gắt giọng: "Anh làm gì thế!"

"Cho em nghe tiếng tim đập rõ hơn, còn có... Cho em khắc sâu cảm thụ chân thật anh đang bên cạnh em"

Âm chí của Từ Mộ Duyên rất rõ ràng, Tang Dièm trong nháy mắt đỏ mặt, vỗ anh, "Đồ lưu manh! Mau buông em xuống, anh đã nói sẽ đưa em đi làm"

Anh theo lời buông cô xuống, cúi đầu chống lại hai mắt cô, thật sâu nhìn cô, 'Tang Diêm, sau này ở cạnh anh không cần lo lắng chuyện này nữa, anh sẽ tận lực cho em những gì hạnh phúc nhất."

Tang Diêm nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh bỗng bật cười, nhón chân hôn lên môi anh một cái, Từ Mộ Duyên cũng cười, cúi đầu đáp trả cô một nụ hôn triền miên.

Nụ hôn vừa kết thúc, Tang Diêm liền cảm thấy trên ngón tay có thêm một vật lạnh lẽo, gio tay lên nhìn, đó là một chiếc nhẫn đơn giản hào phóng, một viên hột xoàn không lớn không nhỏ được khâm phía trên, cũng rất chói mắt.

"Không được khóc." Từ Mộ Duyên ôm cô thật chặt.

"Em vui lắm" Cô nói làm bâng

Hai trái tim đã từng lạc lối, bây giờ cũng đợi được nhau.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 48: Chính văn kết cục

Sinh hoạt trôi qua hết sức bình thản, cũng thật hạnh phúc, như một màn kịch nhỏ, chợt có pháp phòng, chợt có kinh hỉ, lại làm người ta muốn thời gian lướt qua càng yên tĩnh.

Từ khi Tang Diêm cùng Từ Mộ Duyên ở chung, tựa như mọi thời gian đều bị anh chiêm đoạt, sáng sớm mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy là anh, sau đó cùng ăn điểm tâm cùng đi làm, chỗ làm của hai người cũng ở rất gần nhau, nếu không bận, bữa trưa cũng sẽ ăn cùng nhau, tan tầm cùng anh về nhà...

Giống như trong lúc ngõ ngách, người kia luôn luôn ở đây, bên cạnh cô, giống như trong tưởng tượng, tuy rằng trễ hơn mấy năm, thế nhưng người kia vẫn như thế, tất cả những điều không tưởng trước đây đều trở thành sự thật, cũng tồn tại hết sức chân thật.

Nếu như nói đến điều làm Tang Diêm phiền não nhất thì đại khái chính là... mỗi khi đêm đến người nào đó liền biến thành sói, cái gì gọi là muốn ngừng mà không được, kìm lòng không được, không tự chủ được, càng không thể vẫn hồi! Ân vị như cổ chính là để nói về anh! Điều là tay mới, tại sao anh có thể... cưng hăng như vậy! Có đôi khi Tang Diêm hoài nghi mang theo ghen tuông hỏi anh: "Anh... trước đây thực sự chưa từng làm qua sao?" Lời này mang tới hậu quả có thể nghĩ đến.

Hôm nay là thứ sáu, Mặc Nghiên gọi điện thoại tới, hỏi cô tại sao lâu như vậy chưa qua bên kia chơi, Tang Diêm sau khi tan tầm liền cùng Từ Mộ Duyên đi qua quán cà phê Bỉ Ngạn.

Mùa đông ban đêm thường tối rất sớm, chàng vọng sáu giờ đã là lúc đèn lén rực rỡ, Mặc Nghiên xuyên qua cửa sổ thủy tinh mà nhìn ra phía ngoài, trong màn đêm, anh chàng cao lớn cả người mặc áo gió màu đen đem Tang Diêm kéo vào khuỷu tay mình, hình như đang cúi đầu nói nhỏ vào tai cô, trong gió rét áo nhẹ bay, Tang Diêm đứng bên cạnh anh đặc biệt xinh xắn lạnh lợi, ngửa đầu nhìn anh xong lại nhanh chóng cúi đầu. Cô không thấy rõ biểu tình trên mặt hai người họ, lại cảm giác được trên mặt Tang Diêm dào dạt hạnh phúc, hướng chỉ một màn này thật sự cực kỳ đẹp mắt, khiến người ta vừa liếc mắt qua đã cảm thấy tốt đẹp như vậy.

Lúc bọn họ đẩy cửa bước vào, trong nháy mắt đã nhận ra anh chàng này là người mà Tang Diêm vẫn luôn nhắc tới, cô bỗng nhớ tới Trác Việt, anh ta thỉnh thoảng sẽ qua đây ngồi, hoặc là ăn cơm tối, một mình.

Lúc này Mac Nghiên nghĩ, ý chí phán đầu của đàn ông cũng không phải chỉ ở trên sự nghiệp mà còn ở trên người, mà còn có người phụ nữ mà mình yêu, người đàn ông trước mặt này thật may mắn.

Trên mặt Tang Diêm là áng mây đỏ và nụ cười ngọt ngào, có chút ngượng ngùng giới thiệu:"chị Mặc, anh Lương, anh ấy...là Từ Mộ Duyên."

Mặc Nghiên mỉm cười:"Chị nhớ, chỉ là không biết tên của cậu ấy mà thôi."

Anh cũng cười:" Chị khoẻ, em là Từ Mộ Duyên."

"Không cần khách khí đâu, chị đã biết em từ lâu rồi." Mặc Nghiên cười ha hả.

Chính là bạn bè lâu năm gặp nhau, cô yên lặng ngồi xuống, chính là chỗ mà trước đây Tang Diêm thích nhất. Cô đương nhiên là thấy được nhẫn trên tay cô, hỏi về thời gian tổ chức hôn lễ, Tang Diêm cúi đầu không nói lời nào, Từ Mộ Duyên cười:" Càng nhanh càng tốt, có lẽ là đầu năm."

Cô nghĩ ngợi ngẩn đầu, anh không có nói với cô!

Chuyện này hoàn toàn là anh một mình quyết định.

Thực ra anh muốn lập tức đưa cô đến cục dân chính, lĩnh giấy kết hôn, tất cả đều danh chính ngôn thuận, chỉ là phải thông qua mẹ cùng cha vợ, nên chờ dù..anh rất gấp nhưng những gì cần làm anh đều làm tốt, anh muốn cho cô thứ tốt nhất.

Mạc Nghiên nhìn Tang Dièm, trêu chọc nói: "Tang Dièm, đầu năm đấy! Rất nhanh thôi!"

Không phải sao! Bây giờ đã là giữa tháng giêng, không bao lâu nữa là xuân rồi, Từ Mộ Duyên nói là sau Tết âm lịch đi.

Hình như rất nhanh, đột nhiên cảm thấy mấy năm hai người chia tay rất ngắn, nhìn thấy trong mắt cô là sự kinh ngạc khiến cho anh nhíu mày, cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai cô: "Sao vậy? Không muốn sao?"

Vốn dĩ tay anh đang đặt trên lưng cô, anh lại cúi đầu thì thầm tạo ra tư thế thân mật giữa hai người, hơi thở ám áp phát qua bên tai, tiếng Mạc Nghiên cười khẽ vang lên, làm cho cô đỏ mặt đầy anh ra, nhỏ giọng nói: "Không phải đâu! Ai nói em không muốn, chỉ là anh không nói với em thôi."

Trên mặt anh đều là ý cười: "Những việc này em không cần quan tâm đâu, tất cả để anh làm."

Thật bá đạo! Cô và Mạc Nghiên đều nghe hiểu, tất cả đều do anh làm, khi đó thời gian và địa điểm đều là do anh quyết định. Cô suy nghĩ một chút thấy như vậy cũng tốt, trước đây cô luôn nghĩ khi kết hôn rồi, thì cô sẽ chuẩn bị những gì, giống như sẽ mặc kiểu áo cưới nào, muốn chuẩn bị những gì, nói tóm lại chính là một cô dâu xinh đẹp, bây giờ đột nhiên cảm thấy những thứ đó đều không quan trọng, mà quan trọng là...ai là chú rể

Trác Việt không nghĩ tới, tối hôm nay sẽ thấy bọn họ ở chỗ này, khoảng cách không gần không xa, tầm mắt của anh rơi vào trên người cô, thoạt nhìn cô rất vui, còn thân mật mà dựa vào trên vai Từ Mộ Duyên, họ cách nhau rất xa, tối nay đường lớn.

Đúng rồi, anh đang qua đường, đứng ở giữa dòng xe cộ, đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh, tung chiếc xe thổi còi inh ỏi mà đi qua, anh lại giống như không nghe thấy, chỉ nhìn chằm chằm vào khung cảnh kia, nhớ đến thời đại học, lúc trước bọn họ cũng ở trước mặt anh thân mật như vậy, chỉ là khi đó anh nhìn thì cảm thấy thoải mái, còn bây giờ thì lại cảm thấy vô cùng chói mắt, vô cùng đau đớn.

Đèn đỏ lại sáng lên lần nữa, anh xoay người rời đi, bóng lưng anh đặc biệt cô độc.

Ăn cơm tối ở quán cà phê, lại ngồi một lúc lâu, 11 giờ bọn họ mới về tối nhà, anh đem áo khoác của hai người treo lên, xoay người hỏi cô: "Em tắm trước hay anh tắm trước? Hay là cùng tắm?" Giọng điệu của anh rất bình thường.

"..." Thế nhưng sao cô lại nghĩ lời này của anh thật lưu manh?

Cuối cùng đương nhiên là Tang Dièm đi tắm trước, thế nhưng khi cô vừa vào phòng tắm ở phòng ngủ chính, anh liền xoay người đi ra ngoài phòng tắm, đợi Tang Dièm tắm rửa xong đi ra anh đã ngồi ở trên giường, vẫy vẫy tay với cô nói, "Qua đây."

Tang Dièm đỏ mặt đi bước nhô rồi tiến vào trong chăn, Từ Mộ Duyên lại đem cô kéo ra, để cô dựa vào ngực anh, thấp giọng nhẹ nói: "Tang Dièm, ngày mai chúng ta về thành phố T."

"A?" Tang Dièm có chút theo không kịp tiết tấu của anh, còn hơn một tuần lễ nữa là tới ngày nghỉ, bây giờ tới đó làm gì?

"Đi cầu hôn" Anh cúi đầu nhìn cô cười nói.

"Hả?" Cô lại không theo kịp tiết tấu của anh.

"Đưa ngõ, chúng ta muốn kết hôn đương nhiên phải được cha mẹ em đồng ý" Bộ dáng cô có phần ngơ ngác ngác, Từ Mộ Duyên nhịn không được hồn cô một cái.

"À... là bởi vì anh không nói với em, có chút đột nhiên..." Tang Dièm bỗng nhiên ngồi xuống, mặt đối mặt với anh, bởi vì cô đang nghĩ tới một vấn đề hết sức mâu chốt, cô rất nghiêm túc mà hỏi: "Em đây không cần đi gặp cha mẹ anh sao?"

"Em đã gặp bọn họ rồi."

"Vào lúc nào? Lần trước em không trở về cùng anh, có khi nào họ sẽ nghĩ em là đưa con gái không hiểu chuyện..." Cô có chút lo lắng hỏi.

"Sẽ không, những thứ này em không cần phải lo lắng, anh đã an bài mọi chuyện xong xuôi."

"Thế em làm cái gì?"

"Đáp ứng lời cầu hôn của anh, đối với anh đây là chuyện tốt nhất em có thể làm, những chuyện kế tiếp anh phi thường cam tâm tình nguyện đi làm, cho nên em cứ ngồi chờ làm cô dâu xinh đẹp nhất đi." Nói xong liền cúi đầu hôn cô, tay cũng bắt đầu lục lọi trên người cô.

"Anh, anh đang làm gì thế? Không phải đã bảo là sẽ nói chuyện sao? Anh đang làm gì thế? Còn có thể nói chuyện bình thường với nhau hay không?"

"Bây giờ làm chút chuyện có ý nghĩa thực tế có phải tốt hơn không?" Anh cười đến là thâm trầm, cúi đầu liếm hôn môi cô, thuận thế đem cô áp chế dưới thân, cô vừa mới tắm xong, trên người có hương thơm nhàn nhạt hòa lẫn mùi sữa tắm tươi mát, ngửi thấy đặc biệt thoái mái, nụ hôn của anh dần rơi trên

cần cỗ trống nõn của cô.

"Ngày mai, ngày mai mấy giờ rời giường?" Cô cảm thấy bất ổn.

"Tám giờ." Thanh âm chôn ở giữa cần cỗ cô, nghe vừa buồn bực vừa uất nghen, gọi cảm không thể miêu tả thành lời, Tang Diêm nhịn không được run rẩy, nhỏ giọng oán giận: "Thật sớm..."

Từ Mộ Duyên cười nhẹ, không để ý tới ám chỉ của cô, vẫn như cũ lộng hành trên người cô, cảm giác được người dưới thân không chuyên tâm, anh nhẹ nhàng cắn cô một chút, "Tập trung một chút..."

Ở chung chưa đầy một tháng, anh đã biết rõ tất cả nhược điểm trên người cô, Tang Diêm rất nhanh đã bị nhấn chìm trong cảm giác tê liệt mà thân thể ám áp của anh mang đến.

Ngon đèn vàng ám nhàn nhạt tối mờ, nhuộm căn phòng một màu choáng váng đèn rung động.

Tang Diêm không muộn gấp cha mẹ Từ Mộ Duyên trong tình huống như bây giờ, nhưng...

Ở sân bay, từ thành phố A mù mịt quay lại tỉnh Z, vừa xuống phi cơ Từ Mộ Duyên đã đem cô đưa tới trước mặt một đôi vợ chồng trung niên, người đàn ông trông nhiều nhất 50 tuổi, người phụ nữ thoạt nhìn hết sức trẻ tuổi quý khí, phía sau là một người đàn ông càng lớn tuổi hơn, ước chừng 60 tuổi, thoạt nhìn đặc biệt nghiêm túc. Tang Diêm không ngốc, vừa nhìn đã biết là người nào, chỉ là quá giật mình, cứ thế ngo ngo ngác ngác một lúc lâu mới hoàn hồn, có phần oán trách ngẩng đầu nhìn anh vẫn tỏ ra vân đạm phong kinh, ý muốn nói: Đây không phải là kinh hỉ, mà là kinh hách nha!

Tuy là bị dọa giật mình, nhưng cấp bậc lễ nghĩa vẫn phải giữ, Tang Diêm trán tĩnh mà chào hỏi từng người, chỉ là bàn tay đang níu chặt tay Từ Mộ Duyên đã bắn đứng tâm tình khẩn trương của cô, Từ Mộ Duyên nắm chặt tay cô, ý bài cô không cần khẩn trương, anh nhìn về phía cha mẹ mình, những lời khác không cần phải nói nhiều, lần trước lúc về Mỹ tất cả đã bàn bạc xong, anh giờ tay ôm vai Tang Diêm, "Ba, mẹ, bác cả, chúng ta đi thôi, xe đã chờ ở bên ngoài."

Đúng rồi, từ tinh lên thành phố T nhà Tang Diêm còn phải đi thêm ba canh giờ đường xe, Từ Mộ Duyên quả thật an bài đến là chu đáo, chỉ là, anh làm những điều này từ lúc nào? Cô chưa từng phát giác dù chỉ một chút. Bọn họ không ngồi cùng xe với bố mẹ và bác cả của Từ Mộ Duyên, Tang Diêm thở phào nhẹ nhõm, Từ Mộ Duyên bắt đắc dĩ cười cười, sau đó nhích lại gần, đè cô tựa trên vai anh, "Sao lại khẩn trương như thế? Chẳng phải ba mẹ anh khen em rất nhu thuận hiếu chuyện sao?"

"Phải... thế nhưng bác cả của anh thoạt nhìn không được vui cho lắm..." Tang Diêm nhớ tới gương mặt nghiêm túc của Từ Chính Minh, loại tâm tình khẩn trương này vẫn quán ở trong lòng, nhớ hồi trước Từ Mộ Duyên đã kể câu chuyện của ông ấy, còn có Từ Tiêu Tiêu, đột nhiên cảm thấy có chút trầm trọng, lại vừa nghĩ tới lát nữa họ đều sẽ đến thăm nhà cô, thăm nhà cô...

"Ah! Xong rồi! Em, em chưa nói với ba mẹ chuyện hôm nay chúng ta trở về! Còn ba mẹ và bác cả của anh nữa, phải làm thế nào đây?" Tang Diêm nhất thời suy nghĩ loạn roi tinh roi mù, ba mẹ cô lần này nhất định sẽ bị dọa tái, đưa con gái vẫn một mực không có bạn trai, bỗng nhiên mang bạn trai về nhà, hơn nữa còn có gia trưởng đối phuông theo cùng chuyện này... Quá điên cuồng! Quá khích thích! Phòng chừng ba mẹ cô sẽ không chịu nổi.

"Hôm qua anh đã gọi điện báo cho ba mẹ em rồi." Từ Mộ Duyên đè lại thân thể đang cử động lung tung của cô, xe đang chạy với tốc độ cao về thủ đô, cô cứ lộn xộn như thế, rất nguy hiểm.

Tang Diêm ngay ngắt hồi lâu, mới nói: "Mộ Duyên... Anh đây là tạo kinh hách mới đúng..."

Từ Mộ Duyên nhẹ giọng bật cười, "Là kinh hỉ."

Cô nhịn không được mà trộn trống mắt, bất mãn nói: "Kinh hách! Đây tuyệt đối là kinh hách! Anh chưa từng nói với em, khiến em một chút tâm lý cũng chưa kịp chuẩn bị."

Từ Mộ Duyên thở dài, nếu quả thật cho cô biết sớm, chỉ sợ mấy ngày nay cô đều sẽ không thể an bình, đại khái sẽ nói với anh, "Mộ Duyên, có phải là quá nhanh hay không? Dời lại một chút đi, em rất khẩn trương..." Anh không muốn đợi nữa, cũng không muốn cjo cô thời gian để khẩn trương cùng sầu lo, như bây giờ đã rất tốt.

Anh đem cô kéo vào trước ngực, thấp giọng nói: "Ngoan, ngủ một giấc, sáng sớm nay chả phải một mực than mệt sao?"

Tang Diêm vốn thật sự mệt mỏi, thế nhưng bây giờ cô đã bị những "kinh hỉ" liên tiếp của anh dọa cho tỉnh, làm sao vẫn còn muốn ngủ được! Tinh thần không mệt, thân thể mệt, cô mệt mỏi dựa vào người anh, bàn tay luồn vào quần áo rộng thùng thình của anh, cách một tấm vải mà dùng sức nhéo lung anh, rất là oán giận.

Cô xuống tay không nhẹ không nặng, chỉ hơi đau, Từ Mộ Duyên cũng để mắng cô nhéo, chỉ là lực đạo của cô ngày càng nhẹ, vừa nhẹ một chút lại càng ngứa thêm một chút, có phần như đang trêu chọc anh, vừa nghĩ tới anh đã bắt đầu có chút tâm viễn ý mã, anh ho nhẹ một chút, thấp giọng nói: "Đừng làm loạn."

Ngay sau đó cô thực sự không lộn nữa, tay cũng bất động, Từ Mộ Duyên cúi đầu vừa nhìn, thì ra là đang ngủ, gương mặt dán vào lồng ngực anh, có thể bị ép lại, môi thịt bùi bùi mà giương lên, dáng ngủ có phần giống như con nít. Từ Mộ Duyên đưa ngón tay ra chọc chọc mặt cô, trắng nõn non mềm mịn, giống như toàn là thịt, anh vui mừng cười cười, duỗi tay cọ xát môi cô, sau đó thân thủ ôm lấy cô, trên mặt là biểu tình ôn nhu đủ để dim chết người.

Ba Tang và mẹ Tang trầm định hơn nhiều so với tướng tượng của cô, cuộc điện thoại kia của Từ Mộ Duyên quá thật hiệu quả, tí như mẹ Tang vui mừng con gái chuẩn bị xuất giá, hôm nay vừa gặp lại là một thằng con rể lớn lên khá đẹp mắt, vừa nhìn đã biết là nam nhân cơ trí tinh anh, quả thực không thể càng vui hơn. Ba Tang thì... Ưu sầu? Ông nghĩ rằng, người đàn ông này vừa đến nhà ông lần đầu tiên đã định cướp con gái bao bối của ông đi, muốn kết hôn với con gái, quả thật lời cho anh ta quá.

Kỳ thực nguyên nhân chủ yếu chính là do Tang Dièm từ trước đến giờ chưa từng quen bạn trai, chỉ duy lần sinh nhật trước thấy một bóng đèn dát con gái đi, ngày thứ hai thì con gái liền biến mất mấy ngày, cũng không biết có phải là tên đàn ông này không. Nếu như nói phải, vậy trong thời gian vốn vẹn chưa tới nửa năm đã hồi đến chuyện cưới già? Ba Tang nghĩ thật quá nhanh.

Nói chung, quá trình này cũng không được xem như đặc biệt hay suôn sẻ, cuối cùng nhờ bác cả của Từ Mộ Duyên là Từ Chính Minh nói mấy câu mới khiến ba Tang gật đầu, ông nói: "Đàn ông Từ gia chúng tôi mỗi người đều có trách nhiệm và có đảm đương, Tang Dièm gả đến Từ Gia chúng tôi, Từ gia chúng tôi sẽ tuyệt đối không bạc đãi cô bé."

Sau này Tang Dièm nói với Từ Mộ Duyên chuyện này, có chút cảm khái nói: "Em nghĩ ba em nhất định đã bị khuất phục trước uy nghiêm của bác cả, lấy tính bướng bỉnh kia của cha em, làm sao co thế dễ dàng gật đầu như vậy."

Từ Mộ Duyên cùng Tang Dièm qua ngày thứ hai liền đi lĩnh chứng, nhìn con gái cưng theo con rể rời đi, ba Tang và mẹ Tang mới phản ứng được, không phải là tôi đê thân sao? Sao mới hai ngày mà con gái đã lập gia đình rồi? Bất quá cha mẹ hai bên cũng đã gặp mặt, việc hôn nhân nhất định là đã định rồi, tiền biếu nhận cũng đã nhận, chỉ là con số có chút dọa người...

Vợ chồng Tang gia trước kia có mỏ quán com, kỳ thực điều kiện gia đình được xem như rất tốt, phòng ở hay xe cái gì cũng có, ngay cả đồ cưới cho con gái rượu cũng đã chuẩn bị xong từ lâu, hiện tại lại không cần dùng đến, đổi phượng trái lại có một bút quà biếu quá lớn, khiến bọn họ có cảm giác vừa bán con gái đi...

Chỉ bất quá trở về thành phố T một chuyến, Tang Dièm gặp được cha mẹ và bác cả của anh, hai bên phụ mẫu gặp nhau, ngày thứ ba cô đã bị Từ Mộ Duyên đem đi cục dân chính, Từ Mộ Duyên nói với ba mẹ cô thế này: "Ba mẹ, nếu mọi chuyện đã vậy, có thể đưa hộ khẩu cho chúng con, con và Tang Dièm đi cục dân chính lĩnh chứng."

Đêm đó trở lại thành phố B, Tang Dièm vẫn có chút hoảng hốt, ngồi xếp bằng trên ghế sa lon lật đi lật lại quyển sổ màu đỏ của mình, ánh chụp quả thật là của cô và Từ Mộ Duyên không sai. Từ Mộ Duyên vừa đi tắm ra, thấy cô cầm giấy hôn thú xem nhiều lần, anh ngồi xuống bên người cô, cô ngạc nhiên hỏi anh: "Chúng ta thực sự đã kết hôn rồi sao?"

Từ Mộ Duyên không tiếng động bật cười, ôm lấy cô, để cho cô ngồi trên đùi anh, dịu dàng nói: "Phải, em là cô dâu của anh." Trong mắt hòa theo ý cười vui vẻ.

Tang Dièm bỗng nhiên nở nụ cười, trả tay ôm lấy cổ anh, cười đến có phần ngại ngùng, ánh mắt lại lóe sáng, sáng trong mà nhìn anh, "Vậy... sau hôn lễ chúng ta sẽ đi hướng tuần trăng mật chứ? Anh muốn đến đâu?"

Anh ôm lấy cô, đi đến hướng bên giường, thanh âm có phần kim chế, "Không bằng chúng ta cứ động phòng trước đã."

Từ Mộ Duyên cả ngày mang theo bộ mặt vân đạm phong kinh, Tang Dièm chỉ nhìn ra anh thật vui vẻ, không nghĩ đến.. Vừa không có hung phấn trong tướng tượng, không như cô sau khi trở về từ cục dân chính tinh thần hoảng hốt, cả người ngạc nhiên, mãi cho đến tối còn chưa thể bình tĩnh lại.

Cho đến thời khắc này, Tang Dièm mới cảm giác được anh đang một mục đe nén, hung phấn, bất quá hung phấn của một người đàn ông so với phụ nữ khác nhau một trời một vực, bọn họ càng thích tự mình thể nghiệm, dùng một phương thức khác để biểu đạt nỗi hung phấn và vui vẻ của mình, Tang Dièm bị loại hung phấn quá khích của anh hù dọa, quá điên cuồng, cô liên tiếp cầu xin nhưng anh lại làm như không nghe thấy, chỉ muốn đoạt đi những gì thuộc về mình trong cô.

Khi cô nhịn không được khóc lên, anh mới ôn nhu hôn lấy cô, thở phì phò khàn khàn hỏi: "Vợ, em có cảm nhận được anh không?"

Tang Dièm bỗng nhiên quay qua chỗ khác, không muốn trong tình huống khó xử này trả lời những câu hỏi khó xử của anh, thân thể lại không khống chế rụt lại một chút, anh đột nhiên hung hăng hôn cô, động tác dưới thân càng thêm liên tục...

Sau khi hết thấy mọi thứ kết thúc, bê trong khôi phục sự bình tĩnh, nhàn nhạt ám áp.

Anh nói: "Vợ ơi, anh yêu em, rất yêu rất yêu."

"Em yêu anh không?"

"Không yêu... mệt mỏi quá..." thanh âm mỏng nhẹ và mềm mại, mang theo nhàn nhạt bâт mân.

Anh ôn nhu nở nụ cười, ôm cô rồi chìm vào giấc ngủ.

Một căn phòng ám áp, chỉ vì một người.

- Hoàn chính văn-

Chương 49: Phiên ngoại 1

1. Tắm suối nước nóng

Trước Tết Âm lịch, nhà xuất bản của cô có tổ chức cho mọi người cùng đi tắm suối nước nóng, thế nên cô bèn hỏi: có thể mang người nhà đi suối nước nóng hay không?

Vì biết cô vừa tân hôn nên tất cả mọi người ai cũng đều ủng hộ cô dẫn chồng mình theo cùng, nhưng trong nội tâm của cô lại âm thầm kêu khổ, cô thật sự là không muốn anh đi chung mà...!

Hôm nay Từ Mộ Duyên tăng ca thế nên Tang Diễm về nhà trước, cô phải suy nghĩ xem buổi tối phải nói với anh như thế nào về việc này đây? Cô muốn cùng các đồng nghiệp cùng đi làng du lịch và tắm suối nước nóng, 3 ngày 2 đêm, có thể mang theo người nhà đi cùng nhưng cô lại không muốn anh cùng đi...

Từ Mộ Duyên mãi cho đến buổi tối hơn 10 giờ mới về, anh thấy cô đang nằm trên giường đọc sách, cả người cô như là muốn rúc vào trong chăn luôn rồi, sách trên tay cô nhăn lại, hai mắt lấp lánh.

Anh nhìn không được lại nhíu mày, anh đi qua thò tay ra phía sau ôm cô lên, sau đó lấy một cái gói kê ra sau lưng của cô, nhẹ giọng khiển trách: "Anh đã bảo em không được nằm đọc sách mà? Làm như vậy sẽ hại mắt đấy."

Thực ra cô buồn ngủ lắm rồi nhưng lại nghĩ đến còn có chuyện muốn bàn bạc với anh nên mới căng mắt ra mà gắng thúc. Mà lúc này cô lại bị anh ôm lên, hai mắt cô đã hít lại thành một đường thẳng rồi, trông cô rất mệt mỏi, thực sự thì cô rất mệt, nhín không được cô ngáp một cái rồi nói: "Anh đã về rồi à? Em chờ anh rất lâu rồi đó, chờ tới nỗi mà muốn ngủ luôn rồi này..."

Cô tự nhiên thấy rất vui vì hôm nay nhìn anh có vẻ rất dễ nói chuyện. Cô đột nhiên thấy anh đứng dậy, vội vã kéo anh lại: "Em có chuyện muốn nói."

Anh nhướng mày, thì ra là có chuyện muốn nói: "Em nói đi."

"Thực ra... Ngày mai em cùng các đồng nghiệp trong công ty đi tắm suối nước nóng, đi ba ngày hai đêm." Nói xong cô cảm thận mà nhìn anh.

Từ Mộ Duyên muốn cùng cô chơi trò tán tỉnh ở suối nước nóng, vì thế không phải là đi cùng anh là tốt nhất sao? Vì vậy anh ôm cô, anh kè sát lỗ tai cô nhẹ nhàng mà dụ dỗ: "Ngoan nào, em đợi vài ngày nữa để anh sắp xếp thời gian rồi dẫn em đi."

Tang Diễm mắt hưng, sau khi kết hôn thì cơ bản thời gian của cô đều bị anh chiếm hết. Lúc trước là cô dính anh, bây giờ vị trí bị đổi lại rồi, lần này cô lại thành người bị dính, hơn nữa... anh quá đói!

Bây giờ cô muốn đi chơi thực ra cũng là để thả lỏng vài ngày... Mà bây giờ nếu như cùng anh đi thì... Nghe giọng điệu của anh, cô đoán cô nhất định sẽ mê đến chết!

Cô lo lắng phải nghĩ có tìm một lý do thích hợp để từ chối anh, cuối cùng cô ôm cánh tay của anh lắc lắc làm nũng: "Nhưng em lại muốn đi cùng bọn họ nha...! Chuyến đi này là do nhà xuất bản tổ chức, nếu như là bình thường thì những chúng rất đắt đỏ, bởi vậy em không thể lãng phí."

"Miễn phí? Hả?" anh cố ý kéo dài âm cuối.

"Đúng rồi! Vì vậy không thể lãng phí!" cô trả lời đúng lí hợp tình, nhưng lại không biết rằng mình đang rơi vào cái hố của người nào đó.

Quả nhiên, anh câu môi nói: "Đi với anh cũng miễn phí mà, còn được tặng thêm phục vụ nữa sao."

"..." cô chép miệng, trong chốc lát không biết nói gì.

Từ Mộ Duyên nhìn cô, lại cho là cô không vui nên đã hắng một tiếng: "Được rồi, được rồi, em muốn đi thì đi đi."

"Ông xã anh thật tốt, chờ em, em sẽ về nhanh thôi!" Trên mặt Tang Diễm ngay lập tức xuất hiện lên nét tươi cười, cô còn chủ động ôm cổ anh, hôn lên môi anh một cái: "Em đi ngủ trước đây, anh ngủ ngon nha." Cô vừa nói xong cả người đều đã nằm trong chăn rồi.

Từ Mộ Duyên nhìn cô nằm trong chăn tròn tròn tím một tư thế thoái mái, đưa lưng về phía anh, anh bất đắc dĩ đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Khi anh đi ra thì cô đã ngủ từ lâu rồi. Trong nhà yên tĩnh tối nỗi có thể nghe được tiếng hít thở của cô. Trong phòng là ánh đèn nhàn nhạt mà ấm áp, khiến

cho đáy lòng anh cảm thấy thoải mái.

Nhắc chăn lên cẩn thận mà nắm xuống bên cô, vươn tay ôm cô vào lòng, người đang ngủ an ủn kia trả mình ôm lấy anh, không hề biết gì mà cọ sát vào lòng anh. Cúi đầu hôn cô, cô gắng nhịn xuống xúc động muốn cô, ôm cô đi ngủ, một đêm không mồi.

Do tối hôm qua ngủ sóm, lại có một giấc ngủ ngon nên hôm nay cô dậy rất sớm. Chuyện đầu tiên khi cô tỉnh dậy là lăn trên giường, cô duỗi mỗi lung mồi mở mắt dậy thì thấy anh đang nhìn cô chăm chắm: "Sao anh lại nhìn em như thế..."

"Khi nào thì bạn em tập hợp?" Anh hỏi.

"10 giờ." nói tối đây cô chợt nhớ ra là tối qua cô quên đặt đồng hồ báo thức vì thế vội hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Mới 7 giờ 40 thôi, em có muộn ngủ tiếp không?"

Cô nhẹ nhàng thở ra, cô còn tưởng là cô đã trễ rồi cơ: "không ngủ nữa, mà so anh lại không đi làm?"

"Hôm nay không cần gấp, anh muốn đưa em đến chỗ tập họp trước."

Cô hào hứng mà bước xuống giường: "Hôm nay để em làm bữa sáng cho anh nhé? "Bình thường anh đều dậy trước cô nên thành ra bữa sáng cũng là anh làm. Anh ở Mĩ nhiều năm như vậy nên anh làm bữa sáng rất đơn giản, hầu như là kiểu Tây Âu. Cũng may cô cũng rất thích.

Anh bỗng nhiên nở nụ cười "Tốt!" sau đó thì trả mình đè lên người cô.

"Anh, anh làm gì thế? "Cô vươn tay đẩy anh, rõ ràng đã nói là sẽ không làm mà! Vậy bây giờ anh đang làm gì thế?

"Em nói làm bữa sáng cho anh. " người nào đó đã hoá thân thành sói xám, bắt đầu ăn thịt cô bé thỏ trắng của mình.

"..." Anh không nên xuyên tạc ý của cô ư? Tang Diêm khóc không ra nước mắt, chỉ có thể yếu ớt nói: "Không được để lại dấu hôn trên người em, em còn phải đi suối nước nóng..."

Anh không trả lời nhưng động tác hôn cô nhẹ nhàng của anh đã cho cô câu trả lời.

Sau khi kết thúc, Từ Mộ Duyên ôm cô vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ. Cô kéo cơ thể mệt mỏi của mình đi tìm đồ bơi. Bình thường cô rất ít khi bơi vì cô chỉ có thể bơi hơn 2m mà thôi. Năm ngoái, cô cùng với Tô Tâm và Chu Thụy Tình đi suối nước nóng. Đồ tắm là do Chu Thụy Tình đưa cho, cô và Tô Tâm mỗi người một bộ, nên cô chỉ có mỗi bộ này mà thôi.

Tìm mãi cuối cùng cô cũng thấy rồi.

Anh định đến gọi cô xuống ăn điểm tâm, nhưng nhìn thấy áo tắm trên tay cô, đây là... áo tắm 2 mảnh. Ah không, có nhiều vải hon tí xíu nhưng đối với anh như vậy là quá lộ rồi.

"Em định mặc cái này?" trong giọng nói của anh là tàng tàng bất mãn, đầy bá đạo thuộc về nam giới.

Cô thì cảm thấy bộ đồ này rất được, trên thân áo còn có nuga đường viền bằng hoa nuga, dài cũng cỡ túi rốn, bên mép quần là một ít bông hoa nhỏ. Nếu như nói theo lời của Chu Thụy Tình thì là không quá lộ liễu hay là gọi cảm mả là rất trẻ trung, rất thanh nhã.

Trong chuyện đi lần này thì phụ nữ chiếm đa số, bình thường bọn họ cũng sẽ ăn mặc rất cẩn thận, vì vậy áo tắm kiểu này sẽ không quá bát mắt. Cô đang sửa sang lại quần áo của mình, vì là đi 3 ngày 2 đêm nên quần áo phải luôn chuẩn bị đủ. Vì lúc sáng cô bị anh giày vò nên bây giờ giọng điệu của cô thể hiện sự không thèm để ý tới anh" đúng vậy! Không phải mọi người đi tắm suối nước nóng đều mặc đồ bơi sao?"

Từ Mộ Duyên trầm mặc, bây giờ anh hối hận rồi, đáng lẽ lúc sáng phải để lại những dấu hôn chấn chặt trên người cô, nhưng nhìn vẻ mặt vô tội của cô thì anh chỉ có thể nói: "Đi ăn điểm tâm thôi! " Sau khi đi ra ngoài thì yên lặng lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

Hai người đến dưới tầng lầu cô làm việc, xe buýt đã đợi sẵn ở dưới lầu, anh thấy chị Trần đã đứng trước xe chờ bọn họ, tay cầm túi mua đồ, anh lập tức yên tâm.

Cô vừa xuống xe liền muốn ôm balo của mình chạy lại, nhưng anh lại giữ chặt cô lại: "Chờ chút."

Cô quay đầu, lại có chút nóng nảy: "Làm gì vậy, đã trễ rồi."

"Cầm theo cái này nuga. "Anh kín đáo đưa cho cô một cái túi. Cô cầm lấy nói một tiếng "được" liền chạy đến bên kia.

Chị Trần mới sáng sớm đã nhận được một cuộc điện thoại. Chẳng qua là nhờ cô ấy đi mua hộ bộ đồ tắm, một bộ đồ kín đáo.

Sau đó ở chỗ này đợi cậu ta. Bây giờ cô lại nhìn thấy một màn này, bây giờ cô đã hiểu vì sao lại như vậy.

Vợ không ở nhà buổi tối đầu tiên, anh gọi điện thoại cho cô. Nhưng cô không muốn nói chuyện mà lại muốn cùng các đồng nghiệp đi chơi, chỉ vội vội vàng vội cúp điện thoại, được rồi.

Vợ không ở nhà vào buổi tối ngày thứ hai, anh gọi điện cho cô hỏi khi nào thì về, anh đi đón cô.

Cuối cùng vào buổi tối thứ ngày ba, thì cũng là lúc vợ bé nhỏ của anh phải về rồi. Từ Mộ Duyên tâm tình rất tốt mà đợi ở dưới lầu chờ cô làm việc.

Anh đến quá sớm mà xe lại về trễ cho nên, anh đợi rất lâu mới thấy được chiếc xe chở vợ của anh từ từ đi tới. Các đồng nghiệp của cô từ từ đi xuống, thấy anh thì gật đầu chào hỏi. Lại đợi một lát, nhưng lại không thấy cô xuống, lại đợi một phút thì thấy một người được các đồng nghiệp khác đỡ xuống xe.

Vừa nhìn thấy hình ảnh cô bước xuống xe, khuôn mặt anh lập tức lạnh xuống, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy trong mắt anh là sự tức giận, cười hì hì nói: "Không cẩn thận té ngã mà thôi!"

Từ Mộ Duyên di lên phía trước, nói cảm ơn với đồng nghiệp của cô, rồi đi đến ôm cô lên, lạnh lùng xoay người.

Các đồng nghiệp nữ của cô cảm thán: Tổng giám đốc bá đạo tức giận nha...!

Lên xe cô áp úng giải thích cho anh: "Em ở đó em bị một đứa bé trai đụng cho nên bị ngã, mà chỗ đó lại rất trơn, xung quanh lại có rất nhiều cây cối và hòn đá nhỏ, cho nên không cẩn thận té đau..."

Anh trầm mặt lái xe, không có trả lời.

Tuy trên đường anh làm mặt lạnh nhưng vừa về tới nhà lại cầm chân của cô lên cẩn thận xem thử. Cô nhanh chóng lấy từ túi sách ra tờ giấy khám bệnh của bệnh viện, cô nhỏ giọng nói anh: "Không có bị thương đến xương, qua vài ngày nữa là có thể đi bộ rồi."

Anh lúc này mới yên tâm mà để chân cô xuống: "Có bị thương chỗ nào khác nữa không?"

Cô cẩn thận mà vén góc áo lên, lộ ra một chỗ sưng đỏ: "Chỗ này... bị sưng lên."

Anh nhíu: "Còn nữa không?"

"...Hết rồi." Thực ra còn vài chỗ bị trầy da nhưng cô không nói cho anh biết, dù sao thì mấy ngày này cô đang bị thương chắc anh sẽ không lột đồ cô đâu.

"Em muốn ăn gì?" Anh ôm cô bế vào phòng ngủ, thả cô lên giường, bắt đầu cởi đồ của cô ra...

Tang Diêm đỏ mặt, tuy đã ba ngày không gặp... Nhưng bây giờ cô đang bị thương mà...! Anh sẽ không thèm khát tới vậy chứ...

"Anh... anh làm gì vậy... Em còn đang bị thương mà." cô vươn tay giữ lại đồ của mình.

Động tác của anh dừng lại, nhưng anh vẫn tiếp tục cởi cho đến khi trên người cô chỉ lại đồ trong mà thôi. Anh cẩn thận kiểm tra cả người cô, sau đó thì phát hiện khuỷu tay của cô bị bầm, còn bị trầy da, đầu gối thì xung lên một mảnh...

"Còn nói là hết rồi? Vậy những chỗ này là gì? "Khuôn mặt anh lập tức lạnh xuống khi thấy những vết thương này.

Cô căm mô, rồi thò tay ôm lấy anh, sờ người anh, mơ mơ màng màng mà nói: "Chồng à, em lạnh..."

"..."

Sau khi chuyện này kết thúc thì cô bắt đầu phàn nàn với anh về ngày hôm đó. Ngày đó cô còn chưa xuống nước thì liền bị thương rồi, cho nên cô chưa được tận hưởng niềm vui nha!

Sau khi các vết bầm trên người cô tan hết thì anh liền dẫn cô đi du lịch, hưởng thụ thế giới hai người ở suối nước nóng. Dĩ nhiên cô mặc bộ đồ hai mảnh lúc trước. Cũng có thể nói là anh được toại nguyện.

2. Đi dạo

Chỗ ở của bọn họ cách khuôn viên của trường đại học rất gần, mà mỗi lần muốn về nhà thì phải đi qua đây. Bây giờ đã là mùa xuân, là mùa hoa nở! Đột nhiên Tang Diêm nỗi hứng muốn đi dạo. Vì vậy, sau khi ăn cơm xong cô liền lôi Từ Mộ Duyên đi dạo trong khuôn viên.

Bây giờ trời đã tối, hai người đi trên con đường nhỏ mà bọn họ hay đi, dưới bóng cây, trong khuôn viên không thiếu nhất là những cặp đôi, chỉ cần nhìn một chút thôi thì có thể nhìn thấy những cặp đôi trẻ tuổi trên đường, tất cả đều là những sinh viên khoảng 22 tuổi. Khi cô nhìn thấy họ, cô lại nghĩ đến cô và anh hồi trước.

Các cặp đôi bây giờ đã cởi mở hơn rất nhiều so với bọn họ hồi xưa, trên con đường này cô không biết đã thấy bao nhiêu hành động thân mật của họ rồi, họ cũng không có tìm một chỗ kín đáo nào để...

Trên đường cô đỗ mặt, nói nhỏ với anh:"Hay là chúng ta đi chỗ khác đi? "

Từ Mộ Duyên nở nụ cười, ché nhạo nói:" Ngượng ngùng sao? "

"Không phải... "

Anh kè sát đến nêai tai cô."Hồi trước chúng ta cũng như vậy mà. "

"Không có! Lúc trước chúng ta không có công khai như vậy! "Cô đỗ mặt cãi lại.

Anh bỗng nhiên cười, rồi cúi xuống hôn cô. Mặt cô lập tức đỏ lên, tim đập loạn nhịp, cả hai ở trong này hôn môi, hai người giống như trở về với quá khứ, mà cảm giác ngượng ngùng lúc trước cũng giống nhau như đúc. Không lâu sau đó, Từ Mộ Duyên liền dắt cô đi ra khỏi con đường nhỏ đó.

Ở gần sân trường đại học thì khó tránh khỏi sẽ gặp một nhóm lớn cô gái trẻ tuổi, hai người lại đi một lúc lâu trong sân nêai cô lại càng cảm thấy mình đã già rồi. Mà điều cô đê ý nhất chính là, anh có cùng suy nghĩ với cô hay không? Anh mỗi ngày đều thấy nhiều người như vậy, nhìn cô lâu như vậy, anh có thể chán cô không?

Vì vậy cô liền phàn nàn cùng anh." Ai kêu anh mua nhà ở gần đây chứ, đê mỗi ngày đều phải nhìn thấy các cô gái thanh xuân phơi phói, làm em cảm thấy càng ngày càng già rồi... "

Từ Mộ Duyên nhìn khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt đen láy của cô, trên người vẫn còn những nét đẹp ngày xưa. Anh thật sự là không nhìn ra cô có cái gì khác với lúc trước, lại thêm bình thường cô không thích trang điểm, đê mặt mộc lại đơn thuần và đáng yêu, anh chân thành nói:" Anh thì thấy em cùng với các cô ấy không khác nhau nhiều lắm. "

"Không phải đâu, em lớn hơn một vài tuổi. "Cô nghĩ một lúc rồi chỉ tay vào anh nói." Anh mau nói, có phải lúc trước anh mua nhà ở đây là đê mỗi ngày được ngắm các cô gái trẻ không?"

"..." Anh nâng trán, cô nói như vậy làm anh có cảm giác mình rất hèn hạ. Là loại người háo sắc, anh biết đây chỉ là tính khí của cô thôi, anh vươn tay kéo cô vào trong ngực mình, đê cho cùn tựa vào lòng ngực anh, cẩn thận dỗ dành:Lúc trước anh mua chỗ này là vì cảm thấy em sẽ thích sân thượng trên này, còn về những..người kia thì anh chưa bao giờ nhìn qua, bộ dạng như thế nào anh cũng không biết. "

"Anh còn muốn xem? "Cô nhanh chóng hỏi lại.

"Em nói oan cho chồng em rồi, như vậy có được không hả? " Từ Mộ Duyên cúi đầu cắn vành tai cô không những thê mà còn nhẹ nhàng cắn thêm một phát.

Tang Dièm cúi đầu, anh lại muốn phạt cô...

3. Cuộc sống gia đình

Cuối tuần, Từ Mộ Duyên vẫn đi làm như thường lệ,buổi chiều khi anh về đến nhà, thì thấy căn nhà yên tĩnh một cách lạ thường, một tiếng động cũng không có. Anh nhìn khắp nơi mà không thấy cô, gọi tên cô cũng không thấy ai trả lời. Anh liền đi lên lầu, mỗi đầu mùa hạ nên không khí không lạnh cũng không nóng, gió thoang thoảng nhẹ nhàng, rất là thoái mái. Mà trên sân thượng nhà của bọn họ là nơi cô trồng cây nên có hương hoa hanh ngọt trong không khí, mà cô đang lặng lẽ nằm trên ghế trong sân, trên mặt có che một quyển sách.

Anh có chút buồn cười, nhẹ nhàng đi đến bên cô, vươn tay chậm rãi lấy đi quyển sách trên mặt cô, đồng thời che đi đôi mắt của cô, nhẹ nhàng hôn cô.

Một phút sau, anh cảm giác được lông mi của cô đang gãi nhẹ lồng bàn tay anh, từng con ngứa ngáy truyền tới, sau đó cô duỗi tay, đẩy tay anh ra, lúc này cuối cùng anh mới chịu tách ra, trong khoảng cách rất gần đó anh cười khẽ:Dậy rồi sao? Sao lại ngủ ở đây? "

Lúc này cô đã tỉnh hon nữa, nháy mắt từ một tiếng"Anh trở về khi nào? "

"Vừa mới về thôi. " Anh nằm xuống bên cạnh cô, à, ghế này là ghế đôn, có đủ không gian để hai người cùng nằm.

Cô vươn tay ôm lấy eo anh, híp mắt lại như muốn ngủ, anh cúi đầu nhìn thấy cô nhắm hai mắt lại, bộ dạng yên tĩnh nhu thuận, duỗi tay ôm cô."Về phòng rồi ngủ. "

Cuối tuần rảnh rỗi, rất thích hợp với việc làm một chút hành động thân mật. Sau đó sẽ cùng nhau ngủ bù.

Cô thích xem Từ Mộ Duyên nấu cơm, đương nhiên cũng sẽ chê đồ ăn của anh.

Một thời gian sau đó, tài nấu nướng của anh tiến bộ rất nhanh, người thông minh thì làm cái gì cũng tốt.

Bởi vì ăn cơm trưa ở bên ngoài, cho nên hai người đã hứa trước, buổi tối sẽ cố gắng ăn ở nhà. Cha mẹ của anh ở Mĩ, cha mẹ cô thì ở thành phố. Nên không giống như vợ chồng người ta, lâu lâu sẽ qua nhà cha mẹ ăn cơm, bọn họ có chính là thế giới hai người.

Anh xào rau, cô ở bên giúp đỡ, sau khi cô xong tất cả mọi việc thì liền đi ra ngoài xem tivi hoặc lên mạng. Miễn là đợi đến giờ cơm là được.

Lúc anh xào rau, cô thường xuyên sờ ôm lấy anh từ phía sau, ví như hiện tại.

Mới hai phút trước người mới vừa nói là muốn đi xem tivi bây giờ lại ở phía sau lưng anh, cõi qua cõi lại, hai tay rồi ôm chặt lấy eo anh.

"Mộ Duyên, nhanh lên đi, em đợi lát rồi. "Cô cõi ở sau lưng anh, bụng thì đang đánh trống rầm rầm. Hồi chiều hai người ngủ đến 5 giờ, khụ khụ... Cô đói như vậy là bởi vì có một phần năng lượng đã vận động cùng anh rồi.

"Ra ngoài chờ đi, sẽ nhanh thôi. Nếu đợi quá thì ăn một ít bánh bích quy đi. "Anh dỗ dành.

Lúc anh bày ba món rau một món canh được lên bàn thì anh lại thấy cô đang nghe điện thoại, cả khuôn mặt đều là sự nghiêm túc, giống như là phải đại địch vậy.

Anh vừa nhìn cũng biết được là ai đang gọi cho cô.

Cô cứ trả lời:"ừ, vâng dạ, vâng con biết rồi..."

Anh thấy cô bỏ điện thoại xuống thì thở phào một hơi, nhìn cô như vậy khiến cho anh không thể không cười được. Anh đi tới nắm tay cô dẫn đến bàn ăn, xôi cơm cho cô, đã biết mà còn hỏi."Là ba mẹ anh với bác cả gọi điện phải không?"

"Ừ... bây giờ bên kia đang là 7 giờ sáng" còn sóm như vậy mà đã gọi cho cô rồi o(^__^)o

Từ Mộ Duyên có thể đoán được họ muốn nói gì với cô. Chuyện này họ cũng đã từng nói với anh một lần rồi nhưng lại không thành công nên chuyên sang nói với cô. "Có phải là họ muốn em khuyên anh về Mỹ hay không? Sau đó thì em đi cùng anh?"

Cô kinh ngạc ngẩn đầu, chuyện này thì cô không biết."Thì ra còn có chuyện này hả...Nhưng mà họ nói với em không phải là chuyện này..."

Thấy cô kinh ngạc như vậy anh liền giải thích."Lúc chúng ta vừa mới kết hôn, ba mẹ cùng bác cả đã từng nói qua. Nếu như em có thể về Mỹ cùng với anh thì đó chính là tốt nhất, nhưng em yên tâm anh đã nói rõ với họ rồi, chúng ta sẽ không đi."

Tang Diễm nhẹ nhàng thở ra, cô cầm đũa chọt chọt vào chén cơm"Vậy là tốt rồi..."

"Nhưng mà họ nói gì với em vậy, anh thấy mặt em rất nặng nề. " Anh vừa nói vừa gấp cánh gà cho cô.

Cô gấp cánh gà mà không nói lời nào mà trên mặt có chút đỏ.

Buổi tối, cô nằm trong lòng ngực của anh mà nhỏ giọng nói."Mẹ hỏi chúng ta chừng nào thì sinh con."

Anh trước giờ luôn làm biện pháp mà cô cũng không muốn có con sớm. Hai người mới kết hôn có nữa năm mà thôi và lại cuộc sống hai người này cô rất thích.

Anh cũng có cảm giác giống cô, hai người đã từng chia tay rất lâu, lại khó khăn lắm hai người mới được ở bên nhau, nên chuyện sinh con vẫn nên đợi một thời gian đi. Anh cúi đầu nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng."Hay là năm sau chúng ta sẽ sinh, còn bây giờ là thế giới hai người của chúng ta, anh rất thích, em thì sao?"

"Ừ..." năm nay cô mới 26 tuổi để sang năm sinh con cũng không muộn.

4. Niềm vui trong mùa đông

Từ Mộ Duyên thường xuyên đi công tác, ít nhất là một tháng một lần, có chuyến dài có chuyến ngắn, ngắn thì là ba bốn ngày, còn dài thì cũng phải nữa tháng, tất cả điều này cô cũng có thể hiểu được.

Lúc này, anh phải đi Mĩ công tác, lần này đi cũng phải một tháng anh mới về. Anh rất lo lắng để cô ở nhà một mình, thời gian tới một tháng lận, anh không nỡ rời xa cô, vì vậy anh hỏi cô:"Có muốn đi cùng anh hay không?"

Tang Diễm lắc đầu, cô còn có công việc, có một lần cô cùng anh đi Mĩ rồi, còn lần anh là đi công tác, không giống lần đó.

Cô biết, anh lo lắng cho cô vì vậy nói:"Em đã lớn rồi, anh cứ yên tâm đi, em sẽ ở nhà chờ anh về."

Hiện tại là đầu tháng 12, là mùa đông lạnh giá, tuyết cũng đã rơi rồi. Nhưng Từ Mộ Duyên vẫn còn ở Mĩ. Cô đang ở dưới lầu đắp người tuyết cùng các bạn nhỏ trong tiểu khu, cô có chụp lại một tấm gửi cho anh.

Mãi cho đến khi qua Lễ Giáng Sinh, anh còn chưa về. Một tuần sau, 30 tháng 12, bây giờ là nửa đêm, anh mới về đến nhà, nhưng cô đã ngủ rồi.

Sau khi tắm rửa, lập tức trèo lên giường chui vào trong chăn ôm cô. Hơn một tháng này nhớ nhung này, lập tức bị lấp đầy, nhưng bây giờ ôm cô như vậy

lại làm cho anh có cảm giác không đủ. Anh muốn cô, muốn cô đến điên rồi.

Tang Diêm mơ màng mà tỉnh dậy, nhìn thấy anh ở đây cũng không kinh ngạc, dù sao anh cũng thường xuyên như vậy. Nhưng cô rất vui, lập tức tinh táo lại, vươn tay ôm cổ anh."Anh cuối cùng cũng về rồi, em rất nhớ anh."

Tù Mộ Duyên cúi đầu hôn cô, mồ hôi nói:" Anh cũng nhớ em, nhớ đến điên rồi."

Nhưng cô vẫn luôn đẩy anh ra, khiến anh bất mãn ngẩng đầu, oán hận nói:" Ngoan nào, đừng lộn xộn, anh muốn em."

Tiếng nói nhỏ nhẹ của cô vang lên:" Bây giờ thì không được, em, em có chuyện muốn nói với anh."

"Chuyện gì thì để lát rồi nói."

"Có một chuyện vui... Anh yên nào để em nói xong..." Cô cầm tay anh, chầm rãi để lên bụng mình.

Ngẩng đầu nhìn anh còn đang ngây ngốc, Từ Mộ Duyên nhất thời không hiểu ý của cô. Tang Diêm ôm cổ anh, dán lên lỗ tai anh nói nhỏ một câu.

Anh lập tức cứng đờ, thất thần một lát, nhưng sau đó, rất nhanh cả khuôn mặt anh đều không dấu nỗi sự vui vẻ. Một lát sau, anh hôn thật mạnh cô một cái. Đứa bé đến rất đúng lúc, là cho anh rất vui vẻ, đúng thật là vừa yêu vừa hận.

Cô đương nhiên biết rõ tại sao anh lại như vậy, nên trầm thấp cười.

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Phiên ngoại 2: Trác Việt và Phó Hè Hè

Không có phải có một loại người như vậy không, yêu một người quá lâu, sau đó dần quên cách yêu bản thân, Trác Huyền cảm thấy anh trai cô là người như thế.

Khi cô cầm chìa khóa dự phòng mở cửa nhà anh, mùi thuốc lá và mùi rượu nhàn nhạt ập vào mặt, bên trong phòng cũng lạnh lẽo, trong mùa đông năm nay, coi như chỉ có nơi này của anh là không có chút ám áp nào.

Cô vội vàng bật hết thiết bị sưởi trong nhà lên, nhìn người đàn ông ngồi yên trên salon, đầu không hề ngẩng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm không rời tấm thiệp mời xinh xắn trên bàn trà.

Trác Huyền ngồi xuống cạnh Trác Việt, ánh mắt cũng roi xuống thiệp mời, thiệp mời đang mở, trong hình là Tang Diêm đang ôn nhu cười nhẹ, hạnh phúc dựa sát vào một người đàn ông khác, người đàn ông mà cô chưa từng gặp bao giờ.

Cô đưa tay ôm lấy cánh tay Trác Việt, nhẹ nhàng lắc, "Anh."

Trác Việt không nói gì, chỉ đưa tay khép thiệp mời lại, Trác Huyền lại gọi một tiếng.

"Huyền Huyền." Trác Việt gọi cô, dùng giọng điệu thật chậm rãi nói với cô, "Đừng nhìn anh bằng ánh mắt thương hại đó."

"Không phải em thương hại anh, em đau lòng anh." Trác Huyền phản bác, sau đó thở dài một hơi.

Trác Việt im lặng không nói, Trác Huyền cũng không biết nói gì, ba năm trước cô mới biết cô gái mà anh trai thích nhất, khi đó cô vừa tốt nghiệp, còn là một hướng dẫn viên du lịch thực tập, ngoài ý muốn gặp được anh trai cùng cô bé kia xuất hiện trong đoàn của mình, sau đó biết cô ấy tên là Tang Diêm, biết anh trai thích cô. Sự phát hiện này khiến cô thật vui vẻ, bởi vì từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên cô thấy anh trai theo đuổi một cô gái, cho nên cô liền cố gắng mật báo cho anh, tuy rằng đến tận bây giờ anh cũng chưa từng nói gì, nhưng Trác Huyền biết, anh rất vui vẻ.

Trác Huyền ngồi một lát liền rời đi, Trác Việt lại mở thiệp mời ra lần nữa, ngón tay vuốt nhẹ nụ cười ngọt ngào của Tang Diêm trong hình, trái tim co rút đau đón khôn kề, không thể đợi, cũng không được phép yêu.

Mấy năm qua, Tang Diêm đã trở thành phần quan trọng nhất trong cuộc sống của anh, cô đi du lịch, anh đi theo, cô đến quán cà phê, anh ngồi cùng cô. Thì ra anh cũng là một kẻ cố chấp như vậy, bỗng nhiên mọi thứ biến mất, anh chìm sâu vào khủng hoảng. Mỗi ngày ngoại trừ làm việc, ăn, ngủ, lại cũng không biết còn có thể làm gì nữa. Cho nên anh khiến bản thân càng ngày càng bận rộn hơn.

Anh biết ngày này sớm muộn sẽ đến, chỉ là không nghĩ tới sẽ đến nhanh như vậy. Từ Mộ Duyên thật quá may mắn.

Ngày hôn lễ của Từ Mộ Duyên và Tang Diêm diễn ra, mọi người đều nghĩ Trác Việt không tới, thật ra anh đi, anh ở phòng có tầm nhìn tốt nhất tầng trên của khách sạn, đứng trước cửa sổ trong suốt, cúi đầu nhìn xe hoa dưới lầu, ánh mắt âm trầm mờ ảo, môi mỏng mím thật chặt, tim từng nhịp nhảy lên,

mỗi lần đều chạm trúng dây thần kinh đau đớn của anh.

Tang Diêm mặc váy cưới màu trắng được Từ Mộ Duyên đỡ xuống xe, tà váy kéo trên mặt đất thật dài. Tô Tiêu Tông mặc lụa trắng lấp lánh như một thiếu gia nhỏ, bên cạnh là một cô bé xinh xắn như công chúa bé, cùng nhau nâng đỡ váy lụa trắng, bước từng bước ngắn theo cô dâu.

Không biết vì sao, trong đầu Trác Việt bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh, là bộ dáng quật cường của Tang Diêm sau khi Từ Mộ Duyên rời đi, cô gọi cho anh, hỏi anh có thể giúp cô tìm xe đạp về không. Khi đó Tang Diêm thấy trong sân trường rất nhiều đôi đều có xe đạp, bạn trai cưỡi xe, bạn gái ngồi phía sau, dáng vẻ tóc dài bay bay thật đẹp mắt, Từ Mộ Duyên thấy cô thích liền mua một chiếc. Lúc Từ Mộ Duyên rời đi ba tháng, Trác Việt mua lại chiếc xe đạp từ trong tay một cậu trai khóa dưới, Từ Mộ Duyên thán cao chân dài, xe đạp đương nhiên cũng cao, anh nhìn Tang Diêm ngồi trên xe đạp, mũi chân mềm mại chạm đất, cô gian nan chậm rãi đạp xe rời đi trước mặt anh, bóng lưng xiêu vẹo. Anh bỗng nhiên cảm thấy rất đau lòng, cũng rất động tâm.

Hiện tại Tang Diêm ôm chặt cô Từ Mộ Duyên, trên mặt là nụ cười ngọt ngào, bộ dáng cô mặc váy cưới rất xinh đẹp, trong sáng tinh khiết, bộ dáng cô cười rõ ràng rất đẹp, là dáng vẻ rất hạnh phúc rất hạnh phúc.

Một khắc ấy, vết nứt trong trái tim của Trác Việt lập tức mềm mại đi một chút, vướng mắc có chấp trong lòng cũng thả lỏng hơn.

Quãng thời gian năm năm nháy mắt trôi qua, hiện tại bọn họ còn có thể hạnh phúc cùng nhau giống như mong muốn trước đây, tựa như, chỉ có mình anh lãng phí những năm tháng này.

Bon họ càng đi càng gần, đi tới cửa sảnh khách sạn, ngay khi dải lụa trắng kia chậm rãi biến mất trong tầm nhìn, ánh mắt sâu lắng của Trác Việt hoi mò đi, anh đứng trước cửa sổ, cả người lạnh lẽo, hai vai trĩu nặng. Thật lâu sau, môi nhẹ nhàng nhúc nhích:

"Tiểu Diêm Diêm.. của anh, chúc em hạnh phúc."

...

Bên cạnh Trác Huyền xuất hiện một người bạn tốt tên là Phó Hè Hè. Trác Việt vẫn nhớ, tối đó cô đuổi theo anh, lặng lẽ đưa anh một bọc thuốc, sau đó xoay người rời đi.

Trác Huyền thỉnh thoảng sẽ đưa Phó Hè Hè theo, ba người cùng nhau ăn một bữa cơm, lúc ấy Trác Việt cũng không để ý nhiều, cho tới bây giờ anh cũng chỉ chú ý duy nhất một người con gái thôi, mà cô đã lập gia đình rồi. Bây giờ anh chỉ chuyên tâm làm việc, nhưng thật ra, trở nên càng ngày càng hờ hững với tình cảm và dục vọng.

Phó Hè Hè nghĩ rằng tâm tư nhỏ của mình giấu kỹ lắm, một năm rồi mà Trác Huyền cũng không phát hiện ra. Cô thật sự rất thích người bạn là Trác Huyền, nhưng cô phải thừa nhận, bản thân gần gũi với cô ấy như vậy không chỉ bởi vì Trác Huyền rất nhiệt tình với cô, mà còn vì... cô có nhiều cơ hội gặp Trác Việt hơn.

Trác Huyền sẽ nói với cô rất nhiều chuyện, chuyện thú vị khi mang đoàn du lịch, còn cả... chuyện của Trác Việt, cô ấy nói cô gái mà anh trai cô ấy thích rất lâu rồi lại quay lại với bạn trai cũ, anh trai cô ấy rất đau khổ, cô ấy nói cô gái mà anh trai thích rất lâu rồi sắp kết hôn, anh trai nhận được thiệp mời, anh ấy rất trầm mặc, nhưng cô ấy có thể cảm thấy anh ấy thương tâm khổ sở đến bao nhiêu...

Cô nghe cũng cảm thấy rất khó chịu, rất đau lòng...

Lần đầu tiên Trác Huyền đưa Phó Hè Hè đến nhà Trác Việt là mùa đông đầu tiên sau khi Tang Diêm kết hôn, Phó Hè Hè nhớ rất rõ, hôm đó là ngày 11 tháng 12, cô lần đầu đến nhà anh, mang theo một bọc thuốc thật lớn.

Trác Việt bị cảm, sốt cao, Trác Huyền muốn đưa anh đi bệnh viện nhưng anh lại cố chấp không chịu đi, hòm thuốc trong nhà đã rất lâu không động tới, vừa mở ra liền thấy một vài thuốc đã quá hạn rồi, cô phải đi ra ngoài mua thuốc, nhớ tới Phó Hè Hè là được sĩ, mấy bệnh thường như cảm mạo phát sốt, cô ấy nhất định biết nên uống loại thuốc nào thì tốt, gọi một cuộc điện thoại qua, Phó Hè Hè liền nói cô ấy sẽ mang thuốc đến.

Cho dù dây thần kinh của Trác Huyền có thô hơn nữa, qua chuyện này cô cũng cảm thấy được, Phó Hè Hè thích anh trai mình, nếu không... sao có thể chăm sóc anh tỉ mỉ như thế đâu? Ngay cả cô em gái là cô đây cũng không xen tay ào ào được, còn cả biểu cảm trên mặt cô ấy nữa, đau lòng? Thích?

"Hè Hè, có phải cậu thích anh trai tôi không?"

Trác Việt đã ngủ từ lâu rồi, hon nứa hai cô ở phòng khách, thậm chí Trác Huyền còn hạ nhõ giọng xuống, tâm tư thầm mến của con gái là một bí mật lớn, nhạy cảm lại tinh tế, không dễ mà nói ra.

Phó Hè Hè rõ ràng là hoảng loạn, cúi đầu, ngón tay tinh tế nắm góc áo đeo phat xanh, không biết nên trả lời thế nào, không nói lên lời câu phủ định, con khăng định.. càng khó mở miệng.

Thật ra Trác Huyền ban đầu cũng có ý tác hợp bọn họ, nhưng nghĩ anh trai thích người khác nhiều năm như vậy, hon nứa bây giờ trở nên quá lạnh nhạt thờ ơ, thiếu đi cảm giác áp lực trước đây. Hè Hè là cô gái tốt, lại đơn thuần như thế, còn chưa từng yêu đương, cũng không biểu hiện ra có hảo cảm với anh trai, nếu tác hợp cô ấy với anh trai mà nói, cô ấy chắc chắn rất vất vả, cho nên cuối cùng vẫn là quên đi.

Hiện tại Trác Huyền đã cảm thấy có chút hưng phấn, "Nếu thật là vậy thì tốt quá, bình thường thấy cậu thờ ơ, anh trai lại.. bộ dáng như vậy, tôi cũng không nghĩ nhiều."

"Anh trai cậu tốt lắm." Phó Hè Hè nhịn không được liền phán bá, từng thích người khác thì sao, cô chính là thích anh trung tình, cũng hi vọng xa vời có một ngày sự trung tình của anh là đối với cô, tình cảm này mầm, đơm hoa kết trái.

"Vậy có phải cậu thích anh ấy hay không?" Trác Huyền truy hỏi.

Phó Hè Hè trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới thấp giọng nói: "Ừ, thích." Rất thích rất thích, thích đến nỗi trong lòng vừa xót xa lại vừa vui vẻ.

Sau này, Trác Huyền cô gắng rất nhiều mới có thể tác hợp hai người bọn họ, Phó Hè Hè muốn giữ lại phần thầm mến này, cô liền gạt anh trai mình.

Từ lần ấy, Trác Huyền cũng không hẹn Trác Việt ăn ở bên ngoài nữa, mà mang theo Phó Hè Hè đến nhà anh, bởi vì Phó Hè Hè có một tay nấu ăn lành nghề, Trác Huyền lại không biết nấu ăn, địa điểm không thích nhất chính là phòng bếp. Cô vịn lý do không thể ăn không mà không giúp đỡ, đẩy Trác Việt vào bếp hỗ trợ. Vì vậy phòng bếp trở thành nơi duy nhất bọn họ chung dung trong một thời gian rất lâu.

Mỗi khi đến lúc này, Phó Hè Hè đều cảm thấy bản thân cùng anh dường như quen biết đã lâu, rất quen thuộc, đúng vậy, cô luôn cảm thấy mình có thể hiểu anh, hiểu bên dưới lớp vỏ lạnh lẽo kia ẩn nhẫn một chút bi thương. Cô vô cùng quý trọng từng giây phút ở cạnh anh, cho dù hai người không nói chuyện nhiều, Trác Việt không chủ động, cô cũng sẽ không cố gắng chủ động, bầu không khí không nóng không lạnh, nhưng mỗi lần, cô đều mong thời gian có thể ngừng trôi, lưu lại ngay tại khoảnh khắc này.

Trác Huyền len lén đưa cho Phó Hè Hè một cái chìa khóa dự phòng nhà Trác Việt, dù sao bình thường lúc cô dẫn đoàn, đi khắp nơi, khả năng chế tạo cơ hội cũng không nhiều lắm, cô ích kỷ mong muốn Phó Hè Hè lại chủ động một chút.

Phó Hè Hè lần đầu tiên lén mở cửa nhà anh chỉ cảm thấy bản thân giống như một tên ăn trộm, thận trọng ở trong không gian thuộc về anh bước từng bước nhỏ, ngay cả hô hấp cũng rất nhẹ rất nhẹ, cô đi vào phòng ngủ của anh, đầu tựa vào gối của anh, lần đầu tiên rơi nước mắt.

Trác Huyền cưới chồng năm 26 tuổi, Phó Hè Hè làm phù dâu, năm ấy cô 25 tuổi, yêu thầm Trác Việt hai năm, khi hoa của cô đâu rơi vào tay cô, cô bỗng nhiên rất muốn nói cho Trác Việt biết, cô đứng trước mặt anh, ngập ngừng, cuối cùng vẫn không nói gì.

Một người con gái ngập ngừng trước mặt một người đàn ông, thận thùng mà đa cảm, đôi mắt trong vắt như vậy, lần đầu tiên Trác Việt chú ý đến, người con gái luôn đi cùng Trác Huyền suốt hai năm, cũng trong hai năm này xuất hiện bên cạnh anh thật nhiều lần, vài chi tiết nhỏ bị ám thật sâu chậm rãi trôi lên, như mỗi lần cô cùng Trác Huyền đến nhà anh, món cô làm chính là món anh thích, lại như hòm thuốc dần dần đầy lên...

Trác Việt không nói rõ được cảm giác trong đáy lòng là gì, hơi kinh ngạc, có chút... đau lòng? Anh không thể hiểu nổi.

Lúc đó anh rất khẳng định nói với cô: "Phó Hè Hè, đừng thích tôi."

Sau đó suốt một khoảng thời gian rất dài, khoảng một năm rưỡi, anh cũng không gặp Phó Hè Hè, trong lòng có khoảng rỗng nhàn nhạt, không biết tại sao

Trác Huyền sinh một bé trai mập mạp, Trác Việt ôm cháu trai, nở nụ cười ấm áp, cha mẹ anh thấy anh như vậy liền không nhịn được hồi hồn.

Trác Huyền thầm thở dài, cũng nói: "Anh, anh cũng sắp 31 tuổi rồi, lại không kết hôn sẽ thành ông chú."

Trác Việt không nói gì, bởi vì lúc này Phó Hè Hè vừa đẩy cửa phòng bệnh, trong tay cầm hoa quả và cặp lòng giữ nhiệt, ánh nhìn đầu tiên rơi vào trên người Trác Việt, lúc ánh mắt gặp nhau lại hơi dời mắt, cười đi đến cạnh Trác Huyền.

"Hè Hè, người đàn ông hôm qua xem mặt thế nào?" Không biết có phải Trác Huyền cố ý không, vừa mở miệng liền hỏi câu này đầu tiên, Phó Hè Hè cảm thấy hơi xấu hổ, hon nuga rất khẩn trương, khẩn trương đến mức không giám đổi hướng nhìn lấy nửa phần.

"Khá tốt..." Cô cúi đầu nói.

Sắp 27 tuổi, Phó Hè Hè dần lưu lạc nhập hội thặng nữ, loại chuyện như cha mẹ ép đi xem mặt là không tránh được.

Chỉ là trong lòng như trước vẫn có người, hôm nay gần ngay trước mắt, lại chỉ có thể lặng lẽ cát giấu phần thích kia đi.

Trác Việt nghe vậy ngẩng đầu nhìn Phó Hè Hè một cái, hát hiện cô dường như biến thành Tang Diêm năm đó, nhàn nhạt cười, toàn thân liền cũng chậm chạp phai mờ đi. Cảm thấy dâng lên một tia đau lòng, anh không muốn có cô gái nào vì anh mà tổn thương, còn là vết thương anh tận mắt nhìn thấy, đưa tay tặng cho.

Phó Hè Hè rời đi, lần đầu tiên Trác Việt thật sự suy nghĩ kỹ càng, sắp bốn năm qua rồi, cuộc sống của anh, tâm tình của anh, cảm giác của anh với Tang Diêm, theo thời gian, cũng theo sự hạnh phúc của cô cùng Từ Mộ Duyên mà chậm chạp phai nhạt. Chỉ là thích một người quá lâu, anh cảm thấy mệt mỏi, mấy năm nay không suy nghĩ tới tình cảm của mình, bây giờ phát hiện có cô gái bởi mình mà thay đổi bản thân, không nói được là cảm giác gì, có chút khó chịu.

Lại một mùa đông, cách lần trước gặp Phó Hè Hè đã ba tháng. Trác Việt không thể tưởng được lại nhìn thấy cô ở nhà mình, trong nháy mắt cả hai đều cứng ngắc, Phó Hè Hè là khẩn trương đến không nhúc nhích nổi, hoảng hốt khi bí mật bị phát hiện. Trác Việt lại là khiếp sợ, thậm chí nghĩ mình xuất hiện ảo giác, có thể thấy cô ở trong nhà mình, hai người lẳng lặng đối mặt.

Lòng bàn tay Phó Hè Hè toát mồ hôi lạnh, ý thức chậm rãi quay trở lại, toàn thân từ cứng nhắc trở nên mềm nhũn, cô nhẹ nhàng đi từng bước đến trước mặt anh, đưa chìa khóa cho anh, âm thanh rất nhỏ: "Trước đây Huyền Huyền đưa chìa khóa cho em, mấy năm nay... Lúc anh không ở nhà, em như một tên trộm vậy, len lén đến nhà anh, bị anh phát hiện mất rồi! Sau này sẽ không..."

Trác Việt không nhận chìa khóa mà cúi đầu nhìn cô bé trước mắt, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, đôi mắt trong suốt, phiếm hơi nước mỏng.

"Sau này sẽ không? Sẽ không thích anh nữa?" Anh đột nhiên hỏi.

"Không phải, em thích anh, vẫn luôn thích anh, thích suốt bốn năm" Phó Hè Hè cắn răng, giọng nói trở nên run rẩy, "Em nghĩ... anh thích người kia năm năm, có lẽ còn thích..."

Trác Việt không nói gì, yên lặng chờ cô nói xong.

"Nếu em cũng thích anh năm năm, dùng năm năm của em đổi lấy năm năm của anh, anh liệu có thích em không?" Cô ngẩng đầu nhìn anh, cô chính là kẻ ngu ngốc vậy đây.

Nước mắt dần rơi đầy mặt, chậm rãi không thấy rõ biểu tình trên mặt anh, Phó Hè Hè cắn môi không để mình khóc oà, cũng đã hoi thú thít, sau đó cô cảm thấy mình rơi vào một cái ôm ấm áp, nước mắt cũng đều dừng lại, bên tai thật rõ ràng truyền đến thanh âm có chút mất tiếng của anh, đẹp mà lại hú áo như mộng cảnh, cũng rất chân thật.

Anh nói: "Sau đó, đến lượt anh thích em, cô bé ngọt..."

Trác Việt nghĩ, bản thân thật may mắn.

Có một loại chờ đợi, chính là cuối cùng cũng đợi được em

☆☆☆☆☆

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cuối cùng cũng hoàn rồi.. Trước đây lúc nghĩ tới phiên ngoại cho Trác Việt đều là tương đối ngược, nhưng kết cục là tốt rồi, hôm nay đến thời gian, tôi tận lực viết đơn giản, không muốn viết trầm trọng như vậy, cho nên rối rắm thật lâu, hôm nay đăng rồi, không hiểu sao vẫn cảm thấy có điểm muốn rời lệ... Thật ra điểm thương cảm và điểm cười của tôi vẫn rất thấp (↑↓) ↴

Sắp tới kết thúc, chuong sau là phiên ngoại của bánh bao nhỏ, muốn nói với mọi người một chút tâm tình kẽ viết văn, năm nay lần đầu tiên gửi bài là tháng ba, viết quyền thứ nhất thật ra không nghĩ nhiều lắm, cứ viết thôi, thật sự là một quyền rất ngày thơ, nhưng lại là danh tiếng tốt nhất, có lẽ là vì tình cảm đơn thuần. Quyền này là quyền tôi viết khó khăn nhất, bắt đầu nghiên ngẫm từng chữ một, muốn cho câu chuyện sung túc, hành văn tốt, cho nên so với bình thường chậm chút, trước đây tốc độ của tôi là khoảng hơn 3 tiếng viết cỡ 3000 chữ, viết quyền này, một buổi tối mới có thể viết mấy trăm chữ, thức đêm và vân vân là chuyện thường, cuối cùng là viết đến cuối, mặc kệ kết quả thế nào, đều có thể thở phào, hoàn thành một việc, một tâm nguyện.

(Editor: Tác giả hung phấn, đoạn sau quá dài, già lại lên con lười, đợi hôm nào hung phấn sẽ edit lại đi, khụ.)

Viết văn thị món vui mừng hựu lòng chua xót chuyện tình, tựa như... Thàm mến? Ha ha... Xuyên xuyên hiện nay chỉ là 123 ngôn tình đồng đảo tác giả trung một tiểu trong suốt, đương nhiên là có muốn cho nhiều người thích hon chính, thích mình văn, sở dĩ sau đó còn có thể cạnh nỗ lực viết văn. Hai ngày trước cân cơ hữu nói chuyện phiếm, đều nói năm nay tìm thái nhiều thời gian ở viết văn thượng, đúng vậy, quả thực rất nhiều, mở vông hiệt hay tiên khán 123 ngôn tình, nhìn hậu trường, nhìn độc giả nhẫn lại, mừng rỡ hựu lòng chua xót, mỗi một độc giả đối với chúng ta con người mới tác giả mà nói, đều quá trân quý.

Ở chỗ này cảm tạ mỗi một xem ta văn độc giả, lưu cho ta nói độc giả, cảm tạ mãi văn độc giả, để cho mình thành quả lao động có như vậy một điểm thu hoạch, xuyên xuyên thành thật thuyết, có thể thực sự rất ít, biết một chút, xuyên xuyên tiền lời quên đi rất phác nhai, hay rất kém, thế nhưng ngẫm lại có ít nhất, đây là đệ nhất bản thuận v văn, đương nhiên đáo v một ít. Thuận v nói như thế nào đây, đáo nhất định số lượng từ thì có nhất định cát dấu, nói rõ thích nhân, sau đó v liều chi hậu, văn mới có thể có hảo bảng danh sách, mới có thể có nhiều hon độc giả thấy mình văn, sở dĩ kỳ thực từng tác giả đều mong muốn làm được một bước kia, viết xong quyền này, xuyên xuyên cảm giác mình hình như hoàn thành một tâm nguyện ba, thỏa mãn.

Văn văn không có viết xong, mình cũng rất bất mãn ý, đâu bát túc chính rành mạch từng câu, thế nhưng có đôi khi thực sự lòng có dư lực không đủ, có điểm xin lỗi mãi v độc giả, bởi vì mình biết có sự tịnh không đặc sắc như vậy, viết văn thời gian cũng sẽ hoán vị tự hỏi, nếu như ta thị độc giả, ta sẽ muốn nhìn giá thiên văn sao? Cân cơ hữu trò chuyện khởi cái này thời gian, đều nghĩ.. Sẽ không. Ký thực viết văn nói như thế nào, có vài người viết một quyền tựu hồng, hai năm tựu có rất nhiều độc giả tích lũy, có vài người đúng là tương đối có thiên phú, văn viết nhìn có cảm giác, có người viết rất nhiều, cũng vẫn bắt ôn bắt hỏa, xuyên xuyên không cho là mình là có thiên phú, dù sao hành văn các phương diện cũng không đủ, chỉ có thể chậm rãi lục lợi lai, một chút tiến bộ, mong muốn ngày sau cũng có thể viết tốt hơn có sự. Khán xuyên xuyên chuyên mục bên trong có câu, hy vọng có thể viết một bị rất nhiều người thích nam chủ, ký thực ba, hay hy vọng có thể viết một quyền rất nhiều người thích.. (*^__^*) hì hì.. Cảm giác mình có điểm ngu đần...

Viết xong quyền này, vốn định năm nay không viết, bởi vì thân thể điều không phải thật tốt quá, tưởng nghĩ ngoi thật tốt một chút, điều chỉnh điều chỉnh, rõ ràng hảo hảo chuẩn bị một chút tái viết, thế nhưng ni ngẫm lại không viết nói, thế nào tiến bộ ni, cơ hữu cũng đều ở viết, mình không thể lười biếng, sở dĩ khép kín môi còn là viết ba, (*^__^*) hì hì..

Thuyết điểm viết văn chuyện lý thú, tôi làm văn lúc bình thường bả nhà của chúng ta Hoàng tiên sinh bỏ quên, hiện nay chúng ta ngăn lưỡng địa, hắn gọi điện thoại tới thời gian, nếu như ta ở viết văn, ta thì nói ta ở viết đông tây, tôi nay hơn nữa, có đôi khi hàn hội ghen, thuyết tôi làm dùng văn hậu, ngay cả

lời đều lười nói với hắn...

Còn có ba tháng này roi phát rất nghiêm trọng, khả năng nghĩ nhiều lắm, hựu luôn luôn thức đêm, sờ dĩ roi giàu to rồi, viết quyển này thật là hao hết tâm tư, lại viết bất tận nhân ý a...

Hắn ngày hôm trước hỏi ta hoàn quay đầu phát sao? Ta nói roi a, thói quen. Hắn thuyết vạn nhất thành đầu bóng lưỡng làm sao bây giờ, ta nói vậy ngươi thử một đầu bóng lưỡng tân nương ba, trong tí vi bá trôi qua. Hắn trầm mặc một lúc lâu, thuyết coi như hết! Ta còn tưởng rằng hắn yêu ghét bỏ ta, hắn thuyết: Ta còn là mua cho ngươi một tóc giả ba...

Hà bản ta đi sát vách huyền nói viết sống lại rồi, sang năm trở về đô thị, mong muốn có người nhớ kỹ ta, (*^__^*) hì hì... Ta yêu ta các độc giả, sao sao đát ~ được rồi, tân văn sưa đáo 12 nguyệt 1 hào gởi công văn đi lạc.

Đêm nay ta hảo dong dài.. Hay tưởng nói với các ngươi vừa nói, hữu cảm nhỉ phát... (*^__^*) hì hì.. Nghĩ phản cảm nói.. Lướt qua là tốt rồi hắc...

Đại gia ngũ ngon,

Tiểu Ann Nhiên

Bạn đang đọc truyện *Giữa Những Nhớ Quên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 51: Phiên ngoại 3

Mùa đông thứ hai sau khi kết hôn, Tang Diêm sinh được một bé gái, đôi mắt, cái miệng, khuôn mặt, vàng trán đều cực kỳ giống cô, mũi lại trông giống Từ Mộ Duyên, thật tốt, tóm lại là một tiểu bảo bối vô cùng xinh đẹp.

Người vui mừng nhất chính là Từ Mộ Duyên, như mong muốn có một tiểu công chúa lớn lên giống cô, nhìn con gái nằm bên cạnh cô, thỏa mãn không nói nên lời. Anh đặt tên cho con gái là Từ Tang, thực ra là lấy họ của anh và vợ ghép lại, nhũ danh là Tiểu Tang.

Sau khi cô công chúa nhỏ đầy tháng, người đến nhà bọn họ cũng nhiều hơn. Một hôm, Tô Tầm đưa Tô Tiểu Tông đến nhà Tang Diêm, Tiểu Tang đã được hơn một trăm ngày, em bé nhỏ xíu, dáng vẻ trong trẻo, trắng nõn thật sự làm người ta càng nhìn càng thích, Tô Tiểu Tông cũng đi theo lên, cậu bé nay đã năm tuổi, cái đầu cao hơn một chút so với các bạn nhỏ cùng tuổi ở trường học.

Tô Tầm ôm bé con vào trong ngực, em bé nằm ngủ say trong tã lót, Tô Tiểu Tông nhìn Từ Tang nằm trong lòng mẹ mình, cảm giác giống như con búp bê xinh xắn, đột nhiên hỏi: "Mẹ ơi, con có thể bú em không?"

Tô Tầm: "Em còn quá nhỏ, con không bú được, chờ em lớn lên một chút sẽ cho con bú."

Tô Tiểu Tông không vui nổi, buồn bã ngồi xuống bên cạnh. Tô Tầm vỗ vỗ con trai, hỏi cậu bé: "Con thích em gái à? Mẹ sinh cho con một em nhé?"

Tô Tiểu Tông nghĩ, từ khi người ba trong truyền thuyết của cậu quay về, địa vị của cậu đã rất thấp rồi, nếu có thêm một cô em gái xinh đẹp như thế, có lẽ ngay cả ba mẹ cậu cũng không có nữa, vì thế liền kiên quyết lắc đầu: "Không cần, con chỉ thích em gái của nhàdì Tang."

Ngày Tang Diêm kết hôn, Tô Tầm thề mà lại gặp Lục Trình Dương ở hôn lễ, dây dưa gần một năm, cuối cùng cả nhà đoàn tụ, Tô Tiểu Tông cũng bị Lục Trình Dương dạy dỗ, tiểu tử này một năm nay bị ba chính đón không ít lần, tuổi còn nhỏ nhưng tính tình đã dần chững chạc, nhìn thấy con gái, nên gọi chị thì kêu chị, nên gọi dì thì kêu dì.

Tô Tầm nhìn con không chớp mắt, trêu chọc cậu: "Vậy để em gái nhàdì Tang làm vợ con được không?"

Tô Tiểu Tông thoáng nhìn qua em bé mềm mèm, xinh đẹp trong tã lót, sau đó trịnh trọng gật đầu.

Tô Tầm vui vẻ, nghiêng đầu qua nói với Tang Diêm "Tang Diêm, thế nào? Để con trai tớ làm con rể nhà cậu."

"Được!" Tang Diêm cũng cười, cô là người nhìn Tô Tiểu Tông lớn lên, lớn hơn con gái cô năm tuổi, có thể tưởng tượng, thanh mai trúc mã gì đó có vẻ không tồi, trong tiểu thuyết không phải điều gì sao?

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe được một tiếng hừ lạnh trầm thấp của Mộ Từ Duyên.

Tang Diêm"

Tô Tầm"

Tô Tiểu Tông: "Chú ơi, chú hừ cái gì vậy? Ba con cũng luôn như thế, mẹ con tuyệt đối không thích như vậy, con nghĩ dù Tang cũng sẽ không thích đâu."

Tù Mộ Duyên: "..."

Phản rồi! Tiểu công chúa của anh mới lớn có một chút, đã bị người ta để mắt tới, nghĩ thế nào cũng không cảm thấy thoải mái, còn bị tiểu tử thối kia lèn giòng, ánh mắt Từ Mộ Duyên giật giật, thản nhiên mở miệng: "Tiểu Tang nhà chú còn nhỏ, không chấp nhận tảo hôn."

Tô Tiểu Tông nghe không hiểu: "Tảo hôn là gì ạ?"

Tù Mộ Duyên nhìn thoảng qua cậu bé, cười vô cùng dễ nhìn: "Chính là... không cho cháu lấy con gái chú làm vợ."

Tô Tiểu Tông: "..."

- -----
"Thất tình?" Lục Trình Dương nhíu mày.

"Con trai anh thích em gái, không phải là Tang Diêm vừa sinh một bé gái sao? Nó xinh đẹp như búp bê, thằng bé thật sự thích."

Tô Tâm nhìn phía khu đỗ chơi, con trai đang ngồi râu ria không vui, "Tù Mộ Duyên không đồng ý gả con gái anh ta cho thằng bé, cho nên... nó cứ như vậy."

Lục Trình Dương nhíu mày một cái, không nói chuyện.

Buổi tối Lục Trình Dương có vẻ phân chán, tra tấn người hon bình thường, Tô Tâm xin tha: "Ông xã, đại ca.... xin anh đây."

"Chúng ta sinh cho Tô Tiểu Tông một đứa em gái."

"...." Được rồi, Tô Tâm cũng muốn một đứa đứa con gái, thân thể mềm nhũn xuống.

Thế là chuyện gì đến cũng đến, năm thứ hai Tô Tâm thật sự sinh cho Tô Tiểu Tông một đứa em gái, Tô Tiểu Tông không có biểu hiện đặc biệt nhiệt tình, đối với em gái mình, cậu thường xuyên trêu chọc con bé, lấy tay chọc chọc hai má em, miệng lại hỏi: "Mẹ ơi, khi nào chúng ta đến nhà dì Tang, con muốn đi xem em gái Tiểu Tang."

Tô Tâm yên lặng, có chút ưu thương, con gái của cô cũng rất đáng yêu mà! Vì sao con trai cô không nhìn thấy điều đó, cô lạnh giọng nói: "Chú Từ của con không phải đã nói sao? Không chấp nhận tảo hôn."

Tô Tiểu Tông trầm mặc, bỗng nhiên gật đầu: "Thì, chờ con trưởng thành là được rồi."

Tô Tâm tốt, có chí hướng...

- -----
Tù Tang lên ba, đến tuổi đi nhà trẻ, Tang Diêm ăn vận cho cô bé trông không khác gì một cô công chúa, cô giáo cùng các bạn nhỏ đều cực kì thích bé. Mà Tô Tiểu Tông đã sớm trở thành cậu nhóc học lớp hai tiểu học, trường học của cậu rất gần nhà trẻ của Từ Tang. Mỗi lần Tang Diêm hoặc Từ Mộ Duyên đi đón con gái, đều có thể nhìn thấy một màn đặc sắc, Tô Tiểu Tông trông giống một tiểu thư sỹ, tay trái mang cặp sách giúp Tiểu Tang, tay phải nắm tay cô bé, đứng ở cửa nhà trẻ.

Tang Diêm cảm thấy không tồi, mỗi lần thấy cảnh tượng như vậy đều có cảm giác đặc biệt đáng yêu, con gái còn nhỏ tuổi đã có hộ hoa sứ giả, huống chi mấy năm nay Tô Tiểu Tông ngày càng hiểu chuyện, nếu con gái cô thích thì thật tốt.

Tù Mộ Dung lại rất không vui, tượng tượng đến con gái từ nhỏ đã cùng tiểu tử này ở cạnh nhau, sau này còn có yêu sör và vân vân, đây chẳng phải là cho thằng nhóc đó được lợi sao. Vừa hay lại gặp phải Lục Trình Dương tới đón con trai, giọng điệu anh lạnh lùng: "Quản tốt con trai anh đi."

Lục Trình Dương cười cười, "Về mặt tình cảm của con, tôi luôn không quản thúc, nhà tôi theo chủ nghĩa tự do yêu đương."

Tù Mộ Duyên: "..."

- -----
Chung Thụy Tình lưu lạc trở thành bà cô quá tuổi, cuối năm của tuổi 30 này gã ra ngoài, bà mẹ già của cô thực sự cảm động đến phát khóc, không đúng là vui mừng phát khóc.....

Cô bé Tiểu Tang 3 tuổi đương nhiên trở thành tiểu hoa đồng, vậy... còn thiếu một tiểu nam đồng, Tô Tiểu Tông vóc dáng cao cao, sắc mặt thản nhiên nhìn em gái Tiểu Tang, nói: "Dì Thụy Tình, con với Tiểu Tang làm hoa đồng cho dì."

Chu Thụy Tình nhìn thoảng qua Tô Tiểu Tông, ánh mắt dừng nơi đỉnh đầu cậu, được rồi, miễn cưỡng miễn cưỡng đáp ứng vậy.

Hôm diễn ra hôn lễ, Tiểu Tang nhìn chiếc váy công chúa trên người mình, rồi lại nhìn bộ tây trang nhỏ màu trắng trên người Tô Tiểu Tông, giọng nói non

nót mang theo tức giận: "Tông Tông ca, chúng ta cũng rất giống cô dâu chú rể nha."

Cặp mắt xinh đẹp của Tô Tiêu Tông đảo đảo xung quanh, vươn tay chọt chọt vào khuôn mặt mềm nhũn của cô bé, hỏi: "Vậy em có muốn làm vợ anh, sau này anh cố gắng cùng nhau kiếm tiền, sẽ mua cho em nhiều váy công chúa hơn ba em và ba anh đã làm."

Tù Tang nghĩ lại mình đã có rất nhiều váy công chúa, đứng bật dậy, mỉm cười ngọt ngào, "Được! Tiêu Tang chấp nhận làm vợ của Tông Tông ca."

Tô Tâm đưa con gái chậm rãi đi tới, nghe được giọng nói lão luyện của con trai... lời ân ái, quả thực sợ ngây người!

Quay đầu nhìn Lục Trình Dương ở bên cạnh, Lục Trình Dương hừ một tiếng, khom người ôm lấy con gái, nắm tay vợ, thản nhiên đi qua đồi hoa đồng nhỏ.

Hừ, đều là con nhà người ta.

Ban đêm, Từ Mộ Duyên sau khi đỡ con gái sau khi vẫn la hét bên người vợ mình đi ngủ, mặt đen lại nằm xuống cạnh vợ, ôm lấy cô, cúi đầu hôn cô.

"Vẫn là vợ anh tốt nhất, dù thế nào vẫn là của anh."

Lời nói cả anh có chút ngây thơ, Tang Diêm nhịn không được bật cười, quay người ôm cô anh, "Chúng ta có nên sinh thêm một đứa nhỏ không, một bé trai."

Con người Từ Mộ Duyên đen và sâu, mang chút ý cười, thấp giọng hỏi: "Em muốn sinh?"

"À, trong nhà có hai đứa trẻ con cũng sẽ náo nhiệt hơn." Suy nghĩ thật sự của Tang Diêm là nhà anh nhất định mót một đứa cháu đích tôn, dù sao Từ Mộ Duyên cũng là con trai độc nhất, lại vì cô mà ở lại trong nước.

Tù Mộ Duyên tất nhiên biết ý nghĩ của cô, cúi đầu hôn cô, giọng nói khàn khàn: "Không sinh, có Tiêu Tang là đủ rồi."

Tang Diêm không đồng ý, đẩy người anh, "Em đang nói chuyện nghiêm túc mà."

"Ú, anh biết." Than âm của anh mơ hồ không rõ.

Cuối cùng Tang Diêm nũng nịu từ chối hành động đòi hỏi của người nào đó, nhiệt tình khác thường. Từ Mộ Duyên cuối cùng không nhịn nữa.

Khoảng khắc đứa con chào đời, Từ Mộ Duyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Diêm, cúi đầu hôn trán cô, hai mắt ửng đỏ, cả đời này của anh, hình như cho cô quá ít, lại làm cô vất vả như vậy.

Cô lại cho hắn một lẽ vật tốt nhất, hai đứa con gái.

"Vợ à, anh yêu em, dùng cả quãng đời còn lại của anh."

☆☆☆☆

Tác giả: Bạn nhỏ Từ tối rồi ~ toàn văn kết thúc rồi ~ cảm ơn độc giả đã đi cùng ta đến cuối cùng, cảm ơn mỗi một độc giả đã đọc truyện của ta, dẽ thương ~

Chương này ta rất róng dài.... (*^__^*) hì hì.... Vốn dĩ ta trước khi viết Giữa Nhũng Nhớ Quên, là muốn viết một câu chuyện gương vỡ lại lành, nhân vật chính là Tô Tâm, Lục Trình Dương, bánh bao nhỏ là Tô Tiêu Tông. Sau đó lại thay đổi, viết GNNQ haha ~ nếu mọi người cảm thấy hứng thú, sang năm có thể xem xét mở hồ này.

Bạn đang đọc truyện Giữa Nhũng Nhớ Quên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.